

Hoa Hoa Du Long

Contents

Hoa Hoa Du Long	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	43
15. Chương 15	47
16. Chương 16	50
17. Chương 17	53
18. Chương 18	56
19. Chương 19	59
20. Chương 20	62
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	72
24. Chương 24	75
25. Chương 25	78
26. Chương 26	81
27. Chương 27	84
28. Chương 28	88
29. Chương 29: Phiên Ngoại 1	90
30. Chương 30: Phiên Ngoại 1	93
31. Chương 31: Phiên Ngoại 1	96
32. Chương 32: Phiên Ngoại 1	99
33. Chương 33: Phiên Ngoại 1	102
34. Chương 34: Phiên Ngoại 1	106
35. Chương 35: Phiên Ngoại 1	109
36. Chương 36: Phiên Ngoại 1	112
37. Chương 37: Phiên Ngoại 1	115
38. Chương 38: Phiên Ngoại 1	118
39. Chương 39: Phiên Ngoại 2	122
40. Chương 40: Phiên Ngoại 2	125
41. Chương 41: Phiên Ngoại 2	129

Hoa Hoa Du Long

Giới thiệu

Tên khác: Hua hua you long; ;Thể loại : cường công cường thụ, cung đình, cổ trang, H. Truyện Hoa Hoa Du Long của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-hoa-du-long>

1. Chương 1

Giang Nam vào tháng sáu đất trời đẹp như họa.

Nơi Hàng Châu đệ nhất phồn hoa đệ nhất chính là trên Tây Hồ, thuyền tranh qua lại, tiếng sáo trúc theo gió thoang thoảng quanh mặt hồ, làn gió thơm mát vương vấn khiến nhiều du khách say mê.

Nhưng hôm nay nơi khiến du khách vội vã phóng tầm nhìn thưởng thức không phải là hoa sen dập dềnh trên mặt nước, mà là một vị bạch y thư sinh ngồi ở mũi thuyền tranh đang nhẹ nhàng lướt trên hồ.

Hắn một thân bạch y nhìn không ra chất liệu, tóc dài ngang lưng không buộc lại, hợp với tay áo cùng tung bay trong gió... bộ dáng tiêu sái phong lưu khó thành lời, cả người thanh mảnh tựa tiên nhân hạ trần khiến cho hàng loạt nam nữ thế tục nhìn đến choáng váng.

Nhưng hắn lại bất vì sở động tựa như đã sớm quen với chuyện trở thành tiêu điểm của mọi người, ngoảnh đầu nói chuyện cùng tiểu tử phía sau.

“Ta nói Tiểu Nguyệt nha, ‘bộ điều công’ sư phụ dạy quả nhiên lợi hại ... người xem ta ở đầu thuyền đứng đã nửa canh giờ, ngay cả một người chèo đò cũng không có...”

Tựa hồ vô cùng đắc ý với bản thân, hắn quay đầu nhẹ nhàng cười với gã tiểu tử...

Nhất thời, có thể nói ngay cả tiên cảnh Tây Hồ lúc này cũng phải lu mờ...“Oa ...” Đây không liên quan đến tiếng cười của hắn, chợt nghe từ thuyền bên cạnh truyền đến một trận kinh hô...

Nguyên lai một người mập mạp tham lam muốn lại gần thuyền tú sắc để nhìn không cẩn thận ngã xuống nước, dẫn tới xung quanh từng đợt tiếng cười đầy thâm ý.

“Hôm nay cuối cùng cũng rõ Hán Đế vì sao ngay cả núi tiên cũng thưởng cho nam sủng rồi, nguyên lai cũng có nam nhân khuynh quốc khuynh thành như thế này ...” một người mặc trang phục thư sinh nhẹ giọng cảm thán với đồng bạn bên cạnh.

Lại bị một ánh nhìn lạnh thấu xương dọa sợ đến ngậm miệng...

“Lớn mật!” Còn chưa thấy rõ thanh âm từ đâu, một đạo thanh ảnh đã bay trên không mà đến.

Nháy mắt, chỉ thấy búi tóc trên đầu nam tử vừa lên tiếng kia chợt biến mất ... quay đầu lại nhìn, liền thấy tiểu tử thanh tú được xưng là Tiểu Nguyệt kia đang cầm trên tay.

“Nha ...” Tiếng kinh hô của quần chúng nổi lên tứ phía, cũng không người nào còn dám nghị luận cái gì nam sắc mê người nữa.

Mỹ nam kia phất tay áo một cái:

“Tiểu Nguyệt, trở lại thuyền... mau đem cái thứ dơ bẩn kia ném đi ... “

Vừa cất tiếng nói, thân ảnh của hắn đã không ở đầu thuyền, thoáng một cái đã lại tiến trở lại khoang thuyền.

Đem búi tóc kia ném xuống nước, Tiểu Nguyệt đe dọa nhìn tứ phía một cái, tận đến khi tứ phía đều trở nên tĩnh lặng, hắn mới mang vẻ mặt lạnh lùng tiêu sái tiến vào trong khoang thuyền.

“Haizz...” thấy không còn mỹ nam để nhìn, mọi người phát ra tiếng than thất vọng xen lẫn sợ hãi, trơ mắt nhìn chiếc thuyền tranh khiến kẻ khác khiếp sợ nọ nhanh chóng rời đi.

“Tiểu Nguyệt, còn có cái gì mới mẻ chưa chơi không?”

Thấy Tiểu Nguyệt trở về khoang thuyền, mỹ nam miễn cưỡng dựa vào sập lên tiếng nói. Thanh âm cũng lộ ra vẻ trong trẻo, phẳng phất như tích hợp toàn bộ nét đẹp của thiên địa.

“Khởi bẩm bệ hạ ... kế hoạch hành hiệp trượng nghĩa của lần du ngoạn này còn chưa hoàn hành.” Tiểu Nguyệt tất cung tất kính khom lưng đáp.

Không sai... nam tử tư sắc chấn động mọi người này chính là đương kim thánh thượng ...Tĩnh Tông hoàng đế bệ hạ. Bởi vì lớn lên quá mức xinh đẹp, lúc hắn thượng triều cũng buông rèm, cho nên cũng không có lời đồn kỳ quái nào từ trong kinh truyền ra.

Mà tiểu tử được xưng là Tiểu Nguyệt chính là ái tướng kiêm sư huynh của hắn ... vốn cũng là hộ quốc đại tướng Mộc Nguyệt.

“Hiệp nghĩa hả ... làm cái gì thì tốt đây?” Bày ra bộ dáng khổ sở suy nghĩ, Hiên Viên Tĩnh vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

Mộc Nguyệt ở bên cạnh mở miệng:

“Bệ hạ, thần nghe nói gần đây ngoại thành Hàng Châu gần núi Lộ Thương có nhiều nữ tử xinh đẹp bị mất tích, không biết bệ hạ ...” dò xét nhìn tử khuôn mặt thanh lệ không tầm thường, Mộc Nguyệt không ngoài dự đoán thấy được thần sắc hứng thú.

Sau giờ ngọ dưới núi Lộ Thương.

Một đôi nữ tử vịn nhau song song đi dưới tán cây trong đường núi, nữ tử có thân hình cao hơn đeo khăn che mặt không cách nào nhìn rõ khuôn mặt, nữ tử thấp hơn một chút lớn lên mi thanh mục tú, mặc một bộ áo lụa màu đỏ.

“Ai nha, Nguyệt Nhi à, hôm nay sao lại nóng như vậy? Lúc nào mới có thể đến được thành đây?”

Thanh âm yêu kiều... nữ tử mặc bộ thanh sam nói chuyện, thân hình yếu điệu lại có chút hơi cao, lả lướt bước đi, một bộ phong thái tiểu thư khuê các.

“Tiểu thư, sắp tới rồi.” Nữ tử bị gọi là Nguyệt Nhi vẻ mặt thanh tú nhưng lại có chút bức bối.

Hai người dìu nhau tiến vào đường núi gập ghềnh.

Không sai, hai người này chính là Hiên Viên Tĩnh cùng Mộc Nguyệt trên Tây Hồ... sau khi Hiên Viên Tĩnh đề nghị, hai người liền rời thuyền đi mua nữ trang thay vào, rồi chạy tới chân núi Lộ Thương Sơn.

Khiến cho Mộc Nguyệt nghĩ không ra chính là, bệ hạ tự mình giả trang tiểu thư còn chưa tính, dựa vào cái gì cũng bắt hắn giả nữ tử hả...

“Người sao lại ngu như vậy a...” nhìn ra suy nghĩ của hắn, Tĩnh vươn tay hung hăng đánh vào đầu hắn, “Có nam nhân đi cùng, sơn tặc còn chạy đến cướp người sao?”

Mộc Nguyệt bị đánh cho rụt đầu, giận mà không dám nói gì chỉ đành nhắm mắt ngậm miệng, cũng không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi ‘tiểu thư’ tiếp tục đi tới.

Vừa đi được nửa dặm đường...

Mấy tên sơn tặc cũng không phụ sự mong đợi của hai người rốt cục xuất hiện.

“Tiểu thư a, tính đi đâu vậy?” Hai người vừa thấy chính là sơn tặc thân hình to lớn chặn đường lại, khuôn mặt tươi cười đùa cợt hỏi.

Lão thổ địa a ... không có câu nào mới hơn sao.

Dưới đáy lòng thâm mắng, Tĩnh vẫn giả cái bộ dáng không hiểu thế sự yếu điệu trả lời:

“Hai vị đại ca, tiểu nữ vốn muốn vào trong thành tìm người thân, bất hạnh làm mất lộ phí, không thể làm gì khác hơn là cùng nha đầu đi bộ vào thành.”

Nói xong, hắc hoàn toàn giả một bộ thương tâm cầm khăn che mặt lau lệ, làm cho hai kẻ kia nhìn thấy khuôn mặt như trăng của hắc.

“Oa ... người đẹp nha!” Quả nhiên, hai người bị hắc làm cho ngây người, phát ra âm thanh cảm thán không nhỏ.

“Nào có nào có ...tiểu nữ bộ dáng nhỏ nhai, sao có thể lọt vào mắt xanh của hai vị ...” Tĩnh từ nhỏ lớn lên tại hậu cung đây mỹ nữ, giả dạng bộ dáng nữ nhân với hắc chỉ là chuyện nhỏ.

“Ha ha... tiểu thư, theo bọn ta lên núi một chuyến được không?”

Bọn sơn tặc cố gắng giả bộ không mạo phạm,yêu cầu mỹ nữ.

“Đại ca, lên núi làm chuyện gì a?” Tĩnh còn đang giả bộ tiểu mỹ nữ thẹn thùng, khéo mắt lại liếc đến chỗ Mộc Nguyệt đang làm bộ dáng muốn nôn, không khỏi hung hăng cho hắc cái nhìn xem thường.

“Đương nhiên là làm áp trại phu nhân nha!” Sơn tặc xem ra chẳng muốn dong dài nhiều, tiến lại lôi kéo hai người.

“A, cứu mạng a... cứu mạng a... “

Tĩnh cùng Mộc Nguyệt giả bộ lớn tiếng kêu cứu, bộ dạng liều mạng giãy dụa, nhưng lại cẩn thận không để lộ ra khí lực. Chưa qua vài hiệp liền nửa đẩy nửa dựa bị người khiêng lên vai, hướng chỗ sâu trong núi bị mây mù che kín bước đi...

Đi chưa đến nửa canh giờ, Tĩnh phát hiện cảnh sắc đột nhiên trống trải hắc ra... sâu trong núi thấp thoáng một tòa sơn trại hùng vĩ, dựa theo thể núi mà dựng lên, cổng vào treo một tấm biển lớn, trên ghi ‘Lộ Thương Sơn Phòng’ bốn chữ hữu lực rất to.

“Đại ca, vì sao phải đem ta cùng nha hoàn bắt tới nơi này?” Tĩnh giả bộ vừa sợ hãi lại vừa nhu mì hỏi tên sơn tặc đang khiêng hắc.

Tĩnh tuy không mập, nhưng tốt xấu gì cũng là nam nhi bảy thước, cũng khiến tên sơn tặc mệt lử người, thở gấp nói: “Cô nương người có phúc rồi! Đại vương nhà ta đang cần một vị áp trại phu nhân, không biết vận khí của người tốt hay không, đợi hắc coi trọng người rồi, đại phúc khí của người nhất định tới!”

Về mặt hắc khắp khỏi vui mừng, Mộc Nguyệt nhìn thấy vô cùng khó chịu: “Đại vương nhà người là ai hả? Được hắc coi trọng có cái gì tốt?”

“Hắc, tiểu cô nương người thì biết cái gì?” Tên sơn tặc hình như vì Mộc Nguyệt khinh thường đại vương nhà hắc mà hết sức bức mình, “Đại vương nhà ta chính là Thiên Ưng Lộ Thương nổi danh tại võ lâm Trung Nguyên. Hắc tuổi trẻ thành danh, anh hùng hiển hách. Hắc bạch lưỡng đạo không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn gả cho hắc, hắc nhưng lại bất vi sở động... nữ nhân các huynh đệ tìm tới một người hắc cũng không để ý... Ai, thật sự là muốn làm huynh đệ bọn ta gấp muốn chết rồi!” Nói xong lời cuối cùng, hắc tựa hồ rất là ủ rũ.

“Vậy những nữ nhân cướp tới ở đâu?” Tĩnh vội vàng hỏi tới.

“Đại vương không muốn, dĩ nhiên là các huynh đệ thưởng dụng rồi!” Tên sơn tặc ha hả cười, bộ dáng thật là dâm đẳng.

Tĩnh khẽ nhún mày ...Lộ Thương này xem ra cũng không phải loại tốt đẹp gì, nữ nhân mình không cần cũng không thả đi, mặc cho bọn họ rơi vào tay bọn sơn tặc dơ bẩn.

Thật là tội không thể tha!

Hiên Viên Tĩnh không khỏi thâm hạ quyết tâm muốn hung hăng chỉnh cái tên nam nhân ghê tởm được gọi là Thiên Ưng kia.

Đảo mắt đoàn người đã tiến tới trước đại diện.

Đem hai người ném lên mặt đất, hai tên sơn tặc cũng hô to lên: “Đại ca, đại ca ... mau nhìn xem bọn ta mang thứ tốt gì tới!”

Trong đại diện có một đám nam nhân vây quanh một chỗ tựa hồ đang bàn bạc cái gì đó. Bị bọn họ gọi như vậy, mọi người liền buông cuộn giấy trong tay xuống đi tới.

Đi trước là một nam nhân mặc áo xám ... thân hình cao gầy lại có vẻ rắn chắc, lớn lên mày kiếm mắt sáng, hết sức anh tuấn, giữa mày đã có một cỗ ngạo khí không nói lên lời. Bọn đang ?

Xem ra đây là Thiên Ưng rồi ... Tĩnh âm thầm nghĩ.

Vốn là đẹp hơn so với trong tưởng tượng ... nhưng ngạo khí giữa mày lại làm người chán ghét.

Đi tới bên cạnh hai người ngã ngối trên mặt đất, Tĩnh cách cái khăn che mặt cũng có thể thấy lông mày Thiên Ưng nhíu chặt lại: “Như thế nào lại là nữ nhân?” Ngử khí khinh thường, lạnh lẽo mà mạnh mẽ.

Hai tên sơn tặc kia vội vàng cẩn thận: “Đại ca, hai người này là mặt hàng tốt nhất... tuyệt đối là mỹ nữ thiện lương!”

“Mỹ nữ?” Đem ánh mắt hướng Mộc Nguyệt nhìn lại nhìn, mặt Lộ Thương tỏ vẻ hoài nghi, tận đến khi làm Mộc Nguyệt tức giận đến sái miệng.

“Không phải người này, là người này ...” Tên bắt người vội vàng chỉ hướng Tĩnh.

“Thật sư?” Lộ Thương nhíu nhíu mày, tiện tay vén cái khăn che mặt Hiên Viên Tĩnh lên ...

“Oa ...” tiếng kinh hô trong đại diện vang lên, hiển nhiên mọi người là bị sắc đẹp của Tĩnh chấn kinh.

2. Chương 2

Lộ Thương đứng mũi chịu ánh hào quang từ vẻ xinh đẹp đó chiếu tới, đối với đôi mắt tuyệt mỹ sâu không thấy đáy kia của Tĩnh, hẳn lại sống sót thật lâu không thể nói thành lời.

“Đại ca?” Thấy phản ứng này của Lộ Thương, hai tên bắt người biết hẳn động tâm rồi ...loại tuyệt đại giai nhân này, không động tâm thì không phải là nam nhân.

Phất phất tay, ánh mắt Lộ Thương vẫn không rời khỏi khuôn mặt tuyệt mỹ, thanh âm đã có điểm không yên: “Cấp phần thưởng!”

Phía sau tự có người tiến đến móc ra hoàng kim cấp hai người, hai người ngàn ân cảm tạ rồi đi.

Đại diện thoáng cái xôn xao hẳn lên.

“Oa! Chúc mừng đại ca nha, lấy được tuyệt sắc giai nhân —— “

“Áp trại phu nhân của Lộ Thương ta không ai khác ngoài nữ nhân này...”

Thoáng cái bốn phía tràn ngập tiếng chúc mừng. Nhưng Lộ Thương lại chỉ để ý cầm lấy tay Tĩnh, dừng tại đôi mắt động lòng người của hắn, dường như vừa nhìn đã ngây dại.

“Nhanh! Nhanh đi sắp xếp việc vui ... đêm nay đại ca sẽ lấy vợ rồi!” Mọi người nhìn thấy liền nói ra suy nghĩ của Lộ Thương, bề bọn phân phó tiểu lâu la đi xử lý.

Ánh trăng bao phủ núi Lộ Thương.

Trại Lộ Thương lại không yên tĩnh giống như bình thường, thanh âm chèn chèn huyền não vui vẻ như ban ngày.

Trên đại diện bày ra mấy trăm bàn tiệc rượu, trên mặt bọn sơn tặc đều là một bộ mừng rỡ.

“Biết không? Phu nhân của đại ca vốn là tuyệt sắc giai nhân, nghe nói đại ca vừa thấy nàng ngay cả mắt cũng không chớp!” Rượu đủ cơm ăn no, hôn sự này tự nhiên là chuyện tốt nhất để bàn luận rồi.

Có người nói: “Đúng vậy đúng vậy ...trước kia thấy đại ca không dính nữ sắc, ta còn tưởng hần có cái tật xấu gì nữa...”

Tựa hồ đột nhiên nhớ tới cái đề tài nguy hiểm này, người nói chuyện vội vàng dừng lại, mọi người bốn phía cũng an tâm nở nụ cười.

Trong đại điện, trên ghế chủ thượng.

Lộ Thương ngày thường vẻ mặt không bao giờ thay đổi cũng mơ hồ có vài phần đờ ững, nhìn kỹ bộ dạng uống rượu của hần hình như cũng có chút ý cười.

“Đại ca, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng ...ta thấy ngươi nên nhanh đi động phòng đi, đừng để cho tân nương tử phải sốt ruột chờ.” Quân sư Lưu Thổ một bên nói nhỏ vào tai.

Nghe vậy, mặt Lộ Thương càng đỏ hơn. Hần không có cự tuyệt, yên lặng đứng dậy: “Ta đây đi trước, mọi người chậm rãi dùng!”

Nhìn Lộ Thương bước nhanh vào nội viện hướng chỗ động phòng, Lưu Thổ an tâm cười cười... hôn sự của Lộ Thương luôn luôn là tảng đá lớn trong lòng bọn hần, hôm nay thấy hần cuối cùng cũng có hoa chúc chi hỉ, cũng thật khiến kẻ khác buồn tảng đá lớn trong lòng rồi.

Đem thanh âm huyền ảo trong đại điện vút ra sau đầu, Lộ Thương cảm thấy càng gần động phòng, trái tim mình lại càng dùng dùng nhảy lên.

Vốn tưởng rằng cuộc đời này vô vọng tìm được người trong mộng, nhưng trời cao lại thật sự đưa người trong lòng hần tới... điều này sao có thể không làm tâm hần nhảy nhót đây?

Trong tân phòng, bóng nền mờ ảo. Tân nương đầu đội hồng cầm đang lặng lẽ ngồi trên giường gấm.

Lộ Thương đến gần mép giường, liếc mắt thấy áo gấm bị hạ xuống một chút lộ ra áo lụa trắng tinh, hần không khỏi đỏ mặt...tối nay, tại nơi này, nữ tử xinh đẹp ôn nhu tựa tiên tử này sẽ trở thành người của mình...

“Nương tử ...” Nhẹ giọng gọi, Lộ Thương đưa tay vén khăn đỏ vướng víu lên... dung mạo xinh đẹp tuyệt trần của Tĩnh dưới ánh nến lại càng lộ vẻ kinh tâm, làm trái tim Lộ Thương điên cuồng đập loạn.

“Hôm nay gặp tại đại điện, lòng ta liền biết nàng nhất định là người yêu kiếp này của ta...” Vừa nói lời trong tâm, mặt Lộ Thương lại càng đỏ hơn, “Nương tử, nàng đẹp quá...”

Khống chế không được dục vọng, hần len lén tiến lại gần, tại nơi mềm mại trên mặt nàng in lại một nụ hôn ... một mùi thơm mát kéo tới, làm cho trái tim hần càng nhộn nhạo thêm.

“Nương tử, đêm đã khuya rồi, chúng ta nghỉ tạm đi...”

Thanh âm run rẩy ôn nhu nói xong, Lộ Thương lặng lẽ vươn tay hướng thân hình mềm mại xinh đẹp...

Nhưng lại bị giữ lại.

Hiên Viên Tĩnh lạnh lùng trừng mắt nhìn đôi mắt ngạc nhiên của Lộ Thương, mạnh mẽ kéo lấy tay trái của Lộ Thương, dụng lực đem hần đè xuống giường.

Ánh nến chập chờn trên giường chiếu đến mặt Lộ Thương, chiếu ra bộ dáng động lòng người cùng đôi mắt trong suốt của hần, nơi này tràn ngập dục vọng khẩn thiết, lúc này lại vì hành động kỳ quái của hần mà có chút dao động.

“Lớn lên không tồi nha!” Hiên Viên Tĩnh quên giả giọng, thanh âm nam tính trong trẻo động lòng người quanh quẩn trong động phòng ấm muội.

Lộ Thương nghe thấy liền cả kinh... này rõ ràng là thanh âm của nam nhân nha!

“Ngươi là ai ... a... ngươi làm gì!” Còn chưa kịp lên tiếng hỏi, tay hần đã bị dung sức ấn tại đầu giường, Hiên Viên Tĩnh dùng vạt áo cột hai tay hần lên thành giường, lộ thương không khỏi kinh hô lên tiếng.

“Ngươi ... ngươi là ai? Đây là muốn làm cái gì?” Gần như kinh hoàng thất thố nhìn Hiên Viên Tĩnh động hai cái liền kéo rút áo mình xuống, hần kinh hoảng hỏi.

Hiên Viên Tĩnh cười: “Bảo bối ... đương nhiên là muốn cùng người động phòng a!”

Đem đầu vùi vào chiếc cổ mềm mại ngọt ngào, Hiên Viên Tĩnh cảm thấy một cỗ nhiệt hỏa từ sâu trong thân thể bốc lên... vốn chỉ định gây ông đập lưng ông làm cho hắn nếm thử mùi vị sợ hãi mà nữ nhân phải trải qua này, nhưng lúc chạm đến thân thể cơ giãn mê người của Lộ Thương lại có ý nghĩ muốn hành động một chút.

Bị cử động của hắn hù dọa, Lộ Thương kinh hô lên: “Người ...người... ta là nam nhân nha ...” hắn ngay cả khẩu khí cũng bị dọa cho sợ hãi.

“Ta cũng vậy. Nam nhân a! Cho nên người hắn là có thể biết ta muốn làm cái gì đi?” Một cỗ nóng cháy gấp gáp trong thân thể dần dần nổi lên, Hiên Viên Tĩnh dùng sức đem hạ thể hướng thân dưới Lộ Thương đè xuống... cảm nhận được vật nóng cháy cương lên, rõ ràng cảm nhận được suy nghĩ của người đang đè phía trên mình, Lộ Thương cảm giác được bản thân đang vô cùng sợ hãi, ngay cả tâm cũng trở nên run rẩy.

“Không không không không không không ...” Điền cuồng lắc đầu, Lộ Thương liều mạng giãy dụa thân thể muốn trốn thoát, nhưng là khí lực của Tĩnh mạnh hơn hắn, Lộ Thương hoàn toàn bị đặt dưới thân hình không lớn hơn hắn nhưng lại rất có lực.

Lộ Thương giãy dụa ngược lại càng khiến cho ý muốn chinh phục của Tĩnh càng cao. Dùng sức mút lấy thân thể phía dưới, Tĩnh một đường hôn lên rồi dùng tay thắt lưng.

“Không nên a ...” Nhận ra đôi tay kia hướng đai lưng quần mình tiến lại, Lộ Thương sợ hãi kêu to. Nhưng Tĩnh hoàn toàn không để ý tới hắn, bản thân dùng sức kéo đai lưng vốn đã không chắc chắn kia xuống.

Quần bị tụt xuống, cả thân thể Lộ Thương bại lộ dưới tầm nhìn của Tĩnh...da dẻ màu mật ong trơn nhẵn như lụa tơ tằm, bàn tay chạm vào chỗ mà ngay cả Tĩnh cũng cảm thấy mềm mại .

“Nhìn không ra nha... sơn tắc cư nhiên lại có thân thể đẹp như vậy...” Cười không chút hảo ý, Tĩnh đưa tay dò xét nơi bí ẩn nhất trên thân thể Lộ Thương.

Cổ nén không cho nước mắt rơi xuống, Lộ Thương vẫn không ngừng giãy dụa... nhưng dưới tay Tĩnh đồ đệ của thiên hạ đệ nhất cao thủ, hắn căn bản ngay cả một chút cơ hội cũng không có. Chỉ có thể mặc cho hắn dùng động tác thô lỗ đùa bỡn thân thể mình...

Trong chốc lát ...

Bạn đang ?

Lộ Thương bị lộ đến rên rỉ, rõ ràng không tình nguyện nhưng lại nhịn không được kỹ xảo chà xát của Tĩnh...thoáng run rẩy vài cái rốt cục giải phóng trong đôi tay tuyệt mỹ...

Nhìn chất lỏng màu trắng nồng đậm trên tay người kia, Lộ Thương xấu hổ muốn đầu đầu chết quách cho xong ... Bản thân! Bản thân cư nhiên bị nam nhân...

Trời ạ ...

Căn bản không kịp than khóc vận mệnh của bản thân, Tĩnh bên cạnh động tác thấp xuống cơ hồ khiến Lộ Thương nghĩ muốn cắn lưỡi tự vẫn...

“Làm gì ... người làm gì ... cút ngay!” Dốc cạn sinh lực gào thét, nhưng lại hoàn toàn không thể ngăn cản ngón tay linh hoạt dò xét tiến vào nơi tư mật, bản thân từ khi ra đời vẫn chưa từng bị đụng chạm qua.

Ngón tay dính dịch thể của chính mình đi sâu vào trong cơ thể, tại vách thịt mềm mại nóng cháy dùng sức ấn xuống, muốn làm cho bên trong thả lỏng ra.

“Đau quá ...” Có cảm giác thân thể như bị xé rách, vật lớn hơn nữa trong nháy mắt đánh sâu vào trong cơ thể...

Dùng sức đem hung khí của mình tiến vào hậu đình chưa từng khai phá của Lộ Thương, cảm giác kẹp chặt nhưng lại mềm mại làm cho Tĩnh sáng khoái lên tiếng.

“Hảo chặt rất có cảm giác a!” Cảm thán đậm mị như vậy lọt vào trong tai Lộ Thương, làm cho hắn mãnh liệt hy vọng bản thân có thể ngay tại chỗ mà chết đi ... bị làm chuyện như vậy, chính mình làm gì còn có thể diện cái gì đại vương trại lớn ngàn người nữa?

Sự tuyệt vọng quần lấy tâm hắn, thân thể đau đớn vẫn không có chút giảm sút.

“Xem ngươi lần sau còn dám cưỡng đoạt dân nữ không?” Vừa hung tợn nói vừa lộng Lộ Thương vốn không còn sức, Tĩnh bắt đầu dụng lực khiến thất lưng trước sau lay động.

Cắm vào thân thể thật sâu, nội bích bị cọ xát đến đỉnh điểm, Lộ Thương không cách nào khống chế được cảm giác vừa đau đớn xen lẫn khoái cảm kì lạ cùng nhau tiến đến.

“A ...tha ta đi ...tha ta đi ... không dám nữa...không dám rồi ... “

Động tác của Tĩnh dần dần nhanh hơn ... nội bích chịu không được sự khuấy động đau đớn, Lộ Thương cũng không để ý thân là đại vương sơn tặc, bật khóc ra.

Nhưng Hiên Viên Tĩnh đang vô cùng hưng phấn sao có thể đồng ý buông tha hắn, ngược lại càng dùng sức đâm sâu vào bên trong ...

Nơi tiến vào vì bị dùng sức trướng phà mà nứt ra. Máu tươi đỏ sẫm dọc theo bắp đùi trắng nõn của Lộ Thương chảy xuống, dấy lên mảnh chắn trắng.

“Tha ta ... tha ta... cứu mạng a ... “

Đau đớn không thành lời Lộ Thương cũng nhịn không được đôi mắt tràn ngập nước, nghiêng đầu, từng giọt từng giọt nóng bỏng rơi xuống gối uyên ương, ướt một mảng.

Thủ hạ ở phòng phía xa.

Nghe thấy tiếng khóc của Lộ Thương chúng tiểu lâu la hai mặt nhìn nhau .

Rất cực, cũng có một người run rẩy cao hứng mở miệng:

“Tân nương tử thật là lợi hại, đại vương thật sự là thoải mái muốn chết rồi... “

Nhưng tình cảnh địa ngục vẫn còn chưa chấm dứt ... dùng thể lực mạnh mẽ hơn người trong cơ thể Lộ Thương phát tiết năm lần Tĩnh rất cực có chút cảm giác mệt mỏi đêm hưng khí của mình rút ra.

Lộ Thương giống như búp bê vải bị phá hỏng nằm trên giường ... chăn trắng dưới thân vốn để nghiệm chứng lạc hồng sớm đã một mảnh màu đỏ, như hoa hồng nở đầy trên tuyết rất chói mắt.

Nhìn Lộ Thương vốn kiêu ngạo lúc này trên mặt chỉ còn lại lệ ngân cùng tuyệt vọng, Tĩnh lại ngọt ngào cười, vẻ cười tuyệt mỹ như vậy lọt vào trong mắt Lộ Thương lại so với Ma vương địa ngục còn đáng sợ hơn.

Không rảnh rồi lật tới lật lui lộng người dưới thân, Tĩnh cố gắng tìm mụn ruồi hay là một nơi bí ẩn để ghi nhớ, lưu lại chứng cứ một trận kích tình này... nhưng kết quả lại khiến hắn thất vọng.

Cái gì cũng không có a ... nhú mày thất vọng suy nghĩ, hắn đột nhiên nghĩ ra ... tìm kiếm trong đồng quần áo của mình, hắn từ trong túi lấy ra một cái kim ẩn nho nhỏ.

Nhìn thấy hắn đem kim ẩn kia giơ lên ngọn nến hơ, nỗi sợ hãi lại một lần nữa bao trùm trái tim Lộ Thương, giây dựa lên tiếng, thanh âm khan khan vì khóc nhiều: “Ngươi ... ngươi muốn làm cái gì?”

Còn chưa nói xong, Tĩnh đã nhe răng cười đem cái kim ẩn kia hướng lại chỗ bắp đùi Lộ Thương, Lộ Thương cũng khống chế không được, dùng hết khí lực cuối cùng còn lại điên cuồng kêu lên: “Đừng... đừng ... không nên a ... “

Sau khi thanh âm da thịt bị cháy vang lên ... Tĩnh hài lòng nhìn ấn ký không thể xóa ở nơi bí mật trên người Lộ Thương, từ đáy lòng cảm thấy hài lòng:

“Cái này ... ngươi vĩnh viễn là người của ta rồi!”

Lại thông dong từ trong túi lấy ra một hộp gỗ, xuất ra một viên thuốc màu xanh.

Lộ Thương ngay cả khí lực giày dựa cũng không còn, trơ mắt nhìn hắc đem vật kia đẩy vào hậu đình của mình ... đựng đến nhiệt độ bên trong, vật kia bắt đầu tan ra, trong chốc lát hoàn toàn dung nhập vào cơ thể của chính mình.

“Nếu như người không muốn biến thành kẻ mỗi ngày đều muốn mấy chục nam nhân đâm vào nơi này ...” Tận lực đưa ngón tay đâm vào bên trong, đâm rồi lại đâm, Tĩnh dùng thanh âm lạnh lùng đáng hận nói, “Tối mười lăm hằng tháng, đến đầu cầu Nguyệt Long ở Kinh thành lấy giải được.”

Không để ý đến phản ứng của Lộ Thương, Tĩnh mỉm cười đứng lên, mặc xong quần áo, lại tự ý ngênh ngang rời đi.

Ngày tiếp theo.

Sáng sớm ánh sáng len lỏi vào tân phòng.

Lộ Thương một đêm chưa ngủ vật lộn bò xuống khỏi cái giường bừa bãi, run rẩy nâng tay kéo tiểu y bị kéo rách bên cạnh...

Ngoài cửa tiếng bước chân vang lên, hắc vội vàng dùng quần áo che khuất hạ thể tràn đầy huyết cùng tinh dịch lộn lộn không phân rõ là của ai.

Nhị đại vương thần thanh khí爽 một bước tiến vào tân phòng, hai tròng mắt thuận tiện rơi xuống chăn trắng dính đầy máu ...

“Oa ... chúc mừng đại ca ... đúng là hàng còn nguyên vẹn đi?”

“Biến! Cút ra ngoài cho ta ... “

Lộ Thương điên cuồng gào lên, túm lấy bình hoa bên cạnh ném tới.

Nhìn đám người vui mừng không biết gì rời đi, Lộ Thương đáng thương ngồi bệt xuống đất, ngay cả khí lực đứng lên cũng không còn.

Tiện tay kéo qua một kiện y phục coi như còn sạch sẽ, che đi lồng ngực đầy hôn ngân, hắc cứ như vậy ngồi ở bên giường khóc rống lên...

3. Chương 3

Thành Hằng Châu từ trước tới nay vẫn là chốn qua lại của nhiều người từ khắp nơi, mặc kệ người tới đâu không là đại thư sinh cũng là tiểu sinh đang học, đều tìm tới nơi được coi là chốn vui vẻ nhất – Tây Hồ. Có tiền đến quán luận văn thư, không có tiền tự kiếm kết huynh đệ, tựa hồ như vậy không đủ để những người đọc sách này thể hiện thân phận, lại tựa hồ mượn linh khí nơi Tây Hồ này, cầu cho tạo nên đường công danh.

Ở bên cạnh Tây Hồ là một dãy nhà lớn nhỏ, đoạn đầu dãy là chính là văn quán có chính chủ- Bạch Húc xem như có chút thanh danh. Người này chủ trì thơ văn của văn xã trung Giang Nam là đại thi xã số một, bản thân lại là một người cầm kỳ thi họa mọi thứ kinh thông, một tay kinh thông mọi thuật lại rất nổi tiếng, thanh danh kỳ tài nổi tiếng từ đời này qua đời khác chuyển lại cho giới hậu sinh.

Ngày hôm đó, buổi trưa Bạch Húc cứ lặng lẽ như thường sau khi ở chính văn quán truyền dạy, về lại nơi ở ẩn trong những tán cây Tây Hồ- Bạch Lư Cư.

Vừa đi vào gia môn, thư đồng Bạch Nguyên liền tới đến đón, nói :“ Tiên sinh, trong phòng khách có người đang chờ ngài”. Bạch Húc tưởng người này đến lãnh giáo văn án, cũng không nghĩ đến, thuận miệng nói: “Thưa với khách chờ một lát, ta thay quần áo xong sẽ tiếp”.

Bạch Nguyên không đáp lời, nhưng thần sắc rất khó nhìn liếc nhìn Bạch Húc.

Bạch Húc ngạc nhiên nói: “ Làm sao vậy? Sao còn không đi thông báo?”

Bạch Nguyên lặng lẽ nói thầm :“ Tiên sinh, người nhanh vào phòng khách đi ạ. Khách nhân đợi từ sáng đến giờ, tính tình rất nóng nảy...”

Xem Bạch Húc vẻ mặt không đồng ý, hần lại nói nhỏ :“ Khách nhân mang theo đao kiếm...”

Bạch Nguyên thế nhưng không đáp ứng tránh ra, mà là thần sắc sợ hãi khó nói nhìn hần.

Bạch Húc ngạc nhiên nói: “Làm sao vậy? Như thế nào còn không đi thông báo?”

Bạch Nguyên lặng lẽ thối lui lại đây, nói: “Tiên sinh, người vẫn là nhanh đi phòng khách đi. Khách nhân đều đợi cho tới trưa , tính tình rất lớn.”

Xem Bạch Húc vẫn là vẻ mặt không tình nguyện, hần lại nói nhỏ: “Khách nhân đều mang theo đao kiếm.”

Bạch Húc nhất thời sắc mặt biến đổi—hần dù phận mỏng vẫn có chút văn danh, nói về gia tài ở Hàng Châu lại không lớn, xưa nay không cùng ai có thâm cừ đại hận. Thật sự không nghĩ ra người này vì sao đeo đao kiếm đến tìm mình?

Lập tức, hần vội thu lại ý khinh bỉ, đối với Bạch Nguyên nói: “ Người cùng ta đến phòng khách”.

Vội vàng hướng phòng khách mà bước tới, Bạch Húc xa xa nhìn đến ba người sắc mặt không đổi ngồi đứng trong phòng khách...một người trẻ tuổi mặc một thân màu xám, hông đeo trường kiếm, ngồi ngay ngắn ở vị trí thượng khách, bên trái là một quân sư trung niên, còn một người trẻ tuổi tầm 18 tuổi đứng phía sau, có vẻ là tùy tùng đi theo.

Bạch Húc vừa bước vào phòng khách, người trẻ tuổi liền chào đón :“ Bạch tiên sinh, mạo muội tới chơi, xin không trách móc”.

Bạch Húc cùng người đó đối mặt, mới phát hiện người kia bộ dạng thật anh tuấn- gương mặt tuấn tú, làn mi dài sóng sánh, đôi mắt to sáng đầy thần thái, dáng người cao lớn thon dài, bên hông là trường kiếm mang đầy vẻ phi phàm...cái gọi là võ đạo tuấn kiệt chính là đây, hần ở trong lòng thầm nghĩ.

Gật đầu xem như đáp lễ, hần ngồi ở vị trí thấp hơn, quay đầu hướng Bạch Nguyên nói: “ Còn không đi châm trà...” .

Giọng nói chưa xong, đã bị người trẻ tuổi cắt ngang :“ Bạch tiên sinh, trà không cần...ta hôm nay thật là có sự muốn nhờ đến người”.

Bị đánh chặt đứt câu nói nhưng Bạch Húc không hề giận chỉ có chút nhú mày, thầm nghĩ: người này như vậy mà không lễ phép, đã có việc muốn nhờ còn dám như thế vô lễ.

Người trẻ tuổi không để ý đến việc hần có thích hay không, cũng không hề dao động, chỉ thấy ngạo khí trên mí mắt hần đang hiện lên, lạnh lùng mở miệng :“ Thật không đối gạt tiên sinh, ta cùng ba người này chính là từ núi Lô Thương đến...thật không tiện ở trong thành lâu, mong tiên sinh thứ lỗi” .Ngoài miệng nói là thứ lỗi, biểu tình cũng thể hiện như thế... nhưng tùy tùng phía sau hần đã bắt đầu cầm vào chuôi kiếm.

Bạch Húc vừa nghe nói đến ba chữ núi Lô Thương, nhất thời không tự chủ được mà rung mình...núi Lô Thương chính là trại sơn tặc lớn nhất ở ngoại thành, bình thường chỉ cướp phú hộ cường hào một tay bình định, ở vùng Giang Nam phiên ngoại còn có thanh danh, không nghĩ tới hôm nay lại tới nhà mình.

Bạch Húc chỉ là thư sinh, làm sao gặp qua loại tình huống này, chút hoảng hốt, ngoài miệng cũng mềm nhũn xuống dưới, nói :“ Thật có lỗi, tại hạ thật sự không biết...không biết...” Thấy thất thố không biết nói gì cho phải.

Nhìn ra suy nghĩ trong lòng hần, người trẻ tuổi cười lớn:“ Tiên sinh chớ hoảng sợ. Hôm nay ta chờ đến đây không phải là muốn cướp tiền tài gì của người, chính là cần sự giúp đỡ của ngài”.

Bạch Húc nghe vậy mới hơi yên lòng, nhưng vẫn không nghĩ ra mình có gì để giúp đỡ sơn tặc. Có chút do dự mở miệng :“ Không biết tại hạ có thể giúp đỡ được gì...”

Hiển nhiên là không có kiên nhẫn với kẻ văn nhân này nhưng vẫn đứng lễ phép , người trẻ tuổi phát tay nói:“ Tiên sinh không cần lo lắng... không biết nơi này có mật thất hay không?

Mật thất ư? Bạch Húc hơi nhíu mi. Đường đường chính chính là bạch y thư sinh, nhà cần mật thất để làm gì?

Người trẻ tuổi nhìn hấn chần chừ, sửa lời nói “ Không có mặt thất cũng không vội vàng, đưa ta đến phòng ngủ của tiên sinh đi”

Bạch Húc bị lời nói của hấn làm cho sững sốt, kẻ sơn tặc này sao lại muốn đến phòng ngủ của mình? Không lẽ nơi đó có bảo vật mà chính mình cũng không biết? Chính lúc đang chần chừ, người trẻ tuổi đã không thể kiên nhẫn: “ Tiên sinh, không có gì sao còn chưa đi?”

“ A...à...à” Bạch Húc lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, nhìn về mặt hấn không đổi, vội nói: “ Không có gì...không có gì... xin mời xin mời”

Người thanh niên lúc này mới hơi nhích lông mày, phất tay về phía sau, nói với hai người “ Các người chờ ta ở đây, nếu một canh giờ nữa ta không đi ra...” Rồi cho Bạch Húc một cái nhìn uy hiếp, hấn vừa lòng nhìn Bạch Húc sợ đến mức đồng tử co giãn không ngừng.

“ Xin mời khách nhân đi bên này” Biết mình tuyệt đối không thể đắc tội vị lão đại giới hắc đạo này, Bạch Húc cũng trở nên cung kính hơn hấn.

Hai người đứng lên đi đến hậu viện hành lang, Bạch Húc ở phía trước dẫn đường, chỉ tại khoe mắt nhìn ra mới phát hiện thần sắc người thanh niên này rất nghiêm trọng, như là có tâm sự rất nặng nề khó nói. Bạn đang ?

Không lâu sau, phòng ngủ của Bạch Húc thấp thoáng sau khóm trúc đã hiện ra.

Người thanh niên tiến vào trong phòng, hấn liền tự tay khóa cửa phòng lại, Bạch Húc có phần sợ hãi trong lòng, không biết hấn muốn như thế nào.

“ Khách nhân muốn cùng ta đến đây có chuyện gì cần giúp đỡ...” Một bên thuận miệng hỏi, một bên Bạch Húc cởi áo khoác để ra giường, quay đầu lại bị tình hình trước mắt nhất thời dọa cho hoảng sợ...

Chỉ thấy vị khách trẻ cởi bỏ bội kiếm, áo ngoài cũng để tại một bên ghế, đang cúi đầu cởi đai lưng quần dài.

“A ... khách nhân, người ...người đây là muốn làm cái gì ...” Một chút hoảng hốt, Bạch Húc không khỏi kinh hô ra tiếng.

Người nọ cũng không trả lời, chăm chỉ đem quần dài kéo xuống dưới, lại cởi bỏ quần lót để ở một bên, bàn tay nhẹ nhàng hướng bắp đùi sờ nhẹ một chút, nói: “Tiên sinh, giúp ta nhìn một cái. . .”

Bạch Húc run rẩy nhìn theo ngón tay hấn, ánh mắt lần theo ngón tay. Thấy chỗ... hấn nhất thời cảm thấy mong muốn mình hôn mê bất tỉnh đi...chính mình đọc đủ thứ kinh thi, cũng nghe qua có kẻ biến thái chuyên lấy việc để lộ thân thể trước mặt người khác làm thú vui, nhưng chuyện đó là chỗ riêng tư...không nghĩ lại có người chọn nơi này rồi bày ra cho hấn xem.. quả thực có phần...

Hấn vội chuyển tầm mắt đi chỗ khác, thanh âm cũng hốt hoảng “Khách nhân, người...người đừng nói giỡn với ta...ta không phải thiếu nữ ...”

“ Cái gì mà thiếu nữ? Người nói cái gì? Ta vì cái gì mà cho thiếu nữ xem cái này? Ta chính là muốn đem cho người xem giúp ta...” hấn vừa nói vừa hướng đến chỗ Bạch Húc mà bước.

Không đợi hấn nói xong, Bạch Húc đã không khống chế được sợ hãi mà la lên “ Khách nhân...khách nhân....người lắm rồi! Ta không phải loại có sở thích với nam nhân...Ta không phải loại đó đâu”. Hấn cả kinh, đến đứng cũng không vững phải ngã ngồi xuống mép giường, e ngại mà lùi lại, thầm than thân trách phận vớ phải vận rủi.

“ Cái gì mà sở thích loại này...người đang nói cái gì đấy?” Người thanh niên dừng bước trước mặt hấn, về mặt nghi hoặc nói “ Ta chỉ là muốn người xem giúp ta cái chữ khắc ở đây là gì?”

“ Hả?”...Bạch Húc buông tay ôm đầu, nửa tin nửa ngờ hướng người trẻ tuổi khẽ nhếch hạ khó của hấn lên rồi chỉ ngón tay xuống...liền chỗ tối tư mật bị ánh nến soi vào, quả nhiên trên làn da màu mật ong kia, có một dấu khắc hiện lên.

“ Ta...ta phải xem chữ khắc sao?” Hấn thở phào một cái, vẫn có chút lo lắng hỏi lại.

“ Bằng không người nghĩ ta và người làm cái gì?” Người trẻ tuổi không hờn giận nhú mày, mi mắt thần sắc nhú lại cũng khiến người ta sợ hãi.

“ À...” Bạch Húc rút cuộc yên lòng nói :“ Thì ra là thế... “ Một mặt nói, một mặt hắn muốn lấy tay vén quần lên xem cái ẩn, xem chữ khắc trên đó.

“ Làm gì?” Vừa chạm tay vào, người trẻ tuổi nhất thời nhảy dựng về phía sau, kêu lên thất thanh. Tựa hồ việc làm vừa rồi của mình có phần thất thố, hắn vội nói: “ Để tự ta làm”.

Da mặt đỏ ửng lên, hắn dùng tay nhẹ dãn mặt da có để lại vết ẩn, nhìn một lát, nói: “ Phiền tiên sinh nhìn giúp ta một chút”.

Mặc dù là chính mình cũng có cái đó, nhưng với khoảng cách gần như vậy mà nhìn vào cái vật chứng minh cùng giới tính kia vẫn khiến người ta kinh hãi. Kỳ lạ là, chỗ kia rõ ràng là nơi không thể phô ra trước thanh thiên bạch nhật, lại có một vết dấu ẩn lưu lại, như là bị đồ vật nào đó nung rồi ẩn vào thật sâu...khóe mắt người thanh niên biểu tình hung tợn, hắn cố xua đi cảm giác kì quái đang nghẹn ở cổ họng, cẩn thận quan sát dấu ẩn nho nhỏ kia...chính là chữ khắc trên ẩn ký, hình chữ phức tạp, không biết nhiều chuyện dấu khắc quả thực khó phân biệt...hắn có điểm hiểu được kẻ sơn tặc này tại sao lại tới tìm một người tinh thông nhiều thuật như hắn.

Nhìn đến lúc ngẩng đầu lên, người thanh niên vội vàng hỏi :“ Tiên sinh, thấy rõ chữ gì sao?”

Bạch Húc thần sắc có điểm phức tạp, chậm rãi nói: “ Theo ta thấy, hình như là hai chữ “ Tĩnh tử””

Không đợi hắn nói xong, người thanh niên thần sắc như bình tĩnh khỏi cơn mê, một cổ sát khí ẩn ẩn trên mi mắt mỗi lúc một giật giật lên đầy mặt, hung tợn nói :“ Thì ra tên khốn kia là Tĩnh tử “.

Nhìn về phía Bạch Húc, như hắn còn điều gì muốn nói, ném cho hắn một cái nhìn hung tợn, người thanh niên chậm rãi nhấn mạnh từng từ làm hắn hồn bay phách lạc: “ Việc hôm nay, nếu người hé nửa chữ ra ngoài, thì cả Bạch gia, gà chó không tha”. Nói xong, hắn chẳng thèm nhìn lại thần sắc của Bạch Húc, tự đi đến nơi vắt quần áo, đem quần áo mặc lên rồi cao ngạo bước ra ngoài phòng ngủ.

Bạch Húc nhìn bóng dáng cao ngạo của hắn, âm thầm lắc đầu : chính là mình định nói cho người này biết rằng... ở Trung Nguyên sử dụng Tĩnh tử đó là thứ độc quyền của Hoàng thất, hơn nữa...đương kim hoàng thượng...không phải cũng tên là “ Tĩnh” hay sao?

Bất quá...chính mình cũng không có nghĩa vụ nói cho hắn biết được...

4. Chương 4

Có điểm cao hứng là dùng ý đó trả thù chuyện hắn vô lễ, Bạch Húc có ý lộ ra ý tươi cười.

Người trẻ tuổi đương nhiên hoàn toàn không biết Bạch Húc trong lòng dăm chiêu, mang theo bí mật đã được bật mí sung sướng trở lại phòng khách, tiếp hai người tùy tùng rời khỏi Bạch gia.

Trên đường trở về, hắn thầm thề thốt trong lòng “ Tĩnh tử à, Tĩnh tử, không chính tay ta đâm chết tên dâm tặc nhà người, Lộ Thương ta thề từ nay về sau không bước vào giang hồ nữa bước!”.

Không cần phải nói, nam nhân trẻ tuổi kia chính là bị người nam giả nữ bá vương Tĩnh hoàng đế cứng rắn thượng cung...Đại vương số khổ Lộ Thương của núi Lộ Thương ...từ lần trước bị Tĩnh làm nhục, hắn không có lúc nào không nghĩ đến chuyện báo thù.

Ngày nào cũng như ngày nào, hắn dùng gương soi vào giữa hai chân để nhìn vết sẹo tên đáng hận kia để lại, nhưng khổ nỗi chữ viết trên đó quá phức tạp, không thuộc tầm hiểu biết của bọn thường dân vãi thô quần thũng như hắn, nào có khả năng đọc hiểu đây là Hoàng gia. Tất cả rơi vào đường cùng, hắn đành dùng hạ sách này, tới cửa lãnh giáo Hàng Thành nổi tiếng kim thạch gia Bạch Húc...kết quả cuối cùng như hắn mong muốn.

Chính là vì cái gì? Vì cái gì ta muốn làm chuyện mất mặt như vậy...chạy đến chỗ người ta để mà cầu xin người ta xem chỗ bí ẩn trên cơ thể đáng lẽ không được để ai nhìn đó? Thật đáng hận! Lộ Thương càng nghĩ càng giận, khóe mắt dâng lên cơn lạnh như tối lại.

Mười ngày nay, hắc mỗi ngày đều trong lòng như hỏa thiêu tâm ý đầy hận thù, sống như trong địa ngục...nơi bị tiến vào vết thương nứt miệng nghiêm trọng, vừa đứng lên liền chảy máu đầm đìa; thân trên đầy những dấu vết kích tình loang lổ không mờ, hắc đành chờ đêm dài vắng người mới dám ra hồ trên núi tắm rửa; vết bỏng do ấn ký trên người bỏng rát, chính mình còn giống cái tên biến thái đó mà soi gương chiếu vào nhận diện chữ viết ở cái nơi đến hắc còn không muốn nhìn ấy... Thôi không tính đến chuyện này, bởi có cái còn thê thảm hơn.

Thứ tượng trưng cho sự nam tính của hắc, từ khi bị tên mỹ nam biến thái kia sờ qua, tựa hồ trở nên vô lực không cương lên nữa... Muốn chứng minh rằng mình hoàn toàn không có vấn đề gì bèn tìm đến đệ nhất Giang Nam danh kỹ, kết quả lại hồi tưởng lại hình ảnh trên giường ngày đó mà chịu cười nhạo...Hắc thật muốn rơi nước mắt vì đau đớn.

Hết thấy những sự tình này, đều là kết quả do việc làm trượng nghĩa của tên cầm thú biến thái kia để lại...lòng tràn đầy hận thù ngun ngút, Lộ Thương nghĩ đến cảm giác báo thù mà thấy nhẹ nhõm cả người...hiện tại, ta sẽ chờ ngày trăng xuống mười lăm này , để thù sâu không thể không trả.

Mười lăm tháng bảy là ngày trăng tròn.

Giống như hết thấy thời kì cường thịnh hoàng triều, Đại Đồng cũng định đô ở Trường An, cũng đem tên thay thành Đồng An. Cầu Nguyệt Long là điểm nối giữa trung tâm thành nam cùng ngoại thành giáp ranh.

Đã là nửa đêm. Trên đường im ắng, một bóng người cũng không có. Ánh trăng lạnh lùng rọi xuống cầu Nguyệt Long, chỉ còn một thân ảnh dài đứng ẩn hiện trong đêm trăng huyền ảo.

Không cần nói nhiều, đây chính là người ngàn dặm xa xôi từ Hàng Thành đến tận Đồng An lấy giải được Lộ Thương ... không, không, không phải, phải là Đại vương uy phong chấn vũ...trên giang hồ vẫn được xưng danh “Thiên Ưng” Lộ Thương.

Chính là, Lộ Thương hôm nay vì giải được mà đến đây...trộm sờ vào trong tay áo con dao sắc bén kia, Lộ Thương trong đầu tưởng tượng ra cảnh cầm chuôi dao này cắm lên cổ tên biến thái kia không khỏi trộm cười.

Đêm lạnh như nước.

Ban đêm, không khí oi bức ban ngày tựa hồ hóa thành hương thơm nhàn nhạt thanh thanh, lại ẩn ẩn hình như không thể phát hiện sự chuyển động như hoa mai rơi cánh.

Khoan đã...hoa mai?

Đột nhiên Lộ Thương quay đầu lại...quả nhiên, phía sườn bắc đầu cầu, một người mặc áo trắng đứng đó mà dường như không đúng người hắc đang đợi.

Mặc dù đã bỏ nữ trang xuống, sửa lại áo ngoài màu trắng khiến hắc không chỉ xinh đẹp hơn mà còn có phần khí chất thoát tục không vướng chút bụi trần—vì cái gì mà gương mặt ta tha thiết mơ ước lại ở trên một kẻ tội ác tày đình như vậy...hoàn toàn không thể kháng cự được gương mặt đẹp đẽ như trời ban kia mà Lộ Thương đành lựa chọn sau khi từ biệt lần đầu, trong lòng hắc có chút đau âm thầm.

“ Như thế nào, không muốn nhìn thấy ta sao?” Mỉm cười hỏi, âm thanh giọng nói trong đêm yên tĩnh mà như càng sáng trong đêm đen, càng nghe càng thấy tâm hồn tiêu tán.

Lộ Thương vẫn là không dám quay đầu nhìn kĩ gương mặt đã mê hoặc hắc đến u mê, cúi đầu nói “ Giải được đâu? Mau đưa cho ta”. Thanh âm trầm thấp mà âm ứ.

Tĩnh nở nụ cười, đi tới trước mặt Lộ Thương, cơ hồ hoàn toàn bốn mắt nhìn nhau vì chiều cao của hai người khá tương đương. Lộ Thương bị cặp mắt phượng đẹp tuyệt thế giai nhân kia chiếu thẳng vào, chỉ cảm thấy nội tâm kinh hoàng chao đảo, vội mạnh mẽ ép những xúc cảm ấy xuống.

“ Người muốn ta ở đây mà cho người sao?” Âm thanh hấp dẫn từ cổ họng Tĩnh phát ra, phút chốc chớp mắt nhìn, Tĩnh lấy tay kéo xuống dưới thắt lưng hắc, tay kia đã ở bên trên thắt lưng mà hung hăng nhéo một cái.

Chợt nhớ tới lần trước viên thuốc kia phải tiến vào cơ thể mình bằng đường nào, Lộ Thương không khỏi đỏ mặt, chính là vì sĩ diện vẫn cố vớt vát “ Cái kia...không có ở chỗ người sao?”

Nhận thấy Lộ Thương hốt hoảng ra mặt, Tĩnh bật cười thành tiếng. Nhận thấy ánh mắt phần uất trên gương mặt ánh tuấn, hần vội dừng cười, nói “ Đi theo ta”. Không đợi Lộ Thương đáp lời, hần triển khai thân ảnh, một mặt hướng bắc ngoai thành mà chạy như bay.

Lộ Thương vội triển khai công phu đi theo...chính vì khinh công xuất chúng nên danh xưng Thiên Ứng mới có. Hiện tại có cơ hội thi triển công phu sở trường, hần đâu chịu yếu thế, tự nhiên triển khai hết sức lực, bán mạng phi theo.

Sự thật làm hần thất vọng... chính mình đã dùng hết sức lực, còn Tĩnh như đi trước ba bước không nhanh không chậm dẫn đường, siêu việt đến mức không có dấu vết để lại.

Chẳng lẽ ta thật sự cái gì cũng không bằng hần sao...Lộ Thương ở thâm tâm tràn lên một trận bi ai, không khỏi nắm chặt con dao trong tay áo, tựa hồ

Tĩnh rút cuộc cũng dừng lại ở một tòa nhà nho nhỏ... đây là một tràng bích bình thường có tứ hợp viện, đình viện lại bố trí tao nhã, cửa sổ lộ ra ngời ngời ánh sáng châu báu sang trọng, nhưng nơi này lại không có người nửa đêm như thế này thật đáng chú ý.

Tĩnh bước vào phía sau nội thất, ánh mắt Lộ Thương chiếu vào bóng lạnh gáy vì bên trong hóa ra so với bình thường ở bên ngoài vô cùng ,bên trong có rất nhiều giường...bên trên dải gấm thêu màu đỏ, có hoa văn hết sức tinh xảo,bên trên có thêu hoa lệ rực rỡ, màu hồng nổi trên nền trắng, lại có ánh đèn bên ngoài chiếu vào thật hết sức rực rỡ.

Bất giác tự lui về sau vài bước, Lộ Thương có điểm bất bình khi nghĩ cùng con người ngay trước mắt này, lại cùng đứng ở một nơi có giường.

“ Có thể đem giải dược đưa cho ta chưa?” Lộ Thương không hề phát hiện ra, ngữ khí của hần bất chợt cao lên.

Tĩnh lại lộ ra bộ dáng tươi cười đáng hận đến cực điểm, nói : “ Cởi quần áo đến trên giường đi, ta đem giải dược cho ngươi”.

“ Cái gì?” Lộ Thương cả kinh nhảy dựng người lên, “ Người...người...người...người... khinh người quá đáng...”. Phần khí cực hạn, hần đến cả nói cũng không thốt nên lời.

“ Không cởi thì không cấp giải dược...người sẽ chờ đến khi mặt trời lên, đến nơi nơi cầu nam nhân giúp người thoải mái đi” Rõ ràng vẻ tuyệt mỹ bên ngoài không xứng với những lời nói hạ lưu đó, Tĩnh vẫn bình thản nét mặt ung dung mà nói.

Lộ Thương ngây ngốc đứng yên, không biết là nên quay đi để giữ khí phách anh hùng hay là chịu nhục để lấy giải dược đây?

Nhìn hần do dự, Tĩnh đứng dậy đi đến bên cạnh hần, đem hần ôm vào trong lòng, vừa thủ thỉ bên tai vừa thuận tay cởi đai lưng Lộ Thương, ghé đầu một bên tai nói “ Thật là, hảo hán không sợ thiệt trước mắt. Nhắm mắt nhin một chút, chờ lấy được giải dược...người ăn đậu hũ cũng tốt, mà giết ta báo thù cũng tốt, tự nhiên muốn làm gì cũng được.” Miệng nói không vội, tay cũng không dừng lại, tay Tĩnh đưa qua đến đầu quần áo Lộ Thương đều rơi xuống đến đấy, chốc lát trên người Lộ Thương chỉ còn một chiếc áo sơ mi, quang loã hơn phân nửa da thịt màu mật ong dưới ánh sáng trong không khí rơi vào căn phòng mờ ảo.

Lộ Thương bị hần ôm ở khoảng cách gần như vậy, trong mắt chỉ còn dung nhan tuyệt mỹ (hơn nữa hần cũng không có cách nào kháng cự lại cảm giác này), chớp mũi thoảng mùi huân hương vờn quanh, lại bị đem dâm được ra uy hiếp, thật sự không biết làm gì. Cuối cùng khi mảnh vải duy nhất che dầy thân thể rơi xuống, cũng là lúc hần bị áp đảo ngã xuống trên giường lớn trang trí xa hoa kia.

Đôi môi nóng cháy của Tĩnh hút trước ngực, Lộ Thương cảm thấy như tất cả ý thức kháng cự đều như nhiệt độ cơ thể hòa tan hoàn toàn trở nên mềm yếu thoảng vào không khí, mà cái kia, rõ ràng khi cùng với nữ nhân không hề có phản ứng, bây giờ động chạm vào hần lại như có ma thuật mà đứng thẳng lên.

Có điểm buồn cười là ngực Lộ Thương không đồng nhất phản ứng, Tình có vẻ giận tăng thêm sức lực xoa nắn ở tay, xoa xoa trước ngực Lộ Thương, khiến Lộ Thương cảm giác một cỗ nhiệt độ không thể khống chế nổi xông lên ót, vội vàng lấy tay che miệng, sợ hãi tiếng kêu trong cổ họng của chính mình.

“ Không được che miệng!” Tình mãnh liệt hạ lệnh, dùng tay lật tay Lộ Thương xuống, lại buông lỏng bàn tay phải đang nắm chặt phía dưới của Lộ Thương, dùng chính bảo bối của mình chà xát vào đó. Tay trái vừa buông chốc lát đã xâm nhập vào phía sau Lộ Thương, bông cúc phía sau ra sức co rút, thỉnh thoảng còn cắn mút chặt vào ngón tay hân.

Bị kích thích như vậy, Lộ Thương rốt cuộc không còn nghĩ được cái gì mất mặt cái gì không mất mặt, không thể ngăn được âm thanh kìm nén “ A-a-đừng-đừng! Nơi đó...a... đừng...đừng... tha cho ta...cầu xin người...đừng lại...đừng lại”. Khoái cảm như những đợt sóng đánh vào điểm yếu nhất trên cơ thể đến nghẹt thở, cuối cùng Lộ Thương phải cao giọng cầu xin tha thứ.

Xuất thân nơi cung cấm, loại cảnh này đã sớm biết tới nên Tình đương nhiên hiểu cái gì gọi là “Đừng” chính là khoái cảm không chịu được mà thôi, nghe hân gọi như vậy quả thực cũng có cảm giác kích thích, ngón tay đầy kĩ xảo phía sau Lộ Thương vào sâu nhất nội đình, quả nhiên Lộ Thương không thể ngăn được mà run rẩy cả người, ngay sau đó liền xuất ra...

“ Nhanh như vậy?” Lộ ra một nụ cười nhạo báng, Tình không nhìn tới Lộ Thương sau khi xuất ra vừa đau vừa xấu hổ, đem hai ngón tay thâm nhập sâu hơn vào bên trong hân, dùng sức đem Lộ Thương kéo lại gần hơn.

“ Làm...làm cái gì...” Vừa xuất ra xong, cả người Lộ Thương mềm như vô lực, chỉ còn nằm im nghe hân bố trí. Bị áp chặt vào lồng ngực Tình, tư thế vừa khuất phục vừa đáng thương “ Người, định làm cái gì...”

Tình đặt tay vào thắt lưng hân đem nửa người dưới trên giường kéo lên, cảm giác huyền thù nơi hạ thể bị cầm chặt trong nháy mắt, Lộ Thương không khỏi sợ hãi nhắm mắt lại—trải qua lần trước hân đã biết dù có là nam nhân thì biện pháp lăng nhục kinh khủng nhất đều là dùng thân thể.

Nhưng sau đó lại không phải đau như lần trước, sau khi thâm nhập vào một chút, ngón tay kia đưa vào trong cơ thể một đoạn mềm nhũn đích thị là thuốc mỡ.

“ Hư nào- đừng nói gì-” ngón tay mềm nhẹ chuyển động trong cơ thể. Tình tựa hồ xác định được thuốc mỡ đã bôi vào hết các góc nội đình.

Cảm giác thủ hạ chính là cơ thể muốn mở lỏng ra, Tình không hề báo trước, đem toàn bộ của mình đi vào, nơi trơn nhẵn vừa được làm dịu, một giây sau đã bị xâm nhập vào nơi trước kia dấu vết sưng đỏ hậu huyết vẫn còn nguyên.

“ A—” tuy rằng bên trong đã có phần tốt hơn trước, Lộ Thương vẫn không thể hoàn toàn thừa nhận khi cái kia đi vào cơ thể mà kinh hãi kêu lên, Tiểu huyết cũng vì bất chợt bị sáp nhập mà thống khổ co rút lại.

“ Làm gì? Không được dùng sức!” Vuốt nhẹ phần cổ dài, Tình tựa hồ trong cơ thể hân co rút mà không thể khống chế được chính mình, không khỏi tức giận bắt Lộ Thương thả lỏng cơ thể.

“ Đau!” Cổ nhện một tiếng rên rỉ trong yết hầu, Lộ Thương cảm giác phía sau bị Tình sáp nhập bắt đầu vận động, nơi bích tràng kia bị thứ cứng rắn của hân và chạm vào mà kịch liệt đau đớn.

5. Chương 5

Tình cảm nhận sự va chạm trong thân thể bên dưới... vốn là hoàng triều thống trị thiên hạ, hân có vô số người cung phụng, có những người thậm chí tuyệt kĩ trên giường nổi danh nam tao nhã đảo cũng sẵn sàng ở bên long sàng của hân hàng đoàn dài, nhưng so với Lộ Thương là thân thể tao nhã lại là người học võ, thân thể chưa từng qua đụng chạm với ai, bên trong bị hân khai phá đầy ảm áp thì quả thực những người kia không thể bằng...mỗi lần bị hân xâm nhập dã man, tấm lưng tao nhã phong phú kia liền co rút cơ thể thành một cung dài, thân thể với làn da màu mật đầy nam tính lóng mịn những giọt mồ hôi lấp lánh, bốc lên trong không khí vô tình kích thích khứu giác của hân... Tình cơ hồ không tự chủ được, cả tinh thần và thể xác hưng phấn như bay trên mây.

“ Người... thật kinh khủng...” Cảm giác trên người chỉ còn có hơi thở và tất cả sự nam tính của Tĩnh, Lộ Thương không khỏi tự than thở, nếu như Tĩnh kéo dài thời gian ra, hẳn không khỏi nghĩ mình không sống nổi trên giường hẳn quá nửa thời gian, tất cả suy nghĩ ấy hiển hiện lên mặt, không khỏi có chút ghen tị trong lòng, tùy ý xuất ngôn.

“ Phải không nhỉ...” Hơi thở bỗng trở nên hưng phấn lạ lùng khiến Tĩnh bỗng nhanh hơn, ra vào liên tục: “ Nhìn người còn thừa lực nói chuyện sao...? Có phải không?”

“ A...a” Lộ Thương thật sự không thể thừa nhận khi hắn kịch liệt ra vào, cánh tay chống đỡ toàn bộ cơ thể trở nên run rẩy, bên trong bị co rút đau đớn đến thấu tâm can, chính là điểm yếu nhất đã bị hắn nắm chặt trong tay, một bên đầu nụ hoa hồng nhỏ cũng bị Tĩnh dùng tay kích thích, nơi cổ họng phát ra tiếng kêu kích thích mà thảm thiết.

“ Buông tay...buông tay ra! Không được...không được...!” Cánh tay Lộ Thương vốn không còn chút sức lực nào đánh vào người Tĩnh như không có, cả người rốt cuộc vô lực ngã xuống giường, nước mắt không khống chế được lúc bị xâm phạm mà rơi xuống, chính là Tĩnh vẫn không chịu thả lỏng mà liên tục ở trong cơ thể hắn ra vào kịch liệt ngay cả khi hắn đã ngã xuống giường, tựa hồ như tra tấn không điểm dừng...Không biết qua bao lâu, Lộ Thương cho là mình đã muốn chết nhanh chóng trong khoảnh khắc đó, Tĩnh đột nhiên khẽ gọi một tiếng, một cỗ nhiệt khí dâng lên mãnh liệt, trong nháy mắt phóng ra toàn bộ bên trong Lộ Thương.

Lộ Thương đã mệt đến cả kêu cũng còn không có sức đành để mặc cho hắn ở bên trong hậu huyệt nóng bỏng của mình chuyển động, tựa hồ đã lấp đầy chính bản thân hắn.

“ Ân...” Cứ như thế ra vào ba lượt, Tĩnh rốt cuộc cũng hết sức.

Hai người nằm xụi lơ trên giường, chân tay Tĩnh trắng như tuyết, lại cùng tứ chi thon dài màu mật ong của Lộ Thương dây dưa, toàn bộ căn phòng tràn ngập không khí dâm dăng.

“ Còn chưa hỏi qua tên người?” Vẫn là Tĩnh tỉnh lại trước, khởi động thân mình, quan sát Lộ Thương đang nằm gần như bất động trên giường.

“ Lộ...Thương” Thanh âm nhẹ như thở dài, Lộ Thương vừa mở miệng đã bị chặn lại, môi bị Tĩnh ngậm chặt rồi dây dưa. Sau một hồi kịch liệt gấn bó giao triền, Tĩnh dừng lại ở hai tròng mắt Lộ Thương mờ mịt như sương mù, nói :“ Gọi ta là Tĩnh”.

“ Tĩnh...” Lộ Thương giãy giụa mở mắt ra, lại nhìn thấy người kia đã muốn từ trên giường đi đứng lên, đang nhanh chóng mặc quần áo.

Hắn đột nhiên tỉnh lại, nhớ tới một chuyện, vội hỏi: “ A, giải được... người còn chưa đưa giải được cho ta!”.

Sự sợ hãi khiến cho hắn như nhảy dựng lên từ trên giường xuống, nhìn chằm chằm tên nam tử một lần nữa vũ nhục hắn thành công kia.

“ Giải được? Giải được không phải đã cho người sao?” Tĩnh vẫn chăm chú mặc xiêm y... những hình thù tinh xảo trên áo bào màu trắng hiển hiện như lấp lánh.

Lộ Thương không còn lòng dạ nào thưởng thức cái xiêm y tinh xảo kia, bước chân xuống giường, ngay cả áo ngủ gấm trắng trên người trượt xuống cũng chẳng bận tâm: “ Người...người đừng đùa nữa...khi nào thì đưa cho ta...” Dù rằng muốn chạy đến bên Tĩnh, nhưng hai chân nhũn ra vô lực khiến hắn ngã ngồi trên mặt đất.

Tĩnh lại mỉm cười, đưa tay thâm nhập vào nơi chính mình đã đụng chạm vào cả đêm kia, dùng sức lôi ra...đem dịch thể của chính mình ở trong đó đưa ra trước mặt Lộ Thương- “ Cái này không là giải được sao?Như thế này, còn ngại không đủ... cũng đã cho nhiều như vậy rồi?”

“ Cái gì...đây là giải được?” Không thể tin khi nhìn vào thứ trên ngón tay Tĩnh, Lộ Thương liều mạng mở to hai mắt “ Người... người” Tức giận đến mức cơ hồ không thốt nên lời, hắn cật lực chống lại suy nghĩ của mình.

“ Không tin? Tốt lắm!”Tĩnh bắt tay vào vạt áo, lại móc ra một viên bích hoàn giống hệt lần trước, ném trước mặt Lộ Thương nói: “ Đây là bí quyết cung đình, là vật quý khó điều chế lắm, bất quá nếu không tin, người có thể tìm một con chó thử xem sẽ biết”.

“Mười lăm hằng tháng, đến nơi này chờ ta” Buông vạt áo xuống, hắt lạnh lòng để lại một câu nói

Lộ Thương không tin vào tai mình “ Người nói cái gì? Chẳng phải giải được một lần là đủ sao?”

Ánh mắt không hề biết thương hại người khác của Tĩnh soi thẳng vào Lộ Thương :” Như thế chưa rõ ràng sao? Không phải đã nói với ngươi là thuốc này khó điều chế lắm sao?” (khó điều chế chả liên quan gì anh ạ)

“ Chính là vì... chính là...” Lộ Thương đã gấp đến độ nói năng không còn rõ ràng nữa “ Ta ở tại Hàng Châu cơ mà! Chẳng lẽ muốn ta mỗi tháng mười ngày chạy từ Hàng Châu tới Đồng An, rồi lại mười ngày chạy từ Đồng An về Hàng Châu, lại vì...lại vì...đến kinh thành để bị người...đến bị người...”

“ Đến bị ta thao!” Sắc mặt không đổi, Tĩnh lạnh lùng cười nói tiếp “ Đó là vấn đề của người...dù sao cũng tùy người”. Dem ngón tay bắn lướt qua mặt Lộ Thương, hắt thẳng người một cái, đã biến mất ngoài cửa sổ...

Còn lại Lộ Thương vô lực nắm viên thuốc, đáng thương ngã vào bên trong giường mà khóc, trong đầu quanh quẩn hai câu làm cho hắt khuất phục không thể tự hỏi trong lời nói.

Tìm một con chó thử xem..

Mỗi tháng mười lăm đến cho ta thượng...

Trời ạ....!!!

Sáng sớm ở Đồng An quả thực ra đã huyên náo không kém gì Hàng Thành, lựa chọn một khách điểm bên đường nên từ sáng sớm Lộ Thương đã bị đánh thức bởi tiếng ồn ã, ngay cả chưa tỉnh Lộ Thương cũng cảm nhận được sự phồn hoa của Đại Đồng Vương thành này.

Nhu nhu hai mắt mệt mỏi, Lộ Thương nhồm dậy khoác áo, đứng sát ngoài cửa sổ nhìn ra ngoài một chợ bán thức ăn, sáng sớm trên đường mua thức ăn chỉ có đàn bà con gái ... còn có những người bán hàng rong đựng thức ăn vào rổ mà Lộ Thương không hiểu hết ngôn ngữ phương Bắc khi rao bán hàng, từng cơn gió sớm cũng đưa mùi thức ăn của cửa tiệm đối diện bay vào mũi.

Chính là nơi này, dưới ánh mặt trời rực rỡ, cuộc sống tươi vui ấy cũng không kéo được tâm trạng u sầu của Lộ Thương lên.

Ngày hôm qua, mình ở nơi thành thị xa lạ này, tại một tòa nhà xa lạ khác, một lần nữa bị cái tên mỹ nam siêu biến thái ngay cả tên họ để lại không đầy đủ kia đã tiếp xúc thân thể mãnh liệt – điểm đáng hận mà nói, chính là Lộ Thương lần thứ hai bị cùng một nam nhân dùng thủ đoạn thô bạo cường liệt mà đoạt lấy...

Chuyện cứ như vậy liên tiếp phát sinh ở chính hắn cho dù là toàn bộ nam nhân võ lâm mà nói tiếng tăm cũng có chút lầy lùm, dẫu sao cũng là lục lâm bá chủ, khó trách vì luôn luôn cho mình là người cao ngạo nên Lộ Thương khó chấp nhận chuyện này.

Chính là không thể không thừa nhận, hắn cũng thực không dám xác định tên biến thái hạ độc được trên người hắn kia là thật hay giả nên không dám tùy tiện quay về Hàng Thành xa xôi mà đành ở tạm Đồng An thành.

Sờ tay thử vào trong túi áo, viên thuốc đựng trong hộp gấm...có lẽ hắn thật sự cần đi thử xem hiệu quả...

Nói không chừng là đồ giả đó?

Càng nghĩ càng cảm thấy loại này có thể đem lại cho Lộ Thương chút hi vọng trước mắt, bùng lên ngọn lửa mừng thầm và hi vọng khắp khối rằng mình bị lừa...suy tư một chút thì cũng thấy hành vi của tên mỹ nam biến thái kia, chẳng hiểu sao viên thuốc để lừa gạt mình mà mình lại tuyệt đối tin là thật nhỉ?

Lại vừa nghĩ tới mình bị viên thuốc kia phát tác mà phát run, còn cái tên nam nhân vô sỉ kia lại không biết núp trốn ở xó nào cười thầm , lửa giận phùng phùng nhanh chóng thiêu đốt lòng dạ hán.

Bình tĩnh....bình tĩnh nào...

Liều mạng là để cứu mình thôi, Lộ Thương âm thầm hạ quyết định .

Vẫn là nhanh nên tìm một con chó và thử một chút dược liệu này, nếu là giả thì cũng tốt, mình nên nhanh chóng thoát khỏi nơi địa ngục này và quay về trại lý của ta.

Hạ quyết tâm, hắn cũng không chần chừ. Vội vàng rửa mặt chải đầu xong, liền ra ngoài khách điểm tìm kiếm vật thí nghiệm cho viên thuốc bí ẩn.

Đi hết đường ngang ngõ dọc ở Đồng An, Lộ Thương mới phát hiện ra tính toán đánh nhanh thắng nhanh quá sớm... Đồng An tuy lớn, trên đường căn bản rất ít chó mèo đi lại, ngẫu nhiên nhìn thấy hai đứa nhỏ ăn mặc là tôi tớ trong phủ nhà ai dắt chó đi dạo... tuy cũng có đủ cách nắm chắc phần thắng tuy không rành mạch cách của bọn bắt gà trộm chó, nhưng kêu Lộ Thương giữa ban ngày ban mặt dung tài năng đi cướp chó của dân thì quả thật lòng tự trọng không cho phép hắn làm thế.

Đi đi lại lại vẫn không tìm được vật thí nghiệm, Lộ Thương rốt cuộc sốt ruột kéo tay một cụ già hỏi chuyện.

“ Lão bá này, có thể nói cho ta biết, vì cái gì mà Đồng An to lớn thế này, trên đường không hề nhìn thấy một con chó con mèo hoang nào qua lại?”

Lão bá nhìn một lượt Lộ Thương đánh giá, hỏi :“ Tiên sinh là người từ bên ngoài tới?”

“ Tại hạ ngày trước từ Hàng Thành tới đây”

“ Vậy khó trách...Tháng trước bệ hạ có hạ một thánh chỉ...vì giữ gìn vệ sinh thành Đồng An nên cấm chó mèo ra đường không có người canh giữ...” Lão bá xem chừng với quyết định này của Tĩnh Tông hoàng đế là vô cùng tán thành.

“ Cái gì?” Không thể điều khiển nổi tự động kêu lên, Lộ Thương cảm giác tâm hồn yếu ớt không chống đỡ nổi bao sự đả kích như vậy...

Cáo biệt ông lão, hắn ủ rũ bước vội về khách điểm trên đường, đáy lòng không khỏi ca thán chuỗi ngày này bao giờ mới chấm dứt.

Xuyên qua một đám đông, cái nhìn của hắn nhìn vào một vật màu nâu nhạt ở đó.

Kia...kia...kia không phải là hắn từ sáng sớm đã đi tìm chỗ nào cũng không có bóng một con chó nào...hơn nữa da sáng mắt đen, bộ dạng thanh nhã, vừa nhìn đã biết không phải loại chó tầm thường,có thể nó chính là con chó tùy tùng lân cận của nhà quý tộc... trông mắt Lộ Thương hiển hiện niềm vui, hắn như nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Quả là hoàn mỹ.

Lộ Thương mừng rỡ điên, một mạch đem con chó qua chỗ khác. Con này cũng hung hãn dị thường, nhưng chỉ hai, ba cái Lộ Thương đã chế phục nó, ôm vào tay hướng đến khách điểm mà bước.

Lộ Thương chăm chăm đặc ý, cũng hoàn toàn không để ý đến đội ngũ xếp hàng dài nơi cạnh cửa sơn son thiếp vàng đề bốn chữ lớn như dạy đời “ Đồng Tâm vương phủ”, chính là biệt đội kiểm tra chó của kinh thành.

Đúng vậy, con chó đó đúng là được coi trọng như người mà: “ Ở dưới một người mà trên vạn người”- vì chủ của nó là đương kim ngự đệ quyền quý cao sang của Hoàng đế- Đồng Tâm Thân vương- người làm trong phủ Đồng Tâm không dám động đến con khuyển yêu dấu của vương gia nên thả cho chạy tự do ngoài đường, nào ngờ Lộ Thương tưởng lầm là trời ban cơ hội, vui vẻ cho con chó ba giáng rồi mang về nhà.

6. Chương 6

Những người quanh đây dĩ nhiên biết con chó quý của Đồng Tâm Vương phủ, thấy Lộ Thương nghênh ngang ôm con chó về khách điểm, đều muốn làm chuyện tốt là chạy vội hướng Đồng Tâm vương phủ mà báo cáo lấy tiền thưởng.

Còn Lộ Thương hồn nhiên vẫn không hay biết, lại còn vừa đi vừa đặc ý ôm con chó quý trên tay, thẳng hướng phòng mình ở khách điểm mà bước.

Trời gô con chó nằm trên bàn, Lộ Thương bịt miệng nó bằng một khối vải, nhìn con chó giãy giụa điên cuồng, vừa lòng vỗ vỗ bàn tay :” Chó à chó ơi, chó này, thật sự Lộ Thương ta xin lỗi mi nhiều lắm,muốn trách thì trách cái tên biến thái cái gì mà Tĩnh...Tĩnh tử kia đi”

Từ trong túi móc ra viên bích hoán, đặt sát vào cái kia của con chó...

Con chó dường như cũng nhận được hần không có ý tốt, đôi mắt đầy vẻ sợ hãi, Lộ Thương lúc này chả còn lòng dạ nào mà nghĩ đến thương với chả cảm, hít một hơi sâu, đem viên thuốc nhét vào nơi đó của con chó cái.

Ngay từ lúc bắt đầu nhét thuốc vào, con chó chẳng phải người nhưng Lộ Thương rất nhẹ tay ấn từ từ cho viên thuốc đi vào- nhưng khi nhét vào rồi thì không sao rút tay ra được, đành dính chặt lấy viên thuốc bên trong con chó.

Cảm giác thân thể con chó chỗ có viên thuốc bắt đầu run rẩy, nếu không phải đã trối miệng lại chắc đã kêu ngất trời, Lộ Thương tự cảm thấy trong lòng cũng có chút đồng cảm mà muốn chết đi.

“Tên thối tha kia, người đi chết đi! Ta hận người...cứ nhiên làm cho ta thành ra thế này.” Chẳng những đôi mắt con chó vòng lệ quanh hai tròng mắt to đen đầy thống khổ, ngay cả Lộ Thương cũng cảm giác được mình muốn khóc.

Dựa vào cái gì...dựa vào cái gì... Lộ Thương suốt 21 năm trên đường đời, vốn là anh hùng hào kiệt, 17 tuổi tham gia vào băng đảng cướp mạnh nhất Giang Nam, đến nay vẫn là lục lâm anh hào trong mắt thiên hạ...dựa vào cái gì mà chính mình, phải làm cái trò này với con chó?

Tức giận bốc lên đỉnh đầu khiến hần không thể ngăn được cảm giác khó chịu, trong cơn tức giận ngón tay đẩy mạnh về phía trước. cảm giác viên thuốc ở tay bắt đầu tan ra, hần vội rút tay ra bên ngoài...thật đúng là chủ nào tớ nấy, viên thuốc biến thái y như cái tên mỹ nam vô sỉ kia...vừa đến nơi ẩm ướt nhất thì hòa tan vào!

Chính khắc sau, Lộ Thương thay đổi nét mặt...thật là vất vả ấn vào nhưng lại khốn khổ không rút tay ra được...

Điểm mặt đạo bên trong con chó co rút kịch liệt, Lộ Thương vẫn phải để tay ở đó, tuy rằng nếu mạnh tay rút ra, nhưng con chó sẽ ăn riêng ngay...chẳng phải một buổi sáng cố gắng đi tong hay sao?

Cân nhắc một lúc, hần tận lực nhẹ nhàng dùng mọi cách mà vẫn không rút tay ra được, bất luận là cố gắng bao nhiêu lần, tay bị kẹp chặt vào cái vị trí đáng xấu hổ ấy của con chó không tài nào tiến lui được.

Ngoài cửa vang lên tiếng người huyền náo, tựa hồ có đại đội người ngựa kéo lên lầu...không phải la tìm ta chứ?

Tuy rằng nghĩ vậy, hần vẫn một tay gia tăng lực định rút khỏi đó, một tay hướng ra ngoài, nhưng càng làm vội lại càng loạn...

Tục ngữ nói “Làm việc xấu thì uống nước cũng ghen”, hiện tại chính Lộ Thương đang ở tình hình đấy, mà đám huyền náo đáng chết ngoài kia lại dừng lại ngay trước cửa phòng hần, “bang” một tiếng, cánh cửa bật tung, một trong một ngoài mặt đối mặt hai nam nhân.

Trong nháy mắt, tất cả âm thanh im bất...Lộ Thương lần đầu tiên có hi vọng mình được bốc hơi biến mất dạng...bởi mặt những người trước mặt so với xác chết chẳng khác gì nhau, người nam tử ăn mặc hoa mỹ đối diện hần mặt cắt không còn giọt máu, Lộ Thương có thể khẳng định cảnh tượng trước mắt đã sớm dọa chết hần rồi.

“Người- đang- làm -cái-gì-” Giống như ngàn vạn năm qua đi, nam tử kia cuối cùng cũng gọi được hồn về mà mở miệng, thanh âm mơ hồ vì vẫn chưa tin vào mắt mình.

“À...a...ta chỉ là...chính là...” Lộ Thương tựa hồ hoảng loạn đến nói cà lăm, không thể nào nói rõ hết nỗi khổ sở của mình.

“Tên biến thái... người trộm chó cứng của điện hạ nhà ta...” Một tên đầy tớ ăn mặc lòe loẹt theo sau người kia ở đâu lộ ra, một phen kéo lấy tay Lộ Thương: “Còn không rút cái tay bẩn thỉu của ngươi ra?”

Nguyên lai là chủ chó tới rồi...nam nhân thân ảnh hiên ngang quý phái kia, đại khái nhìn là ra hoàng thân quốc thích đi...giống như người nợ kêu Điện hạ ấy...

Gã nô tài bắt lấy tay của người đang làm trò kia mà lôi ra, nhưng bằng khí lực ấy làm sao mà đủ, nhìn thấy tình hình trước mắt, nam tử kia nhăn mặt gắt gao nói :“ Còn không mau cho người bắt trói hắn lại, mang về trong phủ xử lí, đừng làm ồn ra gây trò cười cho thiên hạ...”

“ Ai nha, các người..làm gì...ta chỉ là...chính là...” Nhìn những người hộ vệ dững mẫn bao vây quanh mình, Lộ Thương liễu mạng giãy giụa, nhưng chính là hai đấm không địch nổi bốn tay, huống chi phải mười cầm y hộ vệ xung quanh mình đây...không cần thiết là hai đấm, Lộ Thương đã bị trói cùng với con chó mà mang đi.

“ Dem hắn nhét vào trong kiệu...đừng cho người ngoài đường nhìn thấy” Phân phó xong, nam nhân bước xuống lầu, Lộ Thương cũng bị đẩy theo sau.

Bị trói tắc trong kiệu trên đường đi đến vương phủ, vừa đặt chân xuống đất đã bị kéo ra, chỉ có thể hoạt động tay trái cùng hai chân bị trói một chỗ- thật chật vật.

“ Vương gia, xử trí thế nào đây?” Trói gô Lộ Thương lại, thị vệ cung kính hỏi Đồng Tâm Vương Hiên Viên Tranh.

Tranh cau mày, nhìn cái mặt chật vật của tên nam nhân kia...hắn tự hỏi sao mặt mày tuấn lãng, dáng người cũng cân xứng, không giống kẻ ác...

Nhưng khi nghĩ đến bàn tay tên kia vẫn ở sâu trong yêu khuyến của mình, vương gia vội thu lại những ý nghĩ mới xẹt qua đầu.

“Vương gia, Vương gia...” bỗng nhiên thị vệ chạy vọt vào, hướng tới Đồng Tâm nhẹ giọng bẩm báo vài câu, Đồng Tâm thoáng chốc mặt biến sắc:“ Trông hắn cẩn thận cho ta” Phân phó xong, hắn liền chạy ra khỏi phòng.

Chạy vội hướng vào bên trong, Đồng Tâm đứng cách đó liền hô lên: “ Hoàng huynh... hoàng huynh “

Vẻ mặt vui sướng đi vào nội phòng, liền hướng đến người thanh niên tuyệt mỹ áo trắng đang ngồi ngay ngắn trong thư vòng, đó chính là hoàng huynh mà hắn ngày đêm mong nhớ.

“ Hoàng huynh, người đã trở lại?” Thân thiết tiến về phía y, gương mặt Đồng Tâm thể hiện rõ vẻ mến mộ.

Tĩnh nở nụ cười, huynh đệ thân thiết từ nhỏ không muốn rời xa mình, hiện giờ đã hai mươi mấy tuổi, vẫn cứ cứng đầu như vậy.

Đỡ người đệ đệ đang hướng thân mình hành lễ, Tĩnh nói: “ Nghe nói người vừa mới giống trống khua chiêng, bắt được đạo cầu tặc?”

“ Hoàng huynh sao biết được?” Từ trong lòng Tĩnh ngẩng đầu lên, Tranh hãy còn cảm giận nói “ Tên trộm đó quả thực biến thái...cư nhiên cho tay vào nơi đại tiện mà không cách nào rút ra được...thật đúng là tên biến thái”

“ Thật không?” Mỉm cười xẹt qua hai gò má:“ Cho ta xem cái tên trộm kia đi.”

“Hoàng huynh muốn xem loại này biến thái kẻ trộm làm cái.” Nói vẫn chưa xong, Tranh liền tiếp xúc đến mặt Tĩnh trở nên nghiêm khắc ,vội sửa lời nói: “Ta đem hắn cột vào hậu phòng , ta mang người đi.”

Đi theo Tranh qua hành lang dài đến hậu phòng, xa xa đã nhìn thấy thân ảnh mệt mỏi, quả nhiên là hắn mà! Một nét cười khó nhận thấy thoáng trên môi Tĩnh :“ Dem người kia giao cho ca ca được không?” Ôn nhu hỏi người hoàng đệ đứng bên.

“ Hoàng huynh, người cần gì mà làm thế?” Thấy Tĩnh nhíu mày, Tranh vội ngậm miệng lại

Bạn đang ?

“ Tất cả lui ra, cả đệ cũng không được vào!” Tĩnh phân phó xong, vừa lòng nhìn Tranh mặc dù thần tình còn nghi ngại, nhưng vẫn phải nhấc tay triệu hồi thị vệ ở hậu phòng.

Cả người hốt hoảng dựng ngược lên khi nghe thanh âm của Tĩnh ở giữa không trung .

“Coi như ta nợ đệ một ân tình, ngày mai viết số dâng lên muốn gì cũng được ...”

Nhìn theo bước chân sải thiên di chuyển không một tiếng động, trong lòng Tranh Vương Tử hiện lên vô hạn hồi hân...ca ca, người rõ ràng biết ta muốn cái gì... Lại tàn khóc làm bộ không chút nào cảm kích.

Thật không hổ từ nhỏ là lãnh huyết hoàng đế vô tình!

Tĩnh tảo nhả đi theo cửa sổ dọc nhà hậu, Lộ Thương vẫn đang cúi đầu tính kế thoát thân, bị tiếng động làm giật mình, hấn ngẩng đầu, chính là nhìn thấy Tĩnh lướt qua cửa sổ.

“Ngươi...” bất giác mở ta hai mắt, Lộ Thương không dám tin vào mình nữa.

Đem mắt hướng đến chỗ tiếp xúc của Lộ Thương và con chó, Tĩnh không khỏi thất thanh mà cười, Lộ Thương nhất thời cảm giác như máu dồn hết lên não... vận mệnh gần nhất của mình cũng đen như máu con cẩu này, bị Tĩnh nhìn thấy cảnh vật này, Lộ Thương thật muốn đâm đầu chết đi cho xong...

Tĩnh tủm tủm cười, tiến đến gần con chó kia, tại chỗ tiếp xúc, đè xuống một huyết đạo, như có kỳ tích, chỗ gấu gao kia co rút rồi buông lỏng như có phép tiên.

“Rút tay ra đi!” Tĩnh phân phó Lộ Thương, Lộ Thương theo lời mà làm, tránh “đêm dài lắm mộng” kéo tới trưa lại không rút ra được.

“Đây là...” Không tin tưởng nhìn địch thủ trước mặt, Lộ Thương cũng không thể không ngửi thấy mùi tanh tưởi tỏa ra.

“Lần sau muốn ta cầm vào không đi ra cũng được...” Tĩnh không thay đổi thái độ, nói những lời đường đường thô tục ấy.

Tức giận xuất hiện trên mặt, Lộ Thương mở lớn hai tròng mắt, Tĩnh vội vàng sửa lại ngữ khí đứng đắn “Là người nợ ta một ân tình...”

Bị nam nhân nhìn một màn mất mặt như thế, Lộ Thương không cách nào vịn được thần khí, bèn ủ rũ nói “Cảm tạ- nhân tình này ta sẽ trả”

“Kia...” Đem miệng kề sát vào tai Lộ Thương, Tĩnh nhẹ nhàng nói “Khuya không bằng sớm, lúc hoàng hôn đến phòng nợ chờ ta...”

Lộ Thương nhất thời cả kinh căng thẳng cả người, biết rằng ác ma này sẽ chẳng thiện lương đến mức giúp đỡ hắn... đem oán hận thành cái nhìn căm giận, lại phát hiện giống như sau mỗi lần giao hoan, Tĩnh biến mất nhanh chóng.

Bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, Tĩnh vừa đến cửa quay đầu lại mỉm cười nói :“ Ngươi cứ như vậy mà ra ngoài tốt lắm, quân lính đều đã đi cả, không ai ngăn cản ngươi, nhớ rõ đến phòng kia chờ ta”.

Lại kinh giác chính mình bị nụ cười như tiên sứ xuất trần của người này mê hoặc, Lộ Thương bị ai cúi đầu, ngẩng đầu lên hắn đã biến mất vô ảnh.

Giây giụa đứng lên, Lộ Thương vừa rời định đi, bỗng nhiên nhìn thấy cái gì đó đang chết ngất trên mặt đất nhật lên...Con chó chết tiệt, làm ta thành ra thế này, xem ta trở về không tốt mà thu nhận ngươi, tìm một con công chó thao chết chó cái nhà ngươi!

Đi tới cửa, quả nhiên như cái tên biến thái kia nói, im ắng đến một bóng người cũng không có, Lộ Thương thực thuận lợi đi ra ngoài Đồng Tâm Vương Phủ, đứng ở đầu phố lại do dự không biết nên đi về đâu.

Bị người nhìn thấy cảnh này, khách điểm không về được. Nếu như theo lời cái tên biến thái kia mà đến phòng đợi...chắc chắn chờ mình sẽ lại là mấy kí ức ghê tởm.

Chính lại vì tục ngữ nói “ Trộm cũng có nghĩa”, nam nhi vẫn phải có chữ tín.

Phải giữ chữ tín. Người ta cứu mình, tựa hồ hắn là...

Lộ Thương cảm thấy thật sâu trong đầu đau nhức, suy nghĩ đi lại, rút cuộc vẫn là hấn ý nghĩ ấy đã muốn chiếm thể thượng phong đi.

Con mẹ nó! Không phải nữ nhân mà trung trinh tiết liệt, cũng không chết được người...mà tuyệt đối không thể phá hủy hình tượng anh hùng hào kiệt của ta được.

Lộ Thương đáng thương tự cho mình là anh hùng đổ máu thủ tiết vì nghĩa lớn, trong đầu tràn đầy lý luận của các bậc anh hùng, cuối cùng ngắc cao đầu ở tư thế tráng sĩ một đi không trở về mà bước vào căn phòng kia.

7. Chương 7

Ở phòng ngủ vài canh giờ, chợt trời đổ mưa to.

Lộ Thương cả người cứng ngắc nghe tiếng mưa gõ trên mái nhà, mới vừa rồi chủ nghĩa anh hùng sử dụng qua thời gian đã phai pha không ít, nhìn ra ngoài cửa sổ sắc trời đen tối, trước mắt lại nghĩ đến một màn mình bị đè dưới thân tên biến thái kia mà khóc than tru tréo đến mất mặt cảnh tượng thật chật vật.

Lộ Thương kiên quyết đứng dậy, loại anh hùng này, vẫn cứ là không làm đi.

Mau mau mà thoát thân.

Vọt tới cửa, mới phát hiện mưa to đến hù chết người, hấn lại bắt đầu tìm ô, vừa tìm được định bước ra ngoài cửa thì...

Sự thật chứng minh gần đây Lộ Thương ngày càng xui xẻo.

Ngoài cửa viện, một thân áo trắng đứng dưới mưa như tiên tử tiêu dao kia không phải là Tĩnh thì không còn người nào như thế...hắn không che mưa, thân thể ướt sũng lại dâng lên một đạo khí trong suốt bao quanh, những hạt nước mưa chưa thấm qua xiêm y chảy xuống dọc thân, giống như tiên vũ giáng trần trong truyền thuyết.

Tĩnh dời bước khoan khoái, tóc dài cứ nhiên tung bay trong mưa- thẳng đến trước mặt Lộ Thương.

Nhìn Lộ Thương một câu cũng không nói nên lời đang cứng họng nhìn mình, Tĩnh vừa cười lên “ Ngốc tử, nhìn phát ngốc cái gì...”

“ A- a-a- ngồi...ngồi một chút đi...” Lộ Thương đã muốn quay đầu nói đều không quay đầu được, đối với lực của Tĩnh ép, hắn chỉ biết lui về sau, cứ như vậy bị buộc tới mép giường rồi ngã ngồi trên giường.

“ Bảo ta ngồi, không bằng bảo ta thượng người đi!” Tĩnh cười khanh khách, lông mi thật dài hạ xuống che con ngươi tối màu như ngọc bảo thạch lấp trong bóng tối che đi phần ám muội, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chú, Lộ Thương một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể ngơ ngác bị hấn đặt dưới thân.

Xiêm y duy nhất bị lột xuống dưới, lộ ra thân thể cường tráng màu mật ong.

Tĩnh tay phải tinh tế vuốt ve càn cổ mẫn cảm, một tay trước ngực đi thẳng xuống bụng, đến trung tâm cơ thể.

“ A...” bị nắm chặt trong nháy mắt, Lộ Thương không thể ngửa đầu về sau, thân thể tự động phát ra tiếng rên rỉ.

“ Âm thanh thật ngọt...” Âm thanh của Tĩnh cũng không kém ngọt ngào đánh thẳng vào trái tim căng thẳng của Lộ Thương.

Tĩnh cởi áo trắng nhưng lại không hề có nội bào, những đường hoa văn tinh xảo thêu hoa mẫu đơn kia nhất loạt rơi xuống đất, đem Lộ Thương ôm lấy, hai thân người trần trụi giao triền một chỗ.

Tư thế hỗn loạn, Tĩnh ngồi chồm hồm, Lộ Thương ngồi trên đùi hắn, hai chân vòng qua sau lưng Tĩnh...cảm giác dục vọng rõ rệt đang cường đại dưới thân mình mỗi lúc một to, Lộ Thương chỉ cảm thấy một cô nhiệt lưu xông thẳng lên chính não bộ...

Tĩnh đem Lộ Thương ôm chặt vào lồng ngực, cảm giác hạ thể mềm mại ma sát chính mình, thú tính đại phát khó nhịn đến căng cả người, dùng sức bấu vào thân thể rắn chắc, hấn hung hăng cắn bảo bả vai Lộ Thương...

“ Người điên à?” Lộ Thương lập tức la hoảng lên, muốn đẩy Tĩnh ra, chính là căn bản sợ không đánh lại được khí lực mạnh mẽ của hắn...cảm giác rằng nanh sắc nhọn đâm thật sâu vào thân thể, một dòng lệ nóng tràn lên mắt...

“ A... quả nhiên người có luyện tập qua võ công, cắn một miếng chẳng thấm gì” Thân thể Lộ Thương còn đang ưỡn đầu lên vì đau, Tĩnh nhìn vết thương đáng sợ mà mình tạo ra, nhưng tiếng kêu của Lộ Thương câu dẫn đến mức suýt nữa hắn hộc máu trong lời nói.

“ Người đúng là không phải biến thái tầm thường...Ồ...Ồ...A...” Còn chưa kịp mắng hắn, Tĩnh đã như vậy mà tiến thẳng vào cơ thể hắn.

Ngay từ đầu đã không thuận lợi, nơi u cốt của Lộ Thương khẩn trương phòng thủ không cho dị vật tiến vào, u cốt nho nhỏ càng lúc càng cứng đầu, nhưng Tĩnh lại không đủ kiên nhẫn chờ đợi, nắm hai cánh móng tròn trịa, mạnh mẽ tiến vào

“ Đau quá...đau chết ...đừng dùng loại tư thế này...” Cơn thịnh khí lồng lộng sập vào trung tâm thân thể, chạm đến chỗ mà Lộ Thương chưa bao giờ chạm qua sâu bên trong, Lộ Thương kêu đến dọa quỷ.

“ Không được kêu! Ta cũng rất đau...”. Tĩnh đau đến trợn mắt, cố vuốt ve Lộ Thương, buộc Lộ Thương thả lỏng.

Lộ Thương bị Tĩnh dùng sức cố định trên đầu gối, trọng lượng thân thể khiến hắn càng xuống thấp, chỉ sợ rằng mình cứ như vậy bị thống đến thủng ruột...nỗi hoài nghi lo lắng khiến hắn quyết tâm chết treo mà bám lấy cổ Tĩnh, nhưng cứ như thế đem Tĩnh ấn xuống dưới, biến thành tư thế Tĩnh ở bên dưới hắn.

“ Là người nói đừng dùng tư thế này?” Tĩnh cau mày.

“ Đúng đúng đó... tùy tiện người muốn thế nào cũng được, cũng được....A, ta muốn bị đối a...”

Lộ Thương thì thảo nói, chỉ cầu đừng cho Tĩnh tiến thêm vào phía dưới hắn nữa, lại không chú ý đến nụ cười quỷ dị xoẹt qua khóe miệng xinh đẹp kia.

Hạ thân sử dụng lực, Tĩnh đem dục vọng chưa đầy trong cơ thể Lộ Thương rút ra, tự nhiên Lộ Thương một trận quỷ kêu, nhưng lại đánh sâu vào quỷ kế của hắn.

Tĩnh tiến về phía trước mặt, ngón tay sấp nhập vào trong miệng Lộ Thương, sử dụng lực bung miệng hắn ra.

“ Làm...làm cái gì.” Cảm giác Tĩnh dọc theo thân thể mình rồi lên đến đầu, dùng hai chân kẹp lấy đầu mình, Lộ Thương kinh hãi kêu lớn lên

“ Không phải người nói thích làm gì thì làm a.” Thanh âm bình tĩnh đến chết tiệt của Tĩnh, cùng thân thể rắn chắc đang rạch cái gì đó của hắn chẳng trong sáng chút nào.

Ở giữa hai chân Tĩnh kiềm chế , đầu Lộ Thương vắn vẹo, cho đến khi mắt nhìn thẳng vào nơi tư mật của Tĩnh, tư thế nhục nhã cơ hồ đánh thẳng vào thị giác khiến Lộ Thương muốn khóc lên thành tiếng.

“ Không... đừng” Cảm giác Tĩnh chạm cái gì đó vào môi mình, Lộ Thương bắt giác kêu lên kinh hãi. Tĩnh muốn làm cái gì, cơ hồ nháy mắt sợ hãi chiếm toàn bộ tâm trí.

“”Người. Người nếu dám. Dám vào đến.Ta nói là , ta tuyệt đối. Tuyệt đối. Sẽ đem nó cắn xuống đến đứt!” Lộ Thương miệng cũng không dám mở rộng, chỉ có hơi thở theo nơi cổ họng phát ra thanh âm, rõ ràng biểu thị ý chí căm hận đến tận xương tủy.

Tĩnh lại lộ ra vẻ tươi cười cực điểm :“ Thật sao? Cảm ơn đã nhắc nhở ta!”

Hắn lại làm động tác cực tiêu sái mà chạm tới đại huyệt của Lộ Thương...chính chỗ đó ấn nhẹ một cái, Lộ Thương từ chỗ giãy giụa kịch liệt bỗng nằm yên hai con mắt kinh hãi nhìn gương mặt tuyệt mỹ kia, tâm trạng cực kì kinh hoàng mà siết chặt hai bàn tay mồ hôi đã tiết ra đầy mồ hôi, sau đó chỉ nghe thấy âm thanh xành xạch, trong đầu hắn lúc này, thanh âm nhỏ nhất của chuyển động cũng trở nên đáng sợ, lọt vào tai những thanh âm tinh tế không khác gì đem đầu óc hắn đánh vỡ ra.

Bi thắm há to miệng, trơ mắt nhìn Tĩnh nhét khối thịt trắng tấp màu phấn hồng chôn sâu vào trong miệng mình...

“ Nôn...” không có nửa điểm yêu thương trong thâm tâm, sự sáp nhập này chỉ mang lại cho cổ họng Lộ Thương một luồng khó chịu dồn lên từ dạ dày, buồn nôn vô cùng. Không có chút cảm thông khi lần đầu tiên dùng phương thức này ép Lộ Thương, Tĩnh tuyệt đối không chút lưu tình, cứ như thế nhét thẳng vào miệng Lộ Thương, ngày càng chôn sâu trong cổ họng .

“ So với nữ nhân còn nóng bỏng hơn gấp bội...” Gương mặt hiện lên vẻ đùa cợt nói những lời trêu tức, cũng chẳng buồn ngó đến hai hàng nước mắt lăn dài trên gương mặt Lộ Thương, Tĩnh lại càng ẩn sâu hơn.

Không phải lần đầu tiên trên giường bị Tĩnh làm cho đến phát khóc, nhưng cơ hồ đây là lần đầu tiên từ khi giao hoan đến giờ, Lộ Thương cảm thấy nước mắt vì hành vi giao hợp của hai người đã nhiễm một tầng sắc dục, nhưng Hiền Viên Hoàng đế cao cao tại thượng, có lẽ người đã sớm chết tâm với cảnh ái tình đến kì dị đau đớn nhục nhã này, đó cũng là điểm mà hắn cảm thấy hay ho nhất ở Lộ Thương, với Lộ Thương, thân phận Hoàng đế của hắn chưa bị bại lộ, hắn vẫn có thể dùng sự tà ác vốn có trong máu theo đuổi những sắc thái cảm xúc quái dị, hoàn toàn không cần sự giả dối cung phụng của nhân sĩ đối với hoàng đế khiến hắn hài lòng vì sự bình an lâu nay.

Toàn thân Lộ Thương lúc này chỉ có đầu là có thể tự do di chuyển trong tình cảnh thảm thương, nằm trên giường lớn sa hoa gấm vóc phủ kín, Tĩnh lại ở trên đầu hắn mà kẹp hai chân, hai tay đưa đầu hắn ép sát hạ thể nóng rực của mình, đem thứ biểu tượng nam tính thô to ấy sáp vào đến tận cổ họng.

Tĩnh vận động thất lưng, toàn lực tiến vào...thứ thật lớn và nóng trong cổ họng Lộ Thương cọ xát vào thực quản mảnh khảnh, mỗi lần xâm nhập như đem toàn bộ dạ dày trong bụng lôi ra ngoài, đến mức Lộ Thương không còn cảm giác sống nữa, mái tóc sớm bị xả ra tung tóe trên giường, theo từng đợt triu sáp của Tĩnh mà chuyển động run rẩy, không hiểu là phần chấn hay sợ hãi.

“ Ách...ân...ân” Bởi vì miệng bị chặn, Lộ Thương không thể nói, chỉ thoát ra tiếng rên rỉ, khoang mũi là thứ duy nhất hô hấp được, cũng vì khò khè mà hơi thở không thông thoát, thứ thật dài trong cổ họng tra tấn hắn đến ngất đi, nhưng lập tức bị chấn động mạnh mẽ lôi hắn trở lại...

Thiếu khí quá...muốn chết thôi...

Hoàn toàn không để ý đến tình cảnh thảm thương của Lộ Thương nằm dưới thân mình, thứ thô to khủng bố đang sáp vào miệng khiến Lộ Thương run rẩy không ngừng.

Cảm giác trong miệng có cái gì đó trướng lên, kịch liệt run rẩy trong khoang miệng, cùng là nam nhân, Lộ Thương hiểu rằng đã đến cao trào...

“ Ân...ân” kịch liệt vận vẹo đầu, Lộ Thương không thể ra tiếng ngăn trở nam nhân trên người đang làm ra loại hành động tàn ác trong tình huống không thể phản kháng này.

Tĩnh lại sớm không buông tha Lộ Thương, tiếp tục làm như y đã tính toán. Dưới tay tăng lực cố định đầu đang muốn giãy giụa thoát ra, tần suất ra vào kịch liệt hơn, mạnh mẽ hơn trước, không một chút ôn nhu lưu tình, chuẩn bị ngênh đón cao trào.

Cảm nhận được ác ý của Tĩnh, Lộ Thương kinh hãi mở to hai mắt, con ngươi đen trung ánh lên tia kinh dị, oán hận, thống khổ, tuyệt vọng...

Không bằng chết đi, quên đi...có lẽ chết sẽ tốt hơn lúc này.

Bi thắm trong lòng kêu khóc, Lộ Thương đã sớm mất đi thần trí.

Giống như một loại báo đáp, Tĩnh vào thời điểm kịch liệt đó có cái gì đứng thẳng lên, nam căn to lớn trướng đến lạ thường nháy mắt phun trào, hương vị chất lỏng tràn ngập chua xót trôi vào nơi sâu nhất cổ họng, ngay cả trong khoang miệng vẫn còn mùi hương cùng nhiệt độ cơ thể của nhiệt dịch, tràn ngập hương vị thấm sâu vào cơ thể...

Tĩnh thở phào một hơi, vẫn bảo trì tốc độ sáp nhập nhưng hơi chậm hơn chút xíu để tận hưởng dư vị sau khi xuất ra, sau đó từ từ lui ra bên ngoài...

Cảm giác Tĩnh đem cái nam căn kia dần dần lành lạnh rút ra khỏi miệng mình, Lộ Thương cố nén không làm động tác nuốt để tránh ăn phải càng nhiều thứ chất lỏng kia.

Chính ý nghĩ như vậy tại một khắc Lộ Thương đã thể hiện ra và vẫn cứ là bị Tĩnh bốn cọt những biểu cảm như thế.

Tĩnh dời khỏi miệng Lộ Thương, động tác nhanh gọn đem thân thể bị gấn cọt chặt gỡ xuống, khép lại hai môi Lộ Thương, dùng kỹ xảo trên tay nhẹ đẩy một khớp xương cao cao nơi còn đang phập phồng, làm một động tác nhỏ thôi...

“ Rầm!” một tiếng, cái miệng nhỏ đầy khuất phục kia nhanh chóng đem tinh dịch trơn trượt xuống yết hầu, đem tất cả chất lỏng trong miệng nuốt không thừa một giọt.

Cơ hồ muốn cắn nát miệng, Lộ Thương dùng hết sức lực biểu hiện cái nhìn oán hận cho Tĩnh, Tĩnh không nghĩ đến mình lộ ra một ý cười ngọt ngào, mở huyết vị cho Lộ Thương.

8. Chương 8

Vốn tưởng rằng hần cùng mình liều mạng, chính là Lộ Thương từ trên giường nhảy vọt lên, phi ra khỏi giường, tùy tay kéo một ngoại sam rơi dưới đất, chạy vội ra khỏi cửa phòng.

Bên ngoài cửa mưa to tầm tã, hần muốn đi đâu?

Sẽ không phải đi tự tử chứ? Tĩnh có chút lo lắng, vội khoác thêm áo đi theo.

Mới ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy Lộ Thương đang chặt vật bám vào cây cột lớn liều mạng nôn mửa, vạt áo chưa kịp cài rút ra khỏi đầu vai, lộ ra làn da màu mật ong bóng loáng, thân hình uyển chuyển dưới vạt áo mở rộng như ẩn hiện trên người, Lộ Thương xem ra không ý thức được rằng mình như vậy đối với Tĩnh đầy tác ác là có bao nhiêu hấp dẫn.

Uế vật theo nước mưa trôi đi, nhưng Tĩnh vẫn nhìn ra, trong thức ăn hỗn độn có cả dịch vị của mình, hần nở nụ cười quỷ dị: trước mắt này nam tử cường tráng đã hoàn toàn bị hần khuất phục dưới thân, tình cảnh chặt vật yếu đuối này của hần, ngoại trừ y ra thì không ai có thể thấy được.

Đây cũng là nam nhân mà mình tiếp xúc chặt chẽ thân thể... một khi dịch đã khắc sâu vào hần , mỗi tế bào trong nội tạng của hần đã thấm mùi vị của ta, không bao giờ gột rửa được...

Cơn mưa rào mùa hạ đang rơi không ngừng nghỉ, tại hành lang gấp khúc, trong không khí không biết từ đâu tràn tới một mùi hương bạc hà mát lạnh. Tuyệt mỹ nam nhân đứng ở hành lang, nhìn một nam nhân anh hùng khí phách khác lại đang nôn mửa ra mặt xanh mặt vàng...

Mưa dần dần ngớt.

“ Súc sinh...Súc sinh...” Ở giữa hành lang gấp khúc, sau khi bị Tĩnh làm thêm hai lần nữa, Lộ Thương dần dần tỉnh lại, lúng túng mắng chửi.

Chính là trước mắt mình chỉ còn những hạt nước mưa trong suốt đọng lại trên hành lang, còn tên đại ma đầu đã bẻ gãy chính mình kia, không biết đã đi nơi nào.

Không được!

Còn như vậy có ngày mình sẽ chết... Lộ Thương bị ai nằm ở gấp khúc hành lang thương, ngay cả khi lúc đứng dậy cũng không có, chỉ có thể nằm đó mà hô lớn trong lòng “ Mình sẽ không để tương lai bị thảm này lặp lại... Không biết chuỗi ngày này bao giờ mới chấm dứt đây...”

Gió mùa hạ chậm rãi thổi qua , trong cung điện thành Đồng An , ao sen mệnh mông xanh biếc đựng đưa những đoá hoa theo từng cơn gió thổi nhẹ nhàng , cả cung thành phiêu diêu trong làn hương thoang thoang khiến lòng người tâm hồn lâng lâng , làm say tất cả trai gái trong kinh thành của tiên giới , cũng khiến cho người đang đứng tại Thủy Tạ giữa hồ sen ấy , trên tay áo nhiễm vài phần tiên khí như ẩn như hiện .

Dựa trên ghế đá tại trung tâm của Thủy Tạ là một nam tử mặc bạch y , tóc đen như thác nhẹ buông trên làn da như dương chi bạch ngọc bần, một đôi mắt đẹp không giống nhân loại lại sáng lên như sao Mai giữa

đêm hàn . Hấn tư thái tùy ý mà tựa vào trên ghế , người hầu bên người lại vì hấn mà khe khẽ phe phẩy chiếc quạt dài , khí khái nhàn nhã từ một phát quạt tản ra làm tan đi khí nóng xung quanh...nam tử xinh đẹp này là quyền quý bậc nhất của hoàng triều Đại Đồng : Tĩnh Tông hoàng đế Hiên Viên Tĩnh .

“Chân Giả ,” Hấn gọi thị hầu đang đứng thẳng sau thân .

“Bệ hạ có gì phân phó ?”

“Truyền Đồng Tâm Vương gia hồi cung cho ta.” Đồng Tâm là hoàng đệ của hấn, cũng là nhân vật nhiều thủ đoạn cứng rắn của hoàng triều .

“Vâng , bệ hạ .” Thị tòng lĩnh mệnh cung kính mà đi .

Tĩnh cũng đứng thẳng thân khỏi ghế , đi đến ven hồ sen . Tiếp nhận thức ăn cho cá do cung nữ dâng lên , hấn cứ tùy ý hướng trong ao mà tung ra , ánh mắt nhìn chăm chăm vào đàn cá chép đang tranh thức ăn kia , tâm tư nhưng lại bay đi nơi phương xa nào rồi .

Mấy tháng trước , Tĩnh Tông dùng cả lừa gạt lẫn hù dọa khiến cho người từng cùng mình làm ra cái chuyện hành phòng này nọ là sơn tặc vương Lộ Thương của núi Lộ Thương Hàng Châu đến Thành Đồng An này .

Mấy tháng trở lại , hấn không ngừng lâm hạnh Lộ Thương , ở trên người y đạt được thỏa mãn cho khuynh hướng ngược ái tàn ác mà chính mình không muốn người biết đến – chính là lần trước ở dưới Đồng Hoa quán sau khi mạnh mẽ hung ác tra tấn y thì đồng thời nghĩ thông suốt , có điều mỗi lần chính mình đi gian tiểu ốc Nguyệt Long bên cầu kia , Lộ Thương lại luôn vừa khóc vừa nháo lấy tử mà uy hiếp , sống chết không cho chính mình đụng đến y .

Hấn cũng từng cố ương ngạnh thử qua , chính là thân thể Lộ Thương từ lần trước đã bị thương rất lợi hại , lại vừa thêm tinh thần kháng cự , như thế nào cũng vô pháp suôn sẻ tiến vào .Tuy rằng bản thân cố gắng hết sức mà hạ lực , thì có lẽ cũng có thể đạt được , nhưng chỉ sợ tiến nhập vào Lộ Thương cũng sẽ đồng thời thân tàn mệnh vong...

Tĩnh luyến tiếc thứ hấn yêu thích vẫn còn chưa chơi đủ mà đã bị phá hư , vì thế đành phải cố nén đến mười ngày nay thành ra sâu sắc mà bất mãn .

Hấn cũng từng thử bắt nam tử giang hồ khác thượng sàng, chính là những người đó không phải gây sức ép qua lại chừng hai lần thì liền trở mặt khinh thường ngay , thất vọng khiến hấn không dậy nổi hứng thú nữa , dù sao cũng có phần không hợp với tâm ý của hấn , thật làm cho hấn càng thêm nghiêm trọng mà bắt đầu hoài niệm dữ dội cái thân thể hung hãn kia , sợ mất sĩ diện lại có một thân thể tràn ngập sức hấp dẫn , chính là tiểu sơn vương Lộ Thương .

Lần này truyền gọi Đồng Tâm cũng là vì nghĩ muốn nảy ra một cái phương pháp có thể xoay chuyển cục diện này, lấy một đáp án mà chính mình nóng lòng muốn tuyên bố ra khỏi miệng .

“Bệ hạ, Đồng Tâm vương gia điện hạ đến .” .Theo nội thị cung kính bẩm báo , Tranh bước vào hoàng kim thủy tạ .

“Hoàng huynh .” Tranh cung kính hành lễ , nhìn Tĩnh phát tay cho lui tất cả mọi người. Xoay người từ trên mặt đất đứng lên , trực tiến tựa vào trong lòng ngực ca ca.

Hai huynh đệ bọn họ từ trước đến nay vẫn luôn vô cùng thân thiết . Tranh càng đối với ca ca mình còn ôm ấp một loại tình cảm bí mật vượt quá tình huynh đệ. Chính là hai huynh đệ đối với loại chuyện này cũng không đề cập đến , mà là duy trì mối quan hệ huynh đệ thân thiết .

“Được rồi được rồi , Tranh , người mau đi xuống dưới , ta có chính sự cần nói với người .” Tĩnh vỗ vỗ đệ đệ đã cao sắp sỉ bằng mình , ý bảo hấn phải có chừng mực chút .

Tranh vô cùng không tình nguyện mà ly khai cái ôm ấp của Tĩnh , ngồi xuống trên cấm tháp một bên : “Hoàng huynh có gì phân phó ?”

Mặc dù hấn đối với ca ca có một cơ hội liên dính như hồ dán , thế nhưng thật ra cũng giải quyết việc rất gọn gàng , rất được Tĩnh tín nhiệm .

“Ta muốn người mau chóng chuẩn bị một cái đại hội anh hùng thiên hạ .”

Tranh nhướng mày: “Đại hội anh hùng?” Vương triều Đại Đồng từ trước đến nay luôn chú trọng văn hơn võ , làm đại hội anh hùng có thể nói là cũng không có tiền lệ từ trước .

“ Đúng . Ta muốn người tập hợp anh hùng trong thiên hạ , ngay tại trong thành Đồng An quyết định đến cho ta một người đứng đầu võ lâm thiên hạ .”

Tranh có chút sờ không được đầu lão hòa thượng (ách,anh ý k hiểu suy nghĩ của anh Tĩnh như k sờ được đầu của ông sư) , hắn luôn luôn biết năng lực nổi trội hơn người của Tĩnh , Hắn đã quyết định đến một việc gì đều sẽ không cần có mục đích – nhưng này , cái công dụng của đại hội anh hùng thì ngay cả nửa điểm khái niệm cũng không có .

“ Dù thế nào người cũng hoàn thành cái này nhanh cho ta , đem tiền thưởng định ra hơi cao một chút ...ân , thì một trăm vạn lượng bạc ròng là được rồi”

“Hoàng huynh , lương bổng một năm của Tể tướng cũng chỉ có một vạn hai a ?”. Tranh nhắc nhở hắn nhận thứ rõ ràng lại việc này .

Tĩnh có chút không nhẫn nại mà phát phát tay : “ Dù sao người cũng làm tốt cho ta là được , cụ thể thì đến lúc đó ta sẽ lại phân phó cho người.”

Hắn nói xong liền xoay người trong nháy mắt tỏ vẻ không muốn nói nhiều nữa , Tranh tuy có đầy một bụng nghi vấn cũng đành phải hành lễ cáo lui , ly khai nội cung thất.

Đưa mắt nhìn bóng dáng đệ đệ biến mất trên lối mòn giữa đường hoa , Tĩnh giương giọng phân phó thị nữ trong ngoại thất : “Người tới , cùng ta thay y phục.”

Cởi xuống bộ trang phục trong cung được thêu dệt tinh xảo , hắn thay đổi một thân áo lụa có chút đơn giản .

Gạt lui người hầu trái phải , hắn dễ khí mà bước một đường trên những lá sen , thử lay động một chút liên tung người , vài bước sau thì biến mất ở bên ngoài cung tường cao cao .

Một tháng mưa không ngớt đã tiên tán , thời tiết hôm nay cuối cùng cũng quang đãng một chút .

Lộ Thương cảm giác đau đớn trên thân thể hôm nay đã hơi giảm đi một ít , tiện theo trên giường mà chính mình đã có lưu luyện một đoạn thời gian dài đứng lên , chậm rãi đi vào đình viện .

Từ Hàng Thành đi vào Đồng An đã có mấy tháng ...này trong mấy tháng chính mình chỉ có thể dùng từ “Không muốn nhớ lại” để hình dung đến ... bị nam nhân tùy ý đùa bỡn trên thân thể không nói , hơn mười ngày trước càng bởi vì phiêu ki vừa vặn bị chộp , kết quả bị Tĩnh đặt ở trên giường mà dùng các loại dụng cụ khủng bố đến tra tấn có ước chừng năm sáu canh giờ .

Chờ hắn dùng đủ thủ dục thì chính mình đã là ngay cả một đầu ngón tay cũng không thể nâng dậy , mà cái tử nam nhân sát ngàn đao kia còn không quên cho chính mình một kích nặng nề trên tinh thần , muốn y ở lại kinh sư , ở lại bên người hắn – Trời ạ! Lộ Thương thực hoài nghi chính mình nếu làm như vậy chỉ sợ sẽ không sống đến đầu xuân sang năm .

Chính là ...

Trong lòng y còn có chút sợ hãi khi nghĩ đến con cầu quý Phù Thất mà mình bắt đến thử thuốc ...ở nửa tháng sau khi bị hạ bích hoàn kia , Phù Thất đột nhiên cuồng tính đại phát , khắp nơi giở trò ngang ngược , cuối cùng tự đem một cây trúc nhọn đâm vào sau đỉnh , kết quả bị xuyên ruột phá bụng mà chết , tử trạng rất là thê thảm – xem ra tử nam nhân biến thái kia cũng không phải tất cả đều là lừa mình .

Tính ra y cùng hắn cũng đã có hơn mười ngày không có trên thân thể tiếp xúc ... bị y lấy cái chết mà uy hiếp, Tĩnh tựa hồ thật có phần bột phóng túng ...nhưng hai ngày tới chính là mười lăm trong lì hạn , y thật sự có chút sợ sẽ thực biến thành tình cảnh bị thảm như Phù Thất .

Ai, thất thước thanh tơ (ko hiểu,ai dịch hộ cái) , như thế nào cũng không thể lý giải rõ ràng .

Trong tiểu viện nhưng phong cảnh lại thực như họa, làm cho tâm tình Lộ Thương cũng tốt hơn một chút – nghĩ đến chính mình đã có hồi lâu chưa từng luyện công , y quyết định trước cứ quảng xuống chuyện phiền lòng này , hoạt động gân cốt rồi nói sau .

Vì thế ...

Khi Tĩnh bước vào biệt viện vắng vẻ này liền chứng kiến một phen cảnh tượng : Lộ Thương tay dẫn trường phong , đất đá và lá cây trong lúc đó cùng xoay chuyển không ngớt , thỉnh thoảng đâm lên chém xuống (câu này ta chém .=) , một tư thái vũ đạo tuyệt đẹp.

Kiểm pháp của Lộ Thương nhẹ nhàng thư thái , một đường vô cùng linh hoạt , phối hợp giữa thân pháp tinh diệu cùng kiếm thể dữ dội , mà hẳn rõ ràng đã tôi luyện đến trình độ điêu luyện , tuy ở hàng thứ nhất trong thiên hạ cao thủ dòng dõi chân truyền đệ tử như Tĩnh xem ra có trên vài phần khéo léo , nhưng phiêu bạt giang hồ đã có thể coi như nhất bá một phương .

Lộ Thương từ khoe mắt hiển nhiên cũng đã thấy rõ Tĩnh đến , hần chợt xoay kiếm qua , thân hình thay đổi thật nhanh , nhắm thẳng hướng Tĩnh bên này mà xông đến .

“Hận ta như vậy sao?” Tĩnh cười , tung thân nhảy lên , dễ dàng liền tránh đi thế công của Lộ Thương .

Lộ Thương cũng không chịu bỏ qua như vậy, một kiếm thất bại ,dùng một kiếm thể nặng hơn , quay đầu lại công tới .

9. Chương 9

Tĩnh lần này cũng không tránh đi , thân hình hồi chuyển một trận linh hoạt , người đã nhanh sấp nhập xuyên bóng kiếm . Lộ Thương chỉ cảm thấy hoa mắt , kiếm không biết khi nào đã bị hần dùng tay đoạt đi .

Lộ Thương thở dài một tiếng , thân hình đột nhiên ngừng ... chỉ thấy Tĩnh đã cách mình ba bước , cầm trong tay trường kiếm của mình , khanh khách cười mà nhìn y .

“Đánh không bằng người , còn nói gì nữa” Hần cúi đầu ủ rũ mà chuyển thân qua , nghĩ muốn đi trở về phòng .

Đã thấy thân hình Tĩnh nhoáng lên một cái , chắn ở trước mặt hần .

“Trả.”Hần đưa ra thanh trường kiếm trong tay , xem vẻ mặt kinh nghi không chịu nhận lấy của Lộ Thương , hẳn một phen chặn ngang thanh kiếm đặt vào tay Lộ Thương , thuận tiện nắm lấy bàn tay cầm kiếm của y .

Sắc mặt Lộ Thương liền “bùm” một cái mà đỏ lên, có chút bối rối mà vội buông hai tay xuống , nhưng Tĩnh lại thà chết cũng không buông .

“Ta tới dạy ngươi hai chiêu.” Tĩnh ghé sát vào tai Lộ Thương mà nhẹ nhàng nói , mắt thấy vành tai nhỏ kia mạnh đỏ lên , lại thừa dịp mà vươn đầu lưỡi liếm một chút .

Mặt Lộ Thương càng đỏ hơn... Tĩnh liền đứng ở phía sau y , một tay bắt nắm lấy tay chính mình, một tay khéo léo khoắc lên lưng của y , cả người mình liền bị nằm giữa trong lòng ngực hần như vậy , tư thế của hai người cực kỳ ái muội, làm cho y nhất thời lại quên mất phản kháng , chính là ngơ ngác mà đứng tại đó .

Tĩnh nắm lấy tay y chợt dùng lực , ba bước thanh phong về phía trước mà đâm ra .

Hần vừa kéo theo kiếm của mình , vừa lại bên tai mình bài đọc khẩu quyết cần nhớ : “..... Nguyên thủ đốc , khí đi nhâm , kiếm chính thiên xu thiên ba dặm , hành phong vô vũ thượng chín trọng ...” (cái này ko hiểu lắm,tạm dịch là phòng thủ ở giữa,để mặc khí huyết di chuyển,xoay kiếm chém xa 3 dặm,để gió đưa lên tầng mây...=.)

Kiểm thể đột nhiên biến đổi , Tĩnh chợt hướng thân thể lao nhanh chóng về phía trước , tay áo tung lên bay phát phới .Lộ Thương bị hần làm cho thân bắt do kị mà phóng thẳng lên , nhảy đến cuối cùng lên cao hơn mười trượng , Lộ Thương mới vừa cảm thấy được khí lực của mình đã bị đem xuống dưới , lại bị Tĩnh ra sức nâng , bụng dưới đau quặn lên dữ dội không ngừng , lại lần thứ hai lượn vòng bay về phía trước , thân hình theo sự dẫn dắt của Tĩnh từ bàn tay cầm kiếm của mình , hai người cứ như vậy dùng kiếm mà tung hoành ngang dọc trên trời .

Đi , kiếm phong trực tiếp sấp nhập sâu đến vài thước giữa thân một cây đại thụ .

Vỗ cổ tay cầm kiếm của y , Tĩnh có ý bảo y buông ra trường kiếm , giữ chặt tay y kéo theo nhảy thẳng lên tàng cây của đại thụ , Lộ Thương nhất thời chưa cân bằng tốt , thân hình nghiêng một cái liền như vậy mà ngã lên trên người Tĩnh .

Lộ Thương vừa định giãy giụa đứng lên , lại bị Tĩnh một phen ấn trụ :” Nghỉ ngơi một chút rồi nói sau .”

Lộ Thương cũng tương đối mệt mỏi , nghe vậy cũng không ương bướng nữa , liền như thế lẳng lặng cúi xuống trên đùi hần mà nhẹ nhàng thở hào hển .

“Vì cái gì dạy ta võ công ?” Hơi thở hơi ổn định , Lộ Thương yếu ớt mà mở miệng, y trình độ võ thuật trên người tuy không bì kịp với Tĩnh , nhưng cũng là người biết phân biệt tốt xấu,biết Tĩnh dạy y một chiêu thức tâm pháp này có thể nói là vô lâm bất truyền chi mật.

“Sợ người bị nam nhân khác khi dễ nha !” Tĩnh mỉm cười trêu ghẹo .

“Xích ... trừ người ra ai khi dễ ta ?” Lộ Thương buột miệng nói không cần nghĩ , chợt phát giác những lời này có chút không đúng , vừa định nói một câu vặn hỏi , Tĩnh đã ở một bên cười ha hả ra tiếng .

“Xem ra thân hình của người đã tốt lắm , chịu được khi dễ của ta ... ta đây sẽ không khách khí nữa .” Một phen ôm ngang lấy Lộ Thương , Tĩnh phi thân xuống khỏi đại thụ , liền hướng về phía phòng ngủ mà bay đến .

“Không cần ! Không cần ...” Lộ Thương liềm mạng giãy dụa , thể trạng cơ thể y tuy so với mấy ngày trước đã tốt hơn một chút , nhưng phải chống đỡ kẻ có độ bền cao khác người bình thường như Tĩnh cũng không chịu đựng được .

Bị Tĩnh ôm thả xuống trên chiếc giường phủ khăn trải sắc cẩm lam , Tĩnh dùng sức mà áp lên trên người Lộ Thương .

“Nặng quá ...” Lộ Thương rên rỉ , thể nhưng Tĩnh cũng không để ý nghe đầy đủ .

Có lẽ là liên quan đến việc đã có một đoạn thời gian cấm dục , hần có vẻ so với trước kia càng vội vàng hơn .

Lung tung mà xé rách xiêm y trên người Lộ Thương , tay của Tĩnh vội vã luồn vào quần dài của Lộ Thương , tìm thấy được thứ vẫn đang mềm mại yếu ớt rũ xuống kia , mạnh dùng sức bắt lấy cào một chút .

“A...” Lộ Thương không kiềm được mà kêu ra tiếng , “Đau”

“Miệng vết thương lần trước còn không có tốt sao ?” Trong giọng nói của Tĩnh có một chút day dứt khó nhận ra... hần nhớ lại ở Đồng Hoa quán lần trước , chính mình không át chế được tức giận mà đem một cái que nhỏ cắm vào phân thân của Lộ Thương , tình hình khi ấy thanh âm của y thảm thiết mà kêu thét .

Lộ Thương có chút kỳ quái liếc nhìn Tĩnh một cái : Tĩnh trong trí nhớ của y hoàn toàn là một ma quỷ xinh đẹp đầy dục vọng , hôm nay sao lại bắt đầu quan tâm đến mình ...

Chẳng lẽ hần còn có cái gì chưa đoạt được từ trên người mình sao ?

“Còn sao nữa...” Thế nhưng trực giác vĩnh viễn hành động nhanh hơn so với lý trí , vừa mới nói ra khỏi miệng , Lộ Thương đã nghĩ muốn tự cắn đầu lưỡi của mình , này còn không phải là khuyến khích Tĩnh đối với chính mình thì bạo sao.

Quả nhiên , theo một cái tươi cười trên khóe môi khiến người phải trợn mắt của Tĩnh , hần bắt đầu dùng những hành vi như cuồng phong vũ tấp .

Một phen cưỡi xuống quần áo còn sót lại trên người Lộ Thương , môi của Tĩnh nhanh chóng bay xẹt qua trên gáy của Lộ Thương , phủ trên ngực , bụng dưới, thẳng đánh vào những chỗ yếu hại của Lộ Thương .

“Trời ...” Lộ Thương thử luồng cuống mà vùng lên một chút , y thử đi ngăn lại đầu của Tĩnh , thế nhưng Tĩnh lại tựa như con đĩa chặt chẽ mà hút tại phân thân của y , đầu lưỡi linh hoạt mà dùng sức liềm cuốn , Lộ Thương hoàn toàn không thể khống chế được chính mình , chỉ cảm thấy máu trong toàn thân bỗng chốc đều chảy xuống thân dưới .

Tĩnh trước kia đã từng bắt buộc chính mình làm khẩu giao cho hấn , nhưng hấn đối với sự tiếp xúc của mình lại chỉ lo hung hãn mà xâm nhập vào thân thể của mình , cái gọi là trên đùa nhiều lắm cũng chỉ là thô bạo mà vuốt ve hạ thể của mình mãi cho đến khi chính mình chịu không nổi mà bản tính mới thôi , nhưng chưa từng có được đến loại trình độ này .

“Người điên rồi!” Lộ Thương vô lực mà kháng nghị .

Hấn dùng kỹ thuật cao siêu thành thực làm cho Lộ Thương gần như muốn phát điên , mà Tĩnh có ngẫu nhiên ngẩng đầu lên , kia hai tròng mắt xinh đẹp hoàn mỹ rung chuyển giữa hào quang tản ra đầy dục vọng suýt nữa khiến Lộ Thương không cách nào khống chế được thân thể của chính mình .

“Mau ...Mau buông ra ...” Nếu đã vô phương chống lại sức lực của Tĩnh , Lộ Thương chỉ có thể lựa chọn dùng ngôn ngữ mà cự tuyệt hấn , thế nhưng trong thanh âm cũng nghe không ra tí hơi nào lại phát ra có chút run rẩy , phối hợp cùng cơ thể đang tràn đầy mồ hôi và hạ thể đang dần dần ngạnh lên , căn bản ngay cả một chút lời có sức thuyết phục đều không có .

Tay của Tĩnh trượt đi trên thắt lưng của Lộ Thương , qua lại vuốt ve làn da vì thấp ướt mà trở nên mềm nhẵn kia , lại dọc theo đường thắt lưng đi xuống ẩn vào trên kẽ hở của mông , hai tay lại dần dần hướng vào chính giữa mà lấy lòng , thử tách ra kẽ hở dài hẹp .

“Ấn...” Cảm thấy ngón tay Tĩnh thâm mật mà tiếp xúc của mật huyết của mình , Lộ Thương gần như ngay cả âm thanh cũng đều sắp phát ra không được .

“Người ...Người nếu không lấy ra ...Ta sẽ chống đỡ không được ...” Gần như dùng hết khí lực toàn thân mà cảnh cáo Tĩnh , Lộ Thương sâu sắc cảm thụ thân thể chính mình không cách nào không chế luồng nhiệt nóng bỏng đang từ phân thân đang tập hợp về phía lối ra nhỏ hẹp nơi đỉnh .

Tĩnh ngay cả đầu cũng không ngẩng lên , lại thình lình hung hăng mà cắn một ngụm trên linh khẩu của Lộ Thương ...ngay lập tức , ái dịch nóng rực liền không thể khống chế mà bắn đi ra ...thực không may mắn là , phần lớn đều rơi vào trong miệng của hoàng đế bệ hạ tôn quý Hiên Viên Tĩnh .

Mặc dù kể đầu tiên từ trước đến nay chính là Tĩnh , nhưng hấn cũng là vẻ mặt không thể tin được mà ngốc sững tại chỗ ...ái dịch của Lộ Thương không ngừng theo khóe miệng hấn mà nhỏ giọt xuống , khiến cho hấn có một bộ dáng há miệng trông như không phải cảm cũng không giống xấu.

Bầu không khí trong phút chốc đông lại , Lộ Thương có điểm sợ hãi mà nhìn hấn , thật sợ hấn đột nhiên phát hỏa lại muốn dùng phương pháp đáng sợ nào đó để tra tấn chính mình .

Chính là Tĩnh vào lúc ban đầu là kinh ngạc thì lúc sau lại khẽ cười cười ... nụ cười xinh đẹp như quỳnh hoa trong nháy mắt xuất hiện , hấp dẫn thật sâu ánh nhìn của Lộ Thương .

“Cho người cũng nếm thử chút ...” Tĩnh thừa dịp Lộ Thương thần trí lơ đãng vì nụ cười kia , mạnh mẽ chặn trên môi hấn ... một dòng chất lỏng nồng đặc trôi chảy giữa môi và răng của hai người trong lúc gần bó với nhau , vị đạo trúc trắc làm sự diệu êm hòa tan trong bầu không khí , hai người chia sẻ sự ôn nhu hiếm có của đối phương , chất dịch trong miệng của Tĩnh ở lẫn nhau mà giao triền .

“Cùng hương vị của ta không giống nhau đi ?” Tĩnh còn không quên hỏi đùa Lộ Thương một câu , mắt thấy gương mặt vốn không tính là trắng ngần kia trong nháy mắt chuyển thành đỏ bừng . (mặt dày...)

Hấn lại nhẹ nhàng duỗi tay xuống dưới thân Lộ Thương , nghĩ muốn đưa y lật chuyển trở lại .

Lộ Thương hoảng hốt , vội lấy tay che đi , cũng dùng sức chuyển đầu qua , cả người tuột ra khỏi khuỷu tay của Tĩnh , ngã ở trên giường .

“Đừng ...Miệng vết thương ở nơi đó còn chưa có tốt ...” Y cũng không nhìn lại vết thương còn đau nhức trên lưng , rụt rè mà chống cự ý đồ đã rõ ràng của Tĩnh .

Miệng vết thương ở mật huyết sau lần bị Tĩnh hun hăng giày vò đến nay cũng không có dấu hiệu khỏi hấn , y mỗi lần đi đại tiện đều phải cố hết mười phần dũng khí mới có thể vượt qua đau đớn như xé rách kia , làm sao lại có thể chịu đựng sự công kích của hung khí vượt xa người thường của Tĩnh .

Tĩnh nhướn mày , “Vậy người muốn ta làm sao bây giờ ?” Hấn không chút xấu hổ chỉ vào hạ thể đã hưng phấn đứng lên mà yêu cầu Lộ Thương cấp cho một cái kiến giải .

“Kia kia cũng không liên quan đến chuyện của ta , ai kêu người lần trước hung hãn như vậy chứ ?” Lộ Thương cố gắng khác chế khổ não của chính mình , nhưng lại không dám quá phạm mà đắc tội đại ma đầu kinh khủng này ..

Tĩnh chau mày , mắt thấy sẽ muốn liên phác tác , Lộ Thương nhất thời hoảng ...hắn biết rõ trên chọc đến sự đáng sợ của Tĩnh , kia cũng không phải là vấn đề đơn giản là chịu được sự đau đớn sau đình .

Hắn vội vàng ôm cổ Tĩnh :”Không cần !Không cần ! Ta dùng miệng là được ...Dùng miệng là tốt rồi ...” Thanh âm run rẩy , Hấn thật sự là có điểm sợ thù đoạn tàn khốc của Tĩnh .

Tĩnh lại lộ ra một cái tươi cười khiến vạn người mê , lui về dựa vào phía sau , hai tay hắn chống trên giường , hình thể mê người bày ra những đường nét tuyệt đẹp .

“Đây là chính người nói , không được đổi ý nga .”

Hắn nâng lên một bàn tay dùng tư thế dâm loạn mà chỉ chỉ vào hạ thể của chính mình , ý bảo Lộ Thương có thể bắt đầu thực hiện hứa hẹn của y .

Lộ Thương trên mặt sung huyết đỏ bừng , ánh mắt liêu chết trùng cái địa phương thấy thể nào cũng có điếm kinh người kia ... rõ ràng chính mình cũng có thứ đó , thể nhưng đến gần Tĩnh sẽ làm hắn xấu hổ đến hận không thể cầm đầu mà chết .

“Ừ...người rốt cuộc muốn hay không...” Tĩnh chờ đến có chút không kiên nhẫn , bày ra một bộ nếu y còn không có hành động , chính mình liền sẽ đến dùng tư thái cứng rắn mà thượng .

Lộ Thương cắn chặt răng , cúi người xuống , cơ hồ là nhắm mắt lại nhẹ nhàng mà hướng bộ phận kẻ sát ra giường kia của Tĩnh .

10. Chương 10

“Ừ...người hướng đi chỗ nào hả ?” Tĩnh một phen ấn chặt đầu của y , đem bộ phận đã cương của chính mình tiến đến bên miệng của y .

“Mở miệng ra .” Hấn ra lệnh cho Lộ Thương .

Lộ Thương đã gần như nắm chặt một loại biểu tình cam chịu , y nghe theo lời mà mở ra miệng .

Nhất thời một thứ to lớn nhét tiến vào , gần như trong nháy mắt nhồi vào cả khoang miệng của y , làm cho y không thể hô hấp .

“Ồ....” Y khó chịu đến nước mắt cũng đều mau chảy ra , hai tay bất lực lay động trên đùi của Tĩnh , lại bởi vì bị Tĩnh ấn chặt cái ót , mà không thể thuận lợi đem thứ đó từ trong miệng nhổ ra .

“Đem miệng khép lại , giữ ở khe hở giữa ...đến , chậm rãi nuốt xuống ...” Tĩnh hướng dẫn Lộ Thương , chính mình cũng hướng trong miệng Lộ Thương mà xâm nhập sâu vào .

“Ách ...” Bởi vì bị cắm vào đến yết hầu , Lộ Thương khó chịu phát ra thanh âm muốn nôn mửa , chính là Tĩnh cũng không hề đồng cảm mà tiếp tục thâm nhập vào .

Còn thật đã cắm sâu vào bên trong yết hầu của Lộ Thương , bởi vì bị sự ướt át cùng ẩm áp trong đó hấp dẫn mà hơi hơi bành trướng , thẳng cắm toàn bộ vào cổ họng .

“Hiện tại dùng đầu lưỡi liếm ...Nhẹ nhàng mà chuyển động đầu lưỡi liền sẽ tốt ... Dùng răng nạy ...”

Lộ Thương bởi vì chỉ có thể dùng mũi hô hấp mà trường đến thần tình đỏ bừng , còn cố gắng chiếu theo lời Tĩnh vận động đầu lưỡi của chính mình , thể nhưng thể nào cũng không thích ứng được thứ thật lớn của Tĩnh , gần như chỉ có thể hàm chứa Tĩnh mà thở phì phò .

“Tiểu hài tử hảo ngốc ?” Tĩnh bất đắc dĩ mà vỗ đầu của hắn , “ Quên đi , vẫn là ta đến giúp người đi !”

Lộ Thương khó có thể nhịn xuống bị thương trong lòng , tuy đây cũng không phải là lần đầu tiên giúp Tĩnh làm khâu giao , nhưng lần trước hoàn toàn là bị ép buộc , mà lần này nhiều ít cũng có chút tự nguyện bên trong , càng làm cho y cảm thấy thương hại chính mình ...không khống chế được chính mình , y rất cực nhịn không được mà để nước mắt khuất nhục rơi xuống , liền từ dáng vẻ đặc biệt mà rơi xuống mặt bộ của Tĩnh.

Tĩnh càng hưng phấn , hấn ấn nơi ót của Lộ Thương nhẹ nhàng mà di chuyển , phân thân đã sưng lớn cảm giác sự ẩm áp , mềm nhuyễn cùng ẩm ướt ở trong miệng Lộ Thương .

“Lớn thật!” Rốt cực ...Y nhịn không được mà tràn ra một tiến rên rỉ , thứ cảm ở trong miệng Lộ Thương kịch liệt nảy lên , tản mát ra luồng nhiệt nóng rực khác thường ... là báo hiệu sắp bùng nổ.

“Ân ...Ân...” Lộ Thương sợ hãi quơ quơ hai tay , cố gắng kéo thân tránh khai , chính là bị Tĩnh gắt gao đè chặt , căn bản không thể động đây .

“A...” Tĩnh phát ra tiếng kêu nhỏ đầy hưng phấn , đỉnh côn thịt tiết ra mật nước trong suốt , từng giọt chảy vào trong cổ họng của Lộ Thương .

“Thả ...Ta...Ra...” Lộ Thương khó khăn mà xuất ra lời nói từ chỗ sâu trong yết hầu , cũng chọn thời cơ thật không may mắn .

Nhiệt lưu của Tĩnh lúc này phun trào ra , thật có hơn phân nửa tiến vào khí quản đang cố gắng mở miệng nói chuyện của Lộ Thương .

“Khụ khụ khụ ...Khụ ...”

Nhìn bộ dáng nghệt thở của Lộ Thương , Tĩnh vội đem phân thân của chính mình rút ra , liền thấy Lộ Thương liều mạng ghé vào bên giường mà ho khụ khụ , thần sắc thật thê thảm .

Thoáng khôi phục thần trí , Tĩnh nhẹ nhàng vỗ về trên sống lưng của Lộ Thương , cảm thấy có phần áy náy chính mình trong tình trạng hưng phấn quá độ làm bị thương Lộ Thương .

“Người ...Người...” Lộ Thương thật vất vả ngừng cơn ho sù sụ , lại nhìn không được cảm giác thê thảm cuộn cuộn lên trong lòng , cuối cùng không nén được mà thất thanh khóc ra tiếng .

“Người ... Vì cái gì mỗi lần ...Mỗi lần đều phải đem ta làm đến thảm như vậy mới chịu buông tha ...Ta đến tốt cùng có cái gì thù với người ?” Y thật sự khắc chế không được bị thảm trong lòng , khóc kêu , hỏi Tĩnh đến cùng .

Tĩnh không nói gì mà nhìn y...

Bỗng nhiên đưa tay đem y ôm vào trong lòng ngực.

“Đi theo ta không tốt sao? Ta có thể cho người phú quý không gì so sánh nổi , thậm chí có thể cho người ở trên giường nếm được vô lượng khoái hoạt , người còn có cái gì không hài lòng sao ? Hả?” Đây gần như là hứa hẹn ôn nhu nhất mà Tĩnh có thể ban ra ...

“Ta không cần ...ta không cần!” Lộ Thương như điên cuồng mà vùng vẫy , “Không có tự do đi cùng phú quý , ta thà chết cũng không muốn !”

“Tốt lắm ! Ta có thể cho người tự do .” Tĩnh nghiêm mặt nói .

Lộ Thương trong phút chốc ngừng giãy dụa , ngơ ngác mà nhìn Tĩnh .

“Chỉ cần người đi tham gia đại hội anh hùng lần này cũng tiến vào một trong một trăm người cuối cùng , ta để cho người tự do , đem giải được Bích Tiêu cho người .” Tĩnh dùng thần sắc trịnh trọng mà tuyên bố , ai cũng nhìn không ra hấn tươi cười như thế bên dưới đã ngấm ngấm chuẩn bị âm mưu như thế nào .

Lộ Thương kinh ngạc mà suy xét ... cơ hội này , gần như là cái cơ hội duy nhất có thể làm cho chính mình thoát ly nam nhân đây khủng bố này ... hơn nữa võ công của mình ở trong chốn võ lâm tuy không thể nói là đứng nhất đứng nhì , nhưng chen vào trong vòng trên trăm người thì hẳn là không vấn đề .

“Hảo ! Ta đáp ứng người .” Y lòng đầy dũng khí , gật gật đầu .

“Bất quá người nếu đạt không được như trong lời nói ...” Tĩnh lạnh lùng cười , ra hiệu tự gánh lấy hậu quả .

“Ta sẽ tự nguyện tùy ý người xử trí.” Lộ Thương đã ôm ý định thắng thì ăn thua mất cả, kiên định mà nói ra hậu quả đáng sợ này.

“Chúng ta đây một lời đã định.” Thần sắc của Tĩnh là Lộ Thương chưa từng gặp qua trước đây, trong trầm tĩnh có một loại khí thế cao quý nói không nên lời, làm cho người ta không thể đối với hứa hẹn của hắn sinh ra hoài nghi gì... Lộ Thương bị khí thế của hắn mê hoặc, chỉ có thể không nói gì mà gật gật đầu.

Hoàng triều Đại Đồng Tĩnh Tông năm thứ năm vào đầu tháng chín.

Vĩnh Yên... trung tâm Hoàng đô Đồng An, bên cạnh có một võ đài hôm nay chính là phi thường náo nhiệt... võ đài này do chính Đại Đồng hoàng triều ban bố định chọn lựa nhân tài tại đây, tuy chỉ là một lần thi võ, nhưng thực chất triều đình lại tuyển chọn nhân tài văn chương xuất chúng nhiều chứ không tuyển võ tài, lần này lại được chọn tổ chức đại hội anh hùng, thật quần long tụ họp nơi đây, nên giới võ liền lần đầu tiên nghe đến cái tên này.

Lúc này thiên hạ thái bình, nhân dân giàu có, võ lâm danh sĩ căn bản là bất hạnh vì không có đất dụng võ... nhân đúng lúc có đại hội võ lâm, tiền thưởng cao đến 100 vạn lượng cho người đứng đầu, đương nhiên là thu hút hàng ngàn người tham gia, gần như tụ họp anh hùng nổi danh cao thủ trong thiên hạ, hơn nữa dân chúng đến xem náo nhiệt cũng đông vui, ước chừng có đến hơn vạn người, tự nhiên chật chội không chịu nổi.

“Ta xem a...Hòa thượng Thiếu Lâm từ xưa nổi danh võ công cao cường, lần này xưng bá thiên hạ hẳn là người của Thiếu Lâm rồi!”. Một người mặc y phục màu xám chính là tiểu thương khi vừa thấy một hòa thượng đi qua vội bàn luận.

“Không nhất định a. Trên giang hồ còn nhiều vô danh ẩn sĩ, ai biết ai sẽ thắng chứ?” Một bên người nọ nói chen vào, nhất thời làm cho bốn phía tranh luận gay gắt... người trong giang hồ thanh bang chính phái cũng không ai để ý, lại nói đến nhân danh ẩn sĩ trên giang hồ, thật khiến nhất thời hỗn loạn.

Lộ Thương lúc này xen lẫn đám đông...bởi vì lần này số lượng người tham gia quá đông, không biết được sẽ gặp ai là sẽ thi đấu với mình với mình, được an bài vào lúc buổi chiều đến bốc thăm, Lộ Thương đến từ trưa nghe luận võ sự tình trọng đại, cho nên ngay từ chỗ trọ mà đến đây thăm dò.

Hắn vừa mới ở trong đám người tìm một vị trí không tồi để đứng, chợt nghe pháo mừng và tiếng quan lớn tuyên bố đại hội anh hùng thiên hạ chính thức bắt đầu...nhất thời nhạc lễ nổi lên, một đám mỹ nữ ăn mặc lộng lẫy xếp thành hai hàng nối nhau đi ra, nổi bật như trăng giữa những vì sao là một nam tử bước lên thăm nhưng mà đi.

Nam tử thân mình cao gầy, dáng đi tiêu sái, một thân xiêm y lộng lẫy hết lớp này đến lớp khác đều tung bay trong gió nhẹ, nhìn qua thực cảm giác phiêu phiêu...chỉ tiếc hắn lại đội mũ miện có bức rèm che, không thể thấy rõ bộ mặt nhưng lại làm cho người ta cảm giác nôn nóng vô cùng.

Đang buồn bực vì cảm giác kì dị trong lòng, Lộ Thương chợt nghe trên thành lầu có tiếng hô to :“ Bệ hạ giá lâm”, tiếp theo đám người liền từ trước gạt ra như thủy triều một tầng quỳ rạp xuống, mọi người cùng hô to “Ngô hoàng vạn tuế”, thanh thế nhất thời không thể diễn tả.

Lộ Thương thấy xung quanh dân chúng đều quỳ gối, chính mình đứng có vẻ hết sức đột ngột. tự hỏi mãi, hắn cũng chỉ là hơi cúi người, học người xung quanh cúi thấp đầu...hắn không quỳ rạp hai gối xuống đất, chính là nửa quỳ trên mặt đất, thân là thống lĩnh sơn tặc phản lại quan phủ, Lộ Thương cũng không muốn dùng nghi lễ thế tục với hoàng đế.

Nguyên lai đó là Tĩnh Tông Hoàng đế mà thiên hạ tôn sùng kính ngưỡng, Lộ Thương ở trong lòng thầm khinh. Xem thân hình kia, Tĩnh Tông có lẽ không lớn tuổi...hoàng đế không phải là lão già đầu hai thứ tóc trong tưởng tượng...Lộ Thương có chút thất vọng.

Ba tiếng “vạn tuế” hô qua, chợt nghe thanh âm nhu hòa của giọng nam trung vang lên bên tai “Bình thân”

Thanh âm không lớn, lại tựa hồ ở bên tai mỗi người mà nói chuyện rõ ràng, Lộ Thương không khỏi âm thầm sợ hãi...Tĩnh Tông hoàng đế rõ ràng không phải người thường, loại công phu truyền thanh âm này nội lực cực sâu, cho dù chính mình có học cũng khó thành.

Còn chưa kịp suy xét sâu xa, chợt nghe quan ở thành lâu tuyên bố bắt đầu...nhóm đầu tiên tham gia vòng loại 100 cao thủ đã đi lên võ đài trong tiếng hân hoan của mọi người.

Lộ Thương ở bên nhìn mấy canh giờ sau, trong lòng tràn ngập cảm giác không kiên nhẫn được...chính mình chứng kiến, thấy hơn mười nhóm cao thủ đều xưng của Thanh Thành, Võ Đang, là đệ tử chân truyền của đại môn phái nhà cao cửa rộng trong thiên hạ, chiêu thức lui tới lui đi nhìn nao loạn mà vô cùng trầm buồn không chịu nổi.

Hắn quyết định tìm một chỗ lấp đầy cái bụng, nghỉ ngơi một chút, để cho họ tham gia đại hội anh hùng với cái danh đại môn phái, chung quy lại cái gọi là đại môn phái cũng chỉ là ech ngồi đấy giềng tự cho mình là to.

Từ chỗ này đến, hắn cũng không quay lại, xoay người đi ra ngoài, hướng một quán rượu không xa lắm nhìn có vẻ yên lành mà đến.

Kinh thành phồn hoa phố cảnh như gió xẹt qua, Lộ Thương trong lòng tràn ngập tự do vui sướng...lần này chỉ cần hắn vào được vòng 100 người cuối cùng, không bao lâu có thể thoát ly khỏi đại ma chưởng của cái tên ma vương đại biến thái Tĩnh kia, sung sướng đến giấu không được cảm giác cười từ đáy lòng.

Đi vào tửu lâu, tiểu nhị cười khanh khách chào đón. Bởi vì thời điểm còn sớm, quán rượu không có đông khách. Đi theo tiểu nhị lên lầu hai, Lộ Thương chọn một vị trí gần cửa sổ có thể nhìn xuống, gọi mấy món ăn sáng, một người một cảnh đối diện.

Ngồi đến nửa canh giờ, chợt nghe dưới lầu huyền áo. Lộ Thương âm thầm quên mất thời gian, phóng chừng đại hội anh hùng nghỉ giờ, những người này đều đến đây nghỉ ngơi.

Thanh âm rầm rĩ ngày càng gần, chỉ thấy một đám người vạm vỡ từ phía sau đi lên, đám nam nhân thân mình cao lớn, một số người thì ủ rũ, còn có người tựa hồ nén giận. Nghe ngữ âm của những người này, tựa hồ bọn họ mới ở đại hội anh hùng bước ra, cảm thấy không phục.

Đám người kia lúc sau bước lên, lại có một nhóm người khác lên lầu, đều tự động ngồi xuống các bàn còn trống. Bởi vì bàn của Lộ Thương hướng ra cửa sổ, chỉ có khoảng cách giữa hai hành lang chứ không có bàn nữa, không có người đến ngồi gần, Lộ Thương tựa hồ vui vẻ, thanh thản hơn.

11. Chương 11

Bên tai lại nghe tiếng bước chân, Lộ Thương hơi hơi nghiêng đầu, chỉ thấy một thân ảnh đứng ở cầu thang, cảnh cục hỗn loạn như thế, một công tử trẻ tuổi xuất hiện.

Hắn đứng ở cầu thang đi lên, mắt phóng xung quanh nhìn, ngay tại đám người mới tập trung trên lầu. Thần sắc khinh bỉ nhất loạt hiện lên trên khóe môi, thành một tiếng cười lạnh, tả hữu nhìn xem chỉ có Lộ Thương ngồi một mình, nhưng lại lập tức hướng phía đó mà đến.

Lộ Thương trong lòng không khỏi thềm thở dài một tiếng, nhưng cũng không nề hà, đành phải cùng thanh niên đó gặt đầu, mắt thấy hắn ngồi xuống cạnh mình.

“Tiểu nhị, mang cho ta hai vò nữ nhi hồng, một thịt bò tương, hai phần ăn sáng lớn mang đến đây.”Hắn ngồi vào chỗ mình, liền phân phó mang thức ăn lên, thanh âm tỉnh tể, cùng với đáng vẻ da thịt non của hắn cũng thập phần thích hợp.

Tiểu Nhị mang rượu và thức ăn đi lên, thanh niên đang muốn động khoái, chợt nghe đám đông ngồi gần có người lên tiếng: “ Con chó nhỏ cũng đến ăn cơm người à?”

Thanh niên kia nhất thời chau mày, đem chiếc đĩa hất ngược, thân đứng lên khỏi ghế “ Con mẹ nó người nói ai?”Mày kiếm dựng ngược, ánh mắt soi thẳng vào đám nam nhân, tuy thanh âm lạnh lạnh nhưng quả thực thô lỗ.

“ Ta con mẹ nó nói đúng cái tên bất nam bất nữ nhà người đó” Đại hán bàn bên không né tránh ánh mắt hắn mà hiên ngang đối chọi lại.

“ Ta phải nói con chó mập mập, nguyên lai là bại tướng của ta...tiểu cẩu Hoàng Thành Phái nhỉ?” Thanh niên ngoài miệng tuyệt không tha người, biểu tình cao ngạo, thực tại đem Hoàng Thành Phái tức đến chết.

“Con bà nó... người xem như may mắn đi, lão tử vẫn không cam lòng. Rõ ràng nơi này có người không có ta”. Vừa dứt lời hắn đã tuốt kiếm ra khỏi vỏ, sớm có ý định quyết đấu lại.

Lộ Thương ở một bên nghe, ít nhiều cũng đoán được chân tướng...phỏng chừng thanh niên này ở đại hội anh hùng đánh bị đám người kia, bọn họ không phục nên muốn một trận này phân cao thấp.

Chỉ thấy bốn người trong đó là người của võ lâm ngang nhiên khí phách, còn lại đều mở to mắt nhìn, mặt lộ vẻ chờ đợi, một bộ chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn.

Thanh niên cao ngạo kia cũng cười, rút trường kiếm từ hông :“ Ai sợ ai? Xem hôm nay ta đem cái chân chó nhà ngươi cắt một cái nấu canh rau ngải.” Hiện trường quả thực khấn trương, một trận ác chiến là khó tránh.

“ Đấu...” Hoàng Thành Phái bên này có lớn tuổi hơn một chút, thân đứng dậy khỏi ghế, mấy nhân sĩ võ lâm mà Lộ Thương đều nghĩ sẽ ngăn hắn lại, không khỏi nghĩ không thể chính mắt thấy trận quyết đấu mà có vài phần tiếc nuối.

Ai ngờ người nọ nói ra một lời thật lòng vô cùng với người trong trận: “ Độc đấu của người công chúng đã được lĩnh giáo, sở trường của Hoàng Thành Phái quả thực hiếm có trên đời. Ta mới luyện một bộ kiếm pháp trận, hy vọng được anh hùng chỉ giáo”

Lộ Thương dưới đáy lòng hừ lạnh một tiếng: Hoàng Thành Phái quả thực vô sỉ, đơn độc đả bại người ta đã đành, còn muốn nâng kiếm lâm trận làm trò lấy nhiều địch ít. Bất quá Lộ Thương cho rằng mình vốn không phải kiểu người gặp chuyện bất bình giúp đỡ, rút dao tương trợ nhân vật chính, mặc dù trong lòng đánh giá người thanh niên này cũng khá được, nhưng vô tình không ra tay giúp hắn.

Thanh niên hừ lạnh một tiếng: “Tiểu cẩu Hoàng Thành Phái... nghĩ nhiều người thì ngon sao? Lão tử không ngại, người cứ đến đi”. Trường kiếm rút ra khỏi vỏ, hai ánh mắt sáng lạnh như chớp, gương mặt tú lệ đoạn chính như rạng rỡ sáng ngời hơn.

Lộ Thương ở một bên nhăn mày nhíu mi, vừa định gọi tiểu nhị tính tiền để rời khỏi chốn thị phi này, nhưng Hoàng Thành Phái gây sự đánh nhau, tiểu nhị căn bản không dám đến gần chỗ hắn, lại được thanh niên rút kiếm chiến đấu tại đây, tiểu nhị đương nhiên chạy mất mạng, Lộ Thương ngay cả tìm người tính tiền cũng không được.

Hoàng Thành Phái thực sự kiếm trận có chút mưu mô...sáu thanh kiếm tạo thành hình lưới, đem thanh niên kia bắt lên trên...tuy rằng thanh niên kia thân kiếm rất tạo nghệ, lại nhất thời không thể di chuyển tốt được.

Lộ Thương nhìn một hồi, cũng có chút nhàm chán định quay đầu về hướng cửa, bỗng nhiên một sự cố phát sinh...thanh niên kia không kiên nhẫn bị kiếm hoa xoay tròn, nhanh chóng xoay thân mình, kiếm phong còn đang trên đường di chuyển, thẳng chon vào trung tâm của sáu mũi kiếm chọc tới, mấy người nọ không đủ sức giữ trận, kiếm tung ra bốn phía, nhưng lại thẳng hướng Lộ Thương đang ngồi mà hướng tới.

May mắn thế nào, khi kiếm chạm tới vật áo Lộ Thương lại xuyên đi hướng khác, không vào da thịt nhưng kiếm khí đã đem quần áo cùng da thịt Lộ Thương mở ra một vết đứt thật dài, chia áo làm hai mảnh trên người, lộ ra toàn bộ nửa người trên.

Nhất thời toàn bộ mãn lâu ánh mắt đều tập trung trên người Lộ Thương—kỳ thật xiêm y rách đối với võ lâm nhân sĩ không phải chuyện gì to tát, nhưng lúc này đối với Lộ Thương lại vô cùng nhục nhã.

Nguyên nhân vô tội, tự nhiên bởi vì cái tên biến thái Tĩnh hoàng đế kia trước đó một đêm hung hăng “ yêu thương” thân thể hắn, để lại trên người vô số dấu hồng ngân- chỉ thấy Lộ Thương lồ lộ thân thể màu mật ong đẹp mắt, nhưng da thịt phơi ra dưới ánh sáng ban ngày là những dấu hình tròn ứ đọng của máu, từ cổ đến cơ bụng, cuối cùng biến mất ở đai lưng, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng phần bị vải che lấp kia cũng có những dấu vết tương tự...(máu máu a...)

Rốt cục có người rất không nhịn được “híc” cười lên một tiếng , Lộ Thương nhất thời không không chịu được đỏ mặt ... tuy rằng người khác cũng nghĩ cô nương thanh lâu hay con cái nhà ai quá hăng say mà để lại dấu vết, Lộ Thương lại cảm giác rằng quan hệ của hắn và Tĩnh đã bại lộ trước bàn dân thiên hạ, làm cho hắn cảm giác vừa thẹn vừa giận, hận không thể một kiếm bổ đôi thẳng trời đánh làm cho hắn lâm vào hoàn cảnh này.

“Lớn mật!” Lộ Thương quát dựng ngược, trợn mắt nhìn thẳng vào tên đệ tử của Hoành Thành Phái: “Giải cho đám cầu đại này, dám cắt qua...quần áo của ta?”

Đệ tử Hoành Thành Phái vốn bị thanh niên đột phá kiếm trận ảo não không thôi , bị Lộ Thương như vậy vừa quát lại tâm tình tức tối, ngữ khí tự nhiên cũng sẽ không tốt hơn chỗ nào, dùng ánh mắt miệt thị thích hợp thương cao thấp đánh giá một phen: “Không phải chỉ là nam nữ lộ dấu vết trước mặt người khác thôi sao? Người có cần kích động vậy không?”

Nếu sự thật là “ nam nữ” thì ta còn tiếc gì không đại cáo toàn bộ thiên hạ biết, Lộ Thương thầm nghĩ. Đương nhiên, hắn trong miệng sẽ không nói ra tâm nội nghĩ như thế pháp. Hành tẩu giang hồ thứ không thể yếu đi chính là khí thế, bị người như thế chọn giới lại sao có thể tự cam yếu thế. Lộ Thương lập tức rút kiếm nơi tay, vẻ mặt nhất tức, bày ra kiếm thức đánh đến.

“Chờ một chút.” Thanh âm thanh thúy phát ra làm ngưng lại hành động song phương, Lộ Thương đang muốn phát động thế công, lại bị kiện áo dài màu tím phủ đầy đầu.

“Đem quần áo mặc vào rồi đánh.” Thanh niên vừa nói chuyện chính là người vừa rồi cùng Hoành Thành Phái đánh , chỉ thấy trên người hắn chỉ còn lại nhất kiện màu trắng trung y, hiển phải cởi áo khoác của mình cấp Lộ Thương che giấu.

“Thân thể trần truồng đánh nhau... còn ra cái bộ dáng gì nữa ...” Thanh niên trên mặt đột nhiên tập trung một trận đỏ ửng, càng làm tâm trạng buồn bực của Lộ Thương xông lên đỉnh đầu . Đột nhiên bừng tỉnh nghĩ đến cái tên biến thái Tĩnh nhà mình(vâng, chồng của em ^^) , hắn nhất thời rung mình một cái, thầm nghĩ chớ không phải là lại đụng một gã thích đàn ông đó chứ?!

Vội dứt bỏ cảm thấy suy nghĩ đó thật nhàm chán, hắn vội vàng mặc áo khoác của thanh niên kia, liền cùng Hoành Thành Phái đệ tử chiến thành một đoàn.

Lộ Thương luận võ nghệ mặc dù cấp không hơn Tĩnh, nhưng ở trên giang hồ cũng không phải là không có chút danh tiếng cùng xếp hạng đi ...thứ đệ tử tầm thường của thứ môn phái tầm thường này, tự nhiên là không dưới hơn mười chiêu liền bãi bình cái tên hại hắn xấu mặt.

Lạnh lùng thu kiếm về vỏ, Lộ Thương thậm chí lười không liếc mắt một cái với cái gã ngã xoài trên mặt đất kia , đem tiền rượu và thức ăn tiền ném ở trên bàn biên, nghênh ngang mà đi, hắn làm bộ không có nghe được mọi người đối hắn kinh ngạc vì võ công xuất chúng.

“Uy, người chờ ta một chút...” Lộ Thương chỉ lo nghĩ nên chính mình vui đầu đi trước, nhưng không ngờ bị từ phía sau đuổi tới bị thanh niên chặn trước người.

“Người chậm một chút.” Thanh niên hiển nhiên không đuổi kịp có điểm cố hết sức, hỏn hỏn vừa thở vừa nói.

“Có chuyện gì không?” Nói thực ra Lộ Thương vẫn là có chút cảm kích hắn , bằng không chính mình đầy người toàn dấu hôn nào dám đi trên đường.

Thanh niên lấy tay chỉ một chút trên người mình trung y mỏng manh, lại chỉ chỉ Lộ Thương trên người áo khoác màu tím, Lộ Thương nhất thời hiểu được : “A... Nếu người không theo ta thì thôi... Nhà của ta ngay tại phụ cận, ta thay đổi quần áo sẽ đem xiêm y trả lại cho người.”

Thanh niên cũng cười : “Ta buổi chiều còn muốn tham gia nhị thử, thật sự là không thể chỉ mặc một bộ áo đơn tụt ra trăng.”

Lộ Thương vội gật gật đầu, “Anh hùng đại hội sao? Ta là buổi chiều lên sân khấu sơ tuyển. “

Thanh niên lập tức nhảy nhót đứng lên: “Võ công của người tốt lắm đâu, hy vọng ta đừng gặp gỡ người mới tốt...” Hai người một đường đàm tiếu hưởng cầu Nguyệt Long mà đi đến, chung một đề tài làm cho bọn họ rất nhanh vui vẻ đứng lên. Theo lời nói chuyện với nhau Lộ Thương biết thanh niên là nhân sĩ, tên là Tịnh

Chân, từ nhỏ tập võ, lần này nghĩ muốn tại anh hùng đại hội hiểu biết một chút võ nghệ trình độ, lại không ngờ mới vừa ở buổi sáng vừa ở sơ tuyển đã bại đại diện Hoàn Thành Phái, liền tạo thành sự tình này.

“Nhà, đây là chỗ của ta ở đây.” Đẩy ra cánh cửa tiểu trạch viện, Lộ Thương đem Tịnh Chân dẫn đi vào. Tịnh Chân liếc mắt một cái liền nhìn được trong viện bố cục thanh lịch cùng màu xanh biếc ở giữa là một loại hoa sen, nhất thời kinh hô đứng lên: “Lộ đại ca, bằng hữu của huynh nhất định rất có tiền! Tòa nhà loại này cũng không phải là người thường ở được, huống chi lại cho bằng hữu ở nhờ?”

Lộ Thương bị hắn nói được ngẩn ra ... bất quá theo lần trước thái độ đón tiếp Tịnh của Hoa Uyển lão nương đã nhìn ra Tịnh hẳn là người phú quý, quyết không là người thường gia xuất thân.

“Ta cảm thấy được thực bình thường a...” Bất quá Lộ Thương cũng không nguyện thừa nhận Tịnh biến thái lại có điểm tài năng hơn người hay phú quý thanh tao gì. “Dinh thự của ta ở Hàng Thành còn lớn hơn nơi này nhiều.”

” Lộ đại ca cũng nhất định rất có tiền đi?”

“Bình thường đi.” Lộ Thương có điểm nói quanh co, cũng không thể nói mình là sơn tặc có danh đi. Nhưng mà Tịnh Chân có một loại khờ dại, theo đáy lòng không thể cự tuyệt tiếp cận của y.

Đẩy ra cánh cửa nội phòng, Lộ Thương cố gắng không nhìn tới phòng giữa kia một cái giường rất đáng chú ý: “Quần áo của ta đều ở bên này, người ngồi trước, ta đổi quần áo.”

Tịnh Chân ở bên cạnh bàn rồi ngồi xuống, tò mò nhìn chung quanh đánh giá ... tầm mắt dừng ở chiếc gối thêu uyên ương ở trên giường, lại bị chặt chẽ hấp dẫn.”Thêu đẹp quá a ...” hắn giống trùng tà dường như đi vào bên giường, vươn tay vuốt ve tấm mền màu trắng hoa mỹ có những đoạn thêu chỉ màu kia. Sau một lúc lâu, hắn mạnh kêu to lên: “Đây là ngự thêu a...Người thường ngay cả gặp cũng khó! Lộ đại ca, bằng hữu của huynh đến tột cùng là thần thánh phương nào?”

Lộ Thương theo bình phong sau đi ra, trên người đã thay đổi nhất áo dài màu xanh, hắn đem Tịnh Chân quần áo đưa cho y rồi nói: “Tịch đệ, kiến thức rộng rãi ... bất quá những thứ kia đều là của bạn ta, ta cũng thực tại không biết hắn là nơi nào tới.” Bạn đang ?

Tịnh Chân có vẻ có điểm thất vọng, con ngươi có điểm ngượng ngùng nở nụ cười: “Lộ đại ca chê cười. Tiểu đệ... Ta từ nhỏ liền thích rất thích kĩ thuật thêu thùa, thực giống phụ nữ quá...” Nói còn chưa dứt lời, mặt y thật đỏ lên.

Lộ Thương trầm nghĩ: thật đúng là giống phụ nữ a ... Trong miệng lại nói: “Như thế nào? Đệ thực là suy nghĩ quá nhiều.” Hai người tán gẫu nghỉ tạm một hồi, liền nhích người hướng anh hùng đại hội đi.

Buổi chiều cùng sau vài ngày luận võ cũng rất thuận lợi, Lộ Thương chẳng tốn mấy sức lực liền thông qua sơ tuyển, vòng thứ hai và vòng ba, vòng bốn bây giờ có những đối phương là danh chấn võ lâm Côn Lôn Tiêu Dao đạo nhân, Lộ Thương lại dựa vào kiếm pháp mà Tịnh truyền thụ, một chiêu kia chiêu thế kết quả thắng lợi.

12. Chương 12

Vòng thứ tư qua đi, Lộ Thương nhìn kỹ một chút bố cáo bảng: Tịnh Chân cũng thông qua tứ thử, lại cùng mình có trận với hai người khác nhau ở giữa sân, ở quyết đấu trăm người khi chỉ sợ mới có thể gặp gỡ ... tuy rằng bất quá là bằng hữu mới quen, Lộ Thương cũng không nghĩ cùng y đối chọi.

Hôm nay tuy là mười bốn, ánh trăng cũng không hơn mười lăm tròn đầy ... ngồi ở phía trên hành lang gấp khúc thật dài ngắm trăng tròn vành vạnh, Lộ Thương nhìn ở dưới ánh trăng hồ sen càng có vẻ phong tư trác tuyệt mà không nói gì ngẩn người. Theo mấy ngày nay quan sát xuống dưới, hắn phát giác chính mình phải đoạt được tiền trăm mới có thể coi là thắng lớn ... rõ ràng hắn có thể thoát ly Tĩnh ma chưởng thì phải vui đến chết chứ, khả vì cái gì lòng lại tràn ngập những cảm xúc không nói rõ ra lời?

Không đợi hắn để ý những xúc cảm lộn xộn ấy, cả người liền bị hai cánh tay vững chắc ôm lấy, áp vào trong ngực.

“Người đã đến rồi?” Không quay đầu lại, Lộ Thương cũng biết này chủ nhân hai tay cánh tay là ai.

Nhẹ tay tham nhập vật áo Lộ Thương, Tĩnh đem miệng tiến gần bên tai hắn thở nhẹ :

“Ngày mai chính là vòng thứ sáu. Nếu quả hôm nay ta không đến, ngày mai em nếu thông qua vòng sáu này. Về sau ta sẽ không có cơ hội gặp em nữa” Ngữ khí của hắn thần kỳ thoải mái khoái trá, Lộ Thương nghe vào trong tai đã có ý tứ hàm xúc khiêu khích nói không nên lời.

“Xem ra ngươi là không có gì cơ hội rồi đó...” Đối với mình nói xong: “Dù sao phải cuối cùng một lần ” , Lộ Thương nở nụ cười, đem toàn bộ thân thể tiến sát vào cái ôm ấm áp của nam nhân phía sau , ánh mắt ôn nhu ngẩng lên, lại thấy được trước mắt gương mặt nam nhân mà dưới ánh trăng phản xạ vẻ xinh đẹp khó tin sáng rực, rực rỡ hơn cả vầng trăng trên cao.

Có lẽ nhìn thấu Lộ Thương tâm lý vì chia ly mà phòng tuyến thành trì cuối cùng cũng đã dao động , Tĩnh cũng không còn tính toán nhiều nữa . Không đợi kịp phản ứng, Lộ Thương đã bị kéo đứng lên theo cột hành lang, lập tức đã bị Tĩnh dùng thể trọng hung hăng đặt ở một bên ép sát vào cột gỗ.

“ Đứng...đứng nhanh như vậy...a...” Lộ Thương bối rối phản ứng muốn đẩy Tĩnh ta khi thấy động tác thô lỗ kia, nhưng tư tưởng lại không hề thực hiện được hành vi , không ngăn cản được người trên thân thể mình đang lần mò vào từng vật áo, xiêm y cao quý nhanh chóng bị xả ra từng mảnh rơi vãi lung tung, bàn tay thô lỗ của Tĩnh chui vào khe hở của nội y, Tĩnh lại với lên môi Lộ Thương, nồn nóng hung hăng cắn loạn, để lại một loạt dấu vết trên cơ thể.

Nhớ tới mấy ngày hôm trước ở tửu lâu mất mặt, Lộ Thương có điểm vô lực nói :“ Đứng lưu lại dấu vết được không, người khác sẽ nhìn thấy...” Biết rõ người phía trên mình đang như thú loạn cắn cắn sẽ không để ý tới, Lộ Thương vẫn là không ngăn được mình nói những lời vô nghĩa.

Tĩnh tựa hồ hạ quyết tâm kéo dài thời gian chơi đùa, tay hắn lần nữa bắn khoắn luồn vào thân thể Lộ Thương...nước bọt cùng dấu hôn lần lượt thay đổi vị trí từ bên gáy, trong ngực, thắt lưng, thậm chí là bên phải đùi trong lẫn bộ vị bí ẩn... Lộ Thương bị gây sức ép đến không thở nổi, nước mắt theo dục vọng tẩm thấp mông lung nhìn thân thể dính đầy bạch trọc của chính mình...

Chính là Tĩnh vẫn không có dấu hiệu chấm dứt những tính toán tra tấn, rõ ràng chính y cũng dục hỏa thiêu đốt mãnh liệt, kề sát bên hông Lộ Thương mà đâm chọc, nhưng lại gắng gượng không chịu tiến vào mặt huyết khát vọng kia.

“ Ngươi...ngươi...làm cái gì? Khách khí như vậy...” Lộ Thương cười hỏi, cố gắng nghĩ muốn bình ổn dục vọng của chính mình. Toàn thân thể không nghe lời, cứ run rẩy từng hồi, vì cảm giác sắp biệt ly khiến hắn dự cảm đau xót, buông tha hành vi chống cự bình thường, chỉ còn phục vụ cho dục vọng. Tĩnh lại như không, mạnh bạo tiến đến trên đùi Lộ Thương, Lộ Thương không một chút chuẩn bị, ngay lập tức bị tiến quân thần tốc chiếm đánh.

“ Thật là chiêu thức độc ác...” Lộ Thương không nói gì chỉ cười khổ, Tĩnh đích xác không thoát khỏi danh hiệu ác ma...hắn không nghĩ rằng thời điểm tiến công của Tĩnh, lại mang đến một khoái cảm như thủy triều đánh úp lên lý trí, khiến tất cả suy nghĩ của hắn thoáng chốc lặn mất tăm hơi.

Nhưng loại tiến quân không hề có chuẩn bị này giống như đánh sâu nhất vào bên trong...cùng với khoái cảm tuyệt đỉnh chính là giống như hung hăng đá một cước vào bụng trên cực kỳ đau đớn...Lộ Thương thống khổ vận vẹo, nội tạng trở mình khiến cho hắn há to miệng, cơ hồ chút nữa nôn mửa.

“ Thực thích đi!” Gương mặt xinh đẹp rất giống ma quỷ kia của Tĩnh tươi cười lại như múa nanh vuốt dưới trăng, hưởng chỉ còn trong thân Lộ Thương mà ra sức trêu sáo. Không nghĩ tiếng rên rỉ mất mặt bật ra, Lộ Thương cắn răng tự xỉ vả ban thân trước những cú thúc mạnh mẽ... Tĩnh lại một lần chứng minh Lộ Thương trước mặt hắn đừng mong đạt được tâm nguyện.

Không đợi lần thứ hai , Tĩnh lại một lần toàn bộ hung khí trút thẳng vào cơ thể Lộ Thương ...bởi vì chân nhuyễn trợ giúp không được thân thể rốt cục suy sụp ngã xuống hành lang gấp khúc thượng, Lộ Thương giống một con ngọc trai mà thân thể và viên ngọc bị tách ra đến tê liệt ngã xuống ở trên hành lang gấp khúc, chút quần áo nội y bị xả đôi , hai chân mở rộng, ánh trăng rõ ràng đang chiếu ra nơi Tĩnh tiến vào trong cơ

thể hân . Tĩnh thông dong ra vào , mỗi một lần thật sâu, vừa nhập cũng có thể nhìn đến Lộ Thương trên mặt nháy mắt xuất hiện biểu hiện thống khổ

Tựa như ma vương khổng lồ dưới địa ngục, khoái cảm run rẩy thống khổ điên loạn bi thảm, đủ để cho mọi người lâm vào điên cuồng , lại một lần nữa trên người Lộ Thương luân hồi...

Khớp hàm bị cắn chặt như sái ra đến chết , tiếng thở dài, tiếng rên rỉ cuồng loạn đầy dâm dăng như có như không cùng không khí tràn ngập hành lang gấp khúc thật dài kia...

“Nếu người là nữ nhân...Số lần ta ra trong cơ thể người, ắt hẳn nên sớm có... Đây chính là thứ bao nhiêu nữ nhân thiên hạ mơ tưởng a ...” Nhẹ nhàng chà lau cái miệng nhỏ phía dưới đang không ngừng chảy ra yêu dịch, Tĩnh không quên xong việc nhân tiện ở tinh thần thượng làm nhục Lộ Thương một chút.

“Có cái gì...” Sau mỗi lần giao cấu giống nhau, Lộ Thương cảm thấy được chính mình toàn thân như có cái gì đó tan ra, nhất là toàn bộ phần eo quả thực tựa như theo giữa bề gầy trên bàn đầy đau đớn ... tại đây bộ dạng thân thể trong thống khổ còn muốn ứng phó lời nói vô sỉ của Tĩnh, Lộ Thương cảm thấy được chính mình thật sự là không hay ho tới cực điểm.

“Cho ta sờ sờ xem cực hạn của nam nhân đến tốt cùng là ở nơi nào ...” Tĩnh bỗng nhiên bốn cột nở nụ cười, đưa ngón tay thâm nhập địa phương mấy khúc trước còn cùng mình gắn chặt.

Cũng không phải lần đầu tiên bị Tĩnh sờ nơi này ... Lộ Thương chỉ có hơi chút co thắt lưng tỏ vẻ không vui, nhưng không có chống cự quá lớn ... nhưng rất nhanh hẳn liền phát hiện tình huống không đúng.

Trước đây Tĩnh cũng sẽ giúp mình làm mang thứ bên trong ra, bất quá kia nhiều nhất chính cũng là sáp nhập ba cái đầu ngón tay mà thôi, nhưng hôm nay Tĩnh lại giống lòng tham không đáy giống như đứa trẻ tham lam giữ lại đồ chơi của mình, ý đồ đem toàn bộ bàn tay nhập thân thể của chính mình.

“Người điên rồi...” Lộ Thương nghĩ muốn vặn vẹo thân thể đào thoát, nhưng vừa động cái kia địa phương tựa như phải đau đớn bạo liệt làm cho hẳn lại không dám lộn xộn, “Người... Người...” Hẳn đau đến một câu cũng nói không nên lời, chỉ có thể ghé vào làm sao cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình, lại không chế không được mà nước mắt bắt đầu rơi ra từ mắt...

“Đừng dùng sức... Đừng nói...” Giống đứa nhỏ ngừ khí mờ mịt, Tĩnh tựa như một cái ác ma yêu cầu nhân loại giao ra linh hồn cho ma quỷ là y, “Ta chỉ muốn sờ một chút là tốt rồi , nếu người lộn xộn... Sẽ làm chính mình bị thương!” Tĩnh trong lời nói nghe đi lên giống Lộ Thương suy nghĩ, nhưng trên thực tế còn hiện lên ẩn ẩn ý uy hiếp.

Lộ Thương thân thể đã muốn vì người phía trước đã giao hoan mà mở ra không ít, nhưng phải cất chứa bàn tay Tĩnh thật là rất miễn cưỡng. Hẳn có thể cảm thấy ngón tay Tĩnh đã muốn chạm được nơi chính mình chưa bao giờ chạm tới ở trong nơi sâu nhất ấy, niềm mặc co rút lại suy nghĩ bài xích dị vật, nhưng mà Tĩnh lại buống bình đẩy tay vào bên trong mình, cũng có ý đồ đem tay của mình tái đẩy mạnh mở ra... lại mở thêm ra...

Lộ Thương ngay cả thở ra cũng không dám, hẳn cương thân thể một cử động cũng không dám, yên lặng thừa nhận sự chà đạp siêu biến thái của nam nhân đối với mình ... y biết lúc này chính mình giãy giụa đều chỉ biết mang đến đau đớn khủng bố thậm chí phải cả đời thương tổn ... hẳn chỉ có cắn răng tử nhẫn giống thăm dò lãnh địa kỳ diệu trong cơ thể gần như tách đôi ra...

“Thật kỳ diệu... Giống như mò đến nội tạng...” Tĩnh lại giống như vì hành vi thăm dò kinh khủng ấy mà tìm được khoái cảm ở nơi sâu thẳm nhất của Lộ Thương , trong mắt của hẳn bắn ra cái nhìn kì dị, trong miệng lúng ta lúng túng nói: “Cảm giác giống như có thể nắm giữ hết tất cả của người... Giống như chưa bao giờ ta lại gần người đến vậy a...”

Nước mắt lạnh như băng xẹt qua gò má Lộ Thương, không tiếng động mà tích lại ở hành lang gấp khúc sàn nhà Lộ Thương trong lòng tràn ngập không thể văn hồi là bi ai: Ta biết, cho dù ta có thể thông qua vòng thứ sáu ngày mai, cho dù ta có thể từ nay về sau thoát ly người nam nhân này, cho dù đây là cuối cùng gặp mặt...

Nhưng là... Bị người nắm đến nơi này trong thân thể... Chính mình kiếp này... Chỉ sợ rốt cuộc không thể quên khoái cảm cùng cảm giác thống khổ song hành từng trải qua...

Mấy ngày kế tiếp ngày nào trời cũng đầy mây, sáng nay Đồng An mới có được một ngày quang đãng. Mặt rực rỡ soi xuống những ruộng những kiến trúc hoa mỹ chẳng chịt ở từng góc khuất nơi cổ thành, mới nhận ra nơi này đẹp đến thế nào, cũng là lúc Lộ Thương ở tại đình viện nhỏ được một tháng, đang cầm lên những quần áo tinh xảo được chuẩn bị trước.

“Lộ đại ca, huynh chuẩn bị cho tốt chưa?” Tịnh Chân vẻ mặt ý cười đang ngồi ngay ngắn ở trong phòng khách, hướng đến Lộ Thương đang chuẩn bị thay quần áo ở bên trong.

“Ân, chúng ta đi đi.” Lộ Thương lên tiếng trả lời đi ra, mặc áo khoác kết lại rồi vội vàng đi ra phòng ngủ.

Hôm nay là hắn tham gia anh hùng đại hội lần thứ sáu, nói cách khác ... chỉ cần hắn hôm nay có thể đánh thắng đối thủ, là có thể vĩnh viễn thoát khỏi dây dưa với tên đại biến thái Tĩnh , khôi phục tự do trở lại Hàng Châu đi làm sơn Đại vương của hắn.

Ngoài ý muốn, mỹ thiếu niên mới biết hôm qua Tịnh Chân đã tới từ sớm rồi, nói là cùng hắn đi đối phó với các anh hùng đại hội, làm cho Lộ Thương cũng có phần vui vẻ... thứ liên quan đến vận mệnh mấy chục năm này của mình, trước đêm đại hội tâm tình cũng có phần khẩn trương, có người cùng nhau bàn bạc thảo luận có thể ít nhiều hạ bớt lo lắng.

“Lộ đại ca...” gương mặt xinh đẹp hướng Lộ Thương tươi cười, Tịnh Chân có một vẻ vừa đại khờ vừa đáng yêu.

So với cái tên biến thái kia hắn là đáng yêu hơn rồi...trộm nói thầm dưới đáy lòng, Lộ Thương cùng Tịnh Chân bước ra khỏi cửa, hướng vào hội trường đông đúc nhất Đồng An mà tới.

” Lộ đại ca, ta đi trước. Chúc huynh may mắn hôm nay”. Tới cửa hội trường, Tịnh Chân cười như hoa đồng tiền hướng Lộ Thương phát phát tay, đi đến lối đi của mình.

Lộ Thương đối với hắn mỉm cười, khoát tay áo, liền đi về hướng khác của lối đi, còn chưa đi đến trước đài, đã nghe thấy một tiếng trống và vỗ tay, thanh âm ủng hộ một loạt truyền đến, tựa hồ so với chỗ khác có phần náo nhiệt hơn một chút.

Hắn bước đến trước đài, nhìn lên trên lối đi- chỉ thấy trên đài một nam tử trung niên uy phong凛凛, một bên chân hắn là thiếu niên đang nằm sấp máu tràn khoe miệng, hiển nhiên là vừa rồi đại bại dưới tay trung niên kia.

” Thật là một người xuất sắc nha-La Đông Hiệp của Thiên Nam Môn”. Thanh âm máy móc rõ ràng, nam tử kia khoe miệng có một tia ngạo nghễ tươi cười, hiển nhiên là trước thắng lợi thập phần đắc ý, hắn dùng ánh mắt bắn khoắn dạo một vòng trước đám người phía dưới, ánh mắt lạnh lùng tạm dừng lại trên mặt Lộ Thương. Không đợi Lộ Thương khôi phục tinh thần hắn đã thu lại tầm mắt, dường như không có ý gì nhảy xuống lối đi, hướng về khu nghỉ ngơi

Đấu võ tiếp tục, rất nhanh đến lượt Lộ Thương- hắn gặp phải đối thủ khó chơi nhất, nhưng hiển nhiên kỹ thuật so với hắn kém một bậc, Lộ Thương đạt được một kiếm đã bại đối thủ, nhưng khi đánh vẫn là nương tay, cũng chính là để cho mình một đường bước xuống lối đi.

13. Chương 13

Hắn lau thái dương đầy mồ hôi, trong lòng thầm nghĩ: Chỉ cần chiến thắng một trận nữa, được lọt vào 100 người, liền thoát khỏi dây dưa với tên biến thái kia- vốn đã mệt mỏi người, nhưng tinh thần chiến đấu sống dậy ngập tràn, hắn cảm quyền, nói với mình nhất định phải thắng trận này.

“...Tiếp theo: La Đông Hiệp của Thiên Nam Môn, Lộ Thương của Thiên Ưng Môn. . . “ Nghe được tên của mình, Lộ Thương vội đứng dậy, đã thấy trung niên nhân kia đã một bước nhảy trước lên lối đi.

Y đánh giá Lộ Thương trước mặt cao thấp một chút, rồi ngửa mặt cười ha ha ” Thiên Ưng môn? Khá lắm, Thiên Ưng môn Lộ đại hiệp...ha ha” Dưới đài nhất thời vang lên một trận cười.

Thiên Ưng môn vốn là Lộ Thương bịa chuyện, không nghĩ tới đối thủ ghi nhớ...Lộ Thương có vài phần xấu hổ. Cường định tự trấn an bản thân, Lộ Thương vì lẽ ” Tại hạ Lộ Thương, đại hiệp xin chỉ giáo”.

Cũng không nói nhiều, hấn liền thủ thế kiếm, thanh phong nhoáng lên một cái liền tấn công về phía trước.

Trung niên nam nhân ha ha cười, thân mình chợt lóe lên một cái tránh đi trường kiếm đang ra khỏi vỏ của Lộ Thương, rút kiếm hướng thẳng vào mi tâm hấn.

Lộ Thương nhăn mày nhăn mặt... tránh đi đối thủ, liền có thể biết, nam nhân trung niên thân thủ quả thật cao hơn hấn, nhưng không hấn là cao hơn quá nhiều.

Hôm nay xem ra chính là một trận ác chiến... mặc kệ thế nào, phải chiến thắng người này, lọt vào vòng 100 người. Hạ quyết tâm, Lộ Thương cũng không khách khí, thi triển thuật giải, đón chờ cơ hội thắng.

Xa xa nơi lầu thượng, sau tấm rèm che cửa đại hội an hùng, Tĩnh Tông Hoàng Đế Hiên Viên Tĩnh đang đứng. Hấn yên lặng nhìn hai thân ảnh tung bay trên võ đài, biểu tình ngưng đọng mà tức mục.

” Người an bài người này?” Tĩnh nhăn mày hỏi Đại Tướng Mộc Nguyệt ở bên cạnh.

” Theo phân phó của ngài... chính là an bài người so với Lộ Thương có võ công tốt hơn một chút là Đông Hiên. Hấn là nam nhân mà trên giang hồ không có người nào biết thân phận thực là ai” Mộc Nguyệt cung kính đáp, tuy rằng y không tán thành việc tiêu hao nhiều tinh lực cho một món đồ chơi, nhưng không dám nghịch ý Tĩnh.

Tĩnh gật gật đầu, nhìn Lộ Thương vô lực chống đỡ có phần đuối thế trước đòn tấn công của La Đông Hiệp, vẻ tươi cười nổi lên khóe miệng.

Lộ Thương cắn chặt răng, cố gắng thoát khỏi thế yếu trước mặt, nhưng mà giống như mèo vờn chuột, dù có thả ra con chuột vẫn không thể chạy, hấn vô lực oán thán cho vận suy của mình... tại thời điểm mấu chốt nhất lại đụng phải đối thủ quá mạnh, làm cho hấn quả thực muốn khóc không ra.

Nếu không thể thắng như trong lời nói...nếu không thể thắng như trong lời nói... Chính mình cả đời ở trong cái phòng nhỏ kia, chờ tên hỗn đản nào đó đến gây sức ép với mình...

Lộ Thương cắn chặt răng, mồ hôi như mưa hạ, trên tay lại như thế nào cũng không dám thả lỏng, liều chết ngăn cản đối phương thế công.

Một đạo hàn quang đột nhiên hiện lên ngay trong mắt nam tử trung niên kia, chiêu thức của hấn run rẩy, thân hình phóng lên cao, kiếm trong tay giống như hé ra màu bạc ti viêng, nhất thời đem Lộ Thương cả người bao ở trong đó.

Lộ Thương cảm thấy hốt hoảng... độc môn sát thủ. Nam nhân này xem ra không kiên nhẫn, phải nhanh tốc giải quyết chính mình. Lộ Thương lòng nóng như lửa đốt, không biết làm sao có sức mạnh khiến hấn mạnh giơ kiếm, thân thể phảng phất không có ý thức của mình đột ngột đi lên. . .

Lượn vòng ...ngự kiếm ... xuyên qua không khí...(cái j vậy nè @@)

Buổi chiều trong đình viện, tay người kia nắm chặt tay mình. . .Tựa như tia chớp xẹt qua trong óc Lộ Thương, làm cho hấn không tự giác mà sử xuất chiêu thức Tĩnh truyền dạy.

Kiểm thế không thể phá vỡ chui vào lưới kiếm dày đặc chiêu thức kia, Lộ Thương còn ngây người trong nháy mắt, thắng bại đã phân ... La Đông Hiệp kêu thảm một tiếng, cánh tay cầm kiếm bị kiếm khí xuyên thủng, trường kiếm”leng keng” rơi ở trên mặt đất.

Hiện trường hoàn toàn yên tĩnh, ai cũng thấy không rõ Lộ Thương đến tột cùng là như thế nào chuyển bại thành thắng, ở đại cục đã thảm bại còn có thể vẫn hồi như thế.

Mặt quan coi trận lẫn La Đông Hiệp đều trắng bệch. . .

“ . . Trận đấu kết thúc. . . Người thắng trận. . . Người thắng trận Lộ Thương. . . .” Thanh âm của quan coi trận run rẩy rất lợi hại, hiển nhiên là kết quả như thế không thể tin ... tự nhiên, hai người đã được an bài trước kết quả, đến lúc gặp phải tình cảnh như thế này, có phần kinh hãi vì ngoài dự tính.

Phía sau rèm ...một tia hàn quang hiện lên trong đôi mắt phượng xinh đẹp...hấn lại đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười vang dội, nhưng lại hoàn toàn nghe không ra nản lòng ý.

“Bệ hạ, thần hạ thất trách, kết quả không như muốn ...thỉnh bệ hạ xử trí...” Mộc Nguyệt nhìn y cười đến trái tim băng giá, vội quỳ xuống thỉnh tội.

Tĩnh lại lắc lắc đầu.

” Còn...La Đông Hiệp?!” Dựa vào tính tình Tĩnh, chỉ sợ La Đông Hiệp tính mạng khó bảo toàn, khó tránh mặt hẳn so với quỷ còn khó coi hơn. Mộc Nguyệt trộm thở dài mà lắc lắc đầu

” Quên đi” Lại một lần nữa ngoài dự tính, Mộc Nguyệt kinh sợ ngẩng đầu nhìn ý cười dịu dàng của Tĩnh: ” Thua dưới chiêu thức kiếm của ta, hẳn cũng không oan”.

” A...” Mộc Nguyệt còn đang sững sờ đứng đó, Tĩnh đã nhanh nhẹn đi ra ngoài hành lang, chỉ còn để lại bóng lưng xinh đẹp.

Tĩnh một mình đề phòng cẩn thận đứng dưới thành, xâm nhập vào đám người.

Cách xa xa một chút, phẳng phất có tâm linh cảm ứng, hai biểu tình phức tạp chạm phải nhau, con người nhìn thẳng vào nhau...

Ngưng nhìn cặp mắt đẹp để hình dung người phía trên, một tia ngạo nghễ hiện lên trong mắt Lộ Thương.

Ta đã thoát khỏi ràng buộc của người...

Nhìn đến bộ dạng kiêu ngạo thoải mái của Lộ Thương, khóe miệng Tĩnh nhếch lên nụ cười tà, thân hình thoảng động, một cái nháy mắt đã chen vào đám người đứng trước mặt Lộ Thương.

” Chúc mừng em!” Hắn cười thành tâm, cũng là Lộ Thương nhìn không ra tâm đắc chiêu.

” ...Về nhà trọ chờ ta...” Không đợi Lộ Thương trả lời, Tĩnh đề thấp âm thanh.

Lộ Thương vừa định mở miệng, lại nhận được phía sau có người kêu tên của mình mà quay đầu lại.

Chỉ thấy Tịnh Chân cười trong suốt đứng ở phía sau mình.”Lộ đại ca, huynh thắng sao? Chúc mừng huynh rồi!” Tịnh Chân vẫn là như vậy đáng yêu, Lộ Thương giờ phút này lại không lòng dạ nào cùng y dây dưa ... nhưng mà đợi hắn quay đầu,thân ảnh xinh đẹp thon dài lại không biết khi nào đã biến mất, trước mắt chỉ nhìn thấy đám đông. . . Nguồn :

“Đại ca, người tìm cái gì?” Tịnh Chân nghi hoặc nhìn về phía Lộ Thương.

“Không. . .Không có gì. . .” Lộ Thương vội che dấu tâm trạng mà lắc đầu, bởi không muốn ai thấy đáy lòng đang hoảng hốt.

Người cho là người đơn giản như vậy liền có thể thoát khỏi ta sao. . .

Lướt qua tầng tầng biển người, cách đó không xa phía trên quan đạo, một tia yêu dị tươi cười hiện lên khóe miệng Tĩnh ... y không nhanh không chậm hướng cầu Nguyệt Long đi tới, đi về phía đình viện nho nhỏ mà mọi chỗ đều nhuộm màu dự vọng đã qua của mình cùng Lộ Thương.

Thật vất vả dùng bữa tối xong mới thoát được dây dưa với Tịnh Chân nhiệt tình quá mức, Lộ Thương kéo thân thể mệt mỏi về phòng nhỏ nơi cư trú, tiến vào phòng đã thấy Tĩnh ngồi ở mép giường bóp bóp khuỷu tay, màn gấm hoa mai tinh xảo che đi một phần gương mặt đẹp, đẹp đến mức nín thở.

” Em đã trở lại?” Nghe được tiếng bước chân phía sau, Tĩnh xoay người, đứng hướng phía Lộ Thương.

” Em đã thắng...Em sẽ có tự do...” Tĩnh thay quần áo xanh lên người, lại càng phát ra khí chất cao quý bất phàm... ý cười ôn nhu trên mặt hướng phía Lộ Thương đi tới chậm rãi...bởi Tĩnh phát ra lực hút vô tình, hay là do quá mệt mỏi, Lộ Thương không tự chủ được đặt móng ngồi xuống ghế ở gần cửa sổ.

Lộ Thương vốn một lòng nghĩ Tĩnh chắc chắn đem quỷ kế gì ép mình lưu lại, chính là không nghĩ y lập tức giữ tín, có phần sững sờ vui sướng, không biết phản ứng thế nào.

“Đây là giải dược của bích tiêu.” Tĩnh đưa tay vào trong lòng ngực, lấy ra một đan hoàn màu đỏ đậm.

Mà Lộ Thương chỉ có thể ngây ngốc mà nhìn y càng đi càng gần đến mình, vẫn đang là không có phản ứng gì.

Tĩnh dừng lại trước mặt Lộ Thương, bỗng nhiên nở nụ cười...tươi cười tựa như tiên bay xuống từ đám mây hư vô, giống như dùng búa tạ đập vào lòng Lộ Thương.

Chính mình như thế lại có thể thật sự rời đi sao? Thật sự có thể không cần lại làm tính nô cho người này, mà một mình theo đuổi hạnh phúc của riêng mình?

Lộ Thương có thể nào cũng không tin mình tốt số đến thế, suy nghĩ có thể khó tin rất nhiều, bao nhiêu tư vị ngổn ngang trong đầu, làm cho tim của hắn tựa như ngàn lớp sóng cuộn cuộn, phức tạp tới cực điểm.

“Như thế nào? Vui đến không nói ra lời sao?” Vẫn là cái điệu bốn cột không sửa của Tĩnh, lại nói ra với ngữ điệu đùa cợt Lộ Thương.

“Nói bây bạ gì đó? Mau đưa giải dược cho ta.” Lộ Thương vội thu liễm suy nghĩ rắc rối trong lòng, nghiêm sắc mặt, thân thủ nghĩ muốn lấy quá giải dược.

Tĩnh hốt thích co rút lại tay, Lộ Thương vội vào khoảng không: “Người làm cái gì vậy. . .” Lộ Thương không hờn giận mà oán giận, lại nhìn đến Tĩnh hé miệng, nhưng lại đem giải dược nhét vào miệng hắn.

“Người. . .” Lộ Thương biết Tĩnh sẽ không đơn giản như vậy đem giải dược cho mình, đã có thể xem như dự kiến, hắn cũng chẳng buồn bực trước sự giảo hoạt của Tĩnh.

“Phải tự chính mình tới lấy a!” Hàm chứa viên thuốc nói chuyện, thanh âm Tĩnh nghe đi lên có điểm hàm hồ, Lộ Thương nghe đã hiểu ý tứ của hắn.

“Vô sỉ!” Tuy rằng cùng Tĩnh chuyện vô sỉ gì đều đã làm, Lộ Thương vẫn bị hắn thật không biết xấu hổ chọc cho tức giận đến mặt đỏ lên.

“Vậy em phải từ bỏ. . .” Tĩnh làm thế xoay người phải đi, Lộ Thương vội một phen kéo lấy y. . .

Chết tiệt, Lộ Thương tự nghĩ: lão tử đều đã bị người thượng, ăn nằm với người, hôn một cái cũng chẳng phải đại sự gì, chẳng mất miếng thịt nào.(=.=” thế mới bị ăn)

Một phen đè lại hai vai Tĩnh, Lộ Thương cơ hồ phải nghiêng răng nghiêng lợi dâng đôi môi mình lên.

Đôi môi đụng chạm, xúc cảm vi diệu ôn hòa truyền hơi thở của Tĩnh phả vào mặt truyền đến khắp toàn thân Lộ Thương...tâm thần hơi rung động, vội vàng âm thầm liếm khí, cảnh cáo mình không được mềm lòng.

Tĩnh vẫn mở to cặp mắt xinh đẹp trong suốt như suối, nét cười có như không nhìn biểu tình phức tạp của Lộ Thương- vẫn là bốn cột hắc mà không chịu hé miệng ra.

Lộ Thương âm thầm cắn chặt răng, vươn đầu lưỡi khai mở miệng tên hỗn đản chết tiệt này.

Về mặt Tĩnh vẫn sởn vì bất động, thần nhiên mặc cho Lộ Thương hỗn hển thở bên môi mình một lúc mới rời ra.

” Không chơi...” Cảm thấy hổ thẹn trước sự chủ động của mình, hôn người ta đương nhiên lại bị cự tuyệt, Lộ Thương vừa tức giận vừa hổ thẹn bèn quyết định ly khai. Tĩnh bỗng nhiên mở ra đôi môi, đầu lưỡi mềm mại cuốn lấy Lộ Thương đang run rẩy, bướng bỉnh chơi đùa đầu lưỡi ngọt dịu ướt át, dẫn dắt Lộ Thương rồi thâm nhập sâu vào khoang miệng.

14. Chương 14

” Người...” bị kĩ xảo cao siêu của Tĩnh khiêu khích, Lộ Thương thấy chính mình đầu gối nhuyển ra nhưng lại không chịu thua kém, muốn ra điều kháng nghị ở đầu lưỡi đều bị Tĩnh nuốt mất, đè ép lưỡi hắn, linh hoạt xảo sâu vào khoang miệng. Hắn dần dần dưới khí thế áp bức của Tĩnh mà ngồi phịch xuống ghế, Tĩnh ở bên vẫn như xâm nhập ngày càng cuồng dã, trong lúc vừa công thành đoạt đất trong miệng hắn, một bên dùng sức đè Lộ Thương xuống dưới, hung hăng hút lấy chất lỏng trong miệng hắn.

Lộ Thương mờ mịt mặc cho Tĩnh bài bố trong miệng, mặt bởi vì thiếu dưỡng khí đỏ bừng. Từng đợt chua xót thần nhiên theo dịch vị của hai người truyền vào miệng hắn, làm cho Lộ Thương tỉnh ra, mục đích ban

đầu đã bị ném đến tận xó nào...nguyên bản chỉ là đòi hỏi giải được cuối cùng lại thành một nụ hôn sau ngập tràn tính ý.

Cảm giác được thân thể Tĩnh theo nụ hôn xâm nhập ấy mà nóng rực đứng lên, Lộ Thương cảm thấy không ổn, vận vẹo thân thể muốn ly khai lại bị Tĩnh ôm chặt... Tĩnh gắt gao kiềm chế không cho hắn đứng lên.

”Một lần cuối cùng Em cũng không chịu một lần bởi ta sao?” Tĩnh hơi buông lỏng Lộ Thương, ngưng chú ánh mắt trên người hắn, thanh âm có chút thất vọng không thể che dấu.(mơ mà lần cuối... huyết sáo...)

Có lẽ là cảm giác có lỗi, Lộ Thương cảm thấy trong ánh mắt của Tĩnh ngoài phản chiếu hình ảnh mình bỗng lóe lên một chút đau thương. Dù sao cũng là mấy tháng quan hệ thân mật, Lộ Thương có chút mềm lòng... tuy ngoài miệng không nói, nhưng thân thể không còn giãy giụa kịch liệt như lúc trước.

Trí tuệ như Tĩnh, há có lẽ lại không nhận ra hành vi của Lộ Thương thay đổi, lại đem đôi môi đặt lên môi Lộ Thương, bàn tay không an phận lần vào trong vạt áo...

” Ặn...” Lộ Thương không kiềm hãm được rên rỉ, ngăn cản không được khoái cảm dưới tay Tĩnh đang khiến cơ thể run lên nhẹ, trước ngực lại bị Tĩnh một lần nữa kích thích, đầu ngực không chịu được nhiệt đứng thẳng lên, làm cho hắn giật mình run rẩy từ trong thâm tâm.

Cảm nhận được Lộ Thương hưởng ứng, Tĩnh không khỏi ra sức kích thích thần kinh cùng khoái cảm của Lộ Thương. Lưỡi phất chốc cuộn lại đi ra khỏi khoang miệng ẩm áp mềm mại, dùng tay đem quần áo trên vai Lộ Thương rút xuống.

Lộ Thương bị hôn đến thần hồn điên đảo, thân thể mềm yếu ngã vào lòng ngực Tĩnh, mặc y đối với mình đỡ đỡ, hoàn toàn mất đi ý chí phản kháng.

Tĩnh dùng móng tay, bấu chặt vào tấm lưng bóng loáng phía sau ” A...” Đang trầm luân trong khoái cảm, Lộ Thương cảm giác phía sau đau đớn, không khỏi kêu lên.

” Người điên ư?” Hắn trợn mắt nhìn vẻ mặt tình sắc đầy ý cười của Tĩnh...nhưng mà vừa rồi khoái cảm khiến cho hai mắt hắn rưng rưng, hai gò má ửng đỏ, tuy là ra vẻ oán giận mà lại không chút thị uy, chỉ tràn ngập vẻ quyến rũ.

” Bị hôn đến thế này rồi vẫn còn ra sức làm người thường làm bộ nghĩ rời ta mà đi sao?” Khóe môi Tĩnh nhếch lên ý cười tà ác, một tay bỗng nhiên ấn ra nắm chặt lấy hạ thể, quả nhiên nghe được tiếng kêu thảm của Lộ Thương.

Lộ Thương cũng đoán được bản thân mình bây giờ đang bị cái gì ... búi tóc phía sau bị Tĩnh hôn môi làm xả tung ra, tóc dài bay tứ tán sau lưng, áo bị lột xuống tận hông, nửa người trên lơ lửng vết hôn lưu lại hồng hồng, nhất là quần lót mong manh không che được dục vọng rõ ràng nổi lên, Lộ Thương căn bản cũng không làm bộ cự tuyệt không muốn Tĩnh.

Lộ Thương cúi thấp đầu xuống, hắn quả thực kháng cự không được sự khiêu khích đỉnh cao ấy của Tĩnh, nhưng lại ngoan cố không chịu trầm luân cùng hưởng thụ cuộc sống... một tia kiên định xoẹt qua một lần trong hai tròng mắt mông lung không biết suy nghĩ những gì.

” Một lần cuối cùng...nhẹ một chút được không?” Tĩnh lại giống như nhìn thấu tâm can hắn, ghé vào lỗ tai thì thầm

Lộ Thương có một bệnh chung của nam nhân, là không chịu được giọng nói mềm mại của người khác, bị Tĩnh thổi vào tai, hắn mềm nhũn người, lại có điểm dao động đứng lên... chính mình cũng không phải không cùng hắn chung sống một thời gian, mắt thấy sự chia lìa, Lộ Thương cùng Tĩnh trên giường bao lần, dấu hiệu này chứng tỏ hắn không cự tuyệt.

Tĩnh đương nhiên hiểu được ý của Lộ Thương, một phen đem Lộ Thương từ ghế bệ lên, hướng đến giường bước tới.

Lộ Thương biết y muốn cái gì... tựa vào lòng ngực Tĩnh, tâm can hắn mâu thuẫn cực điểm, có thực muốn hay không cùng Tĩnh một lần cáo biệt tình ái, lại hoàn toàn không chú ý tới hai người lúc này có bao nhiêu cử chỉ thân mật cùng hành vi thân thiết.

Đem Lộ Thương đặt nhẹ nhàng trên chiếc giường đẹp cỡ to lớn, Tình không có giống bình thường lập tức ép lên, mà ngồi bên giường chăm chú nhìn Lộ Thương.

Lộ Thương khó được ánh mắt ôn nhu ấy ngó đến mà nằm thẳng người... ánh nền lay động trên vai Tình, tóc dài mềm mại mà con ngươi trong sáng như nước, làm cho hắn không thể nào dời mắt đi được.

“...” Tình không tiếng động khẽ thở dài, cúi người xuống, Lộ Thương nghĩ hắn sẽ hôn môi mình, vội tránh đầu, lại cảm thấy đôi môi mềm kia dừng ở trên cổ....

Cảm giác ứa át dao động theo đôi môi, cảm giác bồi hồi trên ngực lại không chịu dời đi, Lộ Thương ấn Tình chôn mặt ở trước ngực mình, ánh mắt thẳng tắp hướng đến hình thêu mỹ lệ.

” Ách.....” Cảm giác Tình linh hoạt đưa đầu lưỡi chạm vào nơi mẫn cảm là đầu vú, bỗng nhiên dùng lưỡi khẽ gầy, rồi lại nhẹ nhàng cắn cắn. Lộ Thương cảm thấy được trong cơ thể phảng phất có một phen nhiệt liệt ở thiêu đốt, hắn hơi hơi khó nhịn vịn vịn thân thể, thanh âm rên rỉ không khống chế tràn ra môi.

Tình lại giống như là muốn làm sâu sắc loại tra tấn bướng bỉnh này, chính là không chịu chạm đến nơi sớm có khát vọng dừng đứng của Lộ Thương, hai tay chính là vỗ về cánh tay hắn cùng nội sườn, bụng, không biết khi nào đã hoàn toàn thân thể trần truồng chụp lên Lộ Thương, nhẹ nhàng mà ma xát khoái cảm.

Loại này tra tấn giống như khôn cùng này lan tràn, thời gian thật dài Tình chung thủy chỉ có vuốt ve và hôn thân thể hắn... hắn cơ hồ hôn trên mỗi một tấc làn da Lộ Thương, lại làm bộ làm như không thấy dục vọng thẳng đứng của hắn, chỉ lo đem trận này tra tấn vô chừng mực kéo dài thêm.”Người rốt cuộc muốn dừng đến khi nào thì. . . “Lộ Thương cảm thấy được chính mình cả người giống hỏa thiêu giống nhau, máu tựa hồ tụ lại hết giữa hai chân. Hắn căn bản cái gì cũng sẽ không tự hỏi, chỉ biết tâm tình khát vọng bị đẩy lên đến cực điểm.

” Nhịn không được?” Tình nở nụ cười, vẫn là không để ý tới hắn... cứ việc để dục vọng rõ ràng sừng sững đứng giữa hai chân, cùng Lộ Thương nhẹ nhàng chà xát, thỉnh thoảng có đụng qua nơi đó một chút. Nguồn :

” Đồ đầu heo đáng giận này...” Ôm chặt mặt, cơ thể cường kiện mê người, mồ hôi dọc theo thân thể Lộ Thương rơi xuống, dính ướt trên sàng đan tơ tằm.

Tình cũng là mồ hôi ướt đầm... y cố điều chỉnh hô hấp, ý đồ đem thời gian tiến triển kéo dài thật lâu...không cách nào nhịn được lúc đó đem miệng cắn trên vai Lộ Thương, hô hấp không xong Lộ Thương thậm chí còn không có khí lực kêu lên, chính là cúi đầu rên một tiếng....

” Đem chân nâng lên đến...” Tình phát ra thanh âm áp lực lại gợi cảm, Lộ Thương không tự chủ toàn thân khẽ run, nhưng vẫn nghe lời mở rộng hai chân.

” Hoàn toàn trên lưng ta...” Tình được một tác lại muốn tiến một bước yêu cầu, mắt thấy Lộ Thương mặt trắng thành một khối vải đỏ.

”Cuối cùng. . . “Biết Tình vừa muốn nói câu kia lời lẽ tầm thường khiến Lộ Thương dùng ánh mắt ngăn lại hắn, tuy rằng e lệ tới cực điểm nhưng vẫn là nâng lên chính mình hai chân hoàn ở tại thắt lưng Tình. Cuối cùng một lần ...hành vi hổ thẹn giống như đều ở những lời này mà không thể che dấu nên danh chính ngôn thuận đứng lên. . . “Ấn. . . “ Ở thời khắc Tình tiến vào, Lộ Thương vẫn là đau đến cả người run ... Tình tựa hồ cố ý kéo dài đùa cợt với thời gian, cho dù phải sáp nhập cũng có vẻ so với bình thường thông thả. Phân thân tráng kiện cơ hồ có thể tách cơ thể Lộ Thương ra đi vào...Tình thậm chí trắng lên so với bình thường lớn hơn nữa, cũng càng thêm nóng cháy.

Lộ Thương khó có thể nhẫn nại đem móng tay thật sâu khảm vào lưng Tình, mật huyết chịu được sáp nhập thật khó khăn, hắn ở giữa hai chân Tình khống chế không được mà phát run ...trận này tra tấn lại giống như không có chừng mực ... Lộ Thương cố gắng nhịn xuống cảm giác muốn ói làm cho Tình chậm rãi tiến vào thân thể của chính mình.

Cảm giác được thứ nóng chảy kia rút cuộc đỉnh nhọn chạm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể mình, Lộ Thương ngay cả run cũng không dám run... thân thể nơi sâu thẳm nhất vừa non tơ vừa mềm mại, trải qua không được sự va chạm kiên quyết của Tình, thậm chí y không hề động, vẫn là mang đến cảm giác khó nhịn đau đớn và khoái cảm.

” Bên trong em nóng quá...thật nhanh...” Tỉnh vẻ mặt thống khổ nhìn mi mày, cảm giác niêm mạc Lộ Thương co rút nhanh cho dù chính mình yên lặng không động cũng vẫn truyền đến cảm giác tuyệt vời.

” Người...chết tiệt...” Lộ Thương cơ hồ chỉ có thể theo cổ họng phát ra thanh âm bài trừ, cũng không biết mình nói năng lộn xộn cái gì: ” Nhanh lên chấm dứt... Hết nhất thời nhắm mắt, cơ hồ muốn rơi lệ, vội ngăn lại để tuyến lệ bị không chế kéo lại làm mình xấu mặt.

Tỉnh bỗng nhiên có điểm đau lòng tràn ngập, y đương nhiên không có y định tha cho Lộ Thương... luôn luôn mâu thuẫn, y thậm chí không lên tiếng, chỉ luật động thân thể.

” A...A...” Sắp chia tay khiến Lộ Thương trở nên điên cuồng, hấn không hề che dấu dục vọng, theo mỗi lần xâm nhập của Tỉnh kêu to ra tiếng. Thân thể hấn dường như vì dục vọng kịch liệt luật động mà trở nên phồng phồng theo từng hơi thở.

Tỉnh có công phu cùng sức bền cực kì khủng bố. Lộ Thương mật đạo dường như không chịu được cơn thịnh nộ vô hạn khuếch trương mà cố gắng co rút lại, lại hoàn toàn không thể xa lánh dị vật khổng lồ này, chỉ có thể mặc cho y từng đợt hỏa thiêu đau đớn ra vào.

” A...A...Người...Người...” Lộ Thương không chịu nổi loại tra tấn này, cuồng loạn khóc lên, Tỉnh lại đem hấn ôm vào trước ngực, mặc cho nước mắt nước mũi bôi đầy người mình, nhưng vẫn ra sức kích thích hạ thân. Hai người từ hai người xa lạ mà bây giờ thân cận cực điểm, hơn nửa người dính lấy Lộ Thương, tình cảm mà mãnh liệt chặt chẽ dính vào một chỗ.

” Đừng buông chân ra...” cảm giác Lộ Thương tan rã ý chí sắp đem hai chân chày xuống cạnh người, Tỉnh vội thấp giọng báo cho hấn, một bên càng dùng sức để nhập sâu vào thân thể mê người dưới thân mình.

Ngoài cửa sổ đã là trắng sáng mới lên, ánh trăng lạnh lạnh xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ chiếu vào hai người kịch liệt dây dưa thân thể...giống như ngay cả ánh trăng lạnh như băng cũng trở nên lửa nóng đứng lên, toàn bộ trong phòng xuân sắc khôn cùng, cho dù trong phòng bình phong thêu cũng xấu hổ hiện ra vài phần ầm hồng.

” . . . A . . . ” Tỉnh bỗng nhiên khẽ gọi một tiếng, lại mắng một câu này thô tục vô cùng trong lời nói, Lộ Thương nhất thời lâm vào ngây ra một lúc, một cổ nóng bỏng nhiệt lưu lại mạnh theo Tỉnh đem phần thân chen vào chỗ đó phun trào ra, phun đầy bên trong chính mình, Lộ Thương nhất thời cứng họng, nửa ngày nói không ra lời. . .

” Người ...”Hấn thật vất vả lấy lại tinh thần, vừa định hướng Tỉnh phát hỏa, lại bị một phen bịt miệng:” Lộ Thương, cuối cùng một lần Em chịu khó, ngoan một lần thôi. . . ” “Vẫn là kia bốn chữ, nhưng vẫn là thành công khiến người kia mất đi ý trí phải kháng. (=.=”... chịu thua 2 người)

Đúng vậy, một lần cuối cùng...coi như chỉ là bị chó cắn một cái được rồi ... Lộ Thương an ủi chính mình, lại cảm thấy được chính mình cũng muốn làm không rõ bao tình tự bị thương oán oán đang nảy lên, làm cho mình nhất thời không nói nên lời ...Nhưng một lát sau hấn liền vì mình mềm lòng mà hối hận .

” Con mẹ nó, người có để yên không?”Không đếm được đã là n lần bị Tỉnh đặt ở dưới thân, Lộ Thương nắm chặt hai đấm, dùng sức rống ra bản thân đầy bất mãn.Tỉnh nhưng không có để ý đến hấn, tự chăm tự tại trên người Lộ Thương làm vận động kịch liệt trên giường...lần này hai người dùng là phải phía sau lưng, Lộ Thương với tư thế có vẻ hết sức khuất nhục, cũng khó trách hấn bất mãn mà kháng nghị ra tiếng.

Lộ Thương chăm tự buồn bực, rồi lại bị ép tới không thể động đậy ... chống đỡ thân thể cùng cánh tay run rẩy đắc lợi hại, hấn rõ ràng vui mặt ở sàng đan, lấy tay che lỗ tai, muốn che thanh âm dâm dăng kia khi Tỉnh dùng bụng đánh vào mông hấn phát ra tiếng kêu nho nhỏ kia.

Bị sáp nhập mật huyết đã muốn đau đến chết lặng, bên trong cơ thể sớm lỏng ra không ít đủ để chịu được phần thân tráng kiện của Tỉnh. Đã không có cảm nhận sâu sắc, khoái cảm tựa như liệt hỏa lửa cháy lan ra đồng cỏ bình thường thiêu đốt ...hấn đã không đếm được chính mình đạt tới vài lần cao trào, chỉ biết mình hoàn toàn lâm vào điên cuồng mất rồi.

15. Chương 15

“Em về sau hội nghĩ muốn ta sao?” Lộ Thương đã muốn bị thao ngay cả nói đều nói không được, Tĩnh cũng không định buông tha hắn mà hỏi vấn đề có chút bồn chồn.

“Nghĩ muốn ...nhớ cái đầu mẹ người ấy!” Lộ Thương điều động toàn thân khí lực mới trả lời hắn một câu, cảm thấy được chính mình hỗn hển đến mức chút ăn không tiêu.

“Cái này không được?” Tĩnh vẫn là càng không ngừng trêu chọc hắn.

Lộ Thương lại bỗng nhiên bị đắc tội, giận đứng lên: “Không làm . . . “ Hắn giãy giụa suy nghĩ muốn cuốn thân, lại bởi vì bị Tĩnh đè nặng mà chỉ có thể miễn cưỡng biến thành tư thế bán sườn, hắn đành phải lấy tay giao thân xác duy trì giúp suy nghĩ đi phía trước di động, ý đồ đem Tĩnh trong cơ thể của mình rút ra

Tĩnh làm sao cho hắn trốn, cánh tay hữu lực đem thắt lưng hắn ôm lấy, một bàn tay dùng sức xoa nắn hạ thể của hắn, Lộ Thương nhất thời thất lực cả người mềm yếu, Tĩnh nhân cơ hội đem phân thân càng dùng sức địa đỉnh nhập trong cơ thể hắn.

Tư thế này khiến cơ thể mang đến thương đau mà trước mắt tối sầm, Tĩnh vẫn còn không thương hương tiếc ngọc chỉ dùng sức trêu chọc ... vô tận khoái cảm cùng với bức người đau đớn quay cuồng nảy lên, Lộ Thương hai mắt vừa lật, thể lực thật sự duy trì không được, nhất thời hôn mê bất tỉnh. . .

Không biết qua bao lâu, Lộ Thương rốt cục hôn mê mà tỉnh táo lại ...

Trong phòng ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu, còn lại chỉ có chính mình nhìn thấy người đầy ứ ngân ghê người, đệm chăn vô cùng thâm bị vo thành một nắm, toàn bộ phòng đều là hương vị hoan ái quá độ... mà Tĩnh sớm chẳng biết đi đâu. . .

Lộ Thương hốt hoảng khi nghĩ rằng đây là lần cuối cùng hai người gặp lại... hai người điên cuồng hoan ái mà quen biết, lại điên cuồng hoan ái mà từ biệt, tất cả nhớ nhung cũng nhiễm mùi dịch... hai người họ chính là loại quan hệ khó coi này.

Một nỗi buồn đau vô danh nảy lên trong lòng, một giọt lệ thanh thoát không thể được trượt xuống hai gò má gầy.

Tĩnh không hiểu mà đến, lại không hiểu mà đi, tuy rằng rời xa y là ý niệm ngày đêm hắn khẩn cầu trời cao, nhưng ...nhưng trống rỗng trong sâu thẳm tâm hồn bỗng như cuồng phong cuốn lấy hắn, để lại cho hắn sự chao đảo trong lòng.

Ngự án cao ngất (ờ,ta vẫn k tưởng tượng đk cái này) màu đỏ thêu đầy tơ vàng lộng lẫy sang trọng, dẫu có xa vời nhưng những chi tiết sống động từ con rồng thêu trên tấm vải phủ vẫn có thể thấy hết sự xa xỉ giàu sang, trang sức bảo thạch...dù sao văn hóa xa xỉ đã trở thành một trong những nét đặc trưng của Đại Đồng hoàng thành, lúc này dẫu chỉ là thái điện được bày ngoài trời, nhưng trình độ tráng lệ này cũng đủ để tiểu dân xem mà trợn mắt há mồm đến tận trời xanh cảm thán.

Nhưng mà đặt mình giữa đám đông, Lộ Thương lại không có lòng dạ nào thưởng thức những thứ trang sức vua chúa xa hoa khó gặp kia, hắn cúi đầu quỳ gối giữa anh hùng đại hội một trăm người xuất sắc nhất, trong lòng chỉ lo tính toán đến tột cùng là nhanh lấy tiền thưởng và đi đường bộ về Hàng Châu.

Bên trên, người hầu quần áo hoa lệ tiến vào trong bắt đầu đọc một thánh dụ dài dòng, Lộ Thương chỉ cảm thấy càng nghe càng phiền... tối hôm qua Tĩnh một đêm yêu cầu vô độ, cơ thể vất vả mà đau đến cơ hồ quỳ xuống đi bằng đầu gối cũng khó duy trì được. Lộ Thương trộm xê dịch thân thể đem cái mông ghé xuống trên mặt cá chân đằng sau, cuối cùng cảm thấy chút thoải mái.

Nội thị phía sau buồng màn che dài chấm đất, phía sau rèm là Đại Đồng hoàng đế thân bí trứ danh từ trước đến nay Tĩnh Tông Hoàng đế... nhưng vì màn quá dày, nên mọi người khả năng chỉ nhìn thấy một cái bóng đang ngồi mà thôi.

Nói không chừng bộ dạng so với quỷ còn xấu hơn nên mới phải che chắn kín vậy để giấu đi? Lộ Thương dưới đáy lòng âm thầm nói.

Thân chỉ là sơn tặc, hần cư nhiên xem Hoàng đế chẳng phải nhân vật gì thần thoại cao cao tại thượng, mà xem chừng Tĩnh Tông với dáng vẻ kệch cỡm này càng làm hần thêm chán ghét ba bốn phần.

“...Khâm thủ!”

Nội thị rút cuộc cũng đọc xong cái thông báo tràn ngập ngôn từ hoa lệ kia làm cho vô lâm anh hùng không có chút nhận thức đây là thánh dụ, lấy một âm thanh cao vút làm lời kết thúc.

“Tạ chủ long ân...” mọi người tề hô, Lộ Thương cũng chỉ bất đắc dĩ theo hiệu ứng đám đông mà hạ hạ thất lưng xuống.

– Tạ ơn cái mẹ nhà ngươi. Hần cúi đầu mà hướng khẩu hình trộm mắng lời thô tục, đến lúc ngẩng đầu đã lại có bộ mặt kính cẩn nghe lời nghiêm trang.

Ai, bất quá, đã xong. Lộ Thương cơ hồ thở phào một cái thật dài: Cái chốn kinh đô này làm những chuyện chẳng hay ho gì, vừa nghĩ tới lập tức có thể quay về nơi ngày nhớ đêm mong Lộ Thương sơn, Lộ Thương chỉ còn thiếu cười ra tiếng xúc động.

Nội thị lui xuống, làm người ta uể oải hơn là một viên quan bộ dáng áo choàng tím đứng ra khỏi hàng...Lộ Thương nhìn quanh, lại phát hiện chung quanh mọi người đều nhếch miệng mỉm cười, giống như vẻ mặt thắng quan phát tài.

Chẳng có lẽ là phát tiền thưởng?

Phía trước căn bản không có nghe lọt vào tai nên Lộ Thương lập tức tinh thần tỉnh táo, cố gắng bình ổn thất lưng sắp đau đến rụng.

“ Tuyên...đầu danh, Thương Châu Lỗ -Tuyên Đình”.

Một đại hồ tử quý rạp gần như bò cả hai chân ra đất, lấy thánh chỉ mà tư thế quỳ gối đầy sợ hãi.

“ Phong Lỗ Tuyên Đình phòng giữ Thương Châu...phần thưởng ngàn vạn lượng, khâm thủ”.

“ Tạ chủ long ân, tạ chủ long ân...” Cả điện đều ngập tràn ánh mắt hâm mộ cực kỳ,Lỗ Tuyên Đình lại kích động đến không biết làm như thế nào cho phải, quỳ rạp trên mặt đất càng không ngừng tạ ơn.

Đại Đồng vốn sừng văn không sừng võ, quân nhân nếu như không nhập ngũ, địa vị xã hội cực thấp, hiện tại có thể leo một bước đến cái chức ngũ phẩm này, Lỗ Tuyên Đình xúc động đến chảy cả nước mắt.

“...Ban thưởng rượu.” Cung nữ xinh đẹp mang đến, Lỗ Tuyên Đình ngửa cổ một hơi cạn sạch, trên mặt lộ ra ý tươi cười đắc địa.

“Tuyên ...người thứ hai, Sơn Đông -Hác Uy.”

Quan viên ấy lấy trình tự luận võ từ từ gọi ban thưởng, quan hàm tuy rằng rơi chậm chậm xuống dưới nhưng đều thật là những chức quan béo bở ai ai cũng mong muốn, cho nên tất cả đều vạn phần hứng phần mà cảm tạ đại ân lĩnh phần thưởng rượu.

Lộ Thương vì mục đích lọt vào một trăm người, đạt thành mục tiêu cũng không muốn tiếp tục hao tâm tổn sức tranh giành vị trí gì nữa, kết quả là xếp hạng tới tận hơn 90, nên với cái tốc độ phong thưởng thế này, chờ đến lượt hần ắt còn lâu...đại khái phải chờ tới khi hai chân quỳ đến mềm đi, âm thầm trong lòng nghĩ, Lộ Thương cũng chỉ vì mấy trăm bạc thưởng mà phải miễn cưỡng chế trụ chính mình không kiên nhẫn thế này...

Nếu thật sự bị điều ra làm quan, chính mình nên làm thế nào cho phải? Lộ Thương nghĩ đến đây bất chợt thấy phiền não đi.

Hay sẽ trở thành vị quan đầu tiên có xuất thân thổ phỉ đi...không phải lại tự mình đi bắt chính mình à? Lộ Thương loạn óc nghĩ ngợi, thật một chút cũng không muốn, một bên âm thầm mắng chết tên hoàng đế đông dài này, hại chính mình phải ngồi chờ đến chán chết đi được.

“ Tuyên...năm mươi sáu... Đồng An Tĩnh Chân”.

Nghe đọc cái tên quen thuộc, Lộ Thương có chút tinh thần tỉnh táo. Vươn cổ nhìn lên phía trước, thân hình mềm mại duyên dáng kia bước chân lên đài nhận thưởng chính là hắn...mặt mũi hồng hào như nữ tử, cũng chưa từng thấy một bộ dáng đó ở bất kỳ anh hào võ lâm nào...nhưng trên thực tế hắn lại đã bại một ngàn anh hào võ lâm, cướp lấy chút tiền và vị trí cao thủ võ lâm của họ.

“ Tham kiến bệ hạ...” Hắn quỳ rạp xuống thêm son thượng, ý tứ rõ ràng hạ mình, thanh âm lại có vài phần nũng nịu bên trong, làm cho viên quan vẻ mặt kinh ngạc khi nhìn thấy hắn.

“ Khụ khụ... “ quan viên không được tự nhiên ho khan hai tiếng, lùi từ bên trong danh sách đang định đọc tiếp “ Phong...”

?

“ Chậm đã!” Thanh âm nam nhân trong trẻo đột nhiên vang lên, đó là người này giờ vẫn ngồi ở sau bình phong Tĩnh Tông Hoàng đế.

Quan viên cả kinh, vội khom người hỏi “ Bệ hạ có gì phân phó?”

“ Tịnh Chân, người đi lên bậc thềm để trẫm nhìn cẩn thận người” Tĩnh Tông thanh âm không biết sao lại hiện ra một loại ý tứ khác.

Tịnh Chân kia cũng không hề sợ hãi, hãy còn cười hi hi bước lên thập điện, quỳ xuống trước rèm châu “ Bệ hạ...” Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, tầm mắt vừa cùng phía sau rèm Tĩnh Tông giao nhau... Lộ Thương dám đánh cược chính mình rằng phía sau rèm có một đạo hàn quang hiện lên.

“ Lớn mật!” Tĩnh Tông nhìn gương mặt thanh lịch hiển nhiên thập phần tức giận, nhưng lại đứng dậy từ phía sau đó, mắt thấy sẽ phát tác.

“ Bệ hạ...”Viên quan này cũng khéo ứng xử, cuống quýt quỳ xuống hô to “Bệ hạ, phong thưởng cần phải tiếp tục”

Tĩnh Tông hiển nhiên bị nhắc nhở, hắn chậm rãi ngồi xuống “ Tịnh Chân khoan hãy gia phong, đứng một bên chờ lệnh. Tiếp tục phong thưởng cho những anh hùng khác đi” hắn phía sau rèm phát tay, tỏ vẻ làm cho viên quan kia tiếp tục.

“ Phong...năm mươi bảy, Tô Châu...”

Phong thưởng tiếp tục tiến hành , Lộ Thương lại sớm suy nghĩ đoán thân phận thật sự của Tịnh Chân...hắn khi này còn vừa quỳ gối vừa cười hi hi trước thập điện ngay chân rèm thiên tử, một chút cũng không ngại chọc giận biểu tình của hoàng đế... chính là khi thấy Tĩnh Tông nổi giận, giống như hắn tuyệt đối không được phép tham gia anh hùng đại hội.

Tiểu mỹ nam này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Chính là không có quy định người có quan hệ họ hàng cùng hoàng đế không được phép tham gia anh hùng đại hội a.

Lộ Thương nghĩ muốn nát đầu không ra nguyên do, đến lúc ngẩng đầu lên đối diện ánh mắt nghịch ngợm của Tịnh Chân rồi cười, Tịnh Chân lại trừng mắt với hắn,làm hại Lộ Thương thiếu chút suýt nữa cười ta thành tiếng.

“ Tuyên...Chín mươi bảy, Hàng Châu -Lộ Thương”

Rốt cuộc đợi đến lúc tên mình được kêu lên rồi.

Mang đôi chân quỳ đến tâu đại Lộ Thương bước lên phía trước, làm một bộ kinh cần nghe theo.

Xem lão tử làm quan gì cũng làm, thuận tiện chuột sa chĩnh gạo vào quốc khố...tưởng thấy tương lai cướp đoạt quốc khố mà đắc ý vô cùng, Lộ Thương liền cảm thấy thời gian quỳ đại loại cũng không vô ích.

“ Phong...Lộ Thương làm nhất đẳng thị vệ cung vua, phần thưởng một ngàn hai”

Phong thưởng vừa xuất ra, một mảnh đại diện kinh ngạc ồ lên...phải biết rằng, nhất đẳng hộ vệ cung vua...là chức tam phẩm, so với quan hàm phong tước còn giá trị hơn đến hai cấp, thật là ngoài dự đoán của mọi người.

Chính Lộ Thương cũng giật nảy mình,cũng thụ sủng nhược kinh, rơi vào tình trạng thống khổ không nói nên lời...vốn là thâm nghĩ làm một tiểu quan ở địa phương, lại ngoài ý muốn bị bắt ở lại kinh thành... nhưng còn ngoài ý muốn hơn nữa là làm thị vệ của hoàng đế.

Phải biết rằng, gần vua như gần cọp... ở dưới chân hoàng đế không phải toàn chuyện tốt, muốn chuồn êm và làm cái gì cũng lại khó càng thêm khó.

Lão hoàng đế chết tiết này! Một lòng vì thoát khỏi ma chướng của Tĩnh mà hưng phấn không thôi, không ngờ tới lọt vào vòng trảm người lại có hậu quả này, nhất thời ngây ngốc đến đờ cả mặt.

“ Lẽn chỉ tạ ơn...” Quan viên hiển nhiên là không kiên nhẫn khi hắn thật lâu không có phản ứng gì, dài giọng thúc giục.

“”Tạ ơn bệ hạ ...” trước mắt bao người, Lộ Thương cũng chỉ cố mà làm ra vẻ cúi người tạ ơn, tâm không cam lòng đem chuyện không muốn cảm tạ mà lộ ra ngoài.

“Ban thưởng một ly rượu ” Quan viên đứng trình tự hóa thực hiện cũng chẳng có đem thanh âm có phần chán ghét của hắn cho vào tai, dù sao nghe vào thêm tâm phiền loạn ý, một lòng Lộ Thương thâm nghĩ nhanh lên chấm dứt này hết thấy, đến lúc được ban một chén rượu trong chén sắc lục lại là rượu ngon chẳng ngửi thấy một hơi uống sạch cũng chẳng sao ...dù sao đồ ngốc vẫn biết về nhà phải có tay nải, hắn lại chẳng muốn làm cái gì mà thị vệ cung vua ... Lộ Thương đã muốn quyết định phải lẩn trốn chức quan này.

“ Tuyên... người số 98...” Trình tự khiến người người chán nản đó vẫn còn đang tiếp tục, ai đi xuống đều là những người được phong chức võ quan hạ sĩ tại địa phương, rút cuộc không ai có vận may như Lộ Thương, một bước lên trời thành thượng thư phẩm võ quan kinh thành.

16. Chương 16

Không bao lâu, trăm tên anh hùng đều đã phong thưởng xong. Quan viên về mặt thỏa mãn mới thu hồi danh sách trong tay , chuyển hướng hoàng đế khom người bẩm báo: “Bệ hạ, trăm tên anh hùng giai đã phong thưởng xong, thỉnh bệ hạ phân phó.”

“Cuốn liêm.” Phía sau rèm hoàng đế thế nhưng không tuyên bố tan triều , mà là phân phó bên cung nữ bên người cuộn tấm rèm trước mặt.

Viên quan kia nhất thời lộ ra biểu tình chán động, hiển nhiên là không đoán được Hoàng đế luôn thích làm ra vẻ bí ẩn hôm nay lại nổi lên cái cảm hứng gì nữa, cứ nhiên ở trước mặt nhân sĩ thấp hèn cây cỏ lùm xùm này lộ ra bộ mặt người thường khó gặp của mình?

Ai thèm nhìn gương mặt xấu xí của người! Nghe từ Hoàng đế ra cái lệnh nhằm chán đó, Lộ Thương quả thực kiên nhẫn lên đến cực điểm...chân hắn đau muốn chết, đầu óc lại chỉ có khát vọng hùng hực muốn về Lộ sơn trại gặp anh em huynh đệ, ở cái chỗ hoa lệ điện triều phủ lý này mỗi giây đứng ngốc là một loại tra tấn...nghe được tiếng cung nữ nhẹ cuốn rèm lên, hắn cũng lười nâng đầu dậy, bên tai nghe tới tiếng người vừa nhẹ vừa lạnh.

Chẳng lẽ hoàng đế xấu xí này là nhân vật có thể làm cho võ lâm kinh sợ đến độ nào?

Lộ THương vội ngẩng đầu lên, lại phát hiện không biết tự khi nào hoàng đế đã từ trên cao đi xuống, đứng ở ngay trước mặt mình cách không quá ba thước...hai ánh mắt không thể tránh né chạm vào nhau .(đưa tình =)))

“A ...”

Ngay sau đó Lộ Thương chỉ nhìn không được hét ầm lên...chính là thật sự nhìn thấy quý hân cũng không đến mức thất thố như vậy...chính là hắn nhìn thấy nhân vật so với quý còn khủng bố hơn vạn lần.

Người cao cao tại thượng, trên người mặc tầng tầng cảm y xinh đẹp màu trắng.

Mĩ nam, cặp mắt xinh đẹp ý cười trong suốt ẩn hiện kia có hóa thành bụi Lộ Thương cũng nhận ra, vẻ mặt vừa tức giận vừa mỉm cười hoàn mỹ đến khủng bố dù chỉ là một cái nhếch môi...trừ bỏ tên biến thái kia, người đem cuộc sống mấy tháng của Lộ Thương biến thành bi thảm, không phải Tĩnh thì còn ai vào đây nữa?

“Người ... người ... người ...” ngón tay run rẩy chỉ về Tĩnh, nửa ngày không nói nên lời, chưa kịp phun ra một câu đầy đủ thì mặt đã trắng bệch, phản ứng đầu tiên của hắn chính là nhảy người lên, hướng đến cửa đại điện mà xông thẳng ra.

Chính là Tĩnh lại một lần nữa chứng minh võ công siêu đẳng cường hãn của mình, cơ hồ không ai thấy rõ hắn làm thế nào mà lướt qua khoảng cách mấy trượng, thành công một tay bắt gọn Lộ Thương đang muốn bỏ trốn.

“ Người là kẻ lừa đảo...Vương bát dẫn...Kẻ lừa đảo...Đồ mẫu cầu...” Bị Tĩnh gắt gao nắm chặt, Lộ Thương dùng toàn bộ thể trọng liều mình giãy dụa, một bên gần như điên cuồng đem tất cả dự đoán cùng hành vi ác độc, ngôn ngữ hạ lưu thô tục đem mười tám đời tổ tông nhà Tĩnh ra hỏi thăm ân cần một lượt.

“ Em thật là hung hăng dã man đấy...” Tĩnh không giận, chỉ cười. Y lúc trước xem nhẹ tâm phản kháng của Lộ Thương, nghĩ đến thân phận bản thân ắt làm hắn rung động mà tan rã toàn bộ phản kháng.

Nếu lúc trước có ý định tuyên cáo thất bại, vào lúc nguy cấp nhất lại nghĩ ra thủ đoạn phi thường...vì ngăn người dưới thân liều chết kháng cự, Tĩnh ý vào ngoại bào lớn bên người đem hai người vây chặt vào thật kín, lớn mật ở trước bao người đem tay nhét vào nửa thân dưới Lộ Thương, lại xâm nhập vào trong quần dài, hung hăng một phen nắm chặt lấy trung tâm cơ thể hắn.

“ Người...người...” Cảm giác bàn tay tà ác dùng sức nắm lấy nơi yếu ớt nhất trên cơ thể mình, Lộ Thương mặc dù không ngừng giãy dụa, nhưng đau đến cảm giác chết đi sống lại làm hắn đương nhiên mất đi phần nào khí lực, thanh âm chửi rủa cũng mong manh hơn rất nhiều, ngữ khí gần như phát khóc.

Mọi người đều ghen ngào nhìn cái việc gì đang diễn ra ở đây thế này, đúng là coi kịch miễn phí, không ai nhìn ra được dưới thân hoàng đế trẻ tuổi vừa đá vừa đấm, một thanh niên nam tử cực kỳ bi thảm lọt vào bên trong rốt cuộc có quan hệ gì...chỉ có thủy chung không nói được trước một màn kịch cảm nực cười này, tựa hồ tất cả từ đầu chí cuối đều nằm trong kế hoạch của hoàng đế.

“ Đi đi, mau dẫn bọn họ đến Thiên điện nghỉ ngơi...” Tĩnh hiển nhiên cũng không nguyện ý trước mặt nhiều nam nhân như vậy tiến hành trình tự dạy dỗ Lộ Thương. Y một tay đè nặng tâm ý liều mạng phản kháng của Lộ Thương, một tay vòng ra sau hướng bảo vệ quan đưa tất cả những người xung quanh đây rời đi khỏi Thái Đồng điện.

Tuy rằng chính mình cũng chẳng hiểu cái gì đang diễn ra ở chỗ này, nhưng kinh nghiệm quan trường bao năm của nhân vật quan viên kia hẳn đủ cho hắn hiểu, lập tức vội ổn định, lớn tiếng yêu cầu mọi người rời khỏi điện.

Cho dù chúng anh hùng ánh mắt đều lộ mấy chữ tò mò muốn chết, nhưng dù sao cũng là việc của hoàng đế, có ăn tim hùng gan báo cũng không dám quản, lập tức mọi người theo hướng ngón tay viên quan chỉ nhanh chóng rời khỏi đại điện trắng lẹ.

Tĩnh hơi quay đầu, phát hiện bên kia Tịnh Chân vẫn như cũ đứng đó, biểu tình chăm chăm trên mặt hồng chờ xem kịch vui, không khỏi nhíu mày “ Người cũng hồi cung cho ta, chờ ta làm xong chuyện này sẽ tìm người tính sổ đầy đủ” Nói xong còn hung hăng trừng mắt nhìn cái người không biết nặng nhẹ kia đầy uy hiếp.

“ Ngay cả ta cũng không được xem sao?” Tịnh Chân một bên đứng đây ủy khuất chu miệng nói thầm “ Rõ ràng là trò này phản kích muốn chết...”

Nghe hai người đối thoại quỷ dị, Lộ Thương tuy rằng thực muốn biết quan hệ của bọn họ, nhưng chính là đầu bị Tĩnh ôm gắt gao nhắc hắn lên trên mặt đất, hạ thể bị nắm đau muốn chết, thật sự không có dư tình lực mà hỏi vấn đề gì.

Tịnh Chân thực sự có điểm cố ý kéo dài bước chân mà đi về sau điện, Tĩnh cuối cùng cũng có thể thả lỏng tay kiềm chế Lộ Thương, thả lỏng tứ chi hắn mà đứng lên.

Lộ Thương nhân cơ hội muốn đứng dậy, lại thỉnh linh bị Tĩnh chặn bế ngang.

“Làm cái gì?” Thỉnh linh lại kinh hãi, hai chân bay lên không, Lộ Thương sợ hãi kêu toáng lên, Tĩnh lại không nhìn hắn mà cũng chẳng dừng bàn tay đang nắm chặt tay hắn, vẫn vững vàng ôm hắn vào trong ngực.

“Không cần...” Cái mông chà sát đến cảm tháp mềm mại, nghĩ bằng mông cũng ra là Tĩnh muốn làm cái chuyện tốt gì với mình, hắn làm sao chịu yên, hai tay không yên phận giãy dụa lại bị Tĩnh làm cho thành tư thế bị đặt dưới thân.

“Gì chứ? Nghĩ ta ôm em như thế sao?” Tĩnh bốn cột trêu đùa hắn, ngữ khí đột nhiên biến thành uy hiếp: “Vừa mới cho em uống một loại rượu có thành phần đặc biệt nha... nếu em không nghe lời ta liền ném em ở đây để bị sừng phù chết sau bảy ngày thật khó coi nha!”

Lộ Thương nghe vậy thiếu chút nữa tức giận đến hộc máu...cái gọi là đánh vào đến vòng trăm người liền cho hắn tự do lại là một âm mưu... Tĩnh nhất định là thấy dùng được vật trói buộc chính mình không đủ khả năng, lợi dụng thân phận Đại Đồng Tĩnh Tông Hoàng đế dùng thân phận này để một lần nữa trói buộc mình. Cái gì mà thân cận thị vệ của nhà vua, chính mình chạy chốn sẽ thêm gian nan...có khi dẫn đến chu tri cứu tộc đầy mao hiểm.

“Thật sự độc ác...” Lúc này vì tiếp thu thân phận khác của Tĩnh mà thay đổi thái độ, làm sao còn dám cùng người đó địch ý...Lộ Thương cũng là sơn tặc, cũng có chút sợ quan phủ, thậm chí trước mặt người cao cao tại thượng nắm giữ cả thế gian cũng chỉ dám chỉ vào cái mũi đau mắt “Người...người...người...” nề hà đúng lúc hắn tức giận đến chết, ngay cả một câu mắng người nên hồn cũng chẳng nói ra được.

Tĩnh lại nở nụ cười, miệng cười sáng lạn khiến Lộ Thương cảm giác trước mặt có vạn hoa nở bùng, ánh mắt ngẩn người, Tĩnh thừa lúc hắn phân tâm liền dùng sức áp lên người hắn.

“Ấn...” Miệng hơi hé mở của Lộ Thương bị hắn nhân cơ hội lừa lừa vào, Tĩnh vẫn không bỏ qua không ngừng kỹ xảo khiêu khích khiến hắn bối rối đến không chịu nổi, chất lỏng dâm loạn theo khoang miệng Tĩnh truyền vào miệng Lộ Thương, lại theo đầu lưỡi mà đẩy vào trong cổ họng...chưa từng có lĩnh giáo qua kỹ thuật hôn cao siêu này, Lộ Thương chỉ còn cách giương hai mắt, sống chết không chịu nuốt vào. Tĩnh nắm lấy tóc hắn, buộc hắn ngẩng đầu, chất lỏng chậm rãi chảy qua yết hầu, chảy vào chỗ sâu trong thân thể.

“Ách...ách...” Lộ Thương gần như buồn nôn, sắp hít thở đến mức không thông, hắn thật sự không được, đành phải há mồm nuốt xuống chất lỏng khiến mình xấu hổ muốn chết kia, Tĩnh nhân cơ hội liền mở cổ áo hắn, xoa nắn hai điểm mẫn cảm nổi lên trước ngực, cảm thấy dưới thân y nổi lên cảm giác khoái cảm đến run lên như khi đem áo choàng rộng thùng thình vẩy kín Lộ Thương.

“Cút...” Thật vất vả lấy cơ hội thở dốc, Lộ Thương mở miệng muốn mắng, Tĩnh linh hoạt đầu lưỡi lại tiến vào, dọc theo hình dáng lưỡi hắn mà cẩn thận chạy nhẹ, đem những lời Lộ Thương muốn nói đánh để lại ở yết hầu...

Lộ Thương gần như điên loạn lắc đầu, muốn vùng khỏi bàn tay Tĩnh vuốt ve nơi mẫn cảm đang làm cản...y dùng ngón cái cùng ngón giữa nắm chặt điểm nổi lên trên ngực mình, lại dùng ngón trỏ tùy ý sờ loạn, một tay nam nhân kia thâm nhập vào quần dài, ở nơi bộ phận bí ẩn vuốt ve, vuốt ve....

Lộ Thương phát không ra tiếng, khoái cảm, trong cơ thể hắn muốn kháng cự rồi bốc hơi nhanh chóng, làm cho hắn cảm thấy thật sự bản thân mình sắp hỏng đến nơi rồi.

“Ngoan...ngoan...” bàn tay Tĩnh thật mê hoặc đến dọa người, y hiển nhiên cũng bị khơi mào dục vọng, giọng nói trầm thấp không ngừng. Tĩnh một lần nữa mút môi Lộ Thương, một bên vờ vàng sờ loạn vào trong áo khoác, vì vờ vàng nhất thời không còn thời gian cởi nút thắt nội y của Lộ Thương mà sốt ruột đem toàn bộ áo ngực xé ra xa xỉ kia xé thành mấy mảnh.

Cảm tháp thực mềm mại, Lộ Thương bị Tĩnh đặt dưới thân, nửa thân thể cơ hồ bị chìm vào trong đó, nhưng hắn lại dùng cả tay chân giãy giụa trong không khí, thực tế là cũng có ít nhiều tác dụng, nhưng chỉ là tác dụng tăng thêm tình cảnh đáng thương của hắn mà thôi.

“Người...cái người lừa đảo này...” Thật vất vả Tĩnh mới buông lỏng miệng, Lộ Thương không kịp lau đi sợi chỉ bạc rơi xuống khoe miệng, cơ hồ lập tức thần kinh đứng đống dậy mà chửi bậy, tất cả những ngôn từ

đủ để đả thương người khác mà hắn biết đều được dịp sử dụng. Nhưng mà áo khoác hồ bên ngoài chỉ đủ để che đi nội y bị xé làm hai mảnh càng tăng thêm vẻ tình dục cũng như thảm thương của hắn, vừa phần nộ vừa gợi tình, cho dù hắn thật sự căm hận nhưng lại không đủ sức ngăn cản Tĩnh liên tục trên người mình giở trò.

“Đừng nhúc nhích!... Hảo hảo ôm lấy ta... Hay là thích không dùng sức ăn nhiều khổ nha...” Lộ Thương bị Tĩnh khơi mào dục vọng hết sức phản kháng, chỉ còn lời Tĩnh chinh phục nhục dục, thở dốc ngày càng lợi hại, cũng không quên dùng lời nói uy hiếp kiềm lửa gạt Lộ Thương, một bên cố gắng âu yếm tính khí Lộ Thương.

Lộ Thương cố gắng muốn căng người, để Tĩnh không ăn được nhưng lại cảm thấy đau, bị Tĩnh xoa bóp thô bạo quá, nơi nào đó nóng chảy như hỏa thiêu. Dần dần, tiếng chửi bậy của hắn trở nên hỗn loạn không khác chế được trở thành tiếng rên rỉ, mồ hôi lạnh lại giống như mưa nhỏ trên mép tóc, lăn xuống thành những hạt li ti trên mặt, rất nhanh bốc hơi vào không khí, có hạt rơi xuống nơi hai người đang ép sát vào nhau, trở nên ẩm ướt vô cùng.

Tất cả võ công chiêu thức đã học qua như một tấm vải bao quanh hắn, Lộ Thương đang tìm cách trở mình, nhưng mà hắn nghĩ muốn nát đầu cũng không nghĩ được có ai dạy hắn làm thế nào có thể ứng phó với đồng tính xâm phạm, mắt thấy chính mình phản kháng đối lại chỉ có Tĩnh càng thêm hưng phấn tiếng công, Lộ Thương thực sâu trong lòng cảm thấy chính mình vừa đáng buồn vừa vô dụng...cho dù như vậy hắn cũng không ngừng giãy dụa chân tay, tựa hồ như thế mới giảm bớt một chút cảm giác đau đớn, vũ nhục khi khuất phục dưới thân nam nhân.

“Em...bảo em gắng tiếp mà...” Tĩnh tăng thêm sức nắm xuống bên dưới, tai nghe thanh âm vì đau mà mắng chửi của nam nhân biến thành tiếng rên rỉ hề hề, một tia tàn nhẫn nhưng lại thể hiện thành một nụ cười xinh đẹp ở khóe môi...hắn mạnh mẽ dùng sức lột quần dài của Lộ Thương xuống.

17. Chương 17

Lộ Thương theo bản năng muốn lui người đứng dậy, nhưng bị Tĩnh mạnh mẽ kéo hai chân ra, thân thể yếu ớt không có gì che đậy hoàn toàn bại lộ dưới ánh mắt đáng giận kia... tính khí như vậy vừa đáng thương vừa đau đớn uể oải, mặt trên rõ ràng Tĩnh không để ý ẩn thật sâu đầu tay xuống...làn da mỏng manh hai bên đùi gần bộ rãnh vì không thấy ánh mặt trời quanh năm mà trắng bệch, lại nổi lên cái dấu ấn khi xưa hai người lần đầu gặp mặt thật rõ ràng.

Tĩnh hai tay bắt chặt tay Lộ Thương, ánh mắt chăm chăm nhìn vào bộ vị tư mật như nhìn vào một dị trân kỳ vật trên đời. Lộ Thương xấu hổ đến phát run, thực hận không thể một đao đâm chết cái tên xuất thân cao quý luôn tùy ý lăng nhục, giẫm đạp hắn một cách ác ma nhất.

Tĩnh không nói gì, Lộ Thương lại hoảng sợ thấy hắn cúi đầu xuống...

“Làm cái gì? Hôm nay ta giết ngươi, tên dân tộc không biết xấu hổ... Ngươi lại muốn làm cái gì?” Tuyệt vọng kêu to, Lộ Thương lại chỉ có thể ở trên đại diện mà xuôi tai nghe tiếng gào thét của mình không hề có câu trả lời.

Đúng vậy. Cái tên đang trên người mình làm những hành vi tuyệt thế hạ lưu lại là nam nhân điều hành cả thế gian hoạt động, chính là hoàng đế của đế quốc phồn hoa này, là người chi phối hết thảy tài vật lực nhân lực của quốc gia, y đoạt lấy thân thể mình chẳng qua cũng như dùng một bữa cơm đơn giản mà thôi...không ai dám nói y ghê tởm biến thái, nhưng mà sẽ có vô số ánh mắt dơ bẩn khinh thường soi mói trên người mình, sử quan sẽ ghi tên mình vào sử sách làm dơ bẩn đất nước này, sau này người đời chỉ nhớ có một vị hoàng đế cao cao tại thượng suốt ngày đều bị một nam nhân mắng là yêu nghiệt, nhưng người ta chỉ cho rằng hoàng đế nhất thời lạc đường mà thôi—khi đó chính mình mà đọc cái sử đoạn này chắc hẳn cũng sẽ cười nhạo cái tên bất nam bất nữ chẳng ra cái giống gì ấy, thật sự không đoán được cái điều xấu xa này có ngày lại rớt trúng người mình, như một người nào đó ngày xưa.

Ô...trời đất tuy rộng lớn, chính mình chỉ là một con chim ưng nhỏ, mặc dù từng tự do tự tại, nhưng hiện giờ lại tránh không được bị đùa giỡn.

“ Ần...” Tĩnh hung hăng một bên cắn vào hệ rễ bên trái, thân thể mềm mại không tránh được đau đớn khó có thể thừa nhận, nỗi đau đến tận xương tủy đánh thẳng vào sống lưng, Lộ Thương cắn răng mà biến tiếng kêu thảm thiết cứng rắn ở cổ họng thành tiếng rên...kêu có thảm thiết đến mấy cũng chẳng có ai đến cứu mình ... ý thức tuyệt vọng như vậy, Lộ Thương nhịn không được cả người phát run, chỉ còn lại toàn bộ cảm giác bị răng nanh phá vỡ làn da làm cho nơi bí ẩn của cơ thể đau đớn.

Thật lâu sau... Tĩnh rút cuộc ngừng đầu lên. Giữa hai hàm răng trắng như tuyết có tơ máu đỏ, làm cho y thoát nhìn như một con lang đói anh tuấn...con lang đói nhếch môi nở nụ cười cao hứng “ Thế này là có hai ấn ký đúng không...”

Lộ Thương bối rối lấy hai tay che mắt, vết thương bắp đùi cũ mới đều đau giống như lửa, nhưng đôi mắt hắt lại tiết lộ ra sự sợ hãi thăm sâu trong linh hồn toát ra vẻ yếu ớt vô lực. Lộ Thương ý thức được hai chân di động, chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập cảm giác vũ nhục đau đớn với tuyệt vọng lạnh lẽo, không nhịn được mà run rẩy.

“ Như thế nào, nhụt chí rồi sao? Chính diễn còn chưa mở màn đâu” bàn tay Tĩnh mềm mại vuốt ve thân thể lỏng lẻo, chậm rãi nâng hai chân vô lực của hắn lên...

Ngón tay Tĩnh nhẹ nhàng mân mê chỗ bắp đùi bị thương, thẳng tới cánh mông, ngón tay lạnh lẽo ý đồ tiến vào khiến mật huyết sợ hãi mà hơi run rẩy.

“ Làm cái gì, thế nào lại chặt như vậy.?” Cầm vào cửa mình khép chặt vài lần không được, Tĩnh có điểm căm tức, hung hăng vuốt ve thân thể Lộ Thương hòng làm hắn thả lỏng thật nhanh.

Lộ Thương vô lực khắc chế run rẩy, nỗi đau đớn khi này tự biến thành cơ rút thân thể. Biết rõ như vậy sẽ chọc đến Tĩnh nổi giận tàn phá thì còn đáng sợ hơn nhiều đau đớn khi này, hắn lại vô pháp không thể thả lỏng cơ thể mình, thậm chí trước biểu tình suy sụp của Tĩnh mà mừng thầm.

“ Người cho rằng như vậy trăm sẽ buông tha người?” Tĩnh tự xưng hoàng đế, chính là biểu hiện ý thức chúa tể chiếm giữ giờ phút này tăng vọt của hắn.

Tĩnh bắt đầu trở nên hung ác, đẩy chân khí lên trên đầu ngón tay tàn khốc ấn mạnh vào huyết đạo đang bị bịt kín kia. Chính là một ngón tay mà thôi, lộ Thương đã cảm thấy đau đớn mồ hôi đầm đìa, cả người run rẩy càng hăng do sợ hãi, nhưng mà thân thể quật cường vẫn không nghe lời sai bảo (phải biết giữ mình chứ a =))~) , lòng kháng cự sâu thẳm trong hắn khiến cho cơ thể vẫn muốn đẩy dị vật, cơ thể gắt gao ngăn chặn ngón tay Tĩnh, ngăn cản một bước tiến quân xâm lược.

“ Còn như vậy sẽ bị thương nga!” Tựa hồ là ôn nhu khuyên bảo nhưng lại che dấu ý đồ tàn khốc bên trong, móng tay thật dài Tĩnh bắt đầu ấn vào vách tường mỏng manh...Lộ Thương đau đến cơ mình thành một đoàn, mật huyết vì thất lưng thay đổi tư thế mà khẽ nhếch mở ra...Tĩnh thừa dịp này dùng thêm một ngón tay nữa, càn quét hết sức từ phía trước đẩy mạnh vào, thẳng sập đến đáy trong cùng của Lộ Thương mới thôi.

Lộ Thương vì đau bụng mà nằm nghiêng, hắn ngay cả chữ bậy cũng rơi mất hết tinh thần “Có thể không...xin người...đừng đi vào nữa...”ngón tay Tĩnh vẫn lần mò bên trong tìm điểm mẫn cảm, Lộ Thương thậm chí bắt đầu sợ hãi không biết nơi sâu kín nào trong cơ thể mình sẽ bị y phá rúng.

“ Hay nói giỡn! Đến nước này làm sao thu tay được nữa. Em cũng khờ dại quá đi!” Tùy ý lật ngửa lại thân thể Lộ Thương đối mặt với chính mình, để hắn nằm ngửa lên, Tĩnh làm sao có thể bỏ qua. Xem người dưới thân kẹp chặt đến lợi hại, một cảm giác thương tiếc không rõ từ đâu trào lên, làm cho cảm xúc trong y bắt đầu khởi động như nước vỡ đê, khó kìm lại được chính mình. Hung hăng hôn lên đôi môi hé mở kia, một tay không thành thật còn lại bắt đầu du di trên cơ thể Lộ Thương mà sờ soạng.

“ A...A...A...Ần...” Cảm giác trong cơ thể không biết làm thế nào lại đốt cháy chính mình, đau đớn mang theo ngứa ngáy dây dưa khiến mỗi sợi thần kinh trên cơ thể hắn phát run. Thân thể có tổ chất mẫn cảm vạn vạn, Lộ Thương từ trước tới sau cũng chỉ có thể phát ra những tiếng rên rỉ không rõ ý nghĩa mà thôi.

Ý đồ Tĩnh là tiến thẳng về phía trước, lại vì chiều dài ngón tay có hạn mà không được. Mạnh liệt rút ngón tay đã bị lửa nóng thiêu đốt ra, Lộ Thương chợt cảm giác bị rút ra đến trống rỗng mà thất kinh hô lên...

“ Như thế nào, tại sao không chịu cho ta vào? Không quan tâm, ta lập tức sẽ nhồi chặt người” Tình cố gắng kìm lại hưng phấn của chính mình, một bên rút dây lưng buộc áo, nhưng một tay vẫn không rảnh rỗi mà xoa nắn tính khí của Lộ Thương từ gốc lên đến ngọn. Y biết rõ một khi y đã bại lộ thân phận, lần đầu tiên giao hợp của hai người sau đó sẽ là một trận chiến tranh...mà Tình lại đang muốn hết sức làm cho Lộ Thương cảm nhận được khoái cảm sâu sắc của giao cấu.

Bất lực nắm chặt bàn tay mình thành quyền, Lộ Thương mắt thấy Tình nâng lên hai chân mình, cái mông cảm nhận được tính khí nóng cháy của y đang ma sát dưới mông... Đến tột cùng ý thức mờ mịt của mình lúc này còn có tác dụng gì nữa? Hắn không tiếng động hỏi chính bản thân mình, cố gắng nghĩ nhanh chóng thả lỏng thân thể để Tình tiến vào, khẩn trương thả lỏng để giảm bớt đau đớn khi tiến vào đầy thống khổ kia.

Cùng với luật động như muốn xé rách bản thân mình ra, mạnh mẽ chen vào cơ thể ấm áp thẳng đến nơi sâu nhất trong cơ thể, Lộ Thương cố gắng ngăn không cho chính mình phát ra tiếng kêu thảm thiết, nhưng không thua gì đêm đầu tiên đầy đau đớn thống khổ khiến cho hắn không tự kìm được nước mắt, chất lỏng nóng cháy chảy ra. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“ Như thế nào lại chặt như vậy..” Về mặt Tình cũng đầy oán giận thống khổ.

“ Vậy người liên...đừng tiến vào a!”

“ A...em vẫn còn khí lực để nói chuyện đấy thôi!”

Tình lấy tay đem mông Lộ Thương kéo ra hai bên, chính mình không ngừng xâm nhập càng lúc càng sâu vào thân thể run rẩy này... cảm giác mạnh mẽ khi đến chỗ sâu nhất khiến y cũng không thể kiềm chế được khoái cảm, nơi hai người kết hợp chặt chẽ khiến y thấy như phiêu phiêu dục tiên.

“ Thương...ở lại bên ta, được không?” Thắt lưng dẻo dai vừa vận động kiên cường đẩy ra đẩy vào, cảm nhận khoái cảm lạ thường, một bên Tình vẫn không quên hấp dẫn cái người đang giẫy dụa dưới thân kia

“ Không cần!” Lộ Thương tuy lâm vào hoàn cảnh xấu, miệng vẫn quật cường không thừa nhận, không chịu thua. “ Người...người đều biết ta không phải nữ nhân...vì cái gì lại muốn một nam nhân như ta?”

Tình vừa cười, nâng dậy thắt lưng Lộ Thương, làm cho hắn càng kề sát vào thân mình, càng thêm nhanh chóng tiết tấu đưa đẩy. Tính khí tráng kiện ở bên trong mặt huyết hồng hào ra vào một cách nhanh chóng “ Em so với các nàng còn chặt hơn” Rõ ràng là y trêu chọc Lộ Thương.

“ Chặt chặt cái đầu người...” Lộ Thương muốn dùng chân đá Tình, lại quên bản thân đang ở hoàn cảnh như nào...động tác nâng chân của hắn bỗng biến thành một loại động tác vừa yêu thương vừa nhung nhở, dẫn tới hai người không tự chủ được hành vi bất thành linh xảy ra, có cảm giác thật khác thường.

“ Như thế nào? Em còn ngại không đủ sâu? Được, đi vào chút nữa...” Tình đã đỉnh đến mức tận cùng rồi, tính khí vừa cứng lên lại đâm vào thêm nữa tắc nữa, Lộ Thương cơ hồ chỉ còn sức gào thét, cảm giác đau đớn ban đầu phai nhạt dần, khoái cảm nhục dục tiên tử kì diệu bắt đầu loan ra khắp nơi, đánh thẳng vào óc ...ngang ngược vẫn muốn nén tiếng rên rỉ hưng phấn nơi cổ họng, Lộ Thương tuyệt đối không nghĩ rằng hành vi đáng giận của Tình lại có thể đốt lên khoái cảm trong cơ thể mình.

Cúi đầu rên rỉ, ngăn cảm giác thổ dốc đến ngứa ngáy ẩn hiện trong cổ họng, Tình không dừng lại động tác dưới thân, lại ấn sâu người xuống, kích động tìm kiếm địa phương mẫn cảm của Lộ Thương,tay cũng không hề lảnh mà đặt lên gờ nổi nhỏ trên ngực Lộ Thương.

Lộ Thương ý thức gần như rơi vào trạng thái mơ hồ, dưới hành vi cưỡng hãm tiến công của Tình chỉ có thể theo bản năng lắc lắc cái mông, không tự kìm hãm được bản thân mà mặc cho Tình đoạt đi chất lỏng trên miệng...

“ Em ngay cả chỗ này cũng ngạnh rồi...” Tình trêu đùa nơi đầu nhũ Lộ Thương, lại bốn cột không chịu đựng chạm vào tính khí đã hưng phấn cương cứng. Lộ Thương khó nhịn vận vẹo cơ thể, cái gì mặt mũi, cái gì phản kháng đã sớm bị hắn ném lên chín tầng mây, hiện tại hắn chỉ còn bất mãn vì không có chỗ phát tiết dục vọng, lại bất đắc dĩ hai tay bị buộc chặt, chỉ có thể dựa vào trên người Tình ma sát hồng cầu giải phóng.

Hai người mồ hôi rơi ẩm ướt nơi tư vị cơ thể gắt gao kết hợp, trong không khí bốc lên đầy hương vị hoan ái...Lộ Thương đã mấy lần đạt tới cao trào, mà Tĩnh lại trước sau vẫn như siêu nhận triển khai lực lượng mạnh mẽ của mình, liên tục sáp nhập nhưng vẫn không chịu bắn tinh.

“ A...A...” hạ thể cơ hồ cảm giác đã mềm nhũn, Lộ Thương không cam chịu, theo tiết tấu ra vào của Tĩnh mà thành rên rỉ, tóc đen rơi toát loạn trên gối lại càng làm nổi bật biểu tình cuồng loạn của hắn. Dưới lực lượng bùng nổ của Tĩnh, hắn đã hoàn toàn vô lực nhúc nhích, chỉ có thể hiện biểu tình ra một loại cảm giác tản mát không quá mâu thuẫn cùng với thỏa mãn dịu dàng. Nội vách mong manh không hấp thu hết cổ dịch trắng đại nhiệt mà Tĩnh bắn vào trong cơ thể hắn, theo đuôi chảy xuống giường... Hình ảnh phiến tình cực điểm, Tĩnh cảm thấy chính mình nhục dục lại một lần nữa đứng thẳng lên...

“ Ta...ta không được....từ bỏ...” một lát sau, hai tay dây trói bị giải khai, cảm nhận hai tay Tĩnh đang sờ soạng phía sau lưng mình, Lộ Thương chỉ có thể dùng hết khí lực suy yếu mà thì thào mấy chữ mong muốn gạt bỏ mà nhận thua.

“ Cái này không được nữa?” Tĩnh nhú nổi lông mày, vốn đang nghĩ muốn hảo hảo yêu thương hắn cơ mà...(đồ ác ma...)

“ Quên đi...mang em đến chỗ này tốt lắm!” Tĩnh giống như hưng phấn đứng lên, nhặt quần áo rơi tả tơi của hắn cũng như của chính mình khoác lấy thân hình trần trụi của Lộ Thương, Hiên Viên Tĩnh mặc độc chiếc áo khoác ngoài ôm người tình đồng tính toàn thân xụi lơ trần trụi của mình chạy trốn trên hành lang dài phía sau tấm cung...may mắn thay đây là đoạn đường duy nhất không có an bài nội thị đứng canh, Lộ Thương may mắn thoát khỏi việc đem cái tư thái cực kì mất mặt này bại lộ trước người khác.

“ Tới rồi!” Tĩnh nhìn Lộ Thương mỉm cười, Lộ Thương cũng không cảm kích mà đánh cái rùng mình...thật sự không biết người này lại nghĩ ra cái cách gì tra tấn mình đây?

18. Chương 18

Bước vào phía sau cột đá có kiến trúc khác biệt, Tĩnh đưa tay đẩy cánh cửa chạm ngọc sáng bóng...

“ A...” Lộ Thương thiếu chút nữa kêu ra tiếng...trước mắt là một hồ nước nóng đang bốc khói hừng hập màu trắng, phía trên ao là hoa sen trắng trang điểm rực rỡ điểm xuyết, bên trên thoát nhìn hơi nước bốc lên đẹp như Bồng Lai tiên cảnh.

Tĩnh đưa tay kéo rút manh áo đơn độc trên người Lộ Thương,lại cởi cả y phục của mình ra, kéo hắn nhảy vào trong nước.

“ Thoải mái đi?”

Tuy rằng rất muốn trái với lương tâm hắt bát nước lạnh vào cái gương mặt y, Lộ Thương vẫn chống không lại mị lực của nước ấm mà lựa chọn ngậm miệng không nói câu nào.

Đôi tay khỏe mạnh vươn ra vòng lại, gắt gao đem hắn vùi vào trong ngực mình, Tĩnh cố ý ở bên tai Lộ Thương nói chuyện, cảm giác ngứa khiến cho Lộ Thương mãi cảm co rúm lại, cơ thể trở nên cứng ngắc, vô hình chung càng nhanh chui đầu vào lưới mà Tĩnh giăng ra.

“ Thích không? Chỉ cần em khẳng định ở lại...Tất cả hưởng thụ này đều của em” Tĩnh giờ phút này ngoài vẻ ý muốn ôn nhu, ôm hắn đi vài bước, Lộ Thương mới phát hiện ra ở giữa ao còn có một đỉnh tháp ẩm chạm ngọc.

Đem Lộ Thương ôm lên tháp thượng, Tĩnh tùy tay vốc lên, một vốc nước ấm, không chệch đi đâu được rơi vào chính vị trí mẫn cảm của Lộ Thương.

“...” Không đợi Lộ Thương kinh hô, một bàn tay ấm áp đã nhanh chóng nhẹ nhàng nhu trên những vết ứ ngân trải rộng...động tác nhẹ nhàng đến nỗi, Lộ Thương cơ hồ hoài nghi người bên cạnh mình có phải cái tên Tĩnh thô bạo bình thường hay không.

“ Rất tuyệt đi?” Y chậm rãi nhưng thuần thực đưa tay vào lên xuống xoa bóp tính khí dần đứng dậy, một bên không quên dùng ngôn ngữ mềm mại kích thích Lộ Thương.

Thật thoải mái... Tuy rằng chưa nói ra cảm nhận của mình, bảo bối tiểu Lộ Thương lại nhất quyết không chịu thua kém, ở trong tay Tĩnh mà phóng thích, nhìn thứ chất lỏng ngà ngà chảy vào trong làn nước, Lộ Thương thiếu chút nữa nghĩ muốn đắm đầu vào đâu mà chết đi cho xong.

Đáng chết! Chỉ cần vương bát đản này hơi ôn nhu một chút, mình ngay lập tức giống một tiểu ngu ngốc phát xuân mặc cho hấn thích làm gì thì làm... Lộ Thương hung hăng nguyên rửa chính mình không đủ sức chống cự lại khuôn mặt tuyệt đẹp không tì vết của Tĩnh, một chút khí lực phản kháng cho có lệ trước hành vi sàm sỡ dâm loạn này cũng không làm được...

Ngày mai đi...Loại chuyện này...tùy nó đi... dù sao ta cũng là nam nhân...

Lộ Thương vì dùng loại suy nghĩ này che lấp đi ý chí nên quần áo vốn không kín đáo lại vô pháp chống cự, Tĩnh tiến quân thần tốc vào trong cơ thể, thẳng đến nơi sâu thẳm nhất trong hấn mà thoát ra dục vọng.

Lại làm đến ba lượt...Chính mình rốt cuộc cùng người này đã quan hệ đến bao nhiêu lần?

Cố gắng đếm số lần hoan ái với Tĩnh như tính nợ, Lộ Thương lại bởi vì số lần nhiều đến mức không đếm hết, thật muốn chết đi.

Hấn cuối cùng nhớ ra, rõ ràng lần thứ năm Tĩnh sáp nhập cơ thể hấn...nhưng trí óc bắt đầu trôi dạt trong một mảng mơ hồ.

Mệt mỏi quá! Thất lưng đau như cắt...Lộ Thương xoay người gây ra một trận đau đớn kịch liệt nhưng thật sự tỉnh lại từ trong mộng, mở tròn hai mắt.

Hết thấy đều là xa lạ, Đó là không gian hoa lệ hấn chưa từng nhìn thấy...màn buông rủ, không phải một tầng bình thường mà là vài tầng...một tầng bảo thạch thêu ở mép màn buông màu vàng sáng nhàn nhạt, theo hướng mở ra hơi nhỏ của màn buông có thể nhìn thấy bên trong là vải lụa trắng hoa lệ không kém, sa ngoại ẩn ẩn lộ lộ một chút màu lam, trên đỉnh cũng hội tụ đầy đủ long phượng thêu, mà chần phủ trên người mình cũng là một màu thêu hoa lệ lộng lẫy

Thế nhưng hoa lệ đẹp dễ nhất... lại là gương mặt xinh đẹp của cái tên đang trần như nhộng ôm mình ngủ say lén lút... Hiên Viên Tĩnh.

A! Đột nhiên bừng tỉnh, Lộ Thương không khỏi cả kinh hướng lui về phía sau, lại bị cánh tay mạnh mẽ ôm chặt vô pháp nhúc nhích. Ngày hôm qua, tất cả những hành vi hoang đường hiện lên trong óc nhấp nháy như đèn báo bão...nhớ mang máng chính mình vì quá độ hoan ái mà ngất lịm sau lại...sau lại...

“Đương nhiên là ta ôm em về rồi” Tĩnh cũng mở ánh mắt, giống như đọc được suy nghĩ của hấn...y giả bộ ngủ đã lâu, chính là muốn thưởng thức biểu tình kinh hãi hỗn loạn của Lộ Thương khi tỉnh lại thôi.

Bị Tĩnh dọa sợ, Lộ Thương gương mặt biểu cảm thay đổi chậm chạp trở thành trắng bệch...tuy rằng chính mình cùng y đã làm bao nhiêu lần rồi, nhưng ngày hôm qua là lần đầu tiên y lấy danh phận hoàng đế mà ôm hấn...

Có phải hay không hy vọng thoát khỏi ác ma ngày càng mong manh?

Lộ Thương không nói được suy nghĩ mà chỉ hoảng sợ nhìn Tĩnh...thân thể vốn cùng y kề sát, cái gọi là nhìn chòng chọc càng khiến hai gương mặt cơ hồ dán sát lại gần đến khoảng cách vừa một sợi tóc.

Tĩnh thỉnh linh hôn lên môi Lộ Thương, Lộ Thương lại bắt đầu chặt vật giãy giụa...tất nhiên là công cốc, dưới cái hôn sâu nồng nhiệt của Tĩnh, Lộ Thương lại bắt đầu thấy toàn thân mềm yếu, mặc cho đôi móng sói bắt đầu chu du trên cơ thể...(ta thích gọi là lang hơn...)

“Đi!” Tĩnh lần này tự nhiên không quá phận dây dưa, mà là đem hấn ở trên giường tha lên, cứng rắn bắt hấn mặc một xiêm y hoa lệ. Hai người vừa rửa mặt chải đầu, Tĩnh liền đem hấn ra ngoài cửa tắm cung...

“Đi nơi nào a?” Lộ Thương cả người đều đau, đi từng bước đều cảm giác chỗ bị Tĩnh sáp nhập tối qua vì mỗi chuyển động mà đau như xé, nếu quả thật có thể uốn lười bảy lần trước khi nói, hấn nguyên cái gì cũng không nói, ai cũng không gặp.

“Đi gặp Tịnh Chân!” Tĩnh nói câu đầu tiên đã ngăn được ngay lời cự tuyệt của Lộ Thương...bởi vì hấn căn bản cũng muốn biết mỹ nam tử đó là ai?

Rốt cuộc là ai? Lộ Thương bị Tĩnh một đường kéo đi, đầu lại thực sự háo hức muốn biết Tĩnh Chân thật sự là người thế nào?

“Đừng đoán mò! Thấy sẽ biết” Tĩnh quay đầu lại cười thần bí, một tay đẩy ra tấm cửa nhỏ trước sân một tấm cung đẹp để tao nhã.

Cùng một góc với hoàng cung ngự hoa viên, Tĩnh Chân ở một đình viện có phong cách bố trí thượng lưu thật sự giống với đình viện ở Nguyệt Long Kiều chỗ hắc ở trước kia, bố trí kiến trúc toát ra hơi thở lâm viên Giang Nam tú lệ dịu dàng, một đường liễu xanh rủ bóng, làm cho người ta ngửa đầu lên bỗng thấy như xuân về vừa cười với hoa đào.

Tĩnh kéo Lộ Thương, hai người vừa bước lên cây cầu cong như vầng trăng non ra giữa hồ, tiếng cười thanh thúy của Tĩnh Chân từ xa vọng lại “Bệ hạ...còn có Lộ đại ca, sao lâu như vậy mới đến? Ta chờ đến lạnh cả trà rồi”

Nhìn thấy cung điện nổi trên hồ kia...đại khái là công trình này hao người tốn của đi,...Có điểm mơ hồ nghĩ, Tĩnh Chân quả thực thân phận không hề đơn giản...

Tĩnh Chân ý cười trong suốt, đem hai người mời vào nội đường, hoàn toàn không nhìn ra ý hơi tức giận trên gương mặt Tĩnh

“Đây là biểu muội (em họ) của ta Hiên Viên Hi Chân, trước khi gã chồng được phong hào Tây Trân công chúa...”

Lộ Thương còn chưa kịp tiêu hóa xong hai chữ “biểu muội” mà có thể phản ứng, Tĩnh Chân, trên thực tế là Hiên Viên Hi Chân ở một bên chen vào làm nhân vật chính “Sau khi xuất giá lấy phong hào là Thực phi, cư vị tại Tây Cung, mẫu nghi thiên hạ Đại Đồng!”

“Cái gì...” Lộ Thương nghe vậy chấn động toàn thân, chén trà trong tay run rẩy, ngã ngồi thụp xuống đất, rồi từ từ đứng dậy “Người là...”

Ánh mắt khiếp sợ hướng về Tĩnh, Tĩnh tuy rằng vẻ mặt bất đắc dĩ, làm như không nghĩ nhanh như vậy quan hệ của y và Hi Chân thật sự mật thiết, nhưng lại không ra chiều phủ nhận, hiển nhiên im lặng là đồng ý với lời nói của Hi Chân.

Lộ Thương nhất thời cảm xúc thay đổi như chong chóng, thiên ngôn vạn ngữ đều ứ đọng lại trong đầu, một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết ngây ngốc đứng ở giữa sảnh, một lúc sau mới suy sụp ngã ngồi xuống ghế.

Tuy rằng cũng muốn nghĩ với thân phận của Tĩnh cùng tuổi hắc hắc chưa có khả năng đón dâu đi, chính là như thế nào cũng không nghĩ đến y thế thiếp bỏ đoàn hiện ra ngay trước mắt hắc, hơn nữa lại chính là người mình quen biết...Tĩnh Chân!

“Khụ khụ...” Tĩnh ho khan hai tiếng, mới kéo được chú ý của Lộ Thương ra khỏi sương mù, “Tiểu Trân thật ra chỉ là thê tử có hôn ước, nhưng ta vẫn chưa lập chính cung, hiện tại nàng có thể xem như người có địa vị cao nhất của Đại Đồng hậu cung...”

Hiên Viên Hi Chân cười thật sáng ngời, nam trang mộc mạc trên người không giấu đi được khí chất xinh đẹp của nàng...Lộ Thương đau lòng mắng mình đến nam nữ không nhìn được...chẳng những không nhận ra nữ phần nam trang, còn cư nhiên cùng nữ nhân xưng huynh đệ vui vẻ.

Thống hận chính mình ngu xuẩn, Lộ Thương lại nhin không được bắt đầu cảm giác thiếu tự nhiên mà đứng lên “Nói cho ta biết làm cái gì! Đây chuyện của người mặc kệ người!” Hắc giầy nảy lên, làm bộ hướng ra cửa đi...kết quả đương nhiên bị Tĩnh một phen bắt được.

Tĩnh nắm chặt tay hắc kéo vào gần, quay đầu nói với Hi Chân “Tiểu Trân, Lộ Thương đã được ta sủng hạnh, coi như người trong hậu cung, muội sau này phải quản nghiêm người cho ta”

Lộ Thương nghe vậy, thiếu chút nữa nghẹn không khí “Người thú vị lắm! Có chó má mới chịu sủng hạnh của người! Chó má mới là người hậu cung của người! Người thật con mẹ nó...buông tay cho ta...buông tay!”

Hắc một bên rống lớn, một bên quỳ gối đâm đá, muốn giãy khỏi tay Tĩnh kiềm chế.

Hi Chân hoàn toàn như không có nghe đến lời ô uế của hắn, tự cố hơi cúi thất lưng “ Tiểu muội đã biết”
Nàng tuy là thê thất của Tĩnh,tuy không tự xưng nô tì, nhưng vẫn giữ lại xưng hô khi xưa.

“ Tiểu tử Lộ Thương này vừa ngu ngốc vừa ngoan cố vô cùng...ta mấy ngày gần đây phải vội vàng chuẩn bị ngự giá thân chinh, thật sự quân em ấy không được, đành phải đem em ấy cho muội quản giáo! Hy vọng sau khi ta trở về sẽ gặp một cái gì mới mẻ, một Lộ Thương nhu thuận, nhỉ...?” Hướng Lộ Thương nghe rằng cười vài tiếng, Tĩnh ám chỉ ý của y không hề dễ chọc.

“ Ngự giá thân chinh? Thân chinh... Bệ hạ phải đi chinh phạt nơi nào sao?” Hi Chân lại giống như hoàn toàn không nghe đến chủ ý của Tĩnh, lại đem lực đặt chữ “ thân chinh”. Thân tình đem ý cười giấu đi, nàng giống như thay đổi hoàn toàn thành một người khác, hướng Tĩnh truy vấn.

Tĩnh cười lạnh “ Muội nói xem còn nơi nào cần ta tự mình chinh phạt?”

Nhìn sắc mặt Hi Chân trở nên trắng bệch, y tựa hồ có chút mềm lòng, hơi thở nhẹ ra nói “ Dù sao việc này cũng không cần muội quản...Trước hết chăm sóc Lộ Thương cho ta đi!”

Hắn đem Lộ Thương đẩy về phía Hi Chân, chính mình quay ra cửa cung.

“ Uy...ngươi!” Lộ Thương bị bỏ quên, bản năng trời dậy muốn đuổi theo ra đi,tay bị Hi Chân mạnh mẽ nắm lấy ... nàng tuy là nữ nhân, nhưng khí lực không nhẹ, Lộ Thương nhất thời giãy ra không được, vừa định mở miệng mắng...

“ Tĩnh ca... “ bên tai tiếng Hi Chân thực ai oán, thanh âm dịu xuống...nguyên lai nàng kêu Tĩnh như vậy, Lộ Thương nuốt xuống lời nói lên đến miệng, đem tầm mắt hướng về phía Hi Chân...muốn nghe rút cuộc nàng muốn nói gì, trong lòng thật ra đã có chút ghen tuông nổi lên, giấm chua lên đến cổ...hắn vội vàng nuốt nước miếng, che dấu ghen tuông trong lòng.

Tĩnh nghe tiếng gọi tựa hồ có chút chần chừ, nhưng rút cuộc vẫn dừng bước: “ Chuyện gì?”

Hi Chân biểu tình do dự đứng lên, bỗng nhiên quỳ rạp trên mặt đất, kéo theo cả Lộ Thương, buộc hắn phải hơi cúi thất lưng xuống “ Tiểu muội biết phản quốc là trọng tội không tha, còn cầu bệ hạ...xem lại...thương tình...ông ấy nhiều năm phụ tá phân thượng...tha...tha...cho ông ấy tội chết!”

19. Chương 19

Ngữ khí thê lương bị ai tốt độ, Lộ Thương nhìn lại cũng không có ý đồng tình, nhưng trong lòng băn khoăn nghĩ thầm “ Ông ấy...ông ta là người nào? Lại vì sao Hi Chân phải xin Tĩnh bỏ qua cho?...Tuy rằng Lộ Thương cùng Tĩnh là quan hệ vô cùng kỳ lạ, nhưng cũng chẳng hiểu sao mình lại ngây ngốc đến độ không để ý đến hành vi kì quái của y.

Yên lặng không lên tiếng, đứng ở giữa đình viện không quay đầu một lát, liền phát tay áo tránh ra, chỉ lưu lại một Hi Chân công chúa thần tình đau buồn như sen rũ trong ao, liều buồn trước gió.

“ Ngươi rút cuộc yêu cầu hắn cái gì vậy?” Xem ra Hi Chân thực sự quên bên cạnh mình còn có một Lộ Thương, nhưng Lộ Thương không nhận được tỏ mò mà hỏi nàng.

Hi Chân liếc mắt một cái mới ý thức được sự tồn tại của hắn, nhìn Lộ Thương, ngăn ngại trên gương mặt nàng lui đi.

Miễn cưỡng cười, nàng vui vẻ trên ghẹo Lộ Thương :“ Tĩnh ca là đem huynh giao cho ta, huynh phải học cái gì trước? Hoặc là...trước hết học nghi lễ cung đình, học như thế nào hầu hạ Tĩnh ca cùng ta...?” Tay áo trắng dài vung lên, nàng không nhận được che đi miệng cười lộ lên, biểu tình mới khôi phục giống y lúc mới quen đầy tiêu sái vui vẻ.

Lộ Thương ức không được vì hành vi giễu cợt quan hệ của mình với Tĩnh mà đỏ mặt, tuy rằng biết hai người này có điểm gạt mình, chính là đã biết thân phận mạc danh kỳ diệu của mình chẳng đáng để hỏi một vấn đề gì...người ta là vợ chồng, lại là huynh muội, tự nhiên là thanh mai trúc mã. Mà chính mình...chính mình bên cạnh Tĩnh với thân phận gì?

Nam sủng sao?

Tự cười cười giấu mình, Lộ Thương cũng không khách khí đặt mông ngồi đối diện Hi Chân, cầm lấy trà uống một hớp.

“Tình ca chuẩn bị xuất chinh Lạc quốc” thật sự không cần hỏi Hi Chân, chính nàng mở miệng nói.

“Nga...” Lộ Thương gật đầu. Đại Đồng thực lực cường thịnh, Lạc Quốc tuy rằng dị sở... thế nhân đều biết em ruột hoàng đế...cũng chính là thúc thúc của Tình...Hiên Viên Dũng Nghĩa trốn tránh lập ra man di quốc đó, nhưng vẫn không hiểu vì sao Đại Đồng chưa xuất quân chinh phạt, rốt cuộc vì cái gì vẫn không ra binh, chưa nói đến phòng bị Lạc Quốc.

“Vua của Lạc Quốc...là...là cha muội...” Hi Chân âm thanh kéo thật thấp.

Lộ Thương tức khắc hiểu được...hắn gật gật đầu, a... chuyện này nguyên lại thật phức tạp...

Trong lòng nghĩ đến một chuyện khác “Chính là...muội là biểu muội của Tình cơ mà?”

“Muội là biểu muội của Tình ca, vì mẫu thân của ta và mẫu thân của Tình ca là chị em họ”

“A...” Lộ Thương vì muốn biết hai người Tình Chân cùng Tình có quan hệ rắc rối gì, đành chỉ ngây ngốc nhìn nàng.

Hi Chân nhận được ánh mắt kinh ngạc của hắn, đột nhiên cười rộ lên, tươi cười nhưng vẫn còn nét không nói nên lời “Biết không? Biểu tình của huynh cùng với cha ta lúc đó thật giống nhau...”

Lộ Thương nhất thời không phản ứng lại được biểu tình của nàng thay nhanh như vậy, Hi Chân thay đổi chút ngữ khí, như là đảo qua thanh âm một chút “Không nói chuyện mất hứng đó nữa, nói một chút là chuyện sau này huynh sẽ ở trong cung đi”

“Cái gì?” Lộ Thương nghe vậy, nhất thời nhảy dựng lên “Là ai nói ta phải sống trong cung...”

Hi Chân có điểm dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn “Chẳng lẽ huynh không hiểu thị vệ cung vua là cái ý tứ gì sao?”

Trời ạ! Ai tới cứu hắn!

Nghe Hi Chân giải thích, cái gì gọi là thị vệ cung vua, lúc sau Lộ Thương cảm giác nghe xong chính mình muốn hồng mắt...cái gì mà thị vệ cung vua, mấu chốt nhiệm vụ là an toàn của quốc quân, đơn giản mà nói chính là vệ sĩ dưới mọi thời tiết. Quan giai cao, công tác khổ... phàm là lúc hoàng đế vào triều, du lịch, tuần du, thậm chí lâm hạnh cung phi, đều phải đứng gác...quả thực chính là một cái đuôi bám theo hoàng đế đến hơn cả người hầu.

“Ta...ta mới không làm thị vệ cung vua -cái đồ bỏ đi đó ! Ta phải về Hàng Châu.

“Huynh thấy có thể quay về sao?” Hi Chân cười lạnh, nhắc nhở cảnh tình trước mặt.

Nhớ tới chính mình bị hạ được...còn việc trốn tránh chức vụ sẽ làm liên lụy huynh đệ đưa tới tai họa, Lộ Thương trầm mặc.

Chính là...

“Muội là thê tử của hắn cơ mà, tại sao giúp hắn chăm sóc...chăm sóc...” Không biết phải dùng ngôn ngữ nào để nói lên thân phận mình, Lộ Thương lại một lần nữa đỏ mặt.

“Giúp Tình ca chăm sóc nam sủng của hắn thật sự là quái lạ đi?” Cái biểu tình thê lương, lại một lần nữa nổi lên trên mặt Hi Chân. Nàng đứng lên, nhìn ngoài phía cửa sổ vô hồn nhìn muôn vàn cảnh đẹp “Từ nhỏ, muội đã được biết mình chính là thê tử của Tình, mẫu thân vẫn dạy muội thế nào mới là một mẫu nghi thiên hạ, một hoàng hậu tốt...trong đó tối quan trọng đó là...”

“Chính là hiếu được mà chiếu cố một người như huynh” Hi Chân tuy rằng lộ ra cảm giác trêu ghẹo, nhưng Lộ Thương không khỏi lạnh run.

Hậu cung nữ tử tựa hồ đời sống là cung ngọc điện vàng, ai lại biết được các nàng giấu bao tâm sự phiền muộn sau tơ lụa phù hoa.

Chẳng lẽ chính mình cũng lọt vào danh sách cùng các nàng giống nhau cái điều đó? Nhớ tới chính mình ở Lộ Thương sơn trại tự do tự tại, khiêu ngạo núi rừng cả đời, Lộ Thương có cảm giác thất kinh.

Hi Chân tựa hồ nhìn ra suy nghĩ trong lòng hắn, không khỏi nở nụ cười “Huynh cũng không cần quá lo lắng, dù sao Tĩnh ca, người này...” nàng dừng một chút “Hắn tuy có mối nối cũ, trước kia những người như huynh không phải không có. Chờ hắn chơi chán, huynh đại khái có thể tự do”

“Thật không?” Giống như nhận được tin tốt, Lộ Thương lại phát hiện chính mình có điểm cao hứng không đứng dậy...ai lại vì mình bị biến thành món đồ chơi mà hoan hô với nhảy nhót vỗ tay từng bừng, hắn vì cảm giác không thoải mái này trong lòng mà lấy cớ.

“Dù sao chỉ cần huynh ngoan ngoãn đi sau ta, chờ Tĩnh ca về hắn sẽ thay đổi chủ ý, nguyện ý thả huynh không chừng.” Nhìn về phía Lộ Thương, ánh mắt nàng có chút thâm trầm, Lộ Thương như thế nào lại đoán không ra ý muốn nàng ám chỉ cái gì.

“Ai nha, dù sao từ hôm nay trở đi ta với huynh cũng phải dựa vào nhau mà sống.” Rốt cuộc là làm chủ sự cuộc, Hi Chân nói xong không bình tĩnh đứng lên.

“Ta mệt mỏi. Bãi giá, đưa Lộ công tử đến Vọng Tùng viên nghỉ tạm.” Nghe tiếng ngoài cửa trả lời, Lộ Thương tuy rằng cảm thấy trong lòng còn thiên ngôn vạn ngữ chưa nói ra, rõ ràng Hi Chân cũng không nói thêm cho hắn cái gì cả, đồng thời cũng nghĩ đến tương lai tội nghiệp quan thị vệ, liền ngoan ngoãn theo cung nhân rời khỏi chỗ ở của Hi Chân.

Trong cung mấy ngày nay tuy thật sự nhàm chán, nhưng cảm y ngọc thực lại thấy ngày rất nhanh, Tĩnh nhanh chóng ra khỏi hoàng thành, chính thức dẫn quân tiến công Lạc quốc. Tuy rằng Lộ Thương lúc tiền đưa y xuất chiến, mắt vẫn còn chớp lên khi thấy y một thân hoa lệ mặc giáp như thiên thần, lại còn Hi Chân đang cười nhạo hỏi đến khi nào hai người mới nhỏ nhắn đi được, hắn kiên trì ngoan cố đối với biến thái mỹ nam kia không một tia nhìn hữu tình.

Hàng ngày đều có người chạy về cung báo tin chiến thắng nơi tiền tuyến, Lộ Thương lại thấy Hi Chân trước báo cáo chiến thắng mà trở nên trầm mặc. Tuy nàng còn cố gắng ở trước mặt Lộ Thương bày ra một bộ dáng có thần sắc, nhưng Lộ Thương vẫn nhận ra nét lơ đãng thoáng nhìn, khi nàng một mình ngẩn người đứng bên cửa sổ, mắt xa xôi như ngóng về một người hư ảo chốn chân trời.

Dù sao đó cũng là cha ruột...cho tới bây giờ dù không biết cha mình là ai, nhưng Lộ Thương lại bị sự bi thương này làm cho đồng cảm, có điểm đồng tình khi Hi Chân hoạt bát bên ngoài sung sướng lại nhìn đến vô hồn.

Nếu Tĩnh có thể không trở về thì tốt rồi.

Mặc dù có điểm ẩn ẩn hiện hiện phát hiện chính mình đối với Tĩnh cũng có chút không muốn xa rời, chính là bị Tĩnh gây sức ép thống khổ bao lần khiến Lộ Thương không chịu nổi mà sợ hãi khi y chiến thắng trở về.

Trừ bỏ sợ hãi những phương thức làm tình dã man, kỳ thật còn có một lý do chính mà hắn luôn tìm cách không thừa nhận: người gốc ở với nhau lâu sẽ có cảm tình, tuy rằng Hi Chân vừa thấy mình lại bắt đầu buộc đọc một ít quy tắc cung đình, Lộ Thương vẫn không tự chủ được mà xem nàng như huynh đệ xa cách từ lâu của mình, coi nàng như một người bạn tốt giữa cuộc sống cung đình tịch mịch tẻ nhạt này, không hy vọng nàng cùng chính mình nhìn chồng và cha xung đột vũ trang.

Bất quá, tựa hồ Lộ Thương vận khí cũng không được tốt, tuy rằng mỗi ngày đều trộm cầu thiên địa cho Tĩnh không cản trở về làm cho chính mình có thể tiếp tục chuỗi ngày tiêu điều tự tại kia không lo ăn mặc này, Lộ Thương lại sáng sớm vừa ánh nắng ban mai lên đã đi đón thông tin Tĩnh chiến thắng trở về.

“Phải về đến đây rồi chứ nhỉ...” Lẩm nhẩm ở miệng mà không ai nghe thấy, Lộ Thương trộm dùng khoeo mắt liếc đến một đám hậu cung mỹ nhân mặt mày tái nhợt đang hướng về phía Hi Chân quỳ xuống.

Tựa hồ bộ dáng không đầu không cuối, không người dẫn đường, những người lính đều đi qua mặt thành hàng, Lộ Thương nhìn thấy Tĩnh...ngồi trên cao một thân triều phục...hắn không quen với vẻ mặt hoàng đế uy nghiêm của y, phía sau còn có đại kiệu tám người khiêng che kín bình phong vô số cờ phướn pháp phới bay dọc đường quân đi.

Hắn có nhìn thấy ta không?...Có thể nhìn thấy ta không nhỉ?...

Quỳ gối, một thân màu đỏ trường bào của thị vệ trải ra đất, Lộ Thương dưới đáy lòng sâu thẳm như sóng xô gió cuốn, tuy rằng thủy chung không chịu thừa nhận cảm giác của mình với Tĩnh, hắn vẫn là hy vọng liếc nhìn được Tĩnh bao nhớ thương của mình.

Nhưng lại khiến kẻ khác thất vọng chính là ... Tĩnh chẳng những không có một cái chú ý đến đội ngũ thân cận thị vệ mà liếc mắt một cái, thậm chí đến lúc Lộ Thương đi sau Hi Chân cùng đám hậu cung tiếp đón y, Tĩnh không nhìn hắn một cái, chứ đừng nói đến tươi cười, tựa hồ một lần đi tiên tuyến, Tĩnh đã đem món đồ chơi mới cấp Lộ Thương này ném vào quên lãng.

“Thực có lỗi! Bởi vì ta còn chưa nói cho mọi người một tiếng...” Y đem ánh mắt đầy tăm tối nhìn chòng chọc Hi Chân, thần sắc Hi Chân trở nên sâu sắc đầy u ám không đoán được “Hiên Viên Dũng Nghĩa đã bị quân ta bắt giữ...”

Tĩnh không nói gì thêm, bởi vì Hi Chân bỗng nhiên hét lên một tiếng, lấy tay ôm chặt mắt ngã xuống đất, cung nhân đằng sau vội chạy ra đỡ nàng dậy.

Tĩnh phát phát tay áo, ý bảo cung nhân đưa nàng đi vào, sau đó lãnh đạm chuyển thân đi qua, huy tay phát ý bảo kiệu nhân đằng sau đuổi kịp mình, nhưng lại một lời không nói, ngênh ngang mà đi, còn lại Lộ Thương lòng đầy xúc động muốn chém chết y, hung hăng trừng mắt với y, chỉ có thể đứng lặng một chỗ nhìn bóng dáng khuất dần.

A...! Nam nhân này, không phải là người? Có phải là người không vậy? Tại nơi này chà đạp bản thân mình quá đáng, trở về lại cứ nhiên đem mình thành người vô hình không thèm để ý, mặc kệ qua một bên?

“Hi Chân, mọi người ở đâu?”

“Hi...” Trở lại chỗ ở cũ mang không cam lòng, suy nghĩ mãi, Lộ Thương rốt cuộc không nhận được đi vào tiểu đình Hi Chân ở, nghĩ muốn tâm sự với nàng mọi buồn bực trong lòng, nhưng mà đứng ngoài cửa, hắn lại nghe thấy tiếng của Tĩnh, bèn nuốt xuống thanh âm kêu gọi Hi Chân.

Hung hăng cắn chặt răng, tuy rằng hành vi của mình thật vô sỉ, trong lòng tràn đầy oán khí khiến hắn quẳng luôn đạo đức ra khỏi đầu mà lấy tay chọc một lỗ ở cửa sổ ... theo cửa sổ hướng nhìn vào, chứng kiến một cảnh tượng làm hắn chấn động toàn thân:

20. Chương 20

Không phải như hắn tưởng tượng là cảnh Tĩnh cùng Hi Chân giảng co, hắn nhìn đến một nam nhân xa lạ bị trói vào cây cột, Tĩnh đưa lưng về phía chính mình đứng...trong viện vừa rồi có một cổ kiệu thần bí che kín, chẳng lẽ chính là nam nhân này ngồi trong kiệu...mà vốn chính mình nghĩ trong kiệu là mỹ nữ Lạc quốc bị bắt về làm hậu cung.

Đối ngược với vẻ mặt nhu nhược, giai nhân tuyệt đẹp như trong tưởng tượng hoàn toàn bất đồng, đó là dáng người cao to, thậm chí so với mình và Tĩnh đều có điểm lớn hơn, mặt tràn ngập khí phách nam tử...làm kẻ khác giật mình là gã thật sự đã có tuổi, không phải bộ dáng kiều mỵ của mỹ nam tử trong tưởng tượng của người thường.

Nam nhân kia vẻ mặt ủ rũ, tựa hồ vừa mới tỉnh táo lại, làm tù binh nhưng trong mắt hắn không có lệ khí, mà chỉ có vẻ mệt mỏi không nói ra lời.

“Thăm lại chốn xưa, thúc thúc có thể nói lên cảm xúc chứ?” Thanh âm Tĩnh thoạt nghe thật sự kì quái, Lộ Thương không hiểu tình hình thế nào.

“... Ta vốn dĩ cả đời tưởng không còn cơ hội trở về chốn cũ, không nghĩ tới cứ nhiên lại trở lại nơi này...” tuy rằng suy yếu, nhưng nghe ra trong giọng nói của gã có điểm dũng cảm, thật như giao long trong ao, làm cho người ta có cảm giác thốn thức.

Lộ Thương nghe xong tràn đầy nghi hoặc...nơi này không phải chỗ ở của Hi Chân sao, tại sao lại biến thành chỗ cũ của nam nhân kia?

“ Như thế nào vậy? Người cũng quá xem thường ta đi!” Tình ở trước mặt hẩn ngồi xuống, Lộ Thương rõ ràng nhìn rõ bàn tay xấu xa của y bắt đầu đi vào bên trong vạt áo nam nhân, động tác lúc nhanh lúc chậm...

Nam nhân trên mặt biểu tình trở nên kì quái hẩn lên, gã hiển nhiên có ý đồ muốn giấu việc chính mình không khỏe, nhưng ánh mắt hỗn loạn vẫn tiết lộ ý chí tan rã.

“ Ta không chỉ muốn người thăm lại chốn xưa, còn muốn quay về ở nơi này cho đến hết đời...” Một tia đắc ý tươi cười nổi lên trên khóe miệng Tình, y chậm rãi ép sát vào thân thể, đem đôi môi đỏ như son ép vào môi nam nhân kia, tay bắt đầu xoa bóp thân thể nam nhân nhanh hơn, bên trong nhất thời bốc lên sắc tình ý tứ nồng đậm.

Lộ Thương vội quay đầu đi, lại nhin không được chậm rãi quay đầu nhìn hai thân ảnh giao triền thân mật, chậm rãi cúi đầu xuống...rõ ràng hẩn đang dừng ở đình viện hoa xuân nở rộ, lại thấy mình giống như đứng ở biển băng đồng tuyết, tất cả người cứng còng, không thể nhúc nhích.

Vừa hôn kết thúc, Tình chậm rãi di chuyển mở ra quần áo, ôn nhu nói “ Dững Nghĩa, mấy năm không gặp, tính tự kiểm chế của người kém đi rồi.”

Nam nhân kia rõ ràng mắt sưng đỏ, gã hơi thở dốc, từ chối hồi lâu mới nói “ Nếu người còn nhớ quan hệ của chúng ta là gì, nếu còn một chút tình năm đó, thả ta đi, để ta tự sinh tự diệt...”

Biểu tình phức tạp xet qua ánh mắt Tình, cả nam nhân kia lẫn Lộ Thương đều nín thở chờ câu trả lời, y bỗng nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói “ Lộ Thương, em nghe đủ chưa, ra đây cho ta”

Lộ Thương nhất thời chấn động, sững sờ đứng ngoài cửa không biết làm sau, rốt cuộc vẫn lùi dần ra. Tình bước nhanh đến cạnh cửa, thô lỗ đem hẩn kéo vào bên trong.

Lộ Thương cùng nam tử kia bốn mắt giao nhau, người nọ mặc dù tư thế chặt vật không chịu nổi bị trói trên cột, trong ánh mắt vẫn là khí phách không chút tuyệt vọng yếu ớt, làm cho Lộ Thương nhất thời cảm thấy cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Tình thôi xô đẩy Lộ Thương, đem hẩn ôm vào trong ngực, hỏi lạnh nam tử kia: “ Thúc thúc xem,ta và tiểu tử này là quan hệ gì?”

Nam tử kia nhìn chằm chằm Lộ Thương đang kề sát ngực Tình... không biết sao, mặt lại dần đỏ lên, cuối cùng đến cả cổ cũng hồng đến không thể hồng hơn...che dấu cảm giác khó xử, gã lắc lắc đầu: “ Không biết!”

Chính người đơn bào như Lộ Thương cũng biết gã vừa liếc mắt đã thấu quan hệ của mình với Tình, nhất thời xấu hổ cả người run lên.

Tình lạnh lùng đẩy Lộ Thương ra, đi tới bên người nọ, ngồi xổm xuống trước mặt.

Nắm cầm người nọ buộc cho hai mắt gã đối diện với mình, y bắt đầu dùng tay lột xiêm y người đó xuống.

“ Người...người...người làm cái gì?” Nam nhân điên cuồng hét lên, lại không dùng được động tác của Tình...thanh âm vãi vóc bị xé roạt đến tai, cả người nam tử nhanh chóng trần trụi...dây thừng bị trói chặt hiển hiện những vết hằn, mọi bộ phận phơi bày ra nhìn đầy tình dục.

“ Dững Nghĩa vương thúc, người cứ ở đó chờ xem cho ta!”

Lộ Thương còn chưa kịp với hai chữ: “ Vương thúc” làm ra phản ứng, đã bị Tình như lang đói đẩy ngã trên mặt đất.

Không cần ngôn ngữ, nhiệt độ cơ thể Tình dần lên cao, hiện ra cả đầu ngón tay làm càn của y, đều nói rõ lên ý đồ y là gì, muốn gì.

“ Không cần!”

Tâm tình bị đảo đến hỗn loạn khi nhìn y cùng nam nhân kia thân mật đến vậy, lại không chịu được hành vi đối đãi thô lỗ đến thế, Lộ Thương thật sự biết chính mình cùng y màn xa cách gặp lại này không có ôn nhu, chỉ có thú tính, ngay từ đầu đã là một màn tính giao thị uy!

Tuy rằng bị bạo lực bắt buộc như vậy là lần đầu tiên, chính là lần đầu tiên bắt gặp Tĩnh đáng sợ đến thế ... gân cốt nổi lên trên gương mặt Tĩnh tràn ngập thô bạo đến cả quên hơi thở, ngón tay thô bạo lướt qua đến đâu, để lại trên người Lộ Thương vô số hồng ngân làm người khác lúng túng.

Quần áo rơi rụng dần, một bên kia, nam nhân cũng không chịu được màn tra tấn thị giác đang sợ này: “Dừng tay! Hiên Viên Tĩnh, người dừng tay cho ta, người đến tột cùng là muốn làm cái gì! Người có còn biết hổ thẹn hay không?”

Tĩnh ánh mắt lại càng băng lạnh, Lộ Thương soi vào đáy mắt y bỗng chốc rùng mình... ánh mắt dừng ở thân thể Lộ Thương tràn trệ như muốn đem hắn đẩy vào địa ngục mà sai khiến, vượt quá đau đớn che khuất khoái cảm khiến hắn không ngừng nức nở.

“ A...” Bởi vì đau đớn, thân thể nhanh chóng co rút dưới ngón tay thô lỗ công kích, Lộ Thương nhịn không được thất thanh kêu lên.

“ Dừng Nghĩa, người có nghe thấy không? Có nhớ hay không buổi tối hôm đó, người cũng ở dưới thân ta rên rỉ to như thế... Một bên khóc một bên để ta giúp người đạt tới cao trào?” Tĩnh như xem Lộ Thương không còn sự sống, ngón tay tra tấn nhanh chóng ra vào trong cơ thể, đồng thời cũng hướng nam nhân đang trở mặt nhìn mà nói.

Lộ Thương đau đến mức cả la to cũng không la to được nữa...so với thân thể, đau đớn trong tâm khảm vì Tĩnh không nhìn mình mà lại đang nói cho một người khác khiến hắn run rẩy cả người...chính mình chẳng qua, chỉ là thứ đồ vật, là cái để cho người khác nhớ lại tình cảnh năm đó, là dụng cụ để Tĩnh cắt nát trái tim người yêu chạy trốn năm nào của y.

Nước mắt giống như mưa, trào ra hai gò má, rơi xuống mặt đất ẩm như hoa rơi thấm vào trong đất...tiếng Tĩnh thở dốc, tiếng nam nhân đau đớn gầm rú trở nên xa xôi, dùng hai tay chống xuống đất vì tư thế thừa nhận bạo lực bị Tĩnh chà đạp, Lộ Thương ý thức mơ hồ chậm rãi đứng lên...

“ Người...người là đồ súc sinh! Ta lúc trước thật sự là bị mù, cư nhiên khuyên vương huynh đem vương quyền trao cho người!” Nam nhân hiển nhiên không chịu đựng được nội dung vở kịch kinh khủng khi có người trần truồng trước mặt, thứ gã không chịu đựng được chính là tính khí không gì ngăn cản đã lớn lên ngay trước mắt, cũng vì xuất hiện một bộ trạng thái nóng lòng sốt ruột, xấu hổ vạn phần bởi vì cảnh tượng trước mắt, nói ra những lời chưa bao giờ nói.

Tĩnh hiển nhiên đối với những lời này của gã có phản ứng rất lớn, y mạnh mẽ rút ra khỏi người Lộ Thương...Lộ Thương bị loại cảm giác thống khổ này, kêu lớn lên, hoàn toàn không có cảm giác cao trào sinh sôi theo lộ trình mà chỉ thấy khi Tĩnh rút ra khỏi thân thể mình, cảm giác thật đáng sợ đến khủng bố.

Trong nháy mắt, cơ thể bị xé rách trào ra máu tươi, dọc theo đùi thẳng rơi xuống mặt đất.

Tĩnh đối với sự việc này hiển nhiên ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn, y liền ngay như vậy cứ để tính khí sừng sững bước đến trước mặt nam nhân kia...cũng chính là vị thân vương dòng dõi, phụ thân Hi Chân-Hiên Viên Dững Nghĩa, lạnh lùng nhìn hạ thể của gã một lúc lâu, bỗng nhiên hung hăng tát một cái vào mặt Hiên Viên Dững Nghĩa :“ Con mẹ nó, ai kêu người khuyên phụ thân truyền vương vị cho ta! Ai kêu người làm bộ đường như không có chuyện gì mà đem con gái gã cho ta! Ai kêu người trốn ta như trốn ôn thần! Ai kêu người thà rằng trên lưng mang tội phản quốc như nhất quyết đào tẩu để tránh xa ta!...”

“ Người rõ ràng biết ta không phải như vậy.”

Hiên Viên Dững Nghĩa hoảng sợ kêu to, ngẩng đầu lên, kế tiếp nháy mắt bị vạn bung miệng...

“ Ân...” Gã chỉ kịp kêu rên vài tiếng trong cổ họng, ngay sau đó bị tính khí sáp nhập vào trong miệng mà không thể nói...Tĩnh ấn đầu gã, kịch liệt ra vào vận động eo, thứ mới rút ở cơ thể Lộ Thương ra nhanh chóng bay tới ra vào trong miệng thân vương...

Lộ Thương vẫn một thân trần trụi cứng họng nhìn tình hình trước mắt...nam nhân được gọi là vương thúc kia khốn khổ nhắm chặt mắt, hiển nhiên bị thô bạo ép khẩu giao lấp kín miệng mà phát ra tiếng...mắt thấy những giọt nước mắt thống khổ của gã trào ra, thân thể cường tráng kia cũng run rẩy tới cực điểm...

Tuy rằng cảnh tượng tràn ngập bị kịch, hai người kia tuy nhìn nhau tóe lửa nhưng ngay cả Lộ Thương ngốc nghếch cũng rõ ràng cảm nhận được.

Nơi đó...

Là không gian không bao giờ có chỗ cho mình.

Ngay cả Lộ Thương cũng không biết chính mình đến tột cùng có thể bình tĩnh như vậy...hắn yên lặng đứng lên, nhặt xiêm y rơi toát loạn, thực cẩn thận tự mặc quần áo nghiêm chỉnh, sau đó về mặt trần định đi ra khỏi nơi ngập tràn tiếng thở dốc mê muội loạn nhịp kia, nơi mà mồ hôi và nước mắt quyện chặt mùi vào nhau.

Đi đến cửa tiểu viện, thất thần nhìn lên hắn thấy một thân ảnh vội vàng.

“ Trời! Lộ đại ca! Huynh làm sao?”

Là Hiên Viên Hi Chân, phía sau nàng còn có cung nhân hỗn hỗn chạy, trong tay cầm rất thảm dẹt nặng trĩu, hẳn là nàng vừa hôn mê dậy liền vội vàng chạy tới đây.

“ Làm sao vậy?” Lộ Thương cố gắng làm cho thanh âm của mình thật bình tĩnh, nhưng lại phát hiện nó không thể khống chế mà phát run.

“ Huynh...huynh sao lại khóc?”

Hi Chân nhìn chằm chằm vào mặt Lộ Thương, nàng tuy rằng hỏi hắn, nhưng đáy mắt ẩn ẩn lộ ra một tia thấu hiểu.

“ A, đại khái là cát bay vào...” Lộ Thương vội vàng nâng tay áo lau nước mắt ràn rụa, miễn cưỡng cười tươi một cái.

“ Đi , chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện” Hắn bước nhanh phía Hi Chân, hướng đến nơi ngược với tiểu viện mà bước.

“ Uy, huynh làm cái gì? Muội muốn đi tìm Tĩnh...”

Không để ý đến sự giãy dụa của nàng, Lộ Thương chỉ để ý liều mạng kéo nàng đi.

Tuy rằng là mùa xuân, gió mới thổi lên làm hậu viện một trận bão cát mù mịt...Lộ Thương dắt Hi Chân đi khắp nơi không có chủ đích, trong lòng thực cũng giống như bão nổi...vô luận thế nào không thể giải thích hết nỗi đau đã khiến lòng mình tan nát hết.

Ta không có yêu hắn!

Ta không có!

Ta không có yêu hắn!

Liều mạng phủ nhận cảm giác trong lòng, tâm tình Lộ Thương so với những bông hoa đang cuồng quay trong gió còn cuồng loạn hơn...nhưng hai thân ảnh nam nhân mặt thiết giao triền, hẳn không xóa đi được.

“ Ta thật sự không có!” Hắn rút cuộc rống to ra tiếng, suy sụp vô lực mà ngã ngồi trên mặt đất... Bạn đang

21. Chương 21

Ngoài cửa sổ bóng cây lắc lư, tuy không còn là giữa mùa hè, nhưng gió không thổi buổi tối lại làm cho cõi lòng người đầy tâm sự đêm nay không yên giấc

Một mảnh yên tĩnh tối mịt phủ lên Đại Đồng hoàng cung, đã qua canh năm, ánh trăng lạnh lạnh chiếu đến nội viện một gian tiểu lâu, trên giường, chiếu vào một gương mặt đang chập vạt đến toát mồ hôi.

Tuy rằng đang ngủ, nhưng Lộ Thương vắn vẹo mặt mũi, tuy rằng đang vô ý thức nhưng lại là trên cái giường đầy thoải mái mà trần trọc.

“ Tỉnh...Đừng...” rốt cuộc là vẫn bị ác mộng làm bừng tỉnh, hần từ trên giường nhảy dựng lên tỉnh dậy, về mặt đầy kinh hoàng...mới giật mình phát giác chính mình vừa hoảng hốt kêu cái tên ngàn vạn lần không nên nhắc đến.

May mắn lần này chỉ là mộng, Lộ Thương hít thật sâu không khí lạnh lẽo của ban đêm, khép lại mảnh áo đơn trên người, đơn giản là đứng dậy khỏi giường, đi đến bên cửa sổ.

Ánh trăng không quá sáng, cảnh sắc lịch sự tạo nhã ban ngày cuối cùng chỉ còn lại một mảng tối đơn điệu, nghĩ tới đã hơn nửa tháng tâm tình hỗn loạn, hần không khỏi thở dài một hơi.

Quốc trượng đại nhân của Đại Đồng quốc, cũng là thúc thúc của Hoàng đế, tư vật (vật cá nhân) mà Tỉnh Tông Hoàng đế Đại Đồng đem hết hồn vía quần quít nửa tháng qua bị nhốt tại hậu cung chính là Hiên Viên Dũng Nghĩa mang danh phản quốc. Tỉnh Tông Hoàng đế vì lấy lý do thẩm vấn mà ngày đêm bên gã canh giữ, tuy rằng trong cung sớm có lời đồn đại, lại cuối cùng chẳng ai dám ngẩng mặt can gián, Lộ Thương chính mắt thấy hai người hoan ái mới biết thời gian này tột cùng hai người họ làm cái việc gì.

Cho nhau ôm ấp, hôn môi không điểm dừng, còn có...

Thì thâm dâm loạn, âm yếm thậm chí thống khổ mà vui vẻ đạt cao trào...tuy rằng đã cách xa nhau nhiều ngày như vậy, nhưng trí nhớ vẫn tưởng tượng đến cảnh Tỉnh cùng người đó triền miên, toàn thân Lộ Thương vẫn nóng lên.

Không, chính mình tuyệt đối không thể thừa nhận bởi vì nhớ lại những chuyện hỗn tạp như thế mà lại hưng phấn không rõ duyên cớ.

Lộ Thương tưởng tượng lại, chính mình như vậy say mê Tỉnh một thời gian dài, chỉ có mình mình chấp nhất, cảm giác xấu hổ bị vui tận sâu đáy lòng bỗng chốc nổi dậy chống lại tâm can chính mình, làm cho chính mình hận không thể đem tất cả hiện thực trong lòng xé tung ra, cảm giác thật không biết hổ thẹn, một mặt chỉ biết tự mình đa tình.

Có lẽ ngay từ đầu trong quan hệ của hai người, chính mình là người bị động, thậm chí có thể nói là thống khổ thừa nhận cảm giác nhục nhã Tỉnh mang tới và gia tăng trên cơ thể, chính là bởi vì gương mặt đẹp như tiên tử kia đã ăn thật sâu vào trong tim mình, còn có ôn nhu ngẫu nhiên, chính mình rốt cuộc ở bên hần-người vừa tuyệt đẹp vừa kiên định mà rơi vào tay giặc, thậm chí giống như nữ nhân bắt đầu mừng thầm nghĩ chính mình có lực hấp dẫn lâu dài với Tỉnh, ảo tưởng rằng Tỉnh đối với mình ngoài thúc ép bức bách vẫn còn có tình cảm mới khiến y làm thế, cứ thế cuối cùng lại lạc trong hàng rào chính mình dựng lên bởi khí phái phẫn chấn chỉ đến từ một phía.

Nghĩ đến đây Lộ Thương cảm thấy chính mình cần cảm tạ Hiên Viên Dũng Nghĩa...cảm giác mãnh liệt Tỉnh dành cho gã tuy rằng đem mộng đẹp trong lòng mình ném xuống đáy vực sâu tuyệt vọng, nhưng có thể để hần đem cảm giác ngu muội trong đầu bỏ đi...rõ ràng từ đầu đến cuối chỉ có Lộ Thương yêu y say đắm, cuối cùng tự mình xa ngã, bởi vì cuối cùng chỉ là thứ để hoàng đế bệ hạ tôn quý ấy lấy làm chế phẩm thêm vào cho vở kịch nổi lại duyên xưa với người yêu cũ, tôn nghiêm bị đá kích nghiêm trọng lại không biết hổ thẹn, thậm chí hần còn từng rất đắc ý làm nam sủng ở bên Tỉnh.

Gắt gao nắm chặt tay, trên mặt Lộ Thương đan xen vẻ đau khổ cùng tự thương hại...nửa tháng rồi, Tỉnh tựa hồ sớm quên mình còn tồn tại. Hần bỏ bê cả triều chính, cả ngày chỉ biết say mê chìm đắm trong khoái cảm chinh phục Hiên Viên Dũng Nghĩa, nếu không có đệ đệ y chủ trì đại cuộc, chỉ sợ sớm có đại thần can gián đến thẳng đây.

Nhìn phía chân trời vẫn là một mảnh trắng sáng nhẹ, Lộ Thương trong lòng tràn ngập buồn giận. Mắt thấy nguyệt tàn là một ngày mới đến, nhớ tới trên người mình bị Tỉnh hạ dâm được chặt đứt mọi ý nghĩ chạy trốn trong đầu...nếu không phải sợ giải được bích tiêu của y, hần đã sớm nản lòng thoái chí mà trên đường quay về Hàng Thành.

Trước mắt chỉ còn cách cùng Tỉnh trò chuyện bình tĩnh, làm cho y đưa giải được cho, tự nguyện thả mình trở về.

Dù sao nói thẳng ra, hàng giả đưa cho hần cũng đâu phân biệt được.

Lộ Thương liều mạng nói cho mình phải bình tĩnh, bình tĩnh, chính là tâm khảm thống khổ quặn thắt vẫn thừa nhận...hắn chỉ là thứ phẩm... chuyện này thật bi thương.

Coi như nhận về một bài học...từ nay về sau đừng đem tình cảm mù quáng mà trao trọn cho một người, cũng đừng mù quáng đánh giá cao địa vị mình trong lòng người ta...nếu một lần nữa lại đem mình đẩy vào hoàn cảnh này thì hẳn thật sự ngập đầu trong tai ương.

Âm thầm dưới đáy lòng hạ quyết định, Lộ Thương quyết ngày mai phải tới tìm Tĩnh cấp giải được.

Tuy rằng trong đầu ngàn vạn lần không muốn gặp Tĩnh, nhưng lại nghĩ đau dài không bằng đau ngắn, còn như vậy mà suy nghĩ thì chính mình mãi mãi ở trong ngang trái mà thôi.

Chủ ý chắc chắn, Lộ Thương yên lặng về giường nằm, nhẹ nhàng nhắm mắt, tuy rằng biết tối nay không có khả năng ngủ lại, hẳn vẫn là hi vọng ngày mai trước mặt Tĩnh có thể không lộ ra thần thương âm đạm.

Thời gian giằng vò thống khổ vô tình trôi qua, ánh mặt trời chói mắt soi thẳng vào căn phòng nhỏ, Lộ Thương mới giãy dụa mở hai mắt sung huyết mịt mịt, hẳn không thể thừa nhận rằng một đêm không ngủ...vì thế sớm làm hắn như không còn khí lực nam nhi.

Một phen rửa mặt chải đầu, Lộ Thương cố ý chọn quần áo tươi sắc nhất hy vọng mình có một chút thần khí. Ăn chút gì lung tung, hắn dọc theo con đường mòn trong cung chậm rãi hướng nơi Hi Chân từng ở, hiện tại biến thành nơi Tĩnh cùng tình nhân yêu đương phóng túng giữa hồ nước.

Nửa tháng nay hắn vẫn liều mạng né tránh nơi này bỗng hiện ra trước mắt, phong cảnh xinh đẹp...hết thấy vẫn đẹp như cũ, chính là đường vào giữa hồ có mười mấy thị vệ thân cận của hoàng đế ở tại nơi này canh gác và nhận tin từ bên trong.

Lộ Thương ở trạm kiểm soát đầu tiên dừng bước, không hiểu sao hắn bỗng thấy toàn thân lạnh lẽo...đến tận cùng vẫn là thương tâm sợ hãi hay hắn đã mất lực tránh đi.

Cố gắng mở miệng làm ra thanh âm bình tĩnh nhất, Lộ Thương hướng thị vệ kia mở miệng :“ Lộ Thương có chuyện quan trọng cầu kiến bệ hạ, thỉnh đại ca hỗ trợ thông báo giúp.”

Thị vệ soi vào hắn ánh mắt lạnh băng, Lộ Thương cảm giác như lòng tự trọng của mình sớm bị trăm ngàn mũi tên độc ác găm vào.

“ Nga, ta đi thỉnh nội thị truyền tới, người chờ chỗ này một chút.” Cuối cùng thị vệ còn không để ý trạng thái bối rối Lộ Thương đang đứng đó, quay người đi đến bên hoạn quan đứng ở đầu cầu, nói nhỏ giọng hai câu, chỉ thấy hoạn quan kia xoay người đi vào bên trong.

Đợi tựa hồ một vạn năm cũng không lâu như thế...ít nhất Lộ Thương cảm thấy cảnh tượng buồn cười đau khổ mà mình nghĩ đến cái chết đã quá nhiều ...hơn ngàn vạn lần rồi thì phải, hoạn quan kia mới từ bên trong đi ra

“ Biên cương có quân tình khẩn cấp, bệ hạ sáng sớm đã đi rồi” Hoạn quan tiếng nói sắc nhọn như đâm vào chút quyết tâm mới nhú của Lộ Thương, nhưng mà câu nói sau còn kiên quyết đẩy hắn vào mây mù năm vạn dặm :“ Nhưng, Dũng Nghĩa vương gia nói cho người vào, ngài có chuyện muốn hỏi người.”

“ A?” Cảm giác buồn nản vô cùng chưa xót dân lên, Lộ Thương thật sự không muốn bắt buộc mình nhìn thấy người kia mang ánh sáng chiến thắng chói lọi trước mặt, nhưng mà ánh mắt uy hiếp thị vệ hai bên khiến hắn cuối cùng vẫn phải đi theo hoạn quan từng bước đi trên cầu dẫn vào đình viện.

Nếu không xin được Tĩnh, có thể van cầu vị vương gia đang được sủng ái cực độ này...hắn là gã hi vọng mình rời đi lắm, mà lời nói của gã với Tĩnh so với mình thân phận ruồi bọ hiển nhiên có lực hơn vô số lần.

Quyết định chủ ý, Lộ Thương cũng không còn do dự, đi theo phía sau hoạn quan đến nơi mĩ lệ trước kia...ngay trước mặt mình, Tĩnh cùng Hiên Viên Dũng Nghĩa hết sức triền miên.

Đi qua đại sảnh, Lộ Thương không ức chế được ánh mắt, quay về cột chạm khắc lộng lẫy giữa căn phòng...chính là nơi tận mắt chứng kiến Tĩnh đối với Hiên Viên Dũng Nghĩa lửa yêu rừng rực, ngọn lửa ấy thấp lên nhiệt tình cao độ trong Tĩnh, cũng là ngọn lửa đốt cháy cảm giác yêu đương lần đầu mới nhú thành than trong lòng hắn.

Nhân sinh như giấc mộng...đi theo hoạn quan bước lên lầu hai thông thẳng đến phòng ngủ, cảm giác không đúng xẹt qua lòng Lộ Thương.

“ Vương gia, Lộ thị vệ tới rồi.” Cung kính hướng màn gấm buông thả một lần nữa nhấn mạnh lời nói mà khom người, thái độ khiêm tốn của hoạn quan càng làm Lộ THương khẳng định người này thật sự được sủng ái.

“ Tiến vào.” Thanh âm Hiên Viên Dững Nghĩa tựa hồ không to bằng lần trước, chỉ vừa thoát ra khỏi cổ tạo cảm giác ử rũ.

Nội thị tựa hồ có điểm do dự. Hiên Viên Dững Nghĩa lần nữa đề cao thanh âm :“ Để Lộ thị vệ một mình vào đây, người lui ra”

“ Nhưng...” Nội thị hiển nhiên nhớ lại lời Tĩnh phân phó, ở tại chỗ ngập ngừng không chịu lui ra.

“ Gọi người lui ra có nghe không?” Hiên Viên Dững Nghĩa vốn là dòng dõi hoàng thất, có một loại uy nghiêm, làm cho nội thị bối rối hần lên, rốt cuộc khiếp sợ địa vị của Hiên Viên Dững Nghĩa trước mặt Tĩnh mà ngoan ngoãn đi xuống lầu.

Lộ Thương vén lên tấm màn buồng dày trước mặt, ở cách một tầm che ở phía trước thì dừng bước...tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cảnh tượng trước mắt hần vẫn như một bát nước lạnh dội từ đầu đến chân hần đông cứng. Bạn đang ?

Hiên Viên Dững Nghĩa đã sớm không còn khí thế anh hào bộ dáng trước kia, cũng không phải dáng vẻ được nuông chiều như trong tưởng tượng của Lộ Thương... tóc hần rơi toán loạn, dựa vào mấy gối kê nghiêng trên giường, chất liệu hoa lệ nhưng một thân áo sơ mi đơn bạc lộn xộn trên người, căn bản không che được những dấu hồng ngân trải rộng đến ghê người...Lộ Thương nghiêng đầu. Trước đây trên người cũng từng có những dấu hôn đó, chính là Tĩnh lưu lại.

Hiên Viên Dững Nghĩa vẻ mặt tiêu tụy, sắc mặt tái nhợt nhìn hần.

Lộ Thương miễn cưỡng tươi cười đi ra, khom người nói :“ Lộ Thương tham kiến Vương gia.”

Hiên Viên Dững Nghĩa ý bảo hần ngồi gần lại mình, Lộ Thương theo ý gã bảo mà ngồi xuống bên giường.

Lộ Thương cố gắng không đem tầm mắt nhìn lên người gã, chính là cái không gian nho nhỏ bỗng truyền đến hương thơm của cơ thể quen thuộc vẫn làm cho hần không chịu nổi cảm giác đó mà khó thở...đó là hương thơm của Tĩnh, mùi vị hoan ái bốc lên không khí làm hần không tự chủ được trắng bệch mặt mũi.

“ Ta nghĩ...người biết ta là ai, ta cũng biết người là ai.” Hiên Viên Dững Nghĩa không hổ là lớn tuổi hơn rất nhiều, một lần mở miệng làm tình cảnh xấu hổ của họ dần biến mất, đem đề tài chuyển tới chỗ mình.

“ Nói ngắn gọn, ta biết lần này người tới tìm Tĩnh vì cái gì...”

“Người, sao lại biết...” Nói một nửa, Lộ Thương mới nhớ ra gã cùng Tĩnh là quan hệ gì, có chuyện gì Tĩnh giấu diếm gã đâu...hần vội vã ngậm miệng lại, hận không thể cắn đứt đầu lưỡi mình.

Hiên Viên Dững Nghĩa cười đến thâm trầm :“ Ta cũng không nói nhiều. Rất đơn giản, ta có thể cho người giải được bích tiêu, chỉ cần người lấy đồ vật này đến đổi cho ta.”

“ Cái gì vậy?” Trên thế giới này còn có thứ mà người này không lấy được hay sao. Lộ Thương tự mình lạnh lùng cười nhạo bản thân, tốt nhất là không nói.

“ Rất đơn giản...giúp ta tìm một viên thuốc và kim châm cứu không có độc được đến đây, là cách tốt nhất để thoát khỏi tình cảnh thống khổ này...”

“ Người...” Lộ Thương giật mình đứng dậy, người đầu tiên hiện lên trong đầu hần là Tĩnh bị Hiên Viên Dững Nghĩa hạ thuốc ở trên người.

“ Không, người hiểu lầm” Hiên Viên Dững Nghĩa hiển nhiên là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Lộ Thương, vội ra tiếng phủ nhận: “ Ta nào dám xuống tay với Tĩnh, đó là cấp cho chính ta”

“ A...” Lộ Thương giật mình hít một ngụm khí to, nghi hoặc nhìn về phía gã...trên mặt gã hoàn toàn bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng muốn tìm cái chết.

“ Chuyện này đối với cả ta và người toàn vẹn đôi bên, vừa tiêu diệt hết độc dược trên người người, lại có thể diệt trừ người người ghét, còn có thể trả thù một chút chuyện Tĩnh phản bội...”

“ Cái gì phản bội...” Nghĩ muốn lấy lại một chút mặt mũi chính mình, chợt nghĩ đến trong lòng chính mình ảm đạm thế nào, Lô Thương chung quy lại vẫn nuốt xuống lời giải thích đã ra miệng.

“ Vì cái gì người muốn tìm cái chết?” Hắn cải biến đề tài, nghi hoặc hỏi Hiên Viên Dũng Nghĩa.

22. Chương 22

Không hiểu được, cứ nghĩ rằng gã ở bên Tĩnh hiển nhiên là khoái hoạt rồi, mà cho dù hiện tại có bởi vì làm tình quá độ cũng không cần nghĩ đến chấm dứt sinh mệnh chứ, hắn thật sự không hiểu được vì cái gì Hiên Viên Dũng Nghĩa đã chiếm được hết súng ai của Tĩnh lại có ý tưởng này.

“ Người vì cái gì không tự mình làm...chẳng lẽ ngay cả dũng khí cũng không có sao?” Lô Thương có điểm kì quái, tuy rằng gã đối với mình vô cùng không có ấn tượng tốt, dù sao cũng biết được Hiên Viên Dũng Nghĩa vương gia năm nào đã tại triều đình lập nhiều chiến công hiển hách, vì Đại Đồng cường thịnh làm ra bao công lao chinh chiến khó nhọc...một viên mãnh tướng như vậy, mà ngay cả dũng khí tự sát không có, thật sự làm người khác khó hiểu.

Hiên Viên Dũng Nghĩa nghe vậy, tựa hồ thâm trầm, rốt cuộc mở miệng nói: “ Giúp ta lật chặn ra.” Gã ý chỉ cái chặn móng trên người.

Lô Thương tràn đầy nghi hoặc, vươn tay xốc lên cái chặn, không khỏi giật mình hít một hơi...dưới chặn móng, làn da khắp người Hiên Viên Dũng Nghĩa in màu ngân ửng, vẻ nhợt nhạt khiến người khác kinh người...bất quá Lô Thương cũng từng rơi vào hoàn cảnh này một thời gian nên có điểm thương hại, hắn giật mình đứng dậy :“ Người...”

Hiên Viên Dũng Nghĩa cười khở một tiếng, vẻ mặt không lời nào diễn tả nổi...hai tay bị buộc bằng dây thừng trói chặt vào đầu giường, hai chân bị dây kéo ra hai bên, người bị lôi thành một chữ đại () , quần áo mong manh khó che được cơ thể, tình trạng quỷ dị tột cùng đến cực điểm.

Tuy rằng Lô Thương đối với loại tình trạng này không hề xa lạ, nhưng cảm giác xem gần gũi như thế thật khiến người ta ghê người.

“ Người cho là Tĩnh một lòng chỉ biết yêu ta sao?” Hiên Viên Dũng Nghĩa vẻ mặt sắp hồng, cơ hồ khó có thể nhận ra gã từng là tướng quân tung hoành chiến trường trên lưng ngựa, là Dũng Nghĩa vương gia giết giặc không gớm tay.

Lô Thương yên lặng giúp hắn che lại cái chặn, trong lòng như ngàn cơn sóng đổ, nhất thời không thể đứng thẳng nữa, chỉ có thể suy sụp ngã ngồi xuống ghế bên giường.

“Ta chết tốt hơn là sống...sống không bằng chết thế này thật có lỗi liệt tổ liệt tông với hoàng huynh đã mất, thực xin lỗi thê tử và con gái duy nhất của ta.” Hiên Viên Dũng Nghĩa hai mắt rưng rưng, bộ dạng thần sắc u uất:“ Tĩnh khi còn nhỏ là cháu ruột thân thiết của ta, sau khi thành niên lúc nào cũng vui vẻ ở bên cạnh ta, ta lại hoàn toàn không phát hiện là vì nguyên nhân gì, cứ thế hắn cho rằng ta sẽ đến cầu hoàng huynh hay làm bất cứ điều gì hắn muốn cho hắn thoả mãn... ai ngờ hắn đối với ta lại có...có...” Hiên Viên Dũng Nghĩa tựa hồ không hình dung được ngôn ngữ nào thích hợp cho hoàn cảnh của mình mà trở nên vắn vẹo, đành phải chuyển lời mở đề tài hay hơn.

“ Ngày lại mặt nhà vợ, ta uống nhiều, Tĩnh nhất quyết quán quít bên ta đòi ngủ chung giường, kết quả...kết quả...” lại không thể nói ra lời, ngập ngừng không nói được rõ ràng điều gì,

“ Sau đêm đó ta lúc nào cũng do dự, muốn cùng hắn quyết liệt nói ra suy nghĩ,nên quyết định cho Chân Nhi ở bên hắn , đây là cách ta khuất phục hắn . Càng nghĩ chỉ có một con đường chạy trốn, ai ngờ hắn cứ như thế chấp nhất...Ai, hiện tại ta rơi vào hoàn cảnh này, Tiểu Chân quả thực bối rối đến cực điểm rồi...”

Lô Thương mặc dù chưa làm cha, nhưng ít nhiều cũng đoán được Hiên Viên Dũng Nghĩa đối với Hi Chân quả thực áy náy tâm tình.

“ Vậy phu nhân người...” hần thử hỏi han

Hiên Viên Dũng Nghĩa sắc mặt càng trắng bệch: “ Hoang mạc trời lạnh giá rét, nàng thân mình nhu nhược, không bao lâu liền bệnh nặng qua đời”. Thanh âm gã nghẹn ngào, một số từ như nuốt vào cổ họng.

“ Lộ thiếu hiệp, người coi như làm việc thiện.” Hai mắt gã như ám dạ u hỏa, bình tĩnh chiếu trên mặt Lộ Thương, Lộ Thương bị gã nhìn cảm thấy lạnh run, nhưng lại nhất thời không thể mở miệng.

Hắn ngàn vạn lần không nghĩ, cũng tuyệt đối không nghĩ ra Tình cùng Hiên Viên Dũng Nghĩa nội tình chuyện tình cảm là như vậy. Hiên Viên Dũng Nghĩa dù chưa nói rõ, Lộ Thương cũng hiểu ý hần ám chỉ “ một đêm” kia là gì, còn có cái gì có thể làm cho người lúc ấy quyền khuynh thiên hạ, dưới một người trên vạn người, địa vị cao quý như Hiên Viên Dũng Nghĩa vương thúc cam nguyện buông bỏ vương vị mà chạy đến nơi biên cương xa xôi kia.

Lộ Thương trầm ngâm...cho hần một lọ thuốc đổi lấy giải dược, làm thế nào trong lòng mình vẫn cảm thấy có chỗ bất an. Vừa có thể diệt trừ kẻ thù độc chiếm tâm can Tình là Hiên Viên Dũng Nghĩa, lại thoát khỏi kiềm chế của Tình, từ đó chân trời góc bể, vĩnh viễn chôn đi một đoạn chân tình thương tâm.

Hết thấy tựa hồ hoàn mỹ.

Hiên Viên Dũng Nghĩa chưa nghe hần trả lời, Lộ Thương tựa hồ thấy trong lòng rối loạn, quả thực nửa câu nói cũng không nói ra được.

“ Lộ thiếu hiệp...” Hiên Viên Dũng Nghĩa nhìn hần không phản ứng, nhin không được ra tiếng.

Trong phòng chỉ có im lặng.

Thật lâu sau, Lộ Thương rốt cục nhẹ nhàng gạt đầu:” Ta sẽ trở về phòng lấy cái đó cho người.”

Hiên Viên Dũng Nghĩa tựa hồ không tưởng được hần cư nhiên đáp ứng, ngây ngô một lúc mới hiểu ra được, trên mặt lộ ra tươi cười “ Cảm ơn, cảm ơn...Người không biết ta cảm kích thế nào đâu...”

Lộ Thương ở trên mặt không biết nên cười hay nên khóc...tự nhiên có người cảm kích người khác đã giúp hần chấm dứt sinh mệnh của mình, lại còn cảm ơn, hơn nữa hần lại còn nắm giữ ước mơ tha thiết đến độ cầu không được của người khác.

Đi ra từ tiểu lâu, Lộ Thương cảm thấy chính mình vừa đi ra khỏi giấc mộng mà có chút hoảng hốt...rất cuộc không tưởng được Tình đối với Hiên Viên Dũng Nghĩa, hóa ra cũng chỉ là đơn phương tình nguyện.

Người người yêu cuối cùng lại không yêu người.

Lộ Thương có điểm muốn cười, lại thật sự thấy không có gì đáng buồn cười, liền mơ mơ màng màng như vậy, tiêu sái bước về phía phòng nhỏ của mình.

Cái hộp nhỏ tùy thân có một túi dược nhỏ, lấy ra, Lộ Thương cầm ra một viên thuốc đỏ...đó là kịch độc cửu hoàn, giang hồ hành tẩu thì vật tùy thân không thể thiếu thứ này.

Hắn yên lặng ngồi một lúc, rốt cục hạ quyết tâm. Dem viên độc dược cẩn thận cho vào túi giấu trong ngực, thu thập một chút vật cần thiết, chuẩn bị trực tiếp đem thuốc cho Hiên Viên Dũng Nghĩa rồi rời cung.

Mấy người canh giữ tiểu viện giữa hồ cũng nhận ra hần, không ai dám cản khách của Dũng Nghĩa vương thúc đang được sủng ái, Lộ Thương thuận lợi đi vào gian phòng ngủ.

Hiên Viên Dũng Nghĩa nhìn hần đến, nét âm đạm trên mặt tựa hồ có sáng lên một chút. Tiếp nhận viên thuốc nhỏ tẩm độc của Lộ Thương, cảm giác tươi cười vì được giải thoát rõ lên khóe môi gã.

“ Bích tiêu giải dược đâu?” Lộ Thương hỏi gã.

Hiên Viên Dũng Nghĩa dùng cằm chỉ một ngăn tủ trong góc phòng :“ Tìm một hộp ngọc nhỏ ở đó, mở ra là thấy được”

“ Hần thật sự chuyện gì cũng nói cho người?” Lộ Thương vì cái gì mà chính mình lại thốt ra câu nói đó.

Hiên Viên Dũng Nghĩa nở nụ cười, bộ dáng đã hiểu rõ mọi chuyện.

Lộ Thương hơi cúi cúi đầu.

“ Ta hiện tại giúp người ăn thuốc. Thuốc này phải một canh giờ mới phát tác, tiện thời gian cho ta rời đi.”
Lộ Thương đơn giản nói, đem viên thuốc vào miệng Hiên Viên Dũng Nghĩa.

Một canh giờ, đại khái là mình xuất phát cũng đi được khá xa rồi, Lộ Thương sơn không thể đi, nhanh chóng thông báo cho các huynh đệ địa phương rời đi mới được.

Xong xuôi mọi việc, Lộ Thương rời tiểu trúc, đi đến một góc tĩnh lặng trong hoàng cung, nhìn xem bốn bề vắng lặng mới triển khai khinh công nhảy lên góc tường, không một tiếng động thả người phóng qua tường, đi trên con đường yên tĩnh dọc bên dưới...rời khỏi nơi đã giam cầm vô số hồng nhan bạc mệnh mà hắn cùng lắm cũng chỉ là một đĩa nhỏ trên bàn ăn, lại sợ rằng không giải thoát được nỗi lòng khóa chặt dễ dàng như thế.

Triển khai thủ pháp, hắn hướng tới cửa thành bay đi theo đường thẳng. Một canh giờ, hắn còn một canh giờ để triển khai công phu...trước khi Hiên Viên Dũng Nghĩa chết đi bị phát hiện...

Hắn cấp cho Hiên Viên Dũng Nghĩa thực chất cũng không phải là độc dược...độc dược chết già thì nói thật hắn cũng thấy khoái trá đi, hắn vốn tính toán là cho già một viên độc dược chết người...chính là khi đến cái nơi kia, ái dục điên cuồng ẩn hiện trong không khí làm hắn không thể nào hạ thủ được.

Cũng chính bởi vì cái người tên Tĩnh mà hắn toàn tâm toàn ý yêu hắn kia.

Không muốn cùng Tĩnh dây dưa, cho nên đành buông tha cho vợ hắn vậy.

Chúng ta thanh toán hết nợ nần này...Lộ Thương ánh mắt lại sáng lên, hai chữ Thiên ứng tự do trên trán tỏa hào quang chói lọi.

Mấy tháng nay chính mình thật hồ đồ, Lộ Thương tự oán trách mình...rõ ràng là nam nhân chính khí đầy mình, hơn nữa luôn luôn tự nhận ta tuyệt đối không thiếu nam nhi khí phách, sao trước mặt Tĩnh liền toàn thân mềm nhũn, nhìn kiểu gì vẫn thấy mình giống đám đàn bà cuồng ái.

Mà mấy ngày nay nghĩ đến mất ngủ lại thấy buồn cười...ngẫm lại, đường đường một nam nhi, lại vì một nam nhân đối với mình lãnh đạm nên đem buồn bực canh cánh trong lòng đến mù mẫm, vậy thì hóa ra ta không chỉ buồn cười, mà còn biến thái nữa.

Cảm tạ Hiên Viên Dũng Nghĩa bỗng nhiên xuất hiện, xé rách mộng trầm luân đẹp dễ màu phấn hồng đang nhấn chìm mình, tuy rằng phương thức có thật tàn khốc, dù sao cuối cùng mình vẫn hoàn toàn ngộ đạo, cuối cùng không đến mức chết chìm trong vòng tay ôm ấp vừa ôn nhu vừa cường thế kia.

Mất thấy cửa thành Đại Đồng trước mặt,, chỉ cần đi qua cửa này, là bay khỏi lòng bàn tay Tĩnh nắm giữ...từ đó trời xanh chia cắt, xem như không bao giờ gặp lại.

Hắn chậm rãi thả mình, chậm rãi hướng cánh cửa mà đi thông tha, thủ vệ binh hoàn toàn không nhìn ra điểm bất thường...sẽ chẳng có gì khác thường đâu, Lộ Thương cười nhạo bản thân có tật giết mình. Viên thuốc cấp cho Hiên Viên Dũng Nghĩa cũng chẳng phải độc dược trí mạng gì...căn bản là không thể có chuyện gì phát sinh.

Nhưng thế sự khó lường.

Ngay tại lúc Lộ Thương còn cách cổng thành nửa dặm, vì nghĩ mình sắp thoát khỏi sự nắm giữ độc ác của Tĩnh mà thật cao hứng, phía sau bỗng truyền đến tiếng vó ngựa ù ù đánh vỡ sự yên lặng trên mặt đường.Nghethanh âm kia hình như có thiên quân vạn mã đi đến, quan binh trên thành lâu tự nhiên biến sắc, vẻ mặt hoảng hốt nhìn xung quanh.

Lộ Thương vội quay đầu, đã thấy hơn mười kỵ mã đang từ đầu phố hướng cửa thành mà chạy như bay, đi trước chính là một người thân tình đáng sợ một thân cấm kỵ toát ra đầy vẻ tức giận, mà con người đầy oán hận lại trừng lớn trên người hắn...là Tĩnh.

23. Chương 23

Thậm chí không có thời gian để hỏi chuyện gì đã xảy ra, Lộ Thương vẫn ý thức được, bỗng chốc bật người, thẳng hướng cửa thành mà phi tới.

Chạy mau, chạy mau...tuy rằng không biết tới cùng trốn cái gì, nhưng Lộ Thương biết mình cùng truy binh ắt có quan hệ.

Tĩnh một bên nhăn mày, cũng bay lên trời, thân hình như sao băng , tuyệt đẹp mà nhanh chóng. Y một bên truy hướng Lộ Thương, một bên hướng quan binh ngoài cửa thành hô ta:“ Mau đóng cửa thành cho ta.”

Vệ sĩ thủ thành dù không biết đó là hoàng đế, ít nhiều cũng ý thức được người đi sau y ăn mặc thể kia là cấm y vệ hoàng gia, nào dám chậm trễ, vội đem hai cánh cổng thành khép lại.

Lộ Thương mất thấy cửa thành đóng lại, nhất thời nóng lòng như lửa đốt, cơ hồ xuất ra tất cả khí lực, nghĩ muốn nháy mắt xuất quan. Mất thấy hần dùng thân mình xâm nhập cửa thành sắp khép chỉ còn cách một đoạn, Tĩnh dùng tốc độ mau tới đang sợ, nháy mắt đã chụp đến bên người, tay bám vào Lộ Thương...móng tay sắc nhọn kéo thật sâu qua bả vai, bám trụ hần đứng lại.

Cửa thành ngay trước mắt đóng lại, nhất thời Lộ vai phải Thương máu chảy như suối, suy sụp tới cực độ, ngã xuống dưới chân Tĩnh.

Còn không chờ hần trọn mắt nhìn rõ tình huống, Tĩnh như cơn cuồng phong bạo tàn trút xuống hần tất thấy giận dữ.

Lộ Thương bắt đầu ý thức được mà điên cuồng né tránh chiêu thức ẩu đả từ Tĩnh, lại bị Tĩnh một cước đá hung ác vào hạ thể, hần liền vô lực phản kháng nằm trên mặt đất, chỉ có cúi đầu gắt gao nhìn cánh tay phải đau đến trật khớp cần băng bó để chống đỡ những đả ngộ tàn khốc từ Tĩnh.

Một chút điên cuồng càn quét, lúc sau, Tĩnh bỗng thoảng cái thay đổi, trở nên lạnh lùng, ngay cả Lộ Thương nói cũng không nên lời, cuối cùng là công kích dừng trên người hần như phong ba.

Trận tra tấn này hình như không có hồi kết thúc.

Y một phen kéo lấy mái tóc dài của Lộ Thương, bắt buộc hần ngẩng đầu nhìn y.

“ Vì cái gì? Vì cái gì?”

“ Nói, ngươi vì cái gì phải hạ độc...ngươi dựa vào cái gì hạ độc hại chết Dững Nghĩa?” Gương mặt xinh đẹp sớm trở nên dữ tợn, mọi người đều đứng xa mười bước, sợ sẽ bị cơn điên của Tĩnh ngập trời giáng trúng.

Lộ Thương cố gắng mở to mắt, lại bị máu tươi trên trán chảy xuống che đi.

“ Không có...ta không có...” hần cũng nghe không rõ rốt cuộc là mình biện bạch hay rên rỉ,vận rủi thành linh buông xuống làm hần không thể phản kháng chỉ ngơ ngác mà thôi.

Tĩnh sắc mặt lại một lần biến lạnh.

Mất thấy Lộ Thương rốt cuộc không chịu nổi vết thương có khả năng phát tác, một cấm y vệ đầu mục bộ dáng tiêu sái đi đến: “ Bệ hạ xin bớt giận. Nếu cứ như vậy đánh hần tới chết, khi vương gia hạ táng chỉ sợ không có tế phẩm sống đi cùng được.”

Lộ Thương cuối cùng khôi phục ý thức, một chút ý thức tự hỏi, nghe rõ bọn họ đang nói cái gì...trời ạ, Hiên Viên Dững Nghĩa cuối cùng sao lại chết. Lúc mình đưa thuốc cho hần, không phải là một viên thập toàn đại bổ sao?

Tĩnh nghe vậy, vẫn một bộ tức giận đến bất cần, rút cuộc nhin không được hung hăng đá vào thân Lộ Thương một cước, hung hăng đi đến bên ngựa cưỡi:“ Bắt hần nhốt vào lao trung cho ta, chờ lúc hạ táng vương thúc sẽ lăng trì tế trời.”

Bị binh sĩ trói gô thành hình bánh chưng , Lộ Thương rốt cuộc không nghĩ tới điều xấu này như thế nào lại rơi trúng đầu mình, cổ họng ngập máu, phun ra một ngụm tinh huyết rồi ngất xỉu ngay dưới ánh mặt trời chói chang.

Không biết giờ này là giờ nào.

Lộ Thương khó khăn lắm ngẩng đầu, mới phát giác mình đang ở trong một nhà tù xấu xí.

Vách tường sừng sững, ánh đèn dầu nhỏ như hạt lạc, chỉ sợ đã là buổi tối

Lộ Thương dùng sức cắn môi, huy vọng đổi lấy một tia thanh tỉnh...thân thể trừ bỏ đau đớn như hỏa thiêu, chẳng còn cảm giác nào khác.

Hắn dùng sức nghiêng đầu nhìn vai phải...ba vết chém thật sâu cắt vào da thịt, máu ở miệng vết thương vẫn còn ứa ra nhìn vô cùng thê thảm.

Hơi giật giật hai chân, hai chân lúc này đau đớn đến tê buốt làm hắn không nhận được rên rỉ, hắn chỉ có thể hơi hơi chuyển hướng nằm, giống như một người gần chết nên khó khăn lắm, cứng ngắc tựa người vào đồng cỏ khô cũn ở góc tường.

Ánh mắt rơi vào trần nhà lâu năm thiếu tu sửa mà hiện ra một loạt biểu hiện kinh hãi lẫn hoảng sợ, bàng hoàng, Lộ Thương cảm giác đến thở cũng không nổi nữa.

Hết thấy giống như một cơn ác mộng, chính mình không hiểu vì sao cuối cùng lại lâm vào địa ngục khủng khiếp này...vì chính mình chưa từng bao giờ phạm tội.

“ Hắc hắc hắc...” Khóc không được, Lộ Thương đành phải dưới đáy lòng cười chính mình. Trước kia, đầu đao nhuộm máu cũng có nghĩ đến kết cục có ngày rơi vào tay quan sai, nhưng thật sự gần đến lúc này mới phát hiện căn bản không đứng dậy nổi...chính là bởi vì không nghĩ thế nào lại gặp con người làm mình sa cơ lỡ vận đến mức này, miệt mài theo đuổi cái không thể có chứng tỏ chính mình ngu ngốc mà gây nên thôi.

Tay chân đều bị xiềng xích khóa trụ, tự do chỉ có trong tâm...không oán hận, hắn thậm chí có điểm cảm kích sự tàn nhẫn của Tĩnh, cuối cùng đã dùng bạo lực bề gãy nốt chút si niệm trong hắn, đánh tan kỉ niệm về con người đẹp đẽ trong lòng hắn mỗi khi nhớ lại.

Lại một lần nữa nhắc mình, từ đầu đến cuối, là tự hắn đa tình. Không ai đối đãi như vậy với người mình có một chút cảm giác thích cả...hắn cuối cùng mở ra được tấm màn che nội tâm Tĩnh, bình thản đón nhận như vai diễn phải máu chảy đầm đìa kia,mới là chuyện thật.

Tuy rằng những lời này trong lòng mình đã nhấm nuốt thật sâu, nhưng làm cách nào cũng không xóa được hoàn toàn nỗi đau trong lòng hắn. Lộ Thương không kiềm chế được run run, thậm chí có người mở cửa lao hắn cũng không để ý, chỉ có đáy lòng vừa lạnh băng vừa tuyệt vọng mà run rẩy.

Tĩnh, vẫn như ngày nào, vẻ tôn quý tiêu sái bước vào đại lao, ngồi lên đồ vật duy nhất trong phòng giam...khí thế cường hãn ngồi trên giường đá lạnh lẽo.

Vẩy lui tùy tùng, y đem ánh mắt sâu không lường được hướng qua Lộ Thương người đầy máu.

“ Ta hỏi lại ngươi lần nữa, cuối cùng vì—cái—gì—lại—phải—giết—Dũng—Nghĩa—vương—thúc—?” Mỗi một chữ của y gần xuống, lạnh hơn cả núi băng vạn năm.(ta đã phải để có cái này — đó,cái đó làm thế nào ta???)

Lộ Thương nghe rành mạch. Hắn nhất thời trừng mắt nhìn, rót cục nuốt xuống bên miệng lời nói...không thể biện bạch, hắn cũng không muốn biện bạch.

Căn bản không lời nói nào có thể lọt vào tai Tĩnh được nữa.

“ Hừ, ngươi căn bản không nói ta cũng biết. Đồ kỹ nữ thói tha, bắt quá là ghen tỵ ta sủng ái Dũng Nghĩa, đem người bỏ qua một bên mà thôi.”

Trước sau không quay đầu lại nhìn Tĩnh, Lộ Thương cũng có thể đoán được biểu tình trên mặt y vừa xem thường, lãnh khốc vừa nói cho hắn.

Lộ Thương rốt cục nhận không được, trên gương mặt bị tàn phá lộ ra một nét cười tươi...nếu nói hiện tại chính mình còn cái gì tâm nguyện, thì không còn nữa, chẳng qua là hi vọng trước mặt Tĩnh biểu hiện kiên cường một chút mà thôi.

Tươi cười, hiển nhiên chọc giận Tĩnh. Y thở hổn hển, chính là bộ dáng Lộ Thương lúc gặp mặt khiến y không ngờ tới, làm cho Tĩnh rút cuộc hung hăng ở bên người hắn nổi cơn giận dữ

“ Ta làm việc từ trước đến nay thích rõ ràng. Ta biết người hiện tại thấy thực oan uổng, không biết hành động trời không hay quỷ không biết rút cuộc thế nào lại bại lộ. Được, ta cũng là niệm phần tình nghĩa trước đây, cho người biết phải chết thế nào”

“ Đến, đem Nhị Tường gọi đến cho ta”.

Có người lĩnh lệnh đi, Lộ Thương cuối cùng không sao hiểu được, viên thập toàn đại bổ kia của mình lại hại chết được Vương gia danh chấn thiên hạ, tinh thần không khỏi nghiêm trọng ngưng tụ nghe ngóng mọi tiếng động trong nhà tù.

Chỉ chốc lát liền có người theo nội thị tiến vào, Lộ Thương qua ánh mắt mơ hồ nhìn có vẻ người kia khá quen mắt.

Nhị Tường làm lễ, kinh cẩn quỳ lạy rồi bước sang một bên.

“ Nhị Tường, trước mặt trẫm, nói xem hắn đã làm trò gì, nói rõ cho trẫm nghe một lần”. Tĩnh khẩu khí chắc chắn mà lãnh đạm, Lộ Thương nghe xong cười lạnh...thật không chứng kiến tận mắt thì không hiểu chuyện gì sẽ phát sinh nữa.

“ Nhị Tường tuân mệnh.” Nhị Tường kia liếc nhìn Lộ Thương một cái, nói:“Sáng nay, Lộ thị vệ tới tìm bệ hạ ở Liên Thanh Điện, bệ hạ vừa lúc đó đi rồi, nhưng Dũng Nghĩa Vương thúc cho mời Lộ thị vệ vào, lại không cho tiểu nhân theo, tiểu nhân thật sự cũng không hiểu họ nói chuyện gì.”

Lộ Thương nghĩ tới, Nhị Tường chính là hoạn quan dẫn đường cho hắn đến gặp Hiên Viên Dũng Nghĩa...rất cuộc điều không nghĩ tới lại có thể xảy ra, chứng minh hắn đã hạ độc chết Dũng Nghĩa vương gia.

“ Qua một lát, Lộ thị vệ lại lần nữa tới Liên Thanh Điện, lần này có gần hơn lần trước một lát, Lộ thị vệ vào trướng, tiểu nhân liền trộm nấp ở bên ngoài bàn thờ nghe trộm. Chợt nghe thấy Dũng Nghĩa Vương gia cấp Lộ thị vệ giải dược, Lộ thị vệ còn cho vương gia uống thuốc, một canh giờ sẽ phát tác... “ Nói tới đây, Nhị Tường liếc trộm Lộ Thương một cái, nhìn mặt hắn không chút thay đổi sắc, can đảm tiếp tục nói

“ Chờ Lộ thị vệ đi rồi...lát sau...lát sau Vương gia ngài...vương gia...liền....liền...” Nhị Tường càng nói càng run rẩy lộn xộn, đến cuối cùng nói không thành tiếng, khó có thể nghe ra.

Tĩnh phát tay bảo hắn không cần nói mà đi xuống, Nhị Tường nhẹ nhõm một hơi, cúi đầu ở một bên.

Tĩnh đem tầm mắt chuyển tới trên người Lộ Thương, cười lạnh một tiếng: “Người cho là người làm việc không dấu vết hay sao? Ai ngờ lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát. Độc dược kia nửa canh giờ đã phát tác, làm cho người chưa kịp chạy đã bị ta đuổi tới. Muốn trách thì trách người thời vận không đủ, trời không tới giúp người đi.”

Không muốn giải thích, cũng biết rõ giải thích vô nghĩa, chình là trời cao không để cho Lộ Thương im lặng :“ Dục thêm chi tội, gì hoạn vô từ” (=.=”,ko hiểu lắm nhưng lẽ là có người muốn vu oan mà mình ko kiểm được lời giải thích). Tám chữ theo hàm răng hắn phun ra ngoài, quả nhiên thấy được Tĩnh nhíu mày hung ác.

“ Các người đều đi ra ngoài.” Hộ vệ chung quanh chỉ một khắc đã biến mất.

Thanh âm Tĩnh thật lạnh, bất quá , Lộ Thương không sợ, chuyện đã tới nước này còn cái gì đáng sợ hơn đâu, dù sao cũng chỉ chết một mạng mà thôi. Hắn mở mắt nhìn thấy Tĩnh gần đến bên người, ánh mắt Tĩnh vừa lạnh lẽ vừa kiên định.

“ Như thế nào? Bất cứ giá nào, không sợ ta sao?” Tĩnh ở bên hắn ngồi xổm xuống, cười tủm tỉm nhìn Lộ Thương.

Nếu trước kia, ở trước mắt Tĩnh thế này, hắn đã sợ đến phát run, dũng khí trước khi chết bỗng khiến hắn kiên cường hơn...Lộ Thương ngêng ngang đón tầm mắt y.

“ Biết không?” Tĩnh vẫn cao quý như vậy, cười, từ trong ngực áo Lộ Thương lấy ra một sợi lụa mỏng dính lau đi máu vương trên đó: “ Biết cái gì gọi là lăng trì không? Ngày mai, bọn họ bắt đầu từ nơi này...” Y sờ

sờ hai mí mắt Lộ Thương: “ Sau đó là nơi này...” bị y hung hăng nhéo một cái, đau không thể đau hơn, Lộ Thương nhin không được rên rĩ.

“ Bọn họ mỗi một chút, một chút, đem người xả ra thành thịt, thành máu hỗn độn, máu chảy đầm đìa mà biến thành một đồng xương cốt, trước khi người chết đi, người sẽ tận mắt thấy thân thể chính mình thế nào chậm rãi tiêu tán thành một đồng huyết nhục mơ hồ...” Thanh âm Tĩnh ác ý chậm rãi, tay cũng chậm rãi chạy trên người Lộ Thương. Bạn đang ?

Tĩnh cười lạnh đắc ý, tiếng cười băng hàn, nơi nào bị y chạm qua đều lạnh đến thấu xương, Lộ Thương hoàn toàn không tiếp nhận được ôn nhu từ bàn tay đó. Tĩnh trong lời nói tuy rằng ác độc, nhưng nghe vào tai Lộ Thương lại chẳng có hiệu quả gì...có lẽ chết đối với hắn mới là vui vẻ nhất, nếu Tĩnh để hắn sống nhục nhã, thì thật đúng là biến mất vĩnh viễn sẽ tốt hơn nhiều.

24. Chương 24

Không nhận thấy vẻ sợ hãi trên mặt Lộ Thương, Tĩnh có điểm thất vọng. Nỗi đau mất đi Dũng Nghĩa làm cho tâm can cứng nhắc của y trở nên điên cuồng, trong lòng y chỉ còn một ý niệm duy nhất, là làm cho kẻ giết chết Dũng Nghĩa càng thống khổ càng hay.

Lộ Thương, ngoài dự đoán của y, lại không biểu hiện ra một chút nào, xem ra đành phải đổi phương pháp.

Tĩnh vươn hai tay hơi sử dụng lực, ôm Lộ Thương đứng lên.

“ Người..người làm cái gì...” cuối cùng cũng nhìn thấy biểu tình bình tĩnh biến mất trên mặt Lộ Thương, Tĩnh cảm giác được mình đã dùng đúng phương pháp.

“ Người không phải rất yêu ta, không thể không có ta, yêu đến mức muốn giết chết tất cả những người hấp dẫn trong lòng ta hay sao?” Tĩnh bình tĩnh vũ nhục Lộ Thương, cũng vì thân thể trong lòng có điểm truyền đến hơi hơi rung động mà thành ra cao hứng.(ngu ==)”

“ Không, người sẽ không làm như vậy!” Bị Tĩnh ném tới giường, Lộ Thương cuối cùng tỉnh ngộ Tĩnh sắp tra tấn mình kiểu gì...cái này so với chết còn khiến hắn sợ hơn, còn hơn tra tấn thân thể, dùng sự ngọt ngào bẻ gãy tâm hồn vừa thức tỉnh, nhưng sự sỉ nhục trong trí nhớ hắn lúc này, lại thật yếu ớt đến vô thừa nhận được.

“ Không cần...” hắn hô lớn ra tiếng.

Nhưng là Tĩnh cứ thế thô bạo, ánh mắt y lạnh như băng, không một tia say đắm, không một chút nhu tình. Giống như đôi mắt là một con búp bê không có sự sống, y lạnh lùng xé rách quần áo trên người Lộ Thương. Màu da mặt ông lại một lần nữa lóa lổ trong không khí.

“ Không cần...” Ánh mắt lạnh băng như nước cắt đi một chút tự tôn còn lại trong Lộ Thương, nước mắt dọc theo khóe mắt rơi xuống dưới. Hắn đã nhẫn nại lâu lắm, lâu lắm rồi, lâu đến mức hắn tưởng không còn nước mắt vì Tĩnh mà chảy nữa...giờ phút này hắn mới hiểu rõ đến cùng rằng, trong lòng hắn vì ý thức được Tĩnh không yêu thương mình mà có bao nhiêu khổ sở.

Ánh mắt xuyên thấu dừng ở gương mặt trắng nõn như ngọc kia, tâm can Lộ Thương có điểm bình tĩnh...đã hiểu ra cảm giác của Tĩnh với hắn là gì, đoạn tình này, đã đi đến cuối đường.

Chính mình trả giá quá cao, cho dù đổi không lại một tia nhiệt tình thì hối hận cũng đã muộn quá rồi...

Lộ Thương lúc này hai mắt đầy nước, nhìn y say đắm, trong mắt chỉ ngập tràn yêu thương, nhưng Tĩnh lại hoàn toàn không chú ý đến...hận thù chất chứa trong tim y làm y mờ mắt. Y dùng sức rút ra một cây châm trên đầu, ánh mắt lợi hại liếc qua đuôi châm nhọn như kim tiêm, Lộ Thương ánh mắt bình tĩnh liếc về phía cây châm kia, bình tĩnh chờ đợi động tác kế tiếp của Tĩnh.

“ Cho rằng ta dễ dàng giết người thế sao?” Tĩnh nở nụ cười:“ Không, như thế dễ quá, quá tiện nghi cho người rồi.”

Cây châm vọt qua bụng Lộ Thương thật nhanh, Tĩnh ác ý đem châm lại gần hạ thể Lộ Thương.

“Thật là hạ lưu.” Cảm giác cây trâm chậm rãi lạnh băng lù vào cơ thể, cảm giác ghê tởm khiến Lộ Thương run rẩy.

Tĩnh lặng im không nói, dưới tay hơi dùng sức, trâm đâm mạnh mẽ vào nơi mềm mại trong cơ thể của Lộ Thương...tại nơi cây trâm xâm nhập rồi rút ra, nháy mắt, Lộ Thương cảm giác máu tươi từ nơi đó chảy ra kéo theo bao cảm giác đau đớn.

“A...” tuy biết rằng nếu kêu lên chỉ làm cho Tĩnh thêm hưng phấn, Lộ Thương vẫn không nhịn được cảm giác đau đớn mà kinh hô lên.

Tĩnh đã muốn điên rồi.

Lộ Thương giống như cá nằm trên bờ bị người ta tập kích mà giãy dụa, Tĩnh rút ra hung khí, lại một lần nữa đâm vào cơ thể Lộ Thương, như thế chừng bốn, năm lần. Máu huyết chảy ra máu tươi rất nhanh nhuộm toàn thân dưới Lộ Thương, dệt thành tấm vải hoa văn đỏ tươi.

Tĩnh vẫn bình tĩnh đến khủng bố, y tự mình cởi bỏ đai lưng, tùy ý vỗ về tính khí mình vài cái, liền như vậy không có màn dạo đầu, sáp nhập thật sâu vào cơ thể Lộ Thương.

Thở gấp, y dùng một lực lớn của mình thay đổi biên độ ra vào, ý đồ xâm nhập càng sâu vào miệng vết thương đang đổ máu kia.

“Biết không? Dùng máu để bôi trơn, thì có làm bao nhiêu lần cũng đều giống như làm với xử nữ vậy?”

“Tuy rằng, ngươi rõ ràng không biết bị ta thao qua bao nhiêu lần.” Không cố ý đùa bỡn Lộ Thương, huyết tinh làm Tĩnh thêm hưng phấn, ngày càng không thể không chế chính mình, nguyên bản là hành vi trường phạt cùng nhục nhã, bây giờ thoát nhìn lại giống như y đang tiết dục.

Thân thể không qua âu yếm đã bị Tĩnh sáp nhập, miệng vết thương mới còn đang chảy máu bị Tĩnh sáp nhập tính khí cứng rắn vào mà nhiệt tình ma sát, Lộ Thương đau đến cả người lạnh lẽo, chẳng mấy chốc thành tiếng vừa rên rỉ vừa hô hấp...thế giới cơ hồ chỉ còn một mảnh toàn máu đỏ sẫm. Hắn rõ ràng cảm nhận được trọng lượng Tĩnh đè xuống đến đâu làm máu tươi trào ra đến đó, máu vẫn chảy không ngừng, thân thể bị đối đãi thô bạo, ngoài đau đớn bỗng có một cảm giác khoái cảm mong manh, làm cho hắn bỗng chốc thấy kẻ cận cái chết.

Tĩnh vì Lộ Thương phát ra thanh âm càng trở nên hưng phấn, y liều mạng chen vào dững đạo người dưới thân, mỗi lần đều đem chất lỏng của mình vào nơi sâu nhất trong Lộ Thương, tinh dịch hỗn tạp với máu tươi trên miệng vết thương, cảm giác thống khổ và dụ hoặc làm thần chí y hoàn toàn lâm vào mê muội.

Ngọn đèn mờ ảo chốn lao tù, nam tử quần áo xinh đẹp chính tề đang điên cuồng trên người nam nhân trần trụi thúc đẩy vòng eo, trong không khí ngập tràn mùi huyết tinh, mùi tinh dịch hương vị trong không gian chật hẹp, ngập tràn một mùi vị đặc biệt.

Mà cảm giác đường đi đến địa ngục càng sâu, khoảnh khắc hắc ám càng kéo dài, chính là lúc Tĩnh thô lỗ rút ra làm cho hắn thanh tỉnh trong nháy mắt, hắn lại phát hiện hai tay mình đang gắt gao bám vào lưng Tĩnh.

Rất nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất đưa tay xuống, Tĩnh cười nhạt như dao nhọn đâm vào tim Lộ Thương :“Ngươi thật sự hưởng thụ đây nhỉ! Ôm vừa chặt vừa nhích gần như vậy, còn kêu đến lãnh như vậy, thật sự là trời sinh để tiện.”

Lộ Thương khản trương mở miệng, rốt cuộc vô lực phản kháng...cái gọi là kim lòng không được, tới đến tình cảnh này, bị đối xử tàn khốc đến thế này, chính mình lại vô sỉ quyến luyến y mà mỗi lần đều tìm cách nhích gần lại y.

Về mặt chán ghét, Tĩnh từ từ đứng dậy, ánh mắt đảo qua hạ thể một mảnh hỗn độn của Lộ Thương, cười ha hả lạnh người :“Ngươi để tiện thể này, sớm biết rằng như thế đã kêu mang cầu đến thao người,có phải ngươi càng hưng phấn hay không?”(mún đập chết người a

)

Lộ Thương giống như bị đoạt đi nửa sinh mệnh, khép chân ngửa mặt lên trời, ánh mắt nhìn Tĩnh không có tiêu điểm, ánh mắt nhìn sự thô lỗ đem tính khí đánh máu Lộ Thương và tình dịch lau khô, lại tùy ý từ trong túi giữa ngực lấy ra một túi thuốc bọc rắc lên vết thương hạ thể của Lộ Thương.

“Cũng không thể mất máu mà chết, ta còn chờ người bị cắt thành một đồng xương máu hỗn độn kia.”

Ác ý cười, Tĩnh vẻ mặt lãnh khốc, ngênh ngang mà đi.

Lộ Thương một mình nằm rất lâu, rất lâu, rốt cuộc lấy một tia khí lực, miễn cưỡng kéo quần áo bị xả thành nhiều mảnh, chậm rãi đem tay trái không bị thương giơ lên trước ngực.

Tĩnh không phát hiện ra rằng, tuy y ở trên người Lộ Thương đạt đến vô số cao trào, nhưng Lộ Thương lại trước sau chỉ có thân thể uể oải, cho dù nơi hậu đình mãi cảm bị đụng chạm nhiều lần, tính khí phía trước hoàn toàn không có phản ứng, nơi giữa hai chân trừ bỏ đau đớn cũng chỉ còn đau đớn, tựa hồ quên mất nó có cơ năng mà từ đầu đến cuối chỉ có héo rũ.

Ngón tay chui sâu vào thăm dò nơi mới bị mở rộng, thậm chí có thể cảm giác được, trái tim từng cơn bị ngọn lửa nóng bỏng dày vò cho nát tươm.

Phốc...phốc...

Tuy rằng cả người đau như bị nghiền nát, Lộ Thương lại cảm thấy hết thấy đều không sao cả.

Hết thấy sắp chấm dứt...yêu cũng tốt, hận cũng được, cho dù biến thành phế nhân, cũng không có gì đáng để ý nữa.

Đầu đau đến lợi hại, nơi bị trảo vào năm lỗ máu bắt đầu trào ra máu tươi, Lộ Thương gắt gao lui ánh mắt xuống nhìn, đang định nhắm tâm mà tự vẫn. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Lộ đại ca...” Theo cửa truyền đến tiếng nói quen thuộc, hần ngơ ngác nghĩ rằng mình nghe nhầm.

Lộ Thương mở hai mắt, không đợi hần nhìn ra tốt cùng là ai, chỉ thấy một lớp bụi phấn tung ra đầy mùi thơm, một phen bịt miệng, dùng một mảnh vải che đậy vết thương trước ngực.

“Lộ đại ca...” Một giọt nước mắt rơi nóng bỏng trên mặt nàng, Hiên Viên Hi Chân.

Lộ Thương cười khổ, nghĩ muốn đẩy tay nàng ra, nhưng thân thể bị thương nặng không còn khí lực. Hần đành phải bất đắc dĩ mở miệng :“ Hi Chân, muội tới làm gì? Lại muốn làm cái gì nữa? Ta giết phụ thân muội, muội nên hận ta thấu xương mới đúng.”

Hi Chân vẻ mặt đau khổ, do dự lắc đầu nói :“ Tiểu muội biết đây là hiểu lầm không liên quan tới huynh...”

“ Sao muội lại biết...” Lộ Thương trong lòng tràn đầy nghi vấn, nhìn về Hi Chân gương mặt đau khổ.

Hi Chân lắc lắc đầu: “ Lộ đại ca, để lần sau truy vấn. Tiểu muội tới đây là giúp huynh chạy trốn ra ngoài.”

Tuy rằng Hi Chân nói thế, nhưng Lộ Thương không thể không hỏi: “ Rốt cuộc là vì sao lại thế này... Hi Chân, muội nói cho ta biết...”

Hần kích động, vết thương trước ngực nhất thời nứt ra, máu lại bùng bùng trào ra như nham thạch.

Hi Chân lại một lần nữa lắc đầu: “ Lộ đại ca, huynh đừng hỏi. Hãy theo ta đi ra ngoài đã”

“ Không. Nếu muội không nói ta nhất quyết không rời khỏi nơi này” .Tất cả bí mật đảo điên ngay trước mắt, Lộ Thương làm thế nào có thể bỏ qua mà đi.

Hi Chân lại một lần nữa lắc đầu, nước mắt giống như trân châu rơi thánh thót thành dòng trên mặt.

“ Lộ đại ca,huynh đừng hỏi nữa được không, nếu Tĩnh đến đây, cả muội và huynh đều phải chết”. Nàng cũng không hỏi lại ý kiến Lộ Thương, lấy ra chủy thủ(1 loại dao nhỏ a) trong người, chém chặt hết xiềng xích trên tay chân hần, một phen đem hần công lên lưng.

“ Hi Chân...muội...” Lộ Thương vô lực giãy dụa, thân thể đau đớn từ đầu đến cuối, đành phải tùy ý nàng mang ra khỏi nhà lao.

Quan binh coi ngục tựa hồ sớm bị Hi Chân mua chuộc, xem hoàng hậu lưng công tù nhân ra đi, cũng vẫn vô tư lự uống rượu vui đùa, một bộ không nhìn thấy gì, để Hi Chân đem Lộ Thương ra cửa, đặt ở một xe ngựa có rèm che trang bị đầy đủ.

Hi Chân cũng lên xe, thúc ngựa đi trước, lại đem một chiếc khăn ẩm lau đi những vết máu chảy trên người Lộ Thương.

“Hi Chân, ta xin muội! Nói cho ta biết, chuyện này là thế nào...” Lộ Thương nắm chặt tay Hi Chân, trong mắt như cháy rực lửa.

Hi Chân vẫn lắc đầu, nước mắt phút chốc lại trào ra hốc mắt, nghẹn ngào nói: “Lộ đại ca, xin lỗi huynh...”

“Cuối cùng là vì sao, lại thành ra thế này?” Lộ Thương bị lời giải thích của nàng khiến cho suy nghĩ càng thêm rối bời

“Phụ thân...phụ thân là do ta giết chết...”

“Cái gì?!” Lộ Thương kinh hãi: “Chính là muội...” Hắn nhất thời giật mình đến thất thanh, chỉ có thể lẳng lẳng trừng mắt nhìn Hi Chân, hoàn toàn không nói ra lời.

“Ngày ấy muội vào thăm phụ thân, thị vệ sống chết không cho vào, muội nhất quyết xông vào, chỉ thấy phụ thân...phụ thân...” Nàng hiển nhiên nhớ lại Hiên Viên Dũng Nghĩa bộ dáng chật vật, không khỏi cả người rùng mình.

25. Chương 25

“Phụ thân nói cho muội biết huynh lấy cho phụ thân được, còn nói sợ huynh cấp giả được, bèn cầu xin muội cấp cho người...độc được...người...lúc đó, bộ dáng thật sống không bằng chết, muội không đành lòng nhìn phụ thân bị Tĩnh tra tấn, liền...” Thanh âm Hi Chân càng lúc càng nức nở, đến mức không thể nghe rõ.

“Nhưng...đó rõ ràng là cha muội...” Lộ Thương thật không thể lý giải, làm sao chuyện con gái giúp cha tự vẫn lại có thể xảy ra trước mắt hắn...

“Tĩnh là phu quân của muội, nhưng hắn lại...nhưng lại vũ nhục phụ thân muội...” Thanh âm Hi Chân vì kích động mà run rẩy đến cực điểm: “Thể diện hoàng gia sớm đã không còn, thân là Hoàng hậu của Đại Đồng, muội làm sao để cho loại chuyện dâm loạn này kéo dài...”

Lộ Thương lắc đầu, bản thân hắn không phải người trong hoàng thất, đối với cái gọi là thể diện hoàng thất cũng không hiểu có ý nghĩa thế nào, để cho một nữ nhân làm ra loại hành vi đay nghiến với cha để.

“Phụ thân muốn muội đưa cái chết của người đẩy lên người huynh, nên ta đã mua chuộc Nhị Tường...nhưng mà...nhưng mà mỗi đêm muội ngủ, luôn nhìn thấy huynh người đầm đìa máu tươi dùng ánh mắt căm hận ác độc nhìn muội...muội...”

“Cho nên muội mới cứu mạng ta...” Lộ Thương nản lòng trong thoái chí. Đó là nỗi thất vọng đối với một người lên đến cực điểm. Xem Hi Chân khóc đến hoa lệ đái vũ, nàng tuy rằng phần hận chuyện Tĩnh cùng phụ thân dây dưa, chung quy lại vẫn cứ là một đứa trẻ mười mấy tuổi, vì bứt rứt trong lòng nên đi cứu một kẻ sắp chết là mình... ắt hẳn nàng biết rõ, nàng và Tĩnh thật sự không còn hy vọng tái hợp.

“Muội không sợ Tĩnh phát hiện sao?”

Hi Chân lắc đầu: “Muội đã mua chuộc ngục quan, chỉ nói là huynh đệ của huynh đến cướp ngục.”

Lộ Thương cười lạnh. Nghĩ thông suốt, kết cục này đối với tất cả mọi người, đều tốt cả: Hiên Viên Dũng Nghĩa nghĩ tự sát lại vẫn vì nữ tử gã yêu thương mà diệt trừ đi mối họa cuối cùng là hắn, cũng chính là nam sủng nguy hiểm nhất bên cạnh Tĩnh, Hi Chân vẫn cứ ngồi trên ghế hoàng hậu, không tiếc tự tay đưa phụ thân xuống hoàng tuyền, còn hắn...

Còn hắn, tại sao không cấp cho Hiên Viên Dũng Nghĩa một viên độc được thật để trả thù chuyện Tĩnh thay lòng đổi dạ.

Thôi...thôi...

Hết thấy giống như một vở kịch vụng về, mỗi người ở đó đều sắm một vai diễn không nhân tính đầy ghê tởm, hiện tại cũng là nên phát ống tay áo, cáo biệt nhân vật vô lực diễn xuất khi nãy của mình mà ra về.

“ Ta sẽ đưa huynh ra khỏi thành, sau đó phu xe sẽ đưa huynh đến nơi mà huynh muốn” Hi Chân trấn an Lộ Thương, nàng thần tình bối rối, còn Lộ Thương chỉ có trái tim lạnh giá.

Bánh xe cuồn cuộn, xe ngựa gấn huy chương hoàng thất vàng rực rỡ không có người dám ngăn cản, phút chốc ra khỏi Đồng An.

Giang Nam đầu thu, cái nắng gắt của cuối hạ vẫn nán nã không chịu đi, thời tiết vô duyên vô cớ nóng bức khiến con người ta sinh nhiệt mà buồn bực.

Lộ Thương cùng huynh đệ gia luyện, dù là thâm sơn cùng cốc nhưng vẫn không tránh được cái nóng này. Thái dương đã có điểm hơi tà, mọi người liền xuống khe núi để tắm rửa, muốn tẩy đi cái oi bức.

Lộ Thương trở lại Giang Nam cũng đã vài tháng, ở Hàng Thành có bí mật liên lạc với các anh em trên Lộ Thương sơn trại. Cũng vì sợ Tĩnh đuổi cùng giết tận, hắn đành khổ tâm tiếc nuối mà bỏ đi nơi cơ nghiệp nhiều năm này, mang theo anh em trong sơn trại tìm đến một thâm sơn yên tĩnh, khai hoang trồng trọt, xây nhà làm vườn, xem như là an phận thủ thường ở một nơi khác.

Tìm một nơi yên tĩnh cách xa chỗ mọi người vui cười huyền ảo, Lộ Thương ngồi xuống, cởi hài, đem ngón chân mệt mỏi tiếp xúc cùng với làn nước lạnh, cảm thụ sự mát rượi dưới chân, nhất thời cảm thấy cả lòng nhẹ nhõm. Lòng tự tắm gương trong, ngàn vạn tư lự dần hiện về.

Hiên Viên Tĩnh.

Cái tên vốn tròn sâu trong lòng lại nổi lên, tuy rằng trí nhớ chỉ ngập tràn thống khổ, nhưng chính thống khổ kia lại in sâu trong đầu, không thể dứt ra. Tưởng tượng đến cảnh mình bị oan ức cùng tận cùng tra tấn, không tránh khỏi một phen tâm can trào lên cảm giác chua xót.

Một tháng liền, Lộ Thương từ cảm phần cùng đau khổ dần dần thành ý chí, trước mặt huynh đệ không để lộ ra thân thể bị thương. Mọi người tuy đôi lúc bị dọa bởi vẻ mặt thống khổ của hắn, nhưng suy cho cùng thì không ai dám hỏi han cho ra nhẽ.

Mất thấy thể trạng đang tốt dần, trong lòng Lộ Thương lại dấy lên cảm giác không yên, hắn lo rằng các huynh đệ lắm chuyện sẽ lại đi tìm cho mình một người giải khuây ... chẳng hạn như mỹ nhân xinh đẹp động lòng người mà lại ôn nhu như tuyết, đồng thời cũng là kỹ nữ nổi danh Hàng Thành – Lục Xuyên Nhân.

Đáng tiếc rằng, đối mặt với nữ nhân nhanh nhẹn khéo léo, Lộ Thương lại không chịu cùng Xuyên Nhân ngâm thơ phổ nhạc đã đành, lại giận dữ đứng lên, khiến nàng cùng các huynh đệ một phen hoảng hồn, không rõ vì sao hắn tức giận.

Chỉ có Lộ Thương biết lý do tại sao hắn lại vô duyên vô cớ mà phát hỏa với huynh đệ như vậy. Từ thân dưới truyền lên cảm giác đau đớn, hằng đêm tra tấn Lộ Thương, hạ thể run rẩy nóng lên cùng cảm giác co rút chỉ có thể khiến hắn nghiêng rã nghiêng lợi ở trên giường mà quay cuồng.

Cái cảm giác đau đớn này chỉ có thể kết luận là... hắn ... người được xưng là Thiên Ưng... từ nay về sau chỉ có thể là một nam nhân bất lực, một phế nhân mà thôi. May thay, bí mật này chỉ mình hắn biết.

Tĩnh...

Tại vì tất cả những quy lụy khổ sở đến kẻ bại hoại ấy, cùng tình cảm đã hóa thành tro, trở thành một thân thể không lành lặn, cả đời không thể lấy vợ, cũng không thể chấp nhận thêm bất kỳ một ai khác.

Tất cả đều bắt đầu bằng một cái thoáng nhìn đã thay đổi cả định mệnh hắn. Tĩnh đại hoàng đế nhất thời cao hứng phần nữ trang làm Lộ Thương một phen kinh diễm đến vô lực kiềm chế. Còn hắn thì ngốc nghếch chỉ vì muốn trả thù cái gương mặt tô son trát phấn ấy mà tái kiến y. Để sau đó là bi kịch cuồng dại bắt đầu.

Nếu thực sự là số mệnh thì Tĩnh chính là khắc tinh lớn nhất của hắn.

Vô ý thức dùng khăn lau xuống thân thể, Lộ Thương nhìn làn nước soi lại bóng mình. Sâu trong vạt áo, vài vết thương thật sâu ... cả vết thương dài trên bắp vai cũng thế. Mỗi lần nhìn thấy vết sẹo hình hoa mai

bằng ngón tay, hấn xấu hổ đến tận xương, xấu hổ vì mình đã thất bại, thất bại trước quyết tâm chằm dứt với khắc tinh của mình...

Suy nghĩ dần dần mơ hồ rồi chìm ngấm, Lộ Thương bị tiếng hét thất thanh của thuộc hạ làm bình tĩnh.

“Người là ai? Mau xưng tên ra!” Sơn tặc mãi là sơn tặc, dù là đến chỗ xa lạ vẫn muốn xông ra chặn đường người.

Lộ Thương có điểm muốn cười, hướng xuống phía dưới phất tay tỏ ý kêu gọi đối phương mau đầu hàng mà quay đầu đi hướng khác, thế nhưng điểm cười trên mặt nhanh chóng liền biến mất.

Trên cầu đá cách hấn mười trượng, một bạch phát nam tử đứng đó, sừng sững. Gió núi lướt qua khiến tà áo y lay động, ẩn ẩn hiện hiện như tiên giáng trần.

Nhưng cặp mắt lạnh lùng đang hướng về phía Lộ Thương kia, đôi mắt đen bình tĩnh, sâu không thấy đáy, hoàn toàn không chứa một tia hận thù, sát khí hay một xúc cảm nào khác ... Hiên Viên Tĩnh.

Tim Lộ Thương như siết chặt lại, phản ứng theo não bộ mà nhanh chóng rút kiếm ra, đứng giữa suối chặn tầm nhìn của Tĩnh và mọi người.

“Mau chạy đi, chạy thật nhanh! Càng xa càng tốt!” Lộ Thương trước mắt còn hơi mơ hồ, hướng về phía huynh đệ mình hô to.

Xem ra mọi người vẫn còn sững sốt mà đứng đó chưa di chuyển cước bộ.

“Nhanh! Đều rút cho ta! Mau rút!” Lộ Thương tức giận, dùng hết sức gào rú.

Có thể bộ dáng của hấn khiến họ thấy bạch y nhân kia không hề tầm thường, do dự lùi dần về phía sau, hơi lo lắng mà có ngoại đầu lại nhìn, nhưng chẳng mấy chốc cũng đã biến mất không còn nhân ảnh.

Lộ Thương quay đầu lại, nâng kiếm ngang thân. Từ trước đến giờ hấn đều không hề xem nhẹ năng lực của Tĩnh, nhưng cũng không ngờ rằng y lại nhanh như thế. Lấy toàn bộ công lực, hấn quyết liều mình để cầm cự thời gian với y, đủ để cho huynh đệ phân tán hết, cũng vì họ mà chấp nhận mang họa sát thân.

Trong lòng Lộ Thương mặc niệm, hấn muốn kéo dài chút hơi tàn rồi sau đó thống khoái nhận lấy cái chết. Bị định là kẻ đã ám hại vợ yêu của hoàng đế Hiên Viên Tĩnh, xem ra khe suối tú lệ cùng vẻ đẹp lung linh ở nơi này, nói trước là mồ chôn thân hấn.

Xiết chặt kiếm trên tay, Lộ Thương từ lúc bắt đầu bước chân vào giang hồ, cuối cùng chết dưới kiếm kẻ khác cũng không phải là chuyện lạ. Chỉ cầu rằng máu tươi có thể rửa hết khuất nhục cùng đau khổ đã cùng tĩnh dây dưa mà thôi...

Hấn hít một hơi thật sâu, bình tĩnh hướng mũi kiếm đến thân ảnh trên cầu hét lớn: “Đến đây đi!”

Thân ảnh màu trắng có chút dao động.

Tĩnh lần lượt làm vài động tác, nhưng mà trông không giống tướng tượng của Lộ Thương. Y không thi triển khinh công mà chỉ tảo nhả cúi thắt lưng, bỏ giày sang một bên, lại cứ thế mà nhảy vào suối, bước đi hướng Lộ Thương mà tới.

Lộ Thương cắn chặt răng, liều mạng không ngừng trấn áp trái tim đang đập điên cuồng. Chính là vì thái độ bình tĩnh đến thần nhiên của Tĩnh khiến hấn càng sợ hãi, không biết là cái gì xấu đang chờ mình trước mắt.

Tiếng suối ào ào, không khí tràn ngập khẩn trương cùng căng thẳng, mắt thấy Tĩnh chỉ còn cách Lộ Thương chưa đầy một trượng.

“Nha...” Lộ Thương bùng nổ mạnh mẽ, cả kiếm lẫn người đều hướng Tĩnh mà phóng tới, cả thân hình lượn vòng có chút kinh loạn, xuất ra chiêu thức mà khi xưa Tĩnh đã dạy cho, căn bản đã trở thành liều mạng.

Kiếm phóng thẳng đến trước ngực trái Tĩnh, mắt thấy rằng sẽ đâm vào cái bóng trắng kia thì Lộ Thương lại cảm thấy chao đảo, đột nhiên đánh mất mục tiêu công kích.

Thậm chí thời gian không cam lòng cũng không có, Lộ Thương đã bị một đòn từ phía sau đánh xuống, ngã nhào xuống suối.

Muốn giơ kiếm lên, tay phải lại bị một bàn chân trắng tuyết giẫm lên trên.

“Đau quá...” Lộ Thương không nhận được rên rỉ, rõ ràng hẳn nghe thấy tiếng xương tay vỡ vụn.

Không có dũng khí để ngược lên nhìn gương mặt đã từng nhìn đến quen thuộc kia. Lộ Thương nhắm mắt, chờ đợi thanh kiếm của chính mình đâm vào ngực mình.

Đợi lâu mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì.

Bạn đang ?

Lộ Thương rốt cục nhìn không nổi ngẩng đầu lên, lại bị thu hút bởi đôi mắt thâm thúy xinh đẹp. Bốn mắt nhìn nhau, gương mặt Tĩnh không hề nổi sóng, hẳn cũng không thể không biểu lộ xúc động. Dù sao, người hẳn yêu quá xinh đẹp.

“Lộ Thương, em cho rằng em trốn đến đây thì ta không thể tìm được em sao?” Thanh âm Tĩnh không nghiêm khắc, nhưng hiển nhiên cũng không hề hiền lành, cúi người nắm lấy tay trái Lộ Thương, cứng rắn kéo hẳn từ trong nước lên.

“Tài nghệ ta không bằng người, cũng không còn gì để nói. Mau cho ta một cái chết nhanh gọn đi!” Lộ Thương hai tay bị giữ sau lưng, cố gắng nghĩ muốn ngẩng đầu lên.

Tĩnh đối với lời hẳn nói giống như mắt diếc tai ngơ, dùng sức xô đẩy hẳn, dùng dây lưng của hẳn nhanh gọn trói hai tay hẳn lên cao.

Bị Tĩnh hung hăng đẩy, Lộ Thương không tự nguyện, thất thiếu đi tới tảng đá trơn trượt phía xa, cũng bởi vì bị Tĩnh xô đẩy mà vài lần xuyết té, được y kéo đứng lên. Tĩnh hiển nhiên đối với việc hẳn cứ lảo đảo liên tục bất mãn, cho đến khi vừa lên bờ lại hung hăng đẩy thêm một cái, Lộ Thương không kịp phòng bị nhất thời ngã lăn xuống thảm cỏ ven bờ.

Cánh tay đau đớn, Lộ Thương phác giác rằng mình căn bản là không thể đứng lên. Hẳn thực sự miễn cảm với ánh mắt lạnh lùng ở phía sau, không khỏi theo bản năng mà nghiêng chặt răng, liều mạng tự nhủ mình không được yếu thế trước ác ma này.

26. Chương 26

“Như thế nào, không còn khí lực sao?” Xem Lộ Thương không hề giãy giụa, Tĩnh ngồi xuống phía sau hẳn, nhẹ nhàng luồn tay vào vạt áo đang mở rộng của Lộ Thương, vuốt ve lên làn da láng bóng trên tấm lưng rắn chắc

“Người...” Từ phía sau cảm thấy thân mật đến vậy, Lộ Thương sợ hãi kêu ra tiếng, tim cũng không thể không đập mà run rẩy, nhân cơ hội này mà lâm vào dao động.

Bàn tay Tĩnh dần dần trượt xuống, thâm nhập vào vị trí hạ thể bên dưới thắt lưng, vì dây lưng đã cởi, khổ hạ mong manh dễ dàng bị xả trượt ra, rơi xuống. Lộ Thương thật nhanh hít một hơi dài, cái miệng hẳn đã lâu ngày không tiếp xúc với không khí nên khẩn trương cứng lại, làm Tĩnh nhận không được mà nhéo một cái thật đau.

“A... Đừng như vậy...” Lộ Thương cuối cùng cũng buông thả hàm răng cắn chặt mà thở dốc dồn dập. Đáng tiếc thay, với hai tay bị trói chặt, thì thanh âm mà hẳn phát ra chỉ càng khiến hẳn lâm vào thế bị động hơn mà thôi.

Tĩnh trở nên hưng phấn hẳn lên, y thô bạo dùng tay bắt lấy đầu Lộ Thương bắt hẳn quay lại. Cả hai trở thành tư thế mặt đối mặt.

Tĩnh hơi lui ra sau, đứng ở trong nước từ nơi đó, hoàn toàn có thể nhìn rõ toàn thân Lộ Thương, mà hẳn, trên người không còn dây áo, thân áo tả tơi sang hai bên sườn. Lộ Thương ý thức được cả thân mình cùng hạ thể chỉ chit vết thương đang hoàn toàn trần trụi trước mắt Tĩnh, không khỏi muốn theo bản năng mà

co rúm người lại, tìm cách đứng lên. Hắn không sợ cái chết, cái hắn sợ hãi nhất chính là bị gã hoàng đế kia ban cho cái chết như cừu tế...điều đó khiến hắn hoàn toàn mất đi tôn nghiêm.

Tĩnh vẫn im lặng, hai tay như kiềm sắt mà nắm chặt lấy hai chân của Lộ Thương, một khắc nhanh chóng mở rộng ra, chen cả người vào giữa chân Lộ Thương.

Hai chân cơ hồ bị xả đến mức độ lớn nhất có thể, Lộ Thương đau đớn tái mặt, nhưng Tĩnh lại hoàn toàn không có ý tứ dừng lại, mà giữa nơi hai chân có thể bị xé rách đến thống khổ, nơi riêng tư màu phấn hồng cứ như thể thần nhiên phơi bày trước mắt Tĩnh.

Rất đau a.

Ở trong đáy sâu của sự thống khổ, Lộ Thương lại bất chợt nghĩ... Phải chăng Tĩnh muốn xé rách hắn thành hai nửa?

Ồ, có điều chết máu me kiểu này bất quá so với tính cách tàn bạo của Tĩnh thì vẫn còn là nhân từ. Lộ Thương hạ mi mắt, chờ tai họa ập xuống đầu.

Hai chân đã bị mở rộng ra đến cực hạn, Lộ Thương tưởng tượng ra cảnh máu me sẽ bay tứ tung hỗn độn trông cực kì khủng khiếp. Nhưng Tĩnh lại hung hăng áp trên người Lộ Thương, nơi sớm cứng rắn như lưỡi dao sắc bén nhanh chóng cắm vào thân thể Lộ Thương.

Đầu óc Lộ Thương nhất thời rơi vào mảng hỗn độn.

“A...”

Thân thể từng bị thương thế khủng khiếp, lại hoàn toàn chưa có chuẩn bị mà lại bị đâm vào, Lộ Thương từ chỗ nhập khẩu đến tận thắt lưng đều đau mãnh liệt, giống như bị xé rách, cảm giác đau đến nứt ra. Thần trí cũng nhanh chóng trở nên mơ hồ mà không biết gì nữa.

Thất thanh kêu đau, Lộ Thương như thấy được những vết thương bên trong cơ thể toàn bộ như vỡ ra, máu từ trực tràng cứ thế tuôn chảy. Bởi vì bị Tĩnh hung hăng xâm nhập nên dường như máu từ tất cả những chỗ bị thương đều chảy ngược vào bên trong ... thật là thứ thống khổ mà con người khó có thể chịu đựng.

Lộ Thương liếc mình vặn vẹo thân thể lung tung, hạ thân giãy giụa như con cá nằm trên bãi cát, yếu ớt đập thân mình, muốn giãy ra khỏi sự kiềm chế của Tĩnh.

“Không cần... Không cần a...” Bị Tĩnh dã man sát nhập, lại dã man rút ra một cách cuồng loạn, khung cảnh xung quanh Lộ Thương trở nên đảo lộn.

“Đừng lộn xộn! Em như thế làm sao ta nhìn được?” Ở bên trên, Tĩnh khó chịu đè Lộ Thương xuống, lấy tay từ phía sau chặt chẽ ôm lấy hắn, dùng trọng lượng nặng nề đè lên Lộ Thương hung hăng tránh động.

Tĩnh điên cuồng đóng đẩy thắt lưng tinh tế, dựa theo máu tươi mà có thể ra vào dễ dàng bên trong cơ thể co rúm của Lộ Thương.

“Đau... Đau quá... Giết ta... mau giết ta đi...” Ruột như bị đảo lộn, thống khổ bị ép dục điên cuồng, Lộ Thương tuy muốn động, nhưng lại bị Tĩnh kiềm chặt không cho vặn vẹo lung tung ... thứ duy nhất cảm nhận được là cái cảm giác bị thứ động đẩy ra vào trong thân thể làm đau gần chết!

“A...a...a” Thân thể nóng như bị hỏa thiêu, Lộ Thương như thấy trước mắt chỉ có một màu đỏ. Mà hắn thà chết còn hơn là phải thừa nhận cái đau đớn này.

Hưng phấn trong người Tĩnh vẫn chưa đạt đến cao trào, thú tính trong người y bộc phát như muốn đốt cháy cơ thể y. Tĩnh ép chặt Lộ Thương từ đầu đến chân, hạ thân không ngừng va chạm với hắn. Tĩnh chưa bao giờ trải nghiệm cái cảm giác nào điên cuồng như lúc này.

Giải phóng dục vọng bên trong Lộ Thương nhưng y vẫn chưa chịu rút tính khí ra, dục vọng vừa mới bắn đã nhanh chóng hồi phục mà ngẩng cao đầu.

Lộ Thương vẫn đang liên tục co rút, biểu tình thống khổ, tựa hồ vẫn chưa cảm giác được trận chà đạp kia đã kết thúc.

Tĩnh nhú mày, kéo cánh tay đang bị trói của Lộ Thương lại, ép y dựa vào người mình. Cảm thụ được hân trong lòng ngực hơi run rẩy, lòng y tràn ngập cảm giác ấm áp xa lạ. Tĩnh im lặng, chờ đợi hân từ thống khổ mà quay trở lại.

“Ồ... đau quá.” Nghe được tiếng rên rỉ nhẹ trong lòng ngực, Tĩnh vội vàng thả lỏng cánh tay hữu lực, nhìn Lộ Thương từ từ ngẩng đầu lên. Mặt đối mặt, nhìn nhau như hai người xa lạ, Lộ Thương lại cúi đầu: “Người đã thỏa mãn chưa? Mau động thủ đi!” Thanh âm nghe thật thấp, tựa như đáy lòng lạnh băng, nói.

Trong lòng là một khoảng trống mênh mông, thân thể lại đau đớn vô lực, Lộ Thương cảm thấy mình thật tệ hại khi đối mặt với Tĩnh. Hân thừa nhận một điều, đối với nam nhân xinh đẹp trước mặt kia mình hoàn toàn không thể kháng cự, không phải là vì hân không có khả năng, mà là vì đó là người hân yêu nhất.

Tĩnh im lặng, trên gương mặt hoàn mỹ vẫn không để thấy một biểu lộ nào. Y rút tính khí của mình ra, làm thân thể tàn tạ của Lộ Thương thêm một lần đau đớn, chỉ có thể yếu ớt ngã xuống đất

“Động thủ, chỉ là để giết em. Nhưng mà tại sao ta lại phải giết em?” Tĩnh đứng lên, chỉnh sửa lại y phục lộn xộn trên người, hướng mắt nhìn Lộ Thương đang nằm dưới đất.

“Đừng diễn xiếc trước mặt ta!” Lộ Thương cuối cùng chịu không được, nhìn đau mà đứng lên: “Ta thừa nhận rằng mình không phải là đối thủ của ngươi. Vì vậy mau động thủ đi, còn thích hành hạ ta? Ta là bại tướng dưới tay ngươi, chỉ mong ngươi để lại cho ta một chút tôn nghiêm đi, không được sao bệ hạ?”

Hốc mắt đã thấy cay cay, Lộ Thương liều mạng nhịn xuống nước mắt mà nhìn vào khoảng không bên cạnh, cố gắng nuốt xuống khí huyết cuộn cuộn trong lòng: “Không phải chính ta là kẻ đã giết chết Dũng Nghĩa vương thúc mà ngươi yêu nhất sao? Nợ máu trả máu, ta chết đi là xong. Ta giỏi không bằng ngươi, chết cũng không oán trách.”

Tĩnh nhìn chằm chằm vào Lộ Thương một lúc, đôi môi lại vẽ lên một nét cười lạ: “Không nhịn ta nữa sao? Tôn trọng! Em muốn ta tôn trọng em thế nào? Mau nói cho ta biết!” Y nâng bàn chân bạch ngọc, tàn bạo hướng bụng Lộ Thương mà dùng sức chà đạp.

Lộ Thương cắn chặt răng, hai tay gắt gao bấu lại, chịu đựng áp lực ở phần bụng. Phía trên bắp đùi, máu loãng cùng tinh dịch cũng vì thế mà chậm rãi chảy ra, tựa như một bức tranh đông cung sống động vô cùng đẹp để mang chút thê lương.

Tĩnh cũng không dùng thêm lực, hạ chân xuống dưới, nhẹ nhàng sờ nắn vào tính khí không gì che giấu của Lộ Thương.

“Hình như vừa rồi em không hài lòng với sự phục vụ của ta...” Bàn chân khẽ ấn vào tính khí uể oải, Tĩnh cười cợt nói: “Ngón ta thế này dụng tâm để lấy lòng em đây?”

Lấy lòng ta!! Lộ Thương đáy lòng cười lạnh, có ai sử dụng cái phương pháp làm tình như muốn đâm thủng ruột của người khác để lấy lòng hay không!?

“Quên đi, cho em thoải mái một chút...” Tĩnh nhẹ nhàng di chuyển chân, cảm thụ thấy nơi bên dưới này mềm mại đến kì lạ.

“Ngươi...” Lộ Thương vội dựng thẳng đầu gối, hai tay vội xuống giữ chặt mắt cá chân y, nhưng dùng lực như thế nào cũng không khiến cái bàn chân hư hỏng kia dừng lại.

Hoàn toàn không cảm thấy chút hưng phấn. Động tác của Tĩnh không thô lỗ, thậm chí có thể nói là ôn nhu, nếu như chính mình không thụ thương thì xem chừng đã đứng lên rồi.

Chính là hiện tại chỉ có cảm giác bị khuất phục. Đau lòng có lẽ chỉ thêm nhục, Lộ Thương nuốt xuống câu muốn Tĩnh dừng tay.

Hân trong lòng suy nghĩ, Tĩnh sẽ không bao giờ để ý đến mình, đây chỉ là khiến cho hân cảm thấy trước khi chết còn phải chịu thêm đau đớn hơn, bị thảm hơn mà thôi. Mà nếu cho y biết rằng cái nơi bị y tàn phá đã khiến hân từ một cuộc sống bình thường trở thành hoạn quan, chắc sẽ làm y cười đến rụng răng.

Bàn chân Tĩnh cực kì khiêu khích đi tới đi lui, mà Lộ Thương ở dưới không biết đang tỏ ra cảm xúc gì, chỉ là im lặng để hai mắt nhìn trời, mặc kệ y áp dụng cái gì lên người hân cũng được.

Đối mặt với một Lộ Thương như xác chết, Tĩnh cũng không còn hứng trí. Y nghi hoặc ngừng động tác, nhìn xuống người không có phản ứng gì kia, ngồi xổm xuống bên cạnh, đưa tay vuốt phần bụng bằng phẳng, rồi bất ngờ chà xát thật mạnh, hạ thể Lộ Thương có phản ứng đỏ lên, nhưng vẫn không có dấu hiệu cương.

Tĩnh cuối cùng cũng nhận ra dị trạng, động tác trên tay dừng lại, chuyển hướng nhìn về phía Lộ Thương, cau mày: “Em muốn thế nào đây? Là không cương lên được nữa?” Nói rồi, y dùng tay ấn mạnh vào đỉnh linh khẩu, Lộ Thương vì hành động dâm loạn kia cuối cùng cũng chấn động một chút, đành mết mết mỗi gật đầu, thừa nhận khuất phục.

“Được rồi, mau giết ta đi...” Ngữ khí hần nhẹ như không “Người có thể vì ta cùng người, đã từng...từng có... quen biết trước đây, giết nhanh lên một chút...” Lộ Thương đem bốn chữ “giao tình ngày xưa” nuốt xuống. Bạn đang ?

Hắn biết bộ dạng mình hiện tại có bao nhiêu khó coi: trên thân là một mảnh xiêm y rách nát để lộ vết thương trên ngực, trên vai vẫn còn sẹo, toàn thân là những vết hôn ngân thô bạo cùng những chất lỏng dâm đoạn của Tĩnh. Như vậy chết đi, chắc có thể tạm gọi là sạch sẽ...

“Vì cái gì mà em lại nghĩ ta sẽ giết em? Em chán sống rồi à?” So sánh với biểu tình chán nản của Lộ Thương, Tĩnh lại nhàn nhã ngồi xuống bên cạnh, không nặng không nhẹ mà hỏi.

“Không phải người mong giết được ta lắm hay sao? Ở cửa thành Đồng An, người đã suýt đạt được ước nguyện rồi còn gì?” Lộ Thương cố gắng trở mình, né tránh ánh mắt Tĩnh, còn Tĩnh thì nhìn hắn, tâm can dao động. Hắn nhìn nghiêng trông rất đẹp a, nhưng thời gian qua nhìn đã gầy yếu hơn, so với trước kia thì thất lực nhỏ bé càng rõ ràng hơn, thứ hồng bạch lẫn lộn ở nơi riêng tư lộ lộ càng khiến Tĩnh có điểm không không chế được mình.

“Vậy sao...” Tĩnh một bên ngữ khí hàm hồ đáp, một bên kéo cả người Lộ Thương lại, bắt hắn tựa vào ngực mình, tỏ vẻ sẵn sàng mà cởi bỏ dây trói, nhẹ nhàng vỗ về cánh tay tụ huyết. Cuối cùng Tĩnh với người này là có bao nhiêu yêu thương?

Tâm vẫn chìm nổi trong suy nghĩ, Lộ Thương có điểm hốt hoảng, lại bị ép dựa vào ngực Tĩnh, thẳng đến khi y khẽ vuốt ve thân thể hắn, Lộ Thương mới cảm thấy giạt mình, phát hiện ra tình cảnh hiện tại có bao nhiêu quỷ dị.

Lộ Thương vội muốn đứng dậy, một lần nữa bị Tĩnh gắt gao ôm chặt lại: “Được rồi, ta sẽ không giết em... Mọi chuyện ta đều đã nghe Chân Hi nói rõ...”

“Cái gì? Người nói cái gì nói rõ?” Lộ Thương giạt mình, quên mất cả trốn, xoay người lại hỏi.

Cả hai, một lần nữa mặt đối mặt...

“Độc được, là do Hi Chân cấp...” Tĩnh bất động thanh sắc, tay giữ chặt lấy hắn, trả lời.

Lộ Thương ngơ ngác nhìn Tĩnh, trái tim như thất lạc, nhất thời không biết phải dùng từ ngữ gì để diễn tả...

27. Chương 27

“Không hiểu sao?” Tĩnh ghé sát lại, biến thành tư thế chạm môi vào vành tai hắn, nhiệt khí thổi vào tai khiến Lộ Thương hơi ngửa ngác: “Ta biết em với cái chết của Dũng Nghĩa là không liên quan, ta muốn cởi bỏ oan khuất cho em...”

Lộ Thương chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt khí chậm chậm dâng lên lòng ngực, vẫn không nói nên lời. Tất cả vết thương đều đang gào thét. Đáy lòng y sôi sục. Tĩnh hôn nhẹ lên môi hắn, hai đôi môi ấm nóng hòa vào nhau.

Lộ Thương sau một hồi ngơ ngác, liền vận hết sức mạnh mà đẩy Tĩnh ra, giãy giụa tìm cách đứng lên, vơ đại một cái áo khoác rách nát choàng lên người, hướng dòng suối mà đi.

Tĩnh kinh hãi, vội vã đuổi theo, dùng sức giữ chặt Lộ Thương đã đến giữa suối: “Tại sao em lại giận? Rõ ràng là em đang cao hứng!”

Lộ Thương cũng không quay đầu lại, dùng sức cắn môi, một lúc sau mới bật ra một câu: “Cao hứng? Ta vì cái gì mà cao hứng? Hi Chân công chúa ở đâu? Chẳng phải vẫn tiếp tục làm hoàng hậu hay sao?”

“Làm sao lại vậy?” Tĩnh làm một bộ dạng bưng tỉnh đại ngộ: “Nói nửa ngày, vẫn là em ghen với muội ấy...” Mở rộng tay, y đem Lộ Thương ôm vào trong ngực: “Nàng tự sám hối, xuống tóc xuất gia...”

“A...” Tĩnh vì câu trả lời này mà run rẩy. Xuất gia?

Hi Chân công chúa gương mặt xinh đẹp, vốn sống sung sướng nhàn nhã, nay lại đơn côi tịch mịch ở nơi vắng vẻ làm ni cô, ngày ngày nhìn bóng hoàng hôn buông xuống... Lộ Thương thật không dám đem ra mà so sánh, trong tâm thất lại.

Nhiệt độ phía sau của Tĩnh vẫn không ngừng tăng lên, Lộ Thương lại cảm giác như hai người vẫn cách nhau một tầng băng sơn dày. Y ích kỷ, vốn không sợ bị kẻ khác cười chê, còn hấn lại đi mê luyến nam nhân này, kì thực cả hai quá khác biệt với nhau.

“Vậy là... Chỉ còn ta... phải không?” Thanh âm lần này hấn phát ra thật nhẹ, như không muốn ai nghe thấy

“Là ý gì?” Tĩnh thu mày liễm ôn nhu, lại dùng lực mạnh mẽ ép Lộ Thương quay đầu lại, mặt đối mặt nói chuyện.

“Dùng Nghĩa đã chết, Hi Chân cũng xuất gia... Cho nên người mới cần tới ta?” Lộ Thương không chút sợ hãi, nhìn vào ánh mắt băng lãnh của nam nhân đối diện. Mỗi chữ nói ra, lòng hấn lại tan nát thêm một lần nữa.

Mắt thấy đồng tử xinh đẹp của Tĩnh đang co rút lại, hấn biết rằng y đang cố gắng kiềm chế tức giận, đồng thời cũng cảm nhận được những ngón tay thon dài đang dần buông lỏng. Lộ Thương tự thay mở xiêm y, lộ ra vết thương trên vai, trên ngực trông nhức mắt.

“Người tùy tiện xác nhận ta là kẻ giết người, liều mạng đẩy ta vào chỗ chết, bây giờ lại tùy tiện nói rằng ta oan uổng. Người nghĩ rằng ta sẽ hoan hô sung sướng, quỳ lạy dưới chân người, cầu xin người hay nhét ta vào cái hậu cung ba ngàn mỹ nữ của người hay sao? Người xem ta là cái gì? Sủng vật? Đồ chơi? Hay luyến đồng nuôi dưỡng?” Lộ Thương run rẩy lên án, những vết thương trên người được dịp nhức nhối.

Thanh âm của hấn không kèm chế mà trở nên bén nhọn như dao. Hấn muốn dùng sức giãy ra khỏi sự kềm cặp của Tĩnh nhưng không thành. Tĩnh từng bước áp mặt đến gần, đem môi áp chặt vào môi hấn, muốn cạy mạnh mà áp chế lấy cơn giận của Lộ Thương.

Đôi môi y điên cuồng đảo qua lại trong khoang miệng Lộ Thương, bàn tay cũng hung hăng chạm đến nơi giữa bắp đùi.

“Ba.”

Âm thanh thâm thúy vang lên, ngưng đọng cả không khí.

Tĩnh dùng gương mặt hết sức khó tin nhìn hấn. Mà Lộ Thương cũng vô cùng bất ngờ trước hành động mà bản thân mình vừa làm, hấn run rẩy nhìn vào bàn tay vừa cho ra một cái tát đau điếng vào mặt thiên tử.

“Là... là do người không chịu buông...” Chỉ là đơn giản đem chuyện sống chết để lên đầu, vốn không quan tâm sống chết của chính mình nhưng không ngờ lại cho hoàng đế Hiên Viên Tĩnh cao ngạo không ai bì nổi kia một cái bạt tai...

Thật là...

Tĩnh đứng yên một chỗ im lặng, y năm nay hai mươi tuổi, đúng là chưa ai dám đánh y. Y thân phận tôn quý, ai cũng kiên dè, y một thân võ công cao cường dù là có cải trang vi hành cũng không ai dám ám hại.

Lộ Thương sợ sệt lui lại một bước. Sát khí trên người Tĩnh khiến hấn lo lắng, nhưng chính là tự tôn không cho phép hấn lùi thêm bước nữa, Lộ Thương dừng cảm đứng lại mặt đối mặt với Tĩnh, trước sau gì cũng chết, hấn đành đứng yên đối mặt với tai họa.

“Cảm giác tốt lắm a!!” Tĩnh nghiêng răng nghiêng lợi, một chữ treo trên đầu mà bước đến, từng bước hướng Lộ Thương mà đi, ánh mắt hiện ra tia thịnh nộ cực quang.

Nghi Phi ... đại học sĩ chi nữ, mĩ mạo đa tài, một lần vì vô ý đập Tĩnh làm rơi mũ miện mà được ban tử. Liên quý nhân ... Giang Nam đại mĩ nữ, bởi vì cùng Tĩnh giao hoan, móng tay vô tình xước qua vai y mà được ban tử... Không biết sao, lúc làm thị vệ nghe được những tin đồn loạn thất bát tao về chuyện xưa Tĩnh đối đãi với phi tần lúc trước mà một khắc toàn bộ nổi lên trong óc.

“A...” Nghĩ tới những gì tưởng tượng, vừa lúc bị Tĩnh bắt được, Lộ Thương không khỏi hoảng sợ hét lên

“Không... a...” Tĩnh ép hấn ngã xuống đất, những sợ hãi khắc cốt ghi tâm cuối cùng cũng bật thành âm thanh, theo yết hầu trào ra.

“Em thật lớn gan! Quả nhiên nếu không dạy dỗ lại thì em thật sự không coi ai ra gì!” Tĩnh tức giận hóa thành hành động, ngón tay sắc nhọn của y đâm vào làn da Lộ Thương, bàn tay thô bạo trên người hấn vuốt ve, đem kiện áo rách nát cuối cùng xả xuống. Một bên nổi giận dùng dùng đem ngoại bào của mình cởi ra, hai ba động tác đã cởi sạch quần dài lẫn quần lót, đem hung khí kiên quyết đặt vào nơi mẫn cảm của Lộ Thương.

“A... Không cần như vậy... Cầu người...” So với việc bị Tĩnh chà đạp, Lộ Thương hấn thà chịu ban tử, tuy rằng đã đánh mất khoái cảm, nhưng thân thể bị lật tới lật lui, lại vì cùng Tĩnh dây dưa mà khó có thể áp chế tiếng thở hổn hển.

Một bên tay bị gãy trở nên vô dụng, một bên tay còn lại bị Tĩnh gắt gao chế trụ, Lộ Thương chỉ còn cách trơ mắt nhìn Tĩnh dùng sức cắn lấy ngực mình, đầu vú bị kích thích trở nên cứng ngắc. Hấn một lần nữa lâm vào trạng thái cuồng loạn.

Ý đồ dùng tay sáp nhập vào thân thể của Tĩnh lại khiến Lộ Thương bừng tỉnh, thân thể hấn chịu quá nhiều thương tích, cơ bản là không thể chịu đựng bị chà đạp một lần nữa. Tĩnh rõ ràng là muốn y chết vì dục vọng bên trong a. Rõ ràng là sẽ chết, hấn cũng hiểu thể trạng mình cư nhiên không thể tiếp nhận nổi một lần sáp nhập không có yêu thương nào nữa.

Tĩnh không lời lẽ, chỉ chăm chỉ dùng cái lưỡi nóng bỏng, liếm qua lại trên phần bụng bằng phẳng, ngón tay hướng xuống dưới, càng cố xâm nhập vào sâu bên trong.

“Ô...” Lộ Thương vốn không chuẩn bị mà kinh hô, lại nghĩ Tĩnh tiếp theo sẽ không thương hoa tiếc ngọc mà sáp nhập thì...

Vâng, lại nói tiếp, Tĩnh dùng miệng để làm cho hấn a, đây không phải là lần đầu, nhưng trong cái tình trạng này, với lại vừa nãy hấn còn tặng y một cái tát a...

Lộ Thương thấy mình thật hồ đồ, nhưng vì khoang miệng ấm áp đang bao hàm xung quanh tính khí rũ rượi của hấn mà run rẩy. Tĩnh cố gắng làm cho Lộ Thương đâm vào sâu hơn, làm hấn cảm giác tính khí đã ở sâu trong cổ họng. Tĩnh buông bàn tay đang nắm giữ hai cánh tay vô lực của hấn, chuyển xuống nắm lấy toàn bộ gốc rễ của thứ kia, làm nơi mềm mại nhất của Lộ Thương rơi trọn vào khoang miệng ấm nóng. Đầu lưỡi trước sau vận động với nguyên tắc trước chậm sau nhanh, như là ảo ảnh bữa vậy. Trong quá trình khẩu giao cho Lộ Thương, ngón tay Tĩnh vốn thủy chung không có đình chỉ quá trình thăm dò bên trong Lộ Thương. Y bỗng nhiên dùng sức thả ra hút vào nơi mềm mại kia điên cuồng vài chục cái, ngón tay bên trong gắt gao lay động làm Lộ Thương khoái cảm đánh úp như điện giật, không nhận được kêu ra tiếng.

“Ô...” Lộ Thương cảm thấy thứ của mình bên trong Tĩnh, như kì diệu bắt đầu đứng thẳng lên.

“Ô... Đứng... đứng...”

Tĩnh giống như tìm được một món đồ chơi làm mình vui vẻ, có chút kiềm chế mà động tác trở nên nhẹ hơn một chút. Lộ Thương không khắc chế được tiếng gọi rên rỉ của bản thân, rõ ràng cảm giác được lâu lắm rồi chưa có một cảm giác kích thích đến thế, từ hậu đình truyền mạnh tới phân thân, cảm giác được nó chậm rãi đứng lên, thậm chí cảm giác được rõ ràng trong vùng cổ họng của Tĩnh.

Tĩnh vẫn giống như thể liều mạng bằng mọi giá khiêu khích được hưng phấn của Lộ Thương, tiếp tục đưa tính khí thô to của hấn trong miệng mình không ngừng ra vào, dùng môi và lưỡi liều mạng ma sát, thậm chí ngón tay đã gia tăng thêm một bên trong Lộ Thương, dùng sức đẩy ra vào nơi khiến Lộ Thương đã đánh mất tất cả lí trí kia.

Rốt cục nguồn năng lượng khó nhằn nại tích tụ bên trong Lộ Thương quá lâu không được phát tác đột nhiên bộc phát ra, Lộ Thương nghĩ muốn đi ra, lại bị Tĩnh mạnh mẽ hàm trụ không thể buông. Trong khoảnh khắc, tinh dịch vừa nóng vừa đậm đặc phun trào đi ra, trên khóe miệng Tĩnh chậm chạp chảy xuống.

Lộ Thương trong nháy mắt bị cảnh tượng này dọa cho ngây người, không kịp hưởng Tĩnh ngăn y ngừng nuốt trọn tinh dịch của hắn.

“Người... người...” Lộ Thương dùng bộ dạng không thể tin được nhìn Tĩnh, cho dù hình dáng vô cùng kì lạ nhưng vẫn toát được vẻ nhân nhã, cao quý: “Người thật đúng là điên rồi...”

“Còn nói, không phải em mới bị ta lộng một tí đã không chịu nổi rồi sao?” Tĩnh dùng tay lau miệng, băng quơ nói.

“Còn không phải vì đó là người...” Nói ra rồi Lộ Thương mới ý thức được chính mình không đánh đã khai, định che miệng lại, vẫn là bị cái nhìn bình tĩnh soi từ đầu tới chân của Tĩnh khiến hắn trở nên rối loạn, nhin không được xấu hổ mà cúi đầu.

“Em thích ta ư?”

“Cho dù thích thì sao?” Đối diện với Tĩnh đang áp sát vào người, Lộ Thương chỉ cảm thấy chua xót, hắn nhớ đến những người có tình ý với y, ân, tất cả đều không có kết cục tốt đẹp: “Hi Chân công chúa cũng không phải rất thích người sao? Kết cục của nàng thì thế nào?”

Tĩnh sắc mặt thâm trầm, y không mở miệng, chỉ đem Lộ Thương ôm vào, bàn tay buông tha thứ giữa hai chân hắn, chậm rãi từng chút một vuốt ve cánh tay hắn.

“Trước kia...” Ngay khi Lộ Thương vẫn còn trầm mặc, Tĩnh đã mở miệng “Ta điên cuồng mê luyện Dũng Nghĩa vương thúc. Mặc kệ hắn có vợ, thậm chí có con, y vào thân phận hoàng đế mà mạnh mẽ giữ chặt lấy hắn. Nhưng đối với ta, Dũng Nghĩa vương thúc ngoài tình thúc chất chưa từng có loại tình cảm nào khác, dù là trước, dù là sau đều thế. Mặc kệ ta ép buộc thế nào, hắn vẫn không chịu thuận theo ta, cứ trốn ta, thậm chí còn mang cả nhà chạy trốn, không tiếc mang danh phản bội tổ quốc mà lập đất xưng vương cùng ta đối kháng...”

Thanh âm của y thật ảm đạm, ngón tay vô ý thức lưu lại trên ngực Lộ Thương, cảm nhận tiếng tim đập vội vã của hắn.

“Việc này làm cho ta phát điên lên! Trên thế gian có người dám không theo ta! Nhưng ta đăng cơ chưa lâu, nếu đem quân xuất binh viễn chinh, hiển nhiên là bất lợi cho ta rồi. Vì thế ta tìm kiếm xung quanh, gặp bất cứ nam nhân nào giống Dũng Nghĩa vương thúc là dùng bạo lực chinh phục, sau đó tàn khốc giết chết, dùng cách này để giải quyết dục vọng của chính mình...rồi vài năm sau ta gặp em...”

“Ngay từ đầu ta đã nghĩ, em với Dũng Nghĩa vương thúc cũng cùng là một loại người, cho nên bất chấp tất cả có được em. Chính là sau này mới phát hiện ra rằng, em và Dũng Nghĩa vương thúc hoàn toàn không giống nhau. Em không có cái loại khí khái nam tử hán đại trượng phu của hắn, em bề ngoài kiên cường nhưng bên trong yếu đuối...đối với em gây bạo lực hành hạ nhưng em lại không có phản kháng mãnh liệt làm ta mất dần đi hận thù...” Che lại miệng Lộ Thương muốn phản bác, Tĩnh tiếp tục nói: “Ta biết em thích diện mạo của ta, kháng cự không được ta, chính là ta cũng không nhin được mà cùng em nhiều lần làm trên giường, đến mức chính ta cũng ngạc nhiên.”

Tĩnh chậm rãi đưa bàn tay, che đi hạ thể lộn xộn của Lộ Thương. Lộ Thương có ý giãy dụa, nhưng lại bị y gắt gao ôm thật chặt vào trong ngực không cách nào phản kháng.

“Nói thực ra, ta bắt đầu có điểm sợ hãi...sợ hãi chính mình đã quên Dũng Nghĩa, và lại bắt đầu thích người giống em, loại người căn bản không hề thích hợp với ta! Ta chịu không nổi, chịu không nổi áp lực nghĩ mình quên đi cảm giác cổ chấp theo đuổi Dũng Nghĩa lâu nay, ta quyết định truy bắt bằng được Dũng Nghĩa về để tình cảm trong tim ta không bị phai mờ, bảo trì cho tình cảm của ta bao năm nay ta vẫn là thế.”

28. Chương 28

Tĩnh vô ý thức nhẹ nhàng vuốt ve Lộ Thương, tiếp tục hướng hân mà thổ lộ: “Nhưng khi bắt được Dũng Nghĩa về, mặt kệ ta như thế nào điên cuồng làm nhục hân, ta cũng không thể nào tìm lại được cảm giác mê đắm trước kia... Ta không tin thời gian có thể hòa tan tình cảm của ta! Ta không tin! Ta tuyệt đối không tin tưởng, ngày đêm canh giữ bên hân, kiên quyết muốn mang tâm tình mất mát của mình quay về Mà ta khi nghe được em giết chết Dũng Nghĩa, cơ hồ ta muốn điên lên! Ta theo bản năng nghĩ rằng em phá hủy Dũng Nghĩa của ta, chuyện này càng làm ta thêm muốn giết chết em, quyết tâm diệt trừ tất cả tâm tình của ta với em ...cho nên ở cửa thành hạ một chiêu sát thủ, một lòng nghĩ muốn diệt trừ em...diệt trừ cái vết sẹo như khắc tinh của ta đi! Cho nên...cho nên...”

“Sau đó thì cái gì người cũng đều dừng lại...”

Không khí lại một lần nữa ngưng đọng, Lộ Thương hoàn toàn không biết nên biểu lộ cái thần thái gì, nói cái gì với Tĩnh... nam nhân ích kỷ này, vì không muốn phá hủy tình cảm của mình mà đi phá hủy cả gia đình người khác. Lại không chút do dự đem mình như rác rưởi ném ra ngoài ... chẳng qua bởi vì sợ hãi bản thân đã yêu một người khác, y cho rằng điều đó sẽ làm hỏng đi si mê hoàn mỹ của y với một người trong quá khứ.

“Cho nên?” Lộ Thương vô lực hỏi, đối với chuyện này, hân thực sự chẳng quan tâm nữa.

Hân nghe thật rõ âm thanh mình nói có bao nhiêu lãnh đạm.

Tĩnh giật mình ngẩng đầu lên, y chưa từng trước mặt người khác biểu lộ nhiều tâm tư đến vậy, lần đầu tiên làm như vậy mà đối tượng lại không hề có chút cảm kích, cứ nhiên không hề cảm động mà ôm lấy y thề nguyện đời này kiếp này... cũng thực làm cho y có phần kinh hãi.

“Ta muốn em theo ta về thành. Dũng Nghĩa đã chết, Hi Chân lại xuất gia... Dù sao thì mưu kế của ta cũng là đưa em về, cái người mà trên người không còn gì dùng được nữa này, ta chấp nhận, chấp nhận thôi!” Y ôm chặt Lộ Thương, môi y lại tìm môi hân.

“ Mau buông ra!” Bị Tĩnh nói thành kẻ không dùng được gì, không đáng một đồng một cắc, Lộ Thương liền làm sao có thể nghe theo chỉ phối, hân liều mạng giãy giụa vạy vẹo cơ thể, một bên chân bị trượt, kéo cả Tĩnh lọt vào giữa suối.

Tĩnh đương nhiên là Tĩnh, cho dù bộc bạch tâm tình cũng không bao giờ yếu thế. Y nắm tóc Lộ Thương, nhanh chóng nhìn thẳng vào mắt hân, dùng ngữ khí uy hiếp: “ Chẳng lẽ em đã quên chính mình ngoài ta không thừa nhận được ai nữa sao?” Bàn tay ác ý bắt đầu men theo thân thể Lộ Thương xuống dưới, ý nhắc nhở rằng vừa mới một lát trước Tĩnh còn làm cho hân vui thích.

“Ta thà làm thái giám!”

“ Phải không? Đây là em nói đó nga! Ta thật muốn xem em còn mạnh miệng đến khi nào nữa”

Lộ Thương thật sự không biết y còn muốn làm ra cái trò hề gì, mặt mày cứng ngắc theo dõi hân từ trong lòng lấy ra một cái túi gấm.

Một tay ép chặt Lộ Thương vào ngực, một tay cởi bỏ túi gấm, Tĩnh lấy ra một vật, dùng miệng ngậm thật chặt rồi thổi, một tiếng rít chói tai kéo dài cắt qua không gian tĩnh mịch. Đó là loại vũ khí hành quân, dùng sức gió thổi còi, còn là truyền lệnh xuống.

Lộ Thương biết trong lòng không ổn ...bên tai chỉ nghe trạm gác phía tây rừng rậm bắt đầu vang lên tiếng sần sật, cách hơn mười trượng có tiếng người tiến vào càng gần.

Một đội cảnh binh chỉnh tề từ trong rừng rậm chui ra, ngay lập tức đứng thành hàng, Lộ Thương không khỏi kinh hô ra tiếng. Đi đằng trước hàng binh sĩ này, chính là huynh đệ đồng cam cộng khổ của mình, tương cứu lúc hoạn nạn. Bọn họ bị dây thừng trói gô, đều đang dùng ánh mắt vạn phần kinh ngạc nhìn hân.

“ Người...người... nhưng...” Lộ Thương nhin không được thanh âm run rẩy. Hân thống hận chính mình, cứ nhiên bị biến thành cái dạng này, hân là hoàng đế tôn quý a, bệ hạ điều động một hai chi quân đội thật nhẹ như nhắc tay nhắc chân, chính mình cứ nhiên lại kêu các anh em né đi, thật ra là chui đầu vào rọ.

“ Lão Đại!” Tào Tín nhện không được, lại bị cảnh binh phía sau dùng sức lôi dây thùng trói chặt người lại: “ Lão đại, huynh làm sao vậy? Những người này là ai...còn có...này này...huynh vì sao lại bị đặt dưới thân nam nhân?”

Ồi...trời...ôi!

Lộ Thương nhất thời cảm thấy có cái gì nổ mạnh trong đầu mình...tại sao lại quên mất trạng thái của mình trước mặt họ?

Hắn chính là trần như nhộng ở dưới thân Tĩnh, mà thân thể cùng bộ vị bí mật đang đồng dạng với nam nhân kia dí sát vào nhau đến không ngờ.

Trời ạ! Hình tượng trại chủ của mình hoàn toàn xong đời!

Hắn trước mắt tối sầm, lăn ra bất tỉnh nhân sự...

Vâng, kết thúc.

Tiểu Hoa Quế như thường lệ, hết canh năm liền đến tắm cung Hoàng thượng rửa mặt chải đầu, vừa vào đã thấy trên long sàng hoa lệ rồng tuếch, căn bản không hề có dấu vết có người ngủ lại.

“ Trời ạ! Bệ hạ mất tích rồi!!”

Tiểu Hoa Quế một đường chạy như điên đến phòng chưởng sự, một đường vừa đi vừa khóc than, cả tắm cung lại trần ngập thanh âm kêu la của hắn.

“ Ngạc nhiên cái gì! Còn không mau đến cung Đồng Hoàng Hậu thỉnh!” Đại chưởng sự bị đánh thức, là giận cá chém thớt a.

“ À, vâng...đúng rồi.” Tiểu Hoa Quế một điệp thanh trả lời, nhanh như chớp hướng ra phía hoàng thành mà chạy.

Nghe được thanh âm ồn ào, Tĩnh không hờn giận trở mình, nhìn Lộ Thương mệt mỏi đang ngủ say bên cạnh. Đêm qua hai người mây mưa kéo dài cho đến tận khuya, Lộ Thương cuối cùng là không chịu được ngất xỉu đi, khó trách hôm nay mê một thành cái dạng này.

“ Bệ hạ, hôm nay có vào triều sớm?” Ngoài cửa sổ là thanh âm nho nhỏ của Hoa Quế cẩn thận gọi vào.

“ Bệ hạ, đại ca...a...hầu gia đi được không, hôm qua ta cùng ngài có hảo ước sớm nay đến ngoại ô săn bắn a.” Tào Tín lớn giọng.

Tĩnh không hờn giận, chậm rãi mặc xiêm y, nhẹ nhàng mở cửa.

Tiểu Hoa Quế đi lên trước, Tĩnh phát phát tay, ý bảo hắn nói sau. Tào Tín lại nhện không được nhìn vào trong phòng “ Hầu gia.”

“ Cái gì mà Hầu gia, Hầu gia...” Tĩnh một phen tha Tào Tín ra ngoài.

“ Đây.” Y vội vàng đưa túi tiền mà lấy ra vài đỉnh vàng, hướng Tào Tín đưa, nói “ Hôm nay Hầu gia không thoải mái, người tìm vài huynh đệ đến Đồng Hoa Lâu chơi thôi! Đừng tìm Tiểu...khụ khụ, Lộ Thương!”

“ A, hầu gia bị bệnh, bệnh gì?” Tào Tín tựa hồ có điểm sợ ba chữ Đồng Hoa Lâu, vẻ mặt không tình nguyện truy vấn.

“ Ai da... Tào gia à...” Ngay cả Tiểu Hoa Quế cũng nhìn ra sắc mặt Tĩnh không đúng, vội đem Tào Tín tha ra bên kia.

Tào Tín một bên nói thầm :“ Cái sự tình gì đây a! Phong hầu cũng phong hầu rồi, còn cái gì kêu Đồng Hoàng Hậu a? Còn không gọi Hoàng Hậu cho rồi! Còn bắt huynh đệ chúng ta đều phải ở lại, cố ý chứ gì nữa. Cái người làm hoàng đế này! Sợ người khác không biết đại ca ta cùng người là gì chắc?”

Tĩnh xanh mặt, làm bộ không nghe thấy hắn hồ ngôn loạn ngữ, một mạch đi ra ngoài, kêu Tiểu Hoa Quế gọi kiệu tới.

Nguồn :

Mắt thấy trời dần dần sáng lên, lại là một ngày mới ở thành Đồng An.

HOÀN CHÍNH VĂN

29. Chương 29: Phiên Ngoại 1

Buổi tối ở thành Đồng An phần hoa , hoàn toàn khác những năm tháng khi xưa ở trên núi.

Bởi vì ở dưới chân thiên tử, cho dù đêm đã khuya lắm rồi, xa xa vẫn còn mơ hồ thấy được khu vực tử lâu nhập nhoạng ánh đèn dầu, loáng thoáng những thanh âm nói chuyện lan vào sâu phủ trung...

Vừa vào cửa Hầu phủ tối đen như mực..

Cho dù không đọc quá nhiều sách vở, Lộ Thương cũng từng nghe qua những cảnh này. Trước kia chỉ biết những cảnh này để chỉ cuộc sống nữ tử bị trói buộc thật sâu trong đình viện nhà giàu có, cả đời cứ như vậy tĩnh mịch lẻ bóng mà để thời gian trôi đi...

Như thế nào cũng không nghĩ được có một ngày, chính mình cũng rơi vào cảnh như vậy.

Bao chuyện trước đây trải qua với Tĩnh, đã qua nửa năm, để trở thành người ở bên cạnh y, Tĩnh phong hấn làm Đồng Hoàng Hầu.

Bởi vì quan hệ nên mới đơn giản tạo ra chức vị này, Lộ Thương hàng ngày cũng không có thực chức đảm nhiệm cái gì, công tác chính mỗi ngày...chỉ là cùng Tĩnh sống phóng túng.

Tuy rằng ngay từ thời gian đầu tiên, sống vừa xa hoa vừa phô trương, chưa bao giờ nhìn thấy đích thực trân tu mỹ thực, ca vũ động lòng người, làm Lộ Thương đương nhiên là rất hưng phấn. Nhưng nhìn nhiều mấy cái thứ này, chỉ cần một tháng Lộ Thương đã không chịu nổi.

Tuy rằng trước kia làm sơn trại vương, không có nhiều hưởng thụ như thế, nhưng chính là sự vui vẻ nhỏ nhỏ, chén lớn uống rượu, ăn miếng thịt to, thiếu tiền lao xuống núi cướp một ít, lại cùng huynh đệ du sơn ngoạn thủy, hưng trí thì đi tìm kĩ quán, tìm nữ nhân cùng nhau thưởng thức.

Cho dù là niềm vui sướng giản dị, đơn sơ, nhưng Lộ Thương vẫn thấy, so với cuộc sống cảm y ngọc thực này, sung sướng hơn rất nhiều.

“ Sao vậy, tâm tình không tốt sao?”

Nói đến Tào Tháo, Tào Tháo liền đến. Tĩnh một thân triều phục công kênh bước vào, y hiển nhiên là xong xuôi công sự trong cung liền chạy tới đây.

Lộ Thương không có quay đầu lại, vẫn im lặng thủy chung không nói lời nào đứng bên cửa sổ. Hấn hiện tại trong lòng oán giận, làm sao có thể cùng người tạo thành vận mệnh bi thảm của mình mà nói chuyện ngọt lành cho được.

“ Là ai chọc em mất hứng sao?”

Đem mặt Lộ Thương kéo lại gần mình, Tĩnh dùng môi nhẹ nhàng ma xát như hư không trên hai má mềm mại, lại chuyển qua khóe môi hơi nhếch , in lên trên môi một nụ hôn thật sâu.

Mấy tháng trước, từng có triều thần bắt măn chuyện Lộ Thương vô công rồi nghề còn trẻ mà đắc ý, khi giáp mặt Lộ Thương lại chế nhạo hấn dùng nam sắc dụ hoặc Hoàng đế, kẻ khác khinh thường.

Tuy rằng tức giận đến hộc máu, nhưng Lộ Thương cũng không học đòi như mấy sủng phi được nuông chiều đâm ra nhõng nhẽo mà chạy đến trước mặt Tĩnh cáo trạng, kết quả là thị vệ trộm nói cho Tĩnh, lúc này mấy thần tử trung thành can gián liền bị đẩy đến nơi xa xôi.

Từ lúc đó về sau, tuy rằng phần đông triều thần vẫn bắt măn với Lộ Thương, nhưng lại sợ hãi thủ đoạn độc ác không thương tình của Tĩnh mà không dám lên tiếng.

“ Nói nha...” Tĩnh tuy rằng so với trước kia, ôn nhu có thừa, nhưng vẫn thường thường đem uy nghi hoàng đế mà đối xử khi sống chung với Lộ Thương.

“ Buồn chết đi!” Lộ Thương quyết tâm cắn răng không mở miệng hiển nhiên không nhận ra quỷ kế của Tĩnh, chính là hơi há miệng nói chuyện đã bị Tĩnh khiêu mở khớp hàm.

Đầu lưỡi Tĩnh mềm mại nhẵn mịn nhẹ nhàng cuốn vào, tinh tế lướt qua răng nanh, nhẹ chạm vách tường, cuối cùng dùng sức quán lấy đầu lưỡi Lộ Thương, cơ hồ dùng phương thức hôn nồng nhiệt khiến kẻ khác hít thở không thông.

Chính mình, vẫn là không thể kháng cự nam nhân này...

Trong lòng uể oải thấy rõ chuyện này, Lộ Thương tuy rằng bị hôn đến nghẹt thở, thân thể lại kiên quyết tỏ vẻ giãy dụa, cố thủ một chút tôn nghiêm thân làm nam nhân của mình.

“ Không cần...” Lộ Thương bị đầu lưỡi Tĩnh cuốn mà giọng nói thành ra lầu bầu không rõ nghĩa, muốn ngăn cản bàn tay xấu xa của y đang xoa nắn bên trên người mình, nhưng tay cũng bị đẩy về phía sau.

“ Em nói cái gì? Ta không nghe rõ” Tĩnh chưa bao giờ là người tốt, cũng chưa bao giờ tiếc rẻ dùng thủ đoạn, thậm chí còn giảo hoạt như khi ở khe núi nhỏ đã dùng thủ đoạn giảo hoạt với hắn.

“ Không cần làm...thân thể ta dạo này ăn không tiêu...”

Trò này vui lắm à? Ngày hôm qua, còn có ngày hôm qua của ngày hôm qua, với ngày hôm qua của hôm qua của hôm qua... đều là mình bị làm cho đến hôn mê rồi đi vào giấc ngủ, làm sao chống lại được dã thú này một lần nữa gây sức ép.

Chính là thần tình ứng đồ, khéo miệng chưa kịp nuốt xuống vẫn vương một sợi chỉ bạc, thì lời nói như thể của hắn căn bản là không có hiệu lực rồi. Tĩnh làm sao để ý đến Lộ Thương cự tuyệt, bướng bỉnh ôm lấy cái người còn đang giãy dụa kháng cự kia, hai người đồng loạt ngã xuống trên chiếc giường rộng lớn.

So với giường nhỏ ở Nguyệt Long Kiều, giường ở đây càng đẹp dễ hơn, bởi vì không chịu nổi hai nam nhân trưởng thành đè ép mà kêu cọt cọt kẹt, màn gấm đỏ tươi buông rủ, đem không gian trên giường trở thành nhỏ hẹp, nổi bật sắc đỏ tươi.

Một mảnh gấm trắng như tuyết mở ra, xiêm y bị xé rách, Lộ Thương giãy dụa thân thể lỏa lồ màu mật ong, da thịt ẩn sâu dưới quần áo làm Tĩnh phát sinh thú tính dưới vẻ bề ngoài tuyệt mỹ kia.

“A...” Tĩnh nhẹ nhàng an ủi cho đến khi Lộ Thương hoàn toàn thả lỏng tâm lý, không còn phát sinh thanh âm nào ngoài tiếng rên rỉ.

“ Không cần...” Hơi hơi động dậy hai chân, tuy rằng cả người thật thoải mái, nhưng hành vi đó lại càng dễ dàng cho Tĩnh chôn sâu hơn giữa hai chân hắn.

“ Người...người...vì sao không đi mà tìm...Vương tài nhân...Lý tài nhân...bọn họ...”

Vương tài nhân và Lý tài nhân là tú mỹ tiến cung xuất sắc nhất trong năm nay, Tĩnh dĩ nhiên không bỏ qua quyền lợi khai bao hai đại mỹ nhân rồi...kết quả là tự nhiên bị Lộ Thương hung hăng chế nhạo.

“ Em ghen cái gì vậy? Chẳng phải tối nào ta cũng tìm đến chỗ em sao?” Gọi xong hai mỹ nhân thị tẩm, Tĩnh không kiêng nể gì đuổi các nàng về tẩm cung, cứ nhiên nửa đêm nửa hôm chạy tới phủ Đồng Hoàng Hầu, hung hăng làm đi làm lại trong khi Lộ Thương không hề biết một chút gì.(thú tính ==)

“ Nữ nhân làm sao chịu nổi ta! Làm sao vừa mềm vừa ẩm lại cắn chặt như nơi này!” Tĩnh ngồi ở nơi cao, ấy vậy trước mặt Lộ Thương chuyên nói mấy cái chuyện hạ lưu: “ Làm sao so sánh được với em! Các nàng vừa được ba lần liền vừa khóc vừa kêu, ồn chết người ra!”

“ Người cái đồ xoxo,buông...” Lộ Thương bị y nói cho vừa tức giận vừa cười, đành phải dùng một câu thô tục để tỏ vẻ bất mãn của chính mình.

“ Chuyên tâm một chút...”

Tĩnh dùng chính mình gắng sức ma sát Lộ Thương , thứ nóng rực giữa đùi y cuối cùng kìm chặt tính khí Lộ Thương cùng kịch liệt lay động...

Dâm dịch trong suốt của nam nhân dính trên người mình, cứ nhiên lại làm mình hưng phấn! Lộ Thương chịu không nổi cảm giác đó, nhưng cả người bị Tĩnh ôm chặt lấy, cánh tay bị ép chặt dưới tay, thân thể mỗi tắc đều cùng nam nhân kề sát, Lộ Thương thật sự khó duy trì trạng thái phản kháng.

“ Hôm nay đừng quá kịch liệt...”

“ Được” Tĩnh trả lời rõ ràng, nhưng trong lòng đương nhiên chẳng bao giờ nhớ được chính mình đã nhận lời. Một ngày nghe đám lão nhân lão nhảo lẫn nhải lẫn bầm lê thê, buổi tối mà không vận động cho cơ thể khỏe mạnh, không làm thì...thì nên thất vọng về chính mình rồi?

Một bên mút vào cổ Lộ Thương, ngón tay Tĩnh xâm nhập thật sâu vào hậu đình hắn.

Rõ ràng hắn là động tác đã quen thuộc, Lộ Thương vẫn có điểm khó chịu mà nhẹ nhàng run rẩy “ Đau quá! Người không làm màn dạo trước sao?”

“ Dạo kiểu gì?” Ngón tay nhẹ nhàng mà ấn vào nơi đang co rút kia, Tĩnh hưởng thụ thân thể Lộ Thương vì khó chịu mà vận vẹo người: “ Chẳng lẽ muốn ta nói rằng tiểu Thương, em mau chuẩn bị một chút, ta nhất định phải đâm thủng tiểu huyết của em?”

“ Người...A...” Bởi vì chỗ mẫn cảm bị ấn một chút, thắt lưng Lộ Thương đột nhiên hướng về phía trước, kích động mà bắn ra :“ Người đang học được cái thể loại gì hả? Sao cái quỷ gì cũng nói ra được...”

Ngón tay ấn thêm một nữa thành hai, tại dừng dạo khô ráo trước sau trạc động, thật đúng là đau hơn bình thường.

“ Sao hôm nay em lại chặt như vậy?” Tĩnh nhíu mày, bình thường chỉ cần mình động chạm nhẹ đến là toàn thân xụi lơ, mở ra hoàn toàn con đường y vẫn đi vào, vừa khó khăn vừa thần kỳ, một khắc rảnh rồi cũng không có.

“ Hôm nay hay là thôi đi! Đừng làm...” Mặc dù khoái cảm dần dần bốc lên, Lộ Thương vẫn là mạnh miệng muốn cho Tĩnh dừng tay, vài lần như thế có thể khuất phục dục vọng trong thân thể, kết quả càng không thể chịu đựng được mỗi lần như thế Tĩnh đem mình tra tấn đến tê liệt ngã xuống giường ngất đi mới thôi.

“ Không đùa được đâu! Ta đã ngành thành thể này rồi...”

Thật đúng là mặt dày hơn tường thành, Tĩnh đưa tay Lộ Thương sờ hạ thể chính mình, lại nhìn Lộ Thương vì lửa nóng nơi đó run rẩy biểu tình, đắc ý nở nụ cười.

“ Dem chân giò cao một chút...”

Bàn tay hướng đệm giường hạ sờ soạng một chút mật được trong cung đặc chế, Tĩnh một bên dùng chân ngăn chặn Lộ Thương, lại đuổi tay đem một bên chân hắn nâng lên.

“ Đừng đè ép, thắt lưng phải thả lỏng..” Lộ Thương hai mắt mờ mịt nhìn lên đỉnh màn đèn hoa tráng lệ, một bên cảm giác thứ xúc tác lạnh lẽo chậm rãi chảy vào trong cơ thể...đêm nay xem ra lại là một đêm trắng, mỗi lần Tĩnh sử dụng loại thuốc cao có thành phần xuân dược này sẽ trở nên cực hưng phấn, ai, xem ra thống khổ của mình lại chính thức bắt đầu.

Xác định bên trong Lộ Thương đã đầy thuốc mỡ trơn, Tĩnh sớm chờ không được bắt đầu chậm rãi sáp nhập.

Thuốc lỏng trong cơ thể đặc biệt hiệu quả, cơ thể Lộ Thương tiếp nhận Tĩnh đi vào thật sâu, cảm thụ rất nhanh cơ thể co rút lại, Tĩnh cảm thấy được như chính y đang nắm trong tay toàn bộ hô hấp của Lộ Thương.

Hai người mắt đối mắt...Lộ Thương, ánh mắt giống như một tầng bạc phủ mờ, sung sướng, nhìn không tới tương lai mê mang... Đủ loại cảm xúc hỗn loạn đan xen trong hắn; mà cho dù lúc đang thân mật đến thế, ánh mắt Tĩnh vẫn hết sức trong trẻo cùng kiên định, chỉ có mơ hồ ẩn sâu dưới đáy mắt là ngọn lửa dục vọng lóng lánh.

Chôn thật sâu trong cơ thể Lộ Thương, Tĩnh dường như không có ý tứ chấm dứt loại tra tấn này, ngược lại chậm rãi âu yếm tính khí đang chậm rãi đứng dậy của Lộ Thương.

Hai tay gắt gao ôm lưng nam nhân, Lộ Thương nhắm chặt hai mắt, cảm thụ đầu lưỡi linh hoạt đang liếm nơi mẫn cảm nổi lên trước ngực, có một chút ngứa...một chút đau...còn có một chút....

Nhẹ nhàng trườn mền.

Mặc dù, trước đến giờ đã làm tình vô số lần, hai người họ đã hiểu biết tâm lý đối phương, cho nên mới cảm thấy được rằng loại hành vi thô bạo cũng chính là sự thương xót đối phương. Rõ ràng cảm giác được thời gian làm tình lần này kéo dài, nguyên nhân Tĩnh luôn tìm cách kéo dài màn dạo đầu này, là làm cho mình có đầy đủ khoái cảm rồi mới dẫn dắt lên đến cao trào, làm cho chính mình sa vào bên trong yêu thương cương chiều của y...

30. Chương 30: Phiên Ngoại 1

Trong lòng ấm áp, Lộ Thương chậm rãi thả lỏng kháng cự, ngón tay bắt đầu dần dần vuốt ve Tĩnh, từ phía sau lưng, cổ, thậm chí cả mông.

Cảm nhận được nơi mẫn cảm nhất của Lộ Thương bắt đầu biến hóa, Tĩnh chậm rãi vận động, cưỡi lưng áo. Tốc độ tuy rằng thông thả, biên độ lại thật lớn, mỗi lần y sáp thật sâu, đều cảm nhận được thanh âm nức nở cổ họng Lộ Thương phát ra.

Không giống như nữ nhân, Lộ Thương trên giường rất ít phát ra âm thanh, chỉ có khi nào cực độ cuồng hoan thời điểm, tiếng rên rỉ mê người mới phát ra, mà Tĩnh yêu nhất chính là tiếng kêu đó, biểu tình đó, còn bản thân hắn đâu có cơ hội chứng kiến để biết thân thể mình đắm đuối cỡ nào.

Ác ý muốn dụ Lộ Thương nhất định phải kêu tên mình, Tĩnh nhất định không chịu đẩy nhanh tốc độ, mà trước sau lại không nhanh không chậm đưa cơ thể, kéo dài thời sáp nhập, một bên tay khác của y, hăng say khiêu khích dục vọng Lộ Thương...

“Tĩnh...Tĩnh...” Nghe được thanh âm Lộ Thương một tiếng kêu tên mình, ngón tay cũng bấu thật chặt vào lưng mình, Tĩnh cảm nhận dưới thân vợ đã bùng nổ, y bỗng nhiên dừng lại mấy động tác xấu xa đầu ngón tay, còn chặt chẽ xiết lấy hạ thể Lộ Thương, cảm giác giống như cả sinh mệnh người kia trong tay mình, tản ra nhiệt lượng kinh người....

“Tĩnh... Người...Người...Mau buông ra...”

Đã sớm biết tình nhân là tên cà chớn hay đùa bỡn, Lộ Thương vẫn bị hành động của y làm cho thở dốc không thôi...phía sau tốc độ ra vào lại nhanh hơn, hô hấp Lộ Thương cũng dần nhanh hơn, ngón tay lại gắt gao nắm chặt tính khí Lộ Thương, không cho hắn giải phóng.

Nước mắt không thể khống chế lại chảy xuống...

Lộ Thương đã không khống chế nổi cảm xúc, nơi tiếp xúc thân mật cùng Tĩnh đã sớm bị mồ hôi làm cho ẩm ướt, hậu đình vì có được mà chỗ bị Tĩnh ma sát hưng phấn đến khó nhịn, hắn biết cả người mình đang dán lấy Tĩnh kín kẽ không một khe hở, nhưng vẫn lại là không khống chế được cả người dùng sức ma sát vào Tĩnh.

Thân thể giống như dấy lên một ngọn lửa, trước mắt lóe ra màu sắc như pháo hoa, Lộ Thương lý trí sớm bị quăng lên chín tầng mây mất rồi, trong thế giới của hắn lúc này chỉ còn cơ thể đang nóng cháy khoái cảm, cùng với nam nhân đang ôm chặt mình mà thôi.

“Thương...”

Tiếng gọi tên giống như tiếng thở dài, Tĩnh run rẩy giải phóng nhiệt lượng vào thân thể người yêu, nhưng tay vẫn gắt gao nắm chặt Lộ Thương vẫn đang giãy dụa, suy nghĩ gào thét dục vọng, không chịu để cho hắn giải phóng

“Mau...buông ra...”

Lộ Thương thanh âm vừa trầm vừa khàn, ngay cả chính hắn cũng không nhận thức được.

Nhiệt lượng của Tĩnh trong cơ thể hần vẫn đang tàn phá, làm cho hần cảm giác muốn bùng nổ, lại bị Tĩnh đem bàn tay xấu xa ngăn lại.

Càng nghĩ càng giận, Lộ Thương không phát tiết được dục vọng, hóa thành một ngụm oán hận hung hăng cắn lên vai Tĩnh: “ Mau buông ra...”

“ A...”

Răng nanh cứng như thép xâm nhập vào thân thể Tĩnh, khoanh khắc, bàn tay bỗng buông lỏng.

Cơn kích thích mãnh liệt đổ ập xuống như thủy triều cuốn trôi thần trí Lộ Thương, răng nanh nhất thời không khép lại, nước bọt tích tích chảy trên vai Tĩnh, hạ thể nùng dịch trào ra, rơi vãi trên tay Tĩnh.

“”

Tựa hồ muốn mở miệng nói cái gì đó, lại bởi vì khoái cảm quá sâu đánh cho hư thoát, nhưng lại té xỉu trên tay Tĩnh.

“ Lại ngắt đi được rồi...”

Bất đắc dĩ Tĩnh thở dài, vẻ mặt cười khổ nhìn tóc tai toán loạn, vẻ mặt Lộ Thương bình thản không hề phòng bị, nhẹ nhàng lấy khăn lau, trước thay Lộ Thương lau đi mồ hôi trên trán, lại yên lặng nhẹ lau những dấu vết bẩn trên thân thể, đem hần đặt nằm trên giường, còn chính mình cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi, bên cạnh người Lộ Thương nằm xuống.

Bả vai vết thương bị cắn hơi đau, trước kia, nếu có nữ nhân nào khi làm tình dám vô lễ với y như vậy, hần sớm bị y tát cho một cái rơi ra khỏi giường rồi, nhưng chính mình bị Lộ Thương cắn một ngụm, lại không thấy cảm giác buồn bực, ngược lại trong lòng thoáng thấy ngọt ngào.

Chẳng lẽ đây chính là cảm giác ở bên người mình thích hay sao?

Tĩnh dưới đáy lòng lặng lẽ nở một đóa hoa rạng rỡ, nằm nghiêng người, đem người bên cạnh còn đang vương hơi thở của y ôm thật chặt vào trong ngực...

“ Đại ca, tỉnh rồi sao? Tiểu Tang tới hầu huynh rửa mặt. ”

Tiểu Tang là tôi tớ hầu hạ Lộ Thương khi còn ở Lộ Thương sơn, lần này chuyển nhà tới Đồng An, Lộ Thương cũng đem theo tới đây, để Tiểu Tang chiếu cố cuộc sống ăn uống bình thường của hần.

“ Gia...”

Bị tiếng đập cửa đánh thức, Lộ Thương ở giữa giường chậm rãi mở mắt.

Một làn ánh sáng, hiển nhiên là rọi thẳng vào giữa giường hần đang nằm.

Lộ Thương ý đồ trở mình một chút, cái eo lại truyền đến một trận đau nhức, làm cho hần không khỏi :“ Ai yêu” kêu một tiếng.

Lúc này mới nhớ, hôm qua cùng Tĩnh làm tình có thể tính là quá mức kịch liệt đi...đến cuối cùng vẫn làm hần thần trí mơ hồ bay bổng đi đâu, hiển nhiên lại hôn mê bất tỉnh rồi.

Nếu cứ như vậy dây dưa với Tĩnh, hần e rằng mình đoản thọ mất.

Thân thể truyền đến cảm giác dấn dóp thật sâu làm hần nhớ tới ngày hôm qua, sau khi hoan ái cùng Tĩnh, không có lau rửa gì liền ngủ luôn!

Trời! Trước kia có làm như thế một lần, hậu quả là tiêu chảy một ngày...tất cả cái này đều là lỗi của hần dẫn kia, căn bản không một chút hiểu cảm giác nằm dưới thống khổ đến thế nào.

“ Người đem nước đặt ở bên ngoài, ta sẽ tự mình ra lấy”

Hướng về giọng nói ngoài cửa, Lộ Thương hiện tại không còn sức đứng dậy mặc quần áo nữa.

“ Gia, bệ hạ khi ra về có phân phó ta, nói là ta nói lại cho gia, buổi tối trong cung có yến tiệc, mời người quá ngọ sau khi dùng cơm vào cung”

“ Đã biết, người có chuyện gì cứ đi, đừng động ta.”

Chuyện này càng làm Lộ Thương đau đầu. Bởi vì sợ Lộ Thương một mình trong phủ buồn bã tĩnh mịch, mặc kệ trong cung có cái yến tiệc lớn nhỏ gì, Tĩnh đều tha hần vào tham gia. Không biết do cảm y tú bào ngồi ở nơi không phù hợp với địa vị chính mình, hay do ngồi ghế trên quá gần Hoàng đế, mà từ triều thần đến cung phi, ánh mắt như tra tấn nhìn hần, thật làm cảm giác ngồi trước bao mỹ nữ lẫn mỹ thực động lòng người đều chẳng cảm thấy vui thích.

Ở trên giường nằm lại một chút, Lộ Thương bắt buộc bỏ thân mình đứng lên, thoáng cái rửa mặt chải đầu rồi đi xuống lầu.

“ Gia, đã tới giờ ăn trưa, người xem, trước sau gì vẫn cứ là nên ăn một chút...” Tiểu Tang vẫn đứng dưới lầu chạy lại hỏi.

Lộ Thương phát tay: “ Không cần, cứ ăn cơm trưa đi, ăn xong rồi ta phải đi tắm rửa một chút”

“ Dạ phải”

Một ánh mắt khó hiểu xẹt qua trong mắt Tiểu Tang, sau đó nó lại cố gắng đè nén xuống rồi mau đứng lên tươi cười xoay người hướng đầu bếp phân phó làm cơm trưa.

Lộ Thương biết hần Tiểu Tang đối với chuyện giữa mình và Tĩnh có chút biết biết sơ sơ, bắt quá, loại sự tình này tuyệt không có khả năng giấu diếm được con mắt tôi tớ bên cạnh, cũng chỉ mặt dày mà mắt điếc tai ngơ coi như không biết, không đề cập đến là được rồi.

Dùng cơm trưa xong, Lộ Thương cự tuyệt Tiểu Tang hầu hạ tắm rửa, chính mình mang khăn tắm cùng xiêm y đến ao ôn tuyền ở phía sau viện.

Bởi vì thích cùng Lộ Thương tắm, Tĩnh riêng chọn xây một ôn tuyền xa hoa cho hần, tuy biết rằng cùng Tĩnh tắm rửa chỉ cuối cùng nhất định biến thành trò chơi tình ái, Lộ Thương vẫn là cự tuyệt không được Tĩnh tranh thủ cơ hội trần trụi sát bên người.

Tĩnh có thân thể hoàn mỹ nhất trong số nam nhân hần đã từng gặp qua, duy nhất chỗ thiếu hụt của y chính là làn da hơi có phần quá trắng, khi ngâm mình trong ao nước ấm, nhin không được nghĩ tới hai chân thon dài hữu lực của Tĩnh ma xát trên người mình, Lộ Thương khó nhin được sôi trào.

Bàn tay giống như có ý thức, không chịu sự khống chế của não mà đi vào trong nước, ngón tay Lộ Thương chạm nhẹ vào dục vọng của bản thân...cực nóng, hơn nữa lại lạnh, chỉ vì nhớ tới Tĩnh liền biến đổi thành như vậy, Lộ Thương âm thầm mắng mình một câu

“ Thật sự là vô sỉ! Hạ lưu!”

“ Em đang nói ai vô sỉ hạ lưu?”

Thình lình có tiếng nói dọa Lộ Thương ngã ngửa, hần nhanh chóng buông bàn tay đang cầm tính khí ra, quay đầu lại quát:

“ Ai?”

“ Em nói xem còn ai dám cả gan rình Hầu gia của chúng ta tắm rửa?” W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Lời nói tràn ngập ý tứ trêu chọc, một thân Tĩnh mặc áo dài liền đơn giản từ tấm bình phong vòng đi ra.

Lộ Thương lắp bắp kinh hãi : “ Tĩnh? Người hiện tại không phải hần đang ở trong cung chứ?”

“ Hắc hắc...”

Tĩnh đến gần ao, bắt đầu cởi nút thắt trên áo.

“ Chỉ biết em sau lưng ta làm chuyện tốt nha, riêng đến đây em đây. Thực không chịu thua kém, lập tức vi phạm vào lệnh cấm bị ta bắt được.”

Luật của Tĩnh với Lộ Thương ba điều cấm, có một cái rất không có tình người đó là “ Không được tự an ủi”

Trời mới biết Tĩnh từ đâu đưa ra cái chủ ý này, nhưng một vài lần bị Tĩnh dùng “ hình phạt riêng” trừng phạt, Lộ Thương đã lâu lắm không dám làm cái loại vận động tích cực của nam nhân này.

Biết vừa rồi đã bị Tĩnh nhìn thấy, Lộ Thương đỏ bừng mặt, ngồi ở giữa ao không biết phải trả lời y thế nào.

Tĩnh nhanh chóng thoát hết áo ngoài cùng áo trong, nhảy vào trong nước, đi đến chỗ Lộ Thương còn đang ngây ngốc, dùng sức nhéo một cái ở thắt lưng hắn.

“ Cơ khát đến mức ngay cả lệnh cấm của ta cũng không quản sao? Lá gan em lớn thật. Xem ra ngày hôm qua làm chưa được đủ, xem là em còn bao sức lực dư thừa nữa nào?”

Tĩnh nhẹ nhàng bên tai Lộ Thương nói nhỏ, đầu lưỡi cơ hồ vươn ra liếm vài Lộ Thương.

Mặt càng đỏ hơn, chính là bị Tĩnh nói ra tất cả sự thật, Lộ Thương thật sự không nghĩ ra cái gì để phản bác y, đành đỏ mặt im lặng.

“ Chính bàn tay này dám lớn mật sờ vào đồ vật riêng tư của ta?”

Tĩnh hôm nay tâm tình có vẻ đặc biệt tốt, y nắm bàn tay phải của Lộ Thương, xem xét thật kỹ, một bên trên chọc, nắm bàn tay kia hướng vào trong nước, chạm vào bộ phận trên thân thể y bị nước giấu đi...

“ Người...”

Va chạm vào bộ phận trên người Tĩnh nóng hơn lửa, Lộ Thương cả mặt đều hồng đến đánh ra lửa.

“ Xem, ta vì cái gì phải chuẩn êm lại đến đây đi?” Tĩnh vẻ mặt ủy khuất: “ Là ngày hôm qua do em vừa được hai ba cái đã gục, hôm nay em phải đền bù cho ta!”

Kết quả tự nhiên là, không cần miêu tả, chính là thực hiện Tĩnh hành vi quen thuộc kia.

31. Chương 31: Phiên Ngoại 1

Tĩnh mang theo ý cười thỏa mãn vội vàng chạy vào trong cung, chỉ còn Lộ Thương cơ hồ lên gân lên cốt toàn bộ ý chí mới mặc được lễ phục, ngay cả ngựa cũng không cưỡi được, đành phải ngồi kiệu đi vào trong cung.

Thắt lưng đau đến không thể ngồi thẳng được, Lộ Thương đành phải đồng nghiêng tây ngả tựa vào mấy đồ đạc được bố trí bên cạnh, nhìn thấy Tĩnh vẻ mặt bình tĩnh cùng thoải mái chiêu đãi yến tiệc với đặc phái viên ngoại quốc, đang bắt chuyện vui vẻ nữa, hắn cơ hồ ghen tị đến hộc máu...

Ngày hôm qua làm kịch liệt đến vậy, hôm nay ở ôn tuyền lại làm vài lần nữa, thắt lưng mình đau như bị cắt ra, chính là cái tên đầu sỏ khởi xướng mọi chuyện này, lại như không có chuyện gì xảy ra...không, thậm chí có vẻ y cực có tinh thần nữa, đến tốt cùng là công lý ở đâu, ở chỗ nào...

Bởi vì đại yến hội trọng đại quốc sự, nên tuyệt đại bộ phận đại thần đều có tham gia. Cung chuyên dụng cho yến tiệc bày hai dãy ghế hai bên, thậm chí ngay cả Tổng quản kinh thành Phủ doãn đại nhân cũng chỉ có thể ngồi ở ghế gần cửa ra vào.

Vừa vào cửa liền ý thức được ghế của mình bên cạnh Tĩnh, thậm chí còn cao hơn ghế của một số vị đại thần trong triều, Lộ Thương ngồi ở trên đó cảm giác như bị kim châm, mà thỉnh thoảng gặp được một vài ánh mắt quan tâm khiến hắn ngay lập tức muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống cho xong.

“ Vị đại nhân này nhìn không quen mặt, là gần đây điều nhập kinh thành hay sao?”

Ngồi ngay phía sau hắn chính là quan viên của Đại Lý, trong đó có một người nhìn qua tuổi không lớn lắm, vẻ mặt tò mò theo sát hắn nói chuyện.

“ A...phải...” mỗi lần bị người ta hỏi vấn đề này, Lộ Thương lại chỉ trả lời qua loa nhanh chóng cho xong chuyện, trong lòng vẫn âm thầm oán hận việc hay ho mà Tĩnh đã làm ra thế đấy.

“ Lưu đại nhân không biết Lộ Hầu gia sao? Bất quá cũng khó trách, Lộ Hầu gia được gọi đến khi Lưu đại nhân đang đi ngoại phái ở bên ngoài.”

Tự nhiên có người cảm giác mùi chua nồng nặc bên mình.

“ Phải không? Kia, xin hỏi Lộ Hầu gia hiện tại là chương quản mặt nào vậy?” Lưu đại nhân kia có vẻ hứng thú với bộ dáng của hắn, cùng hắn nói chuyện.

“ Này sao...”

Sắp chết rồi! Lộ Thương sợ nhất người khác hỏi hắn, hắn chẳng lẽ lại nói “ ta chỉ quản việc cùng hoàng đế ngủ thôi” sao. Chính là hắn không có thực chức, làm cho hắn nghĩ muốn quản cái gì cũng đâu có được.

Một quan viên cổ tình ngồi cạnh họ Lưu kia, xông luôn vào không khí không hòa nhã nơi này.

Thấy Lộ Thương lâu không có mở miệng, gã kia mới châm chọc nói “ Lưu đại nhân, ngài thế nào lại hỏi Đồng Hoàng Hầu tôn quý của chúng ta loại chuyện này? Người ta ở trước mặt Hoàng đế, là siêu cấp tâm phúc, việc làm dĩ nhiên không thể giống Lưu đại nhân trước đây bằng bản lãnh thật sự, là xuất thân Tiến sĩ ra làm quan, một bước thăng cấp đâu?”

Rõ ràng trong lời nói mang ý châm chọc, Lộ Thương vừa thẹn vừa giận, rồi lại căn bản là lời nói không có lực phản kháng, bởi vì hắn từ nhỏ học võ tập luyện, lời lẽ công phu dĩ nhiên không phải đối thủ của văn nhân.

Họ Lưu kia nghe những lời ấy lập tức sững sốt, liền khôi phục nhanh về tự nhiên:

“ Lộ Hầu gia, tại hạ một tháng rồi mới về lại kinh thành, không biết tình trạng, vô lễ xin ngài thứ lỗi. Tại hạ Lưu Trọng Đường, trước mặt là Chương Quản Đại lý sự, về sau thỉnh Lộ Hầu gia chỉ giáo”

“ Không dám, không dám!” Lộ Thương vội chấp tay hoàn lễ, hắn tuy rằng là vải thô quần thủng dân thường, đối với văn nhân từ trước đến nay kính trọng, xem ra Lưu Trọng Đường này không hề giống người xấu, hắn đương nhiên cũng không có thể quá mức mà không coi ai ra gì.

Lưu Trọng Đường tựa hồ có gì muốn nói với hắn, nhưng lúc này âm nhạc lại vang lên, mỹ nữ mặc y vũ theo binh phong tiến vào trong điện...biểu diễn bắt đầu rồi, Lưu Trọng Đường tiếc nuối đem lời muốn nói lui xuống.

Hôm nay dẫn đầu cung vũ là vũ nương đẹp nhất trong cung , Tây Yển, vì thân hình nhẹ như chim yến, thất lưng mềm như liễu mà nổi danh thiên hạ. Trước đây Lộ Thương vào cung được Tĩnh sủng ái, cũng biết ở hậu cung, vũ nương có địa vị cao nhất.

Lộ Thương nhìn thấy nàng dựa theo âm nhạc nổi lên mà khởi vũ, cung đình theo điệu vũ của nàng mà tự nhiên trở nên xinh đẹp như tiên cảnh, đáy lòng theo điệu nhảy nữ tính kia mà nhẹ nhàng hẳn lên.

“...Một lầu cao lại một lầu cao, chuyện cũ đã qua đi từ từ. Quân chớ có hỏi, tự quay đầu lại, sông Trường Giang khoảng không vẫn chảy...”

Tiếng ca ai uyển biểu đạt lại nghĩa cũ tình xưa, Tây Yển tựa hồ có chút sở cảm, ca xướng càng cảm xúc, sầu bi ai oán.

“...Quân vương từ xưa đều bạc tình, đầu bạc cung nga ý lê thê. Mới nói hôm nay sủng ái tình, ngày khác cô lệ tiền chúc ảnh...”

Làn điệu xoay chuyển mình, Tây Yển toàn thân bay lộn, dải lụa dài như phát qua má Lộ Thương làm trong lòng hắn thật mạnh có tiếng lộp bộp.

Không phải lần đầu tiên, chịu sự khiêu khích của nữ nhân.

Nhớ rõ một lần đang dạo chơi trong hoa viên, Tĩnh làm dáng trước mặt nữ nhân cùng Lộ Thương uống chung một chén rượu, phi tử của y ghen tuông, trong lúc đang đứng ở sườn núi đầy Lộ Thương một cái, Lộ Thương tuy rằng thân mình đứng vững không có lảo đảo, nhưng bị thương phải nằm trên giường hơn nửa tháng.

Tĩnh nổi giận ban tử phi tử kia, nhưng lại bởi vì nàng là mẫu thân tam hoàng tử mà quần thần kịch liệt ngăn cản, cuối cùng vì Lộ Thương cầu xin, nàng ta mới thoát chết nhưng vẫn bị đày vào lãnh cung, chấm dứt việc này.

Hiện tại bị Tây Yên dùng ca khúc châm chọc, Lộ Thương cũng chỉ có thể nén giận mà thái độ ôn hòa đối đãi...tuy rằng chính mình có thể hướng Tĩnh mà thổi bay hết mấy chuyện này đi, nhưng mà tự tôn nam nhân không cho phép hấn lợi dụng sủng ái của một nam nhân khác với chính mình làm chuyện không hề đáng tiết tháo này.

Tĩnh ánh mắt chờ đợi, liếc mắt thấy Tây Yên nhân đạo vũ mà khi dễ Lộ Thương, y khẽ nhíu mày một cái, đang định phát tác, lại có một tên không sợ chết đứng dậy.

“Xướng rất tốt, xướng rất hảo! Hay cho một câu “Mới hôm nay nói sủng ái tình, ngày khác cô lệ tiền chúc ảnh”, thật là nói ra vận mệnh của con người a”.

Kẻ vừa nói, là ca ca của phi tử đẩy ngã Lộ Thương, hấn vì muội muội luôn luôn cực độ chán ghét Lộ Thương, nên nhân dịp này, uống hai chén rượu, hấn làm sao tha cho thời cơ châm chọc kẻ địch.

Chỉ thấy gã lắc lắc lắc lắc đứng dậy, đi đến ghế ngồi đối diện Lộ Thương, vẻ mặt khinh bỉ đến cực điểm: “Thật trên đời chưa từng có, nhưng cũng lại có một nam nhân vì quân vương sủng ái mà một bước lên trời! Chính là không biết khi nào đến phiên hấn khóc ròng? A, Lộ Hầu gia, ngài nói có phải hay không?”

Lộ Thương bị những lời như vậy nghiêm trọng mà khiêu khích, sao cam chịu nhục, thật mạnh cầm tay ném cái chén bên cạnh, hấn nghĩ muốn đứng dậy, bên hông truyền đến cảm giác đau đớn làm cho hấn nhất thời vô lực, đành phải ngồi xuống.

Trong điện, âm nhạc cổ tình vào lúc này nhẹ hấn lại, Lộ Thương cảm giác có vô số ánh mắt tò mò, hèn mọn, chờ xem kịch vui đang hướng chính mình, mặt không thể khống chế mà nóng lên.

Đem ánh mắt hướng Tĩnh, y dĩ nhiên là vẻ mặt bồn chồn ngả ngón, tựa hồ muốn xem Lộ Thương như thế nào đối phó với cái tên đang làm loạn này.

Tên nam nhân chết tiệt này!

Âm thầm nguyên rửa dưới đáy lòng, Lộ Thương mạnh mẽ chống toàn thân khí lực đứng lên, lạnh lùng mở miệng:

“Vị đại nhân này, xin hỏi ngài nói, nam nhân được quân vương ân sủng mà một bước lên trời đó là ai vậy?”

“Hắc hắc hắc, ta nói ai, chính là trong lòng người hiểu rõ nhất”.

Người nọ ngang nhiên không sợ hãi đem đầu gí sát vào đầu Lộ Thương, vẻ mặt như không sợ hấn giận dữ phát tác.

Khi tiến cung, binh khí trên người đã bị dỡ xuống, bằng không Lộ Thương nhất định rút trường kiếm đâm cho gã mấy lần.

Nhưng mà giờ phút này, lại không thể động chân tay, phải dùng đầu giải quyết chuyện thế này, quả thực làm khó cho hấn.

Kết quả Lộ Thương chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ, hung ác nhìn chằm chằm nam nhân trước mặt.

Nhìn thấy Lộ Thương cùng nam nhân kia đầu bốc khói giống y trâu đực hùng hổ giành đất, lại nghĩ không ra bộ dáng phản bác của hấn lại đáng yêu đến thế, Tĩnh nhin không được nở nụ cười, biết chính mình nếu không giúp thì một lát nữa, Lộ Thương ngóc ngách sẽ khó chịu.

“Trương thị lang, nguyên lai là người không cần trầm ân huệ mà cũng có thể làm quan sao?”

Tĩnh thanh âm lẫn biểu tình đều nghiêm túc, nam nhân kinh hãi liền quay lại, giật mình xoay người quỳ xuống: “Thần không dám. Thần có chút lỡ lời, mong bệ hạ thứ lỗi”.

“Nếu tất cả mọi người đều là do trầm sủng ái mới một bước lên trời, Trương thị lang người cần gì quần lấy Lộ hầu gia nói chuyện nhiều như vậy? Vẫn là quay về phủ đi”.

“Thần tuân chỉ”.

Trương Tử Đông cắn chặt răng, lặng lẽ đi về phủ, trước khi đi còn ném cho Lộ Thương một ánh mắt sắc. BẠN ĐANG ?

Lộ Thương nhận ra trong ánh mắt đó, là lời nói “hừ, bệ hạ thật sùng người quá”

Nhưng Lộ Thương cũng chẳng thể làm gì, chỉ có thể buồn bực ngồi xuống tiếp tục uống chén rượu buồn một mình.

Trương Tử Đông này sớm không phải lần đầu đắc tội Lộ Thương, chính là Tĩnh luôn đem việc công việc tư phân chia rõ ràng...y sẽ vì cung phi đắc tội Lộ Thương mà phế truất các nàng, nhưng nếu có triệu thần châm chọc hay can gián chuyện Lộ Thương, Tĩnh lại chính là không giải quyết rõ ràng, không hề làm đến nơi đến chốn.

Tuy rằng cùng mình lưỡng tình tương duyệt, nhưng từ nhỏ Tĩnh đã chịu sự giáo dục của một hoàng đế, sẽ không bởi vì chuyện tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến đại cục...cũng có thể gọi là minh quân đi.

Lộ Thương không hiểu được đây là thân phận Tĩnh không cho phép, đáy lòng lại cảm thấy, tình nhân vì ngại thân phận không che chở được cho mình, bỗng quạnh hiu không nói nên lời.

“Lộ Hầu gia, bình thường tiêu khiển bằng cách nào?”

Ngoài dự đoán mọi người, tất cả đều không ngờ Lưu Trọng Đường lại cùng hắn đáp lời, làm cho tất cả quan lại xung quanh Lộ Thương quả thực là thụ sủng nhược kinh cực độ.

Mặc kệ ánh mắt quỷ dị của quan viên xung quanh, Lưu Trọng Đường tựa hồ đối với Lộ Thương rất có hảo cảm, ngay tại yến tiệc nói chuyện với Lộ Thương, bởi hắn vượt qua thời điểm khổ sở của lòng tự trọng bị tổn thương.

Không thoải mái ở yến tiệc liền cùng Lưu Trọng Đường để lại địa chỉ nhà lần định ước gặp lại nói chuyện, Lộ Thương kéo thân thể mệt mỏi về phủ, lại ngoài ý muốn thấy Tĩnh đã ở giữa phòng ngủ của mình.

“Có chuyện gì?” Lộ Thương cởi áo khoác ngoài, hỏi.

Hắn cũng không thực tức giận, trong lòng vì nhận ra đoạn tình cảm này có chút thiếu hụt mà trong lòng có chút buồn bã không nói ra lời, cho nên thái độ cũng có phần lãnh đạm.

“Hôm nay ta không xử trí Trương Tử Đông, em cảm thấy chịu được ủy khuất sao?”

Ánh mắt Tĩnh sáng ngời, chăm chú nhìn vào trên người Lộ Thương.

“Như thế nào nữa? Ta cũng không phải nữ nhân, tính tình cũng đâu yếu ớt đến nỗi cần nam nhân che chở?”

32. Chương 32: Phiên Ngoại 1

Đem bộ lễ phục tiến cung cởi ra, Lộ Thương tùy tay mặc vào một thân áo dài, ngồi ở ghế đối diện Tĩnh.

“Thương... Ta biết là em không vui, chính là ta có khó xử của ta...”

Tĩnh đã đi tới, tay đặt trên vai Lộ Thương, nói:

“Ta biết”

Ngữ khí Lộ Thương thật bình thản, nhưng vào tai Tĩnh, y lại càng cảm thấy hắn đang giận.

“Không, ta biết em đang giận...”

Tĩnh nhẹ tay vuốt lên cổ Lộ Thương, chân cũng nhẹ nhàng cọ cọ vào hông hắn, đây là cách lấy lòng mỗi khi y đắc tội làm Lộ Thương giận trước đây.

“Ta thật sự không có” Lộ Thương một phen hất tay y: “Còn nữa, trên giường không thể giải quyết vấn đề, hôm nay chúng ta làm nhiều lần lắm rồi, ta thật sự rất mệt, người hồi cung ngủ đi”.

“Em xem, em thật là giận rồi! Ta còn chưa hiểu em sao, nhìn em cùng Lưu Trọng Đường nói chuyện hăng say như vậy, ta biết rõ em đang giận, một bộ cố ý muốn ta ghen mà.”

Tĩnh vẻ mặt tươi cười đắc ý, Lộ Thương vốn không có gì, bị y nói như vậy thiếu chút nữa nhảy lên

“ Ta cảnh cáo ngươi, Hiên Viên Tĩnh! Ngươi là Hoàng đế là chuyện của ngươi, nhưng mà ngươi đừng có đem cái hậu cung oanh oanh yến yến kia khớp lên người ta. Ngươi cho rằng ta là ai hả, ngươi không che chở ta, ta liền tìm nam nhân khác cho ngươi ghen hả?! Ngươi thật là cái giống chó má xx gì vậy hả?”

Hắn giống như chó bị đốt đuôi, nổi giận đùng đùng gào lên với Tĩnh, trong lòng ủy khuất muốn chết...hắn cả ngày ở trong cái phủ Hầu gia đồ bỏ này đã muốn phát điên, hiện tại cư nhiên còn bị Tĩnh coi như nữ nhân giống nhau, cái đồ nam nhân buồn nôn đáng giận này, y quả thực đánh giá hắn chẳng ra làm sao.

Yên lặng nghe khẩu khí tức giận của hắn, lập tức biết hắn oan uổng, vội vàng ôm cổ Lộ Thương nói

“ Ta xin lỗi, là vì cùng đám nữ nhân hậu cung dây dưa lâu quá, nhưng lại đem lòng dạ tiểu nhân đi đo lòng quân tử rộng thùng thình của vợ yêu, thật sự là xin lỗi, vợ yêu mau tha thứ cho ta. ”

Tĩnh vốn là kiêu ngạo không ai bằng, lại cùng Lộ Thương yêu nhau đã nửa năm, qua lại dần, ngẫu nhiên cũng bỏ mặt nạ cao quý xuống,cùng hắn nói lời xin lỗi, làm cho Lộ Thương tức khí muốn nôn cũng không được, đành phải trộm ở sau lưng Tĩnh cười trộm sự thay đổi của y.

“ Dù cho là vợ chồng đôi lúc cãi nhau, ta cũng chỉ là vì nhìn bộ dáng đáng yêu của em nên muốn trêu chọc chút thôi mà”

Xem Lộ Thương sắc mặt hơi bớt giận, Tĩnh cư nhiên lại nổi máu trêu chọc hắn, y giống như oan hồn bị Lộ Thương giết chết nên mãi không buông tha hắn vậy.

“ Quên đi, quên đi, lười cãi cọ với ngươi. Lần sau không được đem ta thành hậu cung của nhà ngươi, hôm nay ta mệt quá, ta phải đi ngủ trước”

Lên trên giường nằm, Lộ Thương bày ra một bộ dáng buồn ngủ, ngay sau đó lại bị Tĩnh đặt dưới thân.

“ Thật sự không được a... Ta hôm nay...Hôm nay thật sự rất không được...”

Lộ Thương giãy dụa, muốn bắt cái tay đang sờ loạn của Tĩnh trên người mình.

“ Không thoải mái, chỗ nào không thoải mái?”

Tĩnh hiện tại còn biết hắn vì oan uổng vẫn còn tức giận, một bên hỏi hắn, một bên ra sức khiêu khích dưới thân hắn.

Lộ Thương cố tránh đi môi Tĩnh, nói:

“ Bụng...ta đau bụng... hôm nay thật sự từ bỏ...”

“ Sao lại vậy?”

Chính là xem mặt Lộ thân thân của y quả thực là không ổn, Tĩnh mới dừng tay xem đến hắn.

“ Ngày hôm qua...ngày hôm qua không có tắm rửa mà đi ngủ...”

Lộ Thương nói càng ngày càng nhỏ, mặt cũng đỏ lên.

“ A...vì cái kia ở bên trong, kết quả đau bụng sao?”

Tĩnh bình tĩnh đại ngộ, nhìn Lộ Thương vui trong ngực mình, xấu hổ gật gật đầu.

“ Quên đi,hôm nay cứ thế đi ngủ đi.”

Tĩnh có điểm thất vọng, đứng dậy cởi áo khoác, lại nhào tới trên giường ôm chặt Lộ Thương, hai người dính đến chặt chẽ, cứ như vậy mà ngủ.

Vốn việc này trước đây đã thế, nhưng là kẻ khác không tưởng được thôi, ngày hôm sau cứ thế mà đến, lại đem một khảo nghiệm ác liệt trên cuộc tình vốn không yên bình của hai người.

Mỗi ngày, Lộ Thương trên giường tỉnh dậy đã qua thời điểm Tĩnh lâm triều, nếu không có chuyện này chắc hẳn phải suốt ngày ngồi nghĩ làm sao đuổi được cái người dính hơn keo kia đi.

Nhớ tới nhóm Tào Tín đã lâu huynh đệ không gặp mặt, Lộ Thương liền phân phó Tiểu Tang chuẩn bị ngựa, cùng hắn đi ra khỏi nội thành, tìm phủ đệ Tào Tín.

Tĩnh rất có tâm kế , phong cho các huynh đệ của Lộ Thương khi xưa một số chức quan phòng vệ kinh thành và quân hàm, mặt khác lại cho họ tụ cư tại đại viện gần cửa thành, lại khiến bọn họ cùng Lộ Thương bảo trì khoảng cách nhất định.

Mặc dù thời gian này kinh thành không có chiến sự, phòng vệ kinh sư cũng chẳng phải quá vất vả, nhưng là việc vật bình thường cũng không có ít, phàm là ẩu đả phổ phưởng, tất cả đồng lõa xôn này đều là nhờ đến họ quản lý, nhóm Tào Tín thật bận cả ngày... làm lụng vất vả gì đó, cũng không còn hơi bận tâm đến chuyện của Tĩnh mà trước mặt Lộ Thương cần nhả vào lỗ tai hắn.

Tới gần chỗ của Tào Tín, đã là lúc gần trưa. Bởi vì cửa sau nha môn là chỗ ở của Tào Tín, cho nên Lộ Thương trước giờ cùng các huynh đệ tụ tập phía sau viện dùng cơm.

Theo hướng mà gã sai vặt chỉ, Lộ Thương đi qua một đường hồ sen nở rộ đầy ý thơ lãng mạn, thấy được các anh em đang ngồi dùng cơm.

“Ai nha, lâu ngày không gặp, các huynh đệ phong nhã hẳn lên, còn dùng cơm ở hoa sen đình sao?”

Nhìn đến huynh đệ lâu không gặp mặt, Lộ Thương căn bản không cảm được lòng vui sướng, từ xa đã hô lớn.

“ Trời, đúng là đại ca tới sao?”

Tào Tín là người đầu tiên nhìn thấy Lộ Thương, gã một trận cuốn ào ào như gió bắc, không ngại miệng còn đầy cơm, nhào đến ôm cổ Lộ Thương.

Chúng huynh đệ đồng loạt đứng dậy, mọi người ôm lấy Lộ Thương, cùng nhau cười, cùng nhau vui vẻ, thật lâu mới bình tĩnh lại được.

“ Đại ca, còn không tới ăn cơm? Mau tới đây cùng dùng, mọi người ngồi xuống, cùng đại ca tụ họp đông đủ”.

Quân sư Lưu Thổ bình tĩnh hơn, khẽ hạ cảm xúc, nhắc nhở mọi người đừng quá mức xúc động trong tình huống này, hãy bình tĩnh trở lại.

Mọi người lần lượt đi vào chỗ mình, có người mang đến một cái bát, mọi người vừa ăn vừa nói chuyện.

“ Mọi người sống ổn chứ?”

Bát nháo nói lớn lên, Lộ Thương mới nhớ ra, đây phải là câu đầu tiên nên hỏi.

Vốn nghĩ chúng huynh đệ ắt hẳn cười ha ha nói tốt, không ngờ tới mọi người đều lập tức im lặng cúi đầu, không khí im ắng thật khiến cho người ta sợ hãi.

“ Như thế nào?” Lộ Thương lập tức cảm giác khẩn trương: “ Chẳng lẽ các người sống không tốt ư?”

Một người đang im lặng, thì một thiếu niên chừng mười bảy tuổi tựa hồ nhịn không được lên tiếng: “ Đại ca, huynh không biết...”

Lại một bên bị Lưu Thổ cắt ngang :“ Thanh đệ! Đại ca đã đủ phiền rồi, người không cần...”

Lộ Thương vội ngăn tay Lưu Thổ, không cho hắn nói gì thêm nữa, vội vàng nhìn chằm chằm quét vào thiếu niên đó :“ Thanh đệ, đệ nói xem. Các người rút cuộc làm sao?”

Trở về đứng bên Tĩnh là quyết định của mình, phải chịu những cảm giác không thoải mái đó, là hắn tự quyết định...nhưng mà nếu liên lụy các anh em, Lộ Thương tuyệt đối không tha thứ cho chính mình.

Lưu Thổ còn muốn ngăn Cát Thanh lại, một bên Tào Tín cũng nhịn không được nói ra: “ Đại ca, ta biết tình cảnh của huynh khó khăn, chính là ta thật sự không thể nín nhịn được nữa.”

“ Rốt cuộc có chuyện gì, mau nói cho ta biết! Giấu đầu giấu đuôi thật làm ta lo chết” Lộ Thương một phen néo Tào Tín, gấp đến độ đỏ mắt.

“ Còn không phải do tên Tổng đốc kinh thành mới nhậm chức sao?” Một bên Cát Thanh hung hăng nói câu tiếp theo.

“ Đúng vậy, đúng vậy. Hắn căn bản không xem chúng ta là người, mỗi ngày bắt các huynh đệ đi tuần sáu canh giờ, kinh sư mà có chuyện lông gà vỏ tỏi gì cũng phạt đánh, chúng ta mà há mồm liền mắng, động cái gì cũng đánh. Trước giờ chúng ta đều nhẫn, nhưng hắn ngay trước mặt chúng ta vũ nhục đại ca, chúng ta không chịu được”. Bạn đang ?

Các huynh đệ khác xem chừng oán hận chất chứa, đều nói vào.

Có người vũ nhục mình chưa tính, chính là lấy thân thể Lộ Thương, khinh dễ huynh đệ của mình.

“ Tiền phạt hai ngày, hắn còn nói Tào Đại ca giám thị chúng ta không nghiêm, phạt đánh Tào đại ca hai mươi bản” Cát Thanh một bộ ầm ỨC lã chã nước mắt chực khóc.

“ Cái gì?” Lộ Thương nghe thế nhảy dựng lên ghế, một phen nhéo Tào Tín “ Lại có người dám đánh người? Mau cho ta xem, có bị thương nặng không?”

“ Đừng lo gì, đừng lo đại ca, đại ca! Ta da thô thịt lậu...”

“ Ai u...” Tào Tín ngoài miệng thì cứng, bị Lộ Thương cuộn ống quần lên, lộ ra vết thương, ống quần chạm vào vết thương, kêu lên đau đớn...phía trên bắp chân rắn chắc trải rộng vết máu tụ loang lổ, có nơi đã phá da, máu tươi đỏ sẫm bên trong đùi, Lộ Thương nhìn mà mắt cũng như phun ra máu.

“ Thật con mẹ nó! Ai làm vậy. Mau, Tiểu Thanh, mang ta đến gặp tên cái gì kinh sư Tổng đốc ngu dốt kia!”

Nhìn huynh đệ bị thương khắp người, Lộ Thương đau hơn cả chính mình bị đánh, hơi thở tội phạm lại phả tới trên người hắn, hắn lại giống như năm đó, làm một nam nhân mũi dao tắm máu để sống.

“ Đại ca, người bình tĩnh. Kinh Sư Tổng Đốc... Kinh Sư Tổng Đốc chính là Trương Tử Đông! Đại ca đi chỉ rước lấy nhục!” Lưu Tho một phen kéo lại Lộ Thương đang kích động.

Tuy Lưu THố cũng đau lòng trước cảnh các anh em huynh đệ bị tra tấn, nhưng chính là biết địa vị của Lộ Thương miễn cưỡng, làm sao hắn chịu để cho đại ca đi tìm Trương Tử Đông mà không chỉ chuốc lấy cái chết, còn chuốc thêm nhục nhã.

“ Cái gì?” Nghe được ba chữ kia, Lộ Thương cả kinh ngã ngồi tại ghế.

Vốn đang muốn hỏi kinh sư Tổng đốc vì sao lại đối đãi với huynh đệ mình như vậy, hiện tại tất cả không nói mà đã rõ...các huynh đệ chịu khổ sở đều tại mình, vì Trương Tử Đông rõ ràng đem giận trên người hắn trút lên bọn họ.

Hết thấy đều là lỗi của hắn!

Mọi người khi ở Lộ Thương sơn đều sống thật vui vẻ, tự do tự tại cầu phúc vô biên, chính mình lại đẩy họ đến Đồng An, hại bọn họ mất đi tự do, dưới trướng cầu quan kia mà làm việc.

“ Hắn là cái đồ xxx!”

Hận ý rõ ràng không muốn nhắc đến lại càng sâu:” Ăn miếng trả miếng, lấy huyết thay đổi cơ cấu! Hôm nay ta muốn cho họ Trương kia biết huynh đệ Lộ Thương ta không phải kẻ là chỉ có cái vỏ, ta sẽ làm cho hắn trở thành một con cẩu, nếu con cẩu này còn dám cắn người...hừ, đừng trách ta đem cái đầu chó của hắn ném đi!”

33. Chương 33: Phiên Ngoại 1

Hạ quyết tâm, hắn cũng không còn do dự :“ Các huynh đệ, các huynh đệ mau dọn dẹp một chút, tìm chỗ về hướng nam trốn đi trước, ta giải quyết con tiểu cẩu họ Trương chết trôi này sẽ cùng mọi người hội hợp! Cái gì mà Hầu, chẳng qua là một con chó nhỏ được nuôi dưỡng, ta không thèm làm!”

Vì chính mình tỏ vẻ quyết tâm, hắn dứt cần đai hoa văn tinh xảo trên người, ném xuống đất.

Rút từ thắt lưng ra kiếm dài bảy thước, trong mắt hắn giờ đây, khôi phục lại hòa quang dã tính khi xưa.

“ Đại ca! Được! Ta đã sớm không chịu nổi chuyện huynh bị lão nhân hoàng đế kia đè! Nhìn huynh một bộ ủy khuất, ta đều sớm biết đó không phải là đại ca ta mà! Hôm nay ta mới biết, đại ca vẫn cứ là đại ca, vẫn

là người tốt nhất đối với ta! Đại ca thông suốt rồi, ta chờ huynh như thế nào đánh cầu, tự nhiên phải đi cùng huynh tìm tiểu cầu Trương kia mà tính toán, rồi cùng nhau về phương Nam. Đếch quan tâm cái gì mà Hoàng đế, cái gì mà Hầu gia, làm sao xứng với đại ca chúng ta, nghĩ muốn giương oai liền giương oai, nghĩ muốn đánh người liền đánh người, thật thống khoái!”

Tào Tín cười ha hả, một phen ném xuống cân đai trên người, chúng huynh đệ vội vã noi theo. Nhất thời cả hậu viện sáng khoải giống như Lộ Thương sơn trại, mà Trương Tử Đông không tốt đẹp gì kia, chính là mục tiêu của bọn họ.

Lập tức tất cả mọi người, lấy đao lấy kiếm, hùng hổ đi theo Lộ Thương ra cửa sau, tiến thẳng vào phủ đệ Trương Tử Đông.

Trương thị nhiều thế hệ là Đại Đồng hiển hoạn, Trương Tử Đông tuy chức vụ và quân hàm không cao, nhưng cũng ở trong phủ quan khá lớn bên trong nội thành, cách Hầu phủ Lộ Thương không quá xa.

“ Trương tiểu cầu! Cái xx nhà ngươi mau lăn ra đây cho lão tử!”

Vọt vào phòng khách, Lộ Thương một cước đá bay ghế bành, lại một kiếm đánh bay tất cả đồ đạc trưng bày trong phòng khách, điên cuồng hét lên, Trương Tử Đông phải đi ra.

“ Đang giữa trưa, đồ đầu heo nào dám làm càn ở đây?”

Trương Tử Đông cũng không phải đèn hết dầu, Trương gia hấn ở Đại Đồng nhiều thế hệ hiển hách, Tỉnh cũng hoàn toàn không có nhân dịp hấn với Lộ Thương bất hòa mà lạnh nhạt, nên hấn đâu có để một nam sủng nhỏ của Hoàng đế vào mắt.

“ Nguyên lai là Lộ Hầu gia a! Sao lại âm ỉ như vậy, lợn ở hậu viện còn chưa phát xuân cơ mà”

Trương Tử Đông một quạt ve vẩy đi đến, thông thả bước ra từ sau cửa.

Hấn rõ ràng là học hành tử tế, cũng xuất thân Trạng nguyên, chính là vừa thấy Lộ Thương liền phun ra những từ ngữ thật bọn tiểu dân nhất tục phổ phường vẫn hay dùng.

“ Trương Tử Đông, ngươi nghĩ ngươi là cái xxx gì vậy? Dám đánh huynh đệ của ta, ngươi chán sống rồi phải không!” Lộ Thương vừa thấy Trương Tử Đông, mặt liền như Trương Phi, trong lòng tràn đầy oán hận, dụng mũi kiếm chỉ vào mũi hấn chửi bậy.

“ Ngươi nghĩ ngươi mới là cái xxx gì? Không phải là cái loại bám rắm Hoàng đế sao? Ngươi mau tỉnh ra mà cút đi, thừa dịp bệ hạ chưa phát hiện cút cho ta! Ngươi cho là bệ hạ toàn tâm toàn ý che chở ngươi sao? Ngươi nằm mơ. Bệ hạ là minh quân thể nhân, căn bản không cho phép một nam sủng nhỏ bé như ngươi dám đắc tội với nhà quyền quý mà thôi...”

“ Còn có, ngày lành của ngươi không dài đâu, bệ hạ sủng nam nhân chưa từng qua một năm, ta khuyên ngươi vẫn là nhanh chạy về mà giữ lấy cái phủ Hầu gia, học làm sao trên giường kêu dâm đẳng thế nào cho bệ hạ cao hứng, sẽ thưởng nhiều tiền cho ngươi đó!”

Trương Tử Đông liều mạng dùng ngôn ngữ xỉ nhục Lộ Thương, mắt thấy gương mặt tuần lãng trở nên đỏ bừng vụn vụn mà căng cứng.

Lựa chọn ở bên Tỉnh, Lộ Thương sớm đối với những lời khinh骂 của người khác mà hiểu rõ, chính là trước mặt mình huynh đệ bị vũ nhục, Lộ Thương nuốt thế nào cũng không trôi cục nghẹn này.

Hấn phi thân nhảy đến trước mặt Trương Tử Đông, huy kiếm liền hướng đến gã vừa phun ra những lời thô tục ấy mà chém. Trương Tử Đông vội vàng chạy trốn, một kiếm vừa lướt qua trên đỉnh đầu, đem quan mào đánh rơi xuống đất.

“ Ta phi! Giết ngươi thật dễ cho ngươi! Các huynh đệ, lên cho ta!” Lộ Thương cầm chiếc mũ quan đã rơi, vung tay lên, ý bảo mọi người đi lên đánh cho gã một trận nhớ đời.

“ Đánh! Đánh càng mạnh càng tốt, đánh cho ta!”

Trương Tử Đông không ai bì nổi, bây giờ nước mắt nước mũi cầu xin tha thứ, Lộ Thương cảm giác tất cả những cơn giận vô cớ ở Đồng An trước giờ không có chỗ phát tiết đã tìm được bao cát...hắn hưng phấn ra lệnh cho các huynh đệ đánh, chính mình cùng xông vào gia nhân Trương phủ đâm đá loạn xạ.

Đoàn người đang đánh lộn hết sức hưng phấn, cửa bỗng nhiên mở tung, một đoàn cấm vệ tay cầm vũ khí dũng mãnh bước vào.

“ Buông hết vũ khí cho ta!” Đầu lĩnh là cấm vệ tổng quản Đinh Bằng, trước kia khi Lộ Thương ở trong cung làm thị vệ, đã từng là thuộc hạ của hắn.

Tuy rằng xuất thân sơn tặc, nhưng vừa mấy ngày làm quan đã ảnh hưởng không ít đến nhận thức của các huynh đệ. Nghe Đinh Bằng quát như vậy vội vã buông đao, nhìn lại, nhìn đám cấm vệ gươm tuốt khỏi vỏ.

“ Đây là đang làm cái gì?”

Chuyện mà Lộ Thương sợ hãi nhất, cuối cùng cũng đến.

Đi theo cấm vệ phía sau, là Tĩnh một thân triều phục uy nghiêm, y hiển nhiên là nghe được báo cáo vội vàng xuất cung.

“Bệ hạ, cứu mạng! Cứu mạng!”

Bị đánh cho bầm dập mặt mũi, Trương Tử Đông vừa nhìn thấy Tĩnh vừa như nhìn thấy cứu tinh, nhất thời khóc rống lên, vừa quỳ vừa lết đến bên chân Tĩnh, ai ai khóc lớn.

“ Hừ, không biết xấu hổ!” Khinh thường bộ dáng cầu bần của Trương Tử Đông, Lộ Thương quên cả nỗi sợ Tĩnh, khinh bỉ mà phỉ nhổ gã.

“ Bệ hạ, xin làm chủ cho tiểu dân! Bệ hạ, tiểu dân năm đời làm quan trong triều, chưa từng có chịu qua nhục nhã như vậy, bệ hạ, xin hãy cho tiểu dân một cái công bằng!”

Vừa đi tới chỗ Tĩnh, là cha Trương Tử Đông, nguyên lai là Tổng biên tu Hàn Lâm Viện, hiện tại mặc dù đã cáo lão, nhưng tại triều vẫn là đức cao vọng trọng nhân vật tâm cỡ.

Theo gót hai cha con nhà Trương, nhất thời cả Trương thị khóc văng lên, mặt mũi mấy người ai cũng bầm dập, thê thảm thật không nhận ra.

Tĩnh hiển nhiên không chịu nổi tranh cãi ầm ĩ thế này, y hung hăng nhíu mày, trừng mắt hướng Lộ Thương nói:

“ Lộ Hầu gia, người có thể giải thích, ở đây là có chuyện gì?”

Xem sắc mặt Tĩnh không tốt, Lộ Thương trong lòng có chút khiếp ý, rồi lại không thể trước mặt địch nhân làm yếu uy phong:“ Họ Trương này khi dễ huynh đệ nhà ta, ta đương nhiên đến nói chuyện phải trái với hắn!”

Tĩnh lúc này mới nhìn rõ bộ dáng Lộ Thương...hắn ném quan bào, trên người chỉ còn một trung y đơn giản, vừa rồi đánh lộn, trung y bị xả rách vạt đằng trước, quần áo bị xé vài chỗ, lộ hơn phân nửa thân trên ra ngoài...loại cảnh tượng này trong mắt Tĩnh, nhất thời làm y hờn giận nhíu mày.

“ Lộ Hầu gia, quan bào của người đâu? Quần áo không chỉnh tề còn chạy tới đây làm loạn, ra cái thể thống gì?” Tĩnh hiển nhiên quên mất dưới chân còn có Trương Tử Đông đang bị ai khóc rống lên, nhưng lại quan tâm đến quần áo Lộ Thương đầu tiên.

“ Bệ hạ...” Trương Tử Đông cùng cha hắn đồng thời lên tiếng, nhắc nhở Tĩnh đừng quên hiện trạng của mình.

“ Khụ...” Tĩnh vội ho khan một tiếng che giấu mình thất thố, nói: “ Lộ Hầu gia, người cũng biết rõ ban ngày ban mặt người đã thương mệnh quan triều đình, đó là phạm vào trọng tội”

“ Thúi lắm!” Lộ Thương sớm kích động, quên mất cái gì mà mặt mũi của Tĩnh, hắn tiến đến vén lên ống quần Tào Tín:“ Là hắn ra đòn hiểm trước huynh đệ của ta! Cho dù đánh chết hắn, vẫn là tiện nghi cho hắn quá!”

Những vết thương chẳng chịt có điểm nhìn thật ghê người, Tĩnh nhìn cũng hơi nhú nhú mày.

“ Khởi bẩm bệ hạ, đó là do Tào Tín không làm hết phận sự mới bị thần trách phạt!” Trương Tử Đông vội vàng lớn tiếng giải thích, tỏ ra chính mình vô tội.

“ Tào Tín là thủ hạ Trương thị lang, Trương thị lang có quyền trách phạt hần!” Trong lòng đã rõ ràng Trương Tử Đông lấy việc công báo thù riêng, nhưng lại ngại thân phận, Tĩnh chỉ có thể chiếu theo Đại Đồng vương pháp mà nói chuyện. Bạn đang ?

“ Chó má cái quyền gì! Cái quyền gì! Không phải người đem huynh đệ ta giao cho con Trương tiểu cầu này cai quản sao? Người...người...người...người căn bản là cố ý! Hiên Viên Tĩnh, người xxx nhà nó thật không phải người!”

Lộ Thương tức giận kích động đến mức ngay cả Tĩnh cũng không để vào mắt, trước mặt mọi người xung đột với y mà đứng lên.

“ Câm miệng! Cầu nô tài to gan! Dám gọi thẳng tục danh của bệ...hạ...người...người có còn vương pháp nữa không?”

Một bên Trương Phụ hiển nhiên trước hành động của Lộ Thương mà sợ hãi đến cực điểm :”Bệ hạ, bệ hạ, Lộ Thương mạo phạm bệ hạ, đã phạm vào tội chết. Bệ hạ không thể nuông chiều mà tha thứ, phải lấy Đại Đồng vương pháp ra trừng trị, lấy phục thiên hạ!”

Tĩnh bị Lộ Thương tức giận lớn mật mắng đến sắc mặt trắng bệch, nói đúng ra, y chẳng thêm để ý chuyện Lộ Thương gọi thẳng tên y, nhưng trước bao quần thần, dám gọi mặt chỉ tên y mà chửi bậy, làm cho y không nói được câu nào, không khỏi trong lòng sinh khí.

Lộ Thương lại không thức thời, còn đang tự do lên tiếng ồn ào: “ Hiên Viên Tĩnh, khá khen cho người! Sao người không nói lời nào đi! Ta biết là người cố ý! Dù sao người...người căn bản...”

Tuy rằng có hồ đồ thật, nhưng Lộ Thương cuối cùng vẫn là nhịn mấy chữ :“ Người căn bản là không thương ta”. Nhưng tất cả những ủy khuất hần phải chịu đựng bao lâu này ùa về làm cho đôi mắt hần đỏ bừng.

Kỳ thật là Lộ Thương cũng có điểm đoán trúng. Y đề bạt Trương Tử Đông làm kinh sư tổng đốc để kiềm chế huynh đệ Lộ Thương, cũng là một thủ đoạn khổng chế Lộ Thương...chính là không nghĩ tới Trương Tử Đông lớn mật đến vậy, dám trắng trợn hành hạ bọn họ lại còn để Lộ Thương quơ được, kết quả gây ra xung đột, thật sự là y chưa có tính đến nước này.

Xem Tĩnh không mở miệng, Lộ Thương biết bị mình nói trúng. Hần tức giận đến không nói nên lời, chỉ cảm thấy khí huyết dồn lên ngực, cơ hồ không thở nổi.

Im lặng đến nửa ngày, hần hung hăng giơ ngón tay chỉ vào Tĩnh, thanh âm nhịn không được run rẩy: “ Hiên Viên Tĩnh! Người thật tốt, thật tốt! Hôm nay Lộ Thương ta mới hiểu rõ người! Người đối với huynh đệ ta như vậy, một ngày nào đó cũng sẽ đối xử với Lộ Thương như vậy! Ta tính đã biết...”

“ Hiên Viên Tĩnh, người cứ tỏ vẻ ra oai đi, lão tử mặc kệ người! Từ nay về sau dương quan của người người đi, cầu độc mộc của ta ta bước, chúng ta không ai liên quan đến ai!”

Hần hung hăng nắm một bình hoa trong tay ném về trước mặt Tĩnh, hướng tới các huynh đệ vung tay lên, đem người rời khỏi Trương phủ.

Tĩnh làm sao để hần đi như thế, khó thở mà rút thanh bội kiếm dưới thắt lưng, hướng cảm y về phía sau quát :“ Các người chết cả rồi à?Còn không mau bắt những phạm nhân này lại cho ta?”

Tĩnh hơi lui người về sau, cả người liền đứng chắn trước cửa,nhóm cảm y về đứng lên che chắn trước y, không cho bọn Lộ Thương xông qua.

“ Người...”

34. Chương 34: Phiên Ngoại 1

Lấy võ công so với Tĩnh, Lộ Thương biết dù có hợp sức toàn bộ anh em cũng khó có thể đánh thắng y, càng không nói đến dần cao thủ đại nội này.

Lộ Thương giờ phút này có trăm ngàn lý do mà muốn cực lực mắng chửi tử nam nhân này, chính là trường hợp này không thích hợp cho hắn nói mà thôi. Hắn chỉ có thể giương mắt nhìn, hận không thể một ngụm cắn chết luôn Tĩnh khỏi cần để ý.

Cầm y vệ cũng không chờ nhóm Lộ Thương nghĩ thế nào làm thế ấy...chính là một chút công phu, đem Lộ Thương vây giữa hàng rào, bốn người Tào Tín cũng nóng nảy, lập tức rút binh khí bên người hướng ra, song phương đứng thành một đoàn chiến.

Rõ ràng là tới giáo huấn tên chết trôi Trương Tử Đông, nhưng kết quả lại biến thành đại chiến với Tĩnh. Một bên chống đỡ tiến công của cầm y vệ, một bên ảo não nghĩ mình chết chắc

Không địch nổi một người, huống chi cầm y vệ đều là thiếp thân thị vệ của Tĩnh, là cao thủ của cao thủ đại nội, làm sao nhóm Tào Tín chống đỡ được.

Một lát so công phu, các huynh đệ Lộ Thương bắt đầu bị đánh bại, hàng rào áo giáp bảo vệ dần dần vỡ ra hai bên hắn.

Lộ Thương vì vẫn còn là người được hoàng đế sủng ái, trong lòng họ đều ngại quan hệ giữa hắn với Hoàng đế nên không dám ra chiêu sát thủ đau đớn gì.

Tĩnh hiển nhiên không kiên nhẫn. Y bước đến bên người Tào Tín đã bị trời gô, kiếm trong tay hướng thẳng vào cổ Tào Tín, hướng về nơi Lộ Thương đang độ sức quất:

“Lộ Thương, ngươi rốt cuộc muốn hồ nháo đến khi nào? Mau buông kiếm cho ta, bằng không trẫm chặt đầu hắn ngay lập tức!”

Biết Tĩnh là người cứng rắn nói được làm được, nếu chính mình không nghe lời, y sẽ đem Tào Tín giết ngay, còn chính mình hắn cũng ngồi tù chung thân.

Ở trong lòng hung hăng mắng Tĩnh một vạn lần, Lộ Thương dùng chiêu thức trên tay. Cầm y vệ lập tức đi lên, đem hắn trời gô thật chặt.

“Trừ bỏ Lộ Hầu gia, những người khác đều đem đến Tổng đốc phủ thẩm vấn cho trẫm!” Tĩnh hiển nhiên đưa các huynh đệ Lộ Thương đến nơi gây ra thập phần bất mãn cho họ, lập tâm muốn thu phục bọn họ, bèn phân phối thích hợp.

Nhưng đem nhóm người Tào Tín đưa cho Trương Tử Đông xử trí, tuyệt đối là đưa dê vào miệng cọp, Lộ Thương nhất quyết không đồng ý.

“Đánh Trương tiểu cầu là chủ ý của ta. Không có quan hệ gì với bọn Tào Tín hết! Muốn đưa đi thẩm vấn đương nhiên là ta đi! Người hãy thả bọn Tào Tín ra, nếu không cả đời này ta không để ngươi yên!”

Cầm y vệ nào dám dùng sức ấn hắn chặt xuống, lực tay tuyệt nhiên không có. Lộ Thương vừa náo vừa đứng lên, cư nhiên cưỡi được dây thừng, thẳng đến trước mặt Tĩnh.

“Thật to gan lớn mật!” Tĩnh một phen bắt được hắn, chế trụ hai tay hắn :“ Xem ra trẫm dạy dỗ ngươi chưa đủ, ngươi quả nhiên vẫn cứ là sơn tặc không có phương pháp giáo dục! Người đã nghĩ trẫm dạy dỗ ngươi như vậy, trẫm sẽ cho ngươi thỏa mãn một lần.”

Mặc kệ Lộ Thương giãy dụa trong ngực Tĩnh cố sống cố chết phản kháng, Tĩnh dùng sức đem Lộ Thương ghì thật chặt vào trong ngực, một bên quay đầu lại phân phó :“ Đinh Bằng, người nhanh chóng phái người đem nhóm Tào Tín này đưa đến Hàng Châu đi lính cho ta”

“Bệ hạ, làm sao lại có chuyện đưa đến Hàng Châu đi lính được?” Một bên Trương Tử Đông đang vốn đắc ý, vừa nghe đến loại phán quyết thiên cổ kì văn này, nhất thời tỉnh mộng, ở bên lớn tiếng kháng nghị.

Cho tới bây giờ mới chỉ nghe đi lính ở biên cương hải đảo xa xôi, nơi khổ phu dịch hào, làm gì có cái gọi là đưa đến Tô Hàng phồn hoa gần như kinh thành mà đi lính chứ?

Cha con Trương phụ vừa muốn con đàn cha hát, bị Tĩnh trừng mắt lập tức rút lại như rùa...ánh mặt lãnh đến cực điểm, Tĩnh hiển nhiên đối với chuyện cha con hấn khơi mào mâu thuẫn với Lộ Thương mà rất không vừa ý, nếu gã còn xen mồm vào nữa, chỉ sợ chuyện không hay ho sẽ đến phiên mình.

“Được rồi, cái người này vừa lòng chưa?” Tĩnh lạnh lùng đối với Lộ Thương đang ép trên ngực, một bên dẫn hấn theo hướng cửa đi ra ngoài, Đinh Bằng cũng sốt một chút, cũng chỉ có thể cười khổ mà phân phó áp giải nhóm Tào Tín đi, chính mình về mặt không biết nên khóc hay nên cười đuổi theo Tĩnh.

“Người hấn dẫn này! Người đi chết đi! Người căn bản tuyệt không thích ta mà! Cư nhiên phái con cháu Trương Tử Đông đến quản huynh đệ ta, ta không bao giờ...không bao giờ nói chuyện với người nữa...”

Tiếng hung ác chửi rủa biến thành một tiếng rên nhỏ, đó là vì Lộ Thương cực kỳ tức giận cắn một ngụm lên vai Tĩnh phát ra tiếng kêu

“Em còn chưa chịu yên sao! “

Tĩnh ăn đau một phen đẩy Lộ Thương trên người xuống đất. Lộ Thương không kịp phòng bị, bị quăng xuống đất ngã nhào, bị Tĩnh rống to tới mức không thể đứng lên được, đành phải ngồi dưới đất hung hăng trừng mắt nhìn Tĩnh, biểu đạt tức giận trong lòng.

“Ta còn che chở cho em chưa đủ sao?” Tĩnh dường như bộ dáng không thể nhẫn nhịn được nữa: “Vô duyên vô cớ dả thương mệnh quan triều đình là tội chết không thể tha, hay là để ta tuân theo vương pháp làm thịt hết từng người một thì em mới vừa lòng?”

“Chết được đã sạch sẽ!” Lộ Thương cảm thấy tất cả những ủy khuất từ khi đi theo Tĩnh bùng lên, hấn hấn đối diện với Tĩnh mà kêu: “Theo người về làm gì có chuyện tốt! Không phải giống như nữ nhân cả ngày ở trong phòng vô võ chờ người, thì thuộc hạ lại bị lão cẩu nho đó khi dễ. Người cho ta vui vẻ thật sao, ta thà rằng hiện tại bước đi thật xa, đi được rất xa, cả đời không muốn gặp lại người.”

“Cả đời không muốn gặp lại ta?” Tĩnh ánh mắt mị lên, trong đó bắn ra tia lạnh đến thấu xương.

Mỗi lần y ra vẻ mặt này, hấn có người chết khiếp đi, Lộ Thương bị dọa đến có điểm không dám nói thành lời.

Nhìn thấy Tĩnh ngồi bên người mình, lại thấy Tĩnh ác ý đưa bàn tay vào hạ thân, lộ Thương ngay cả kêu đều không kịp, môi đã bị che lại.

“Ân...ân...” Đúng là số chết già dựa thế nào cũng già không ra mà, bị Tĩnh hôn theo hướng nghiêm khắc trừng phạt mang theo ý tứ hàm xúc lên trên môi, dùng sức cắn đầu lưỡi mình, Lộ Thương bị cắn cơ hồ đau đến kêu ra tiếng.

Hạ thể bị Tĩnh dùng sức bắt lấy, không phải ôn nhu âu yếm như thường...mỗi nơi bàn tay Tĩnh lướt qua, mỗi nơi bị y sờ vào đều đau như có dao cắt.

“Ô...”

Thật vất vả buông lỏng miệng ra, Lộ Thương lập tức cảm nhận miệng đầy máu...đầu lưỡi chắc bị tên này cắn nát rồi, hơn nữa còn bị thương nghiêm trọng là đằng khác, xem một lượng máu tươi còn dính lại trên mép Tĩnh thì biết a.

Bên trong miệng đau chết đi, Lộ Thương căn bản ngay cả mở miệng mắng chửi người cũng không còn khí lực, muốn vờ ủy khuất ẩn hiện trong lòng, hấn ngay cả hốc mắt cũng bắt đầu ướt.

“Nhận ra cái sai, ta sẽ bỏ qua cho em”. Tĩnh có điểm đau lòng thấy bộ dáng Lộ Thương vừa che miệng vừa nước mắt lưng tròng.

Ai ngờ Lộ Thương so với vạc đồng còn vững hơn, cũng không biết sống chết lắc đầu.

“Ta căn bản không sai! Chết cũng không nhận sai!” Hấn đau đến mức đầu lưỡi không động được, lời nói chỉ còn phát ra mơ hồ.

Tĩnh nghe đã hiểu, ánh mắt nhất thời nghiêm khắc đứng lên: “Em chỉ biết cậy mạnh thôi! Xem ra nếu không giáo huấn cẩn thận, em sẽ trèo lên đầu ta đấy.”

Đâu thềm quần nơi này không phải phủ đệ của chính mình, Tĩnh cũng không quần dám cầm y vệ mặc quần áo đồ lờ lợt đi tới đi lui ở đây, y hiện tại trong đầu chỉ có ý niệm muốn giáo huấn Lộ Thương.

Phương pháp sao, đương nhiên là ...

“ Đinh Bằng, cho tất cả mọi người thôi lui ra sảnh, còn có, Trương gia nhân, một người cũng không được bước ra!”

Y xả thất lưng cầm mang, đem cột chặt hai tay Lộ Thương ra phía sau, dùng lực đặt hẳn lên hành lang thượng dài lát đá trắng.

Tuy rằng nửa năm nay Tĩnh trên giường ôn nhu, chính là do trước kia Lộ Thương ném vô số lần tra tấn của Tĩnh, vẫn không quên y có những cách dã man nào làm cho hắn đau đớn.

Cho dù miệng đau đến không nói được, y cũng không buông tha. Trên thực tế là cho dù trong lòng bị dọa sợ mình chết ngay lúc này, còn hơn cả quá khứ bị sợ đến ngất đi.

Tĩnh đương nhiên không quan tâm miệng hắn đầy ô ngôn uế ngữ, liền đem Lộ Thương ấn lên băng ghế thượng làm hắn tựa vào đỉnh cột của hành lang, Tĩnh một phen kéo cả quần lót, cả quần dài lẫn áo trong của hắn xuống.

“ Người! Người dám....rõ như ban ngày thế này, còn có vương pháp không hả?”

Mông dán vào đá trắng lạnh lẽo, Lộ Thương khó chịu tới cực điểm, bắt đầu loạn ngôn lên

“ Nói vương pháp với ta? Em có làm hay không thế?” Tĩnh thiếu chút nữa cười ra tiếng, khóa ngòi Lộ Thương trên người mình, một lời hết áo vương trên vai Lộ Thương xuống, dùng sức cắn đi xuống một hàng...

Tất cả mọi người trong phòng khách Trương gia đều nghe một tiếng thét thảm thiết...Trương gia một bên vì hoàng đế ngoan độc lo đến đổ mồ hôi, một bên nhóm Tào Tín còn lo muốn chết, chỉ có một người nhìn thấy hai cầm y vệ thần tình đỏ bừng, tay nắm chặt, một bộ mặt không hiểu được phải làm thế nào, rất đổi băn khoăn.

Trong vườn hoa, hai người kia đương nhiên biết tình hình ở đại sảnh phức tạp thế nào...

Bởi vì là trừng phạt, Tĩnh đã sớm quên cái gì gọi là ôn nhu, y giống như một con dã thú cắn xé chung quanh, trên người Lộ Thương nhanh chóng trải rộng dấu răng, phá da chảy ra tơ máu.

Bị hung hăng cắn cả trên nơi mẫn cảm nhất, Lộ Thương nhịn không được buông hàm răng đang cắn chặt, đau đớn kêu ầm lên.

Chửi rửa nam nhân này rõ ràng vô tác dụng mà chính mình lại ăn đau, chẳng những không thể phản kháng, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng chẳng có, cùng lắm thì... vụn vụn giấy dựa cơ thể là cách kháng nghị duy nhất của Lộ Thương.

Bạn đang ?

Băng ghế thô ráp đem làn da lưng Lộ Thương tàn phá, cảm giác được nam nhân dưới thân mình đau đến phát run, Tĩnh lại vẫn như hề có ý định dừng lại.

“ Hảo hảo hưởng thụ đi, chính diễn sắp bắt đầu đây.” Ngừng động tác trên tay, Tĩnh nắm mái tóc dài của Lộ Thương đã xả ra, đưa bốn mắt đối diện nhau, đẩy về ác ý.

“ Người sao không chết đi cho xong.” Lộ Thương cố gắng không nhìn vào tầm mắt y, lại bị Tĩnh gắt gao nắm chặt thất lưng mà đi vào.

Cho dù có quật cường đến mấy, nơi thâm sâu linh hồn không che giấu được, là những tiếng rên rỉ...

“ Ta sẽ không tha thứ cho ngươi...” Thân thể tựa trên băng ghế đá run rẩy mãnh liệt, Lộ Thương cả lưng bong tróc hết làn da, vô cùng thâm thắm, lâm vào cảnh bán hôn mê nhưng vẫn còn nghiêng răng nghiêng lợi mà nguyên rửa...

Nửa canh giờ sau...

Đem Lộ Thương đã mất ý thức hướng Trương gia phụ tử một mặt, Tĩnh tà tà giấu đi ánh mắt lạnh thấu xương nhìn không ra biểu cảm trên mặt y, thanh âm của y thực lạnh đến chết người

“Lộ Hầu gia trầm đã từng trị qua, hai vị ái khanh còn có ý kiến gì không?”

Trương gia phụ tử nhìn Lộ Thương quần áo loang lổ vết máu, giống như con búp bê vải bị phá rách, trong lòng khiếp sợ thủ đoạn độc ác của Tĩnh, nhưng cũng chỉ dập đầu như máy tạ ơn.

“Đại ca a...tất cả là lỗi của chúng ta, đều là chúng ta hại huynh...”

Cát Thanh ít tuổi nhất, thiếu kiên nhẫn mà rơi lệ, gã bỏ nhào vào bên người Lộ Thương, cũng không dám vào toàn thân thương tích, đành quỳ gối bên cạnh hắn mà ô ô khóc lớn.

35. Chương 35: Phiên Ngoại 1

Bị gã cuốn vào, các huynh đệ bắt đầu gào khóc yếu ớt, có người nóng nảy chửi Tĩnh âm lên, đòi liều mạng trả thù, cảm y vệ vội vàng chế trụ lại những người này, cả đại sảnh trở nên huyền ảo...

Tĩnh nhú mày: Lộ Thương tuy rằng nhìn qua da thịt bị thương rất nặng, nhưng kỳ thật đều chỉ là vết thương ngoài da không đáng kể, về phần hắn ngất xỉu đi, một nửa là bởi vì đau đến không chịu nổi, một nửa khác căn bản là do khoái cảm đến mất đi ý thức...mấy cái người này sao khóc y như thể hắn chết rồi vậy?

“Đình tổng quản, nơi này giao cho người xử lý. Lộ Hầu gia ta sẽ xử lý, Trương thị lang cũng đừng đối với chuyện này làm âm ỉ ra ngoài!” Hung hăng ném cho cha con Trương gia một cái nhìn cảnh cáo, Tĩnh vừa lòng nhìn hai người bọn họ dập đầu như bổ củi.

Đem Lộ Thương trên mặt đất bế đứng lên, Tĩnh nghênh ngang bước đi, bọn người Tào Tín khóc nháo đòi đuổi theo không kịp, bị Đình Bằng ngăn cản xuống dưới.

“Lộ Hầu gia không có chuyện gì đâu...”

Rõ ràng là nhìn thấy Hoàng đế sung sướng Lộ Hầu gia đến thế, Đình Bằng cũng không muốn tìm hiểu vì sao Lộ Hầu gia lại ngất xỉu hay là bị sung sướng đến ngất xỉu, lại biết loại “trừng phạt” này đâu có làm chết người, vội nhẹ giọng an ủi huynh đệ Lộ Thương...

“Tào đại ca, ta vừa mới nhìn thấy, ngay cả tiểu đệ của đại ca cũng đầy là máu...đại ca nhất định là chết rồi! Ô ô ô...”

Cát Thanh ngữ khí kinh người, mặc dù đang ở giữa đám nam nhân nhưng lời nói của hắn vẫn làm bọn họ đỏ mặt hồng tai...quan hệ của Tĩnh với Lộ Thương bọn họ đều biết, rõ ràng là như vậy rồi, Tào Tín đừng nước mắt, một bên nhéo Cát Thanh:

“Cái gì! Người nói cái gì?”

“Đại ca bị thương đến ngay cả chỗ kia cũng bị thương nữa! Ta vừa mới nhìn đến dưới trường bào đại ca không có mặc quần, liếc trộm hai cái, nhìn đến trên đùi...còn có chỗ kia nữa...đều chảy máu! Còn có cái gì màu trắng không rõ xen cùng nhau, chảy đầy chân! Nhất định là bị thương nặng lắm rồi” Cát Thanh càng nói càng sợ, càng khóc lợi hơn.

“Hắc...hắc...hắc” Tào Tín vừa khóc lại cười được ngay giống như điên: “Huynh đệ, đừng khóc nữa! Đại ca không có việc gì đâu!”

“Cái gì cơ? Tín ca đừng gạt người, đại ca nhất định bị thương không nhẹ” Cát Thanh đương nhiên không tin hắn.

“Khụ...” Một bên Đình Bằng thật sự không nghe nổi nữa, bọn họ mà nói chút nữa thì còn gì là thể diện hoàng gia.

“Nếu Lộ Hầu gia không có việc gì nữa, các vị cũng nên theo ta về Hàng Châu đi”

Đây là cái quỷ sự xxx gì vậy? Nghĩ đến loại phán quyết thiên cổ kì văn của Hoàng đế, Đinh Bằng vì chuyện phải quản cái đám này mà khổ kêu thấu trời.

Chọn mấy tên thủ hạ tín nhiệm, Đinh Bằng mặt mũi ngây ngốc không biết phải làm gì mà hồi cung, để lại cha con Trương gia hai mặt nhìn nhau.

“ Cái gì mà chỗ kia cũng đầy máu...” Trương Tử Đông là người đọc sách, nói không nên lời hai chữ “tiểu đệ”.

“ ...Không rõ chất gì...chảy đầy chân...” Trương phụ lấp bắp run rẩy lặp lại, một bộ sắp ngất xỉu đến nơi.

“ Trời ạ, ta xem con vẫn là đừng có động đến vị Lộ hầu gia kia nữa” Sau một lúc, Trương phụ cuối cùng nghiêng rằng nói với con trai.

...

“ Không cần! Không cần!”

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống thái dương, Lộ Thương tựa hồ đang ác mộng, ở trên giường vận vẹo lưng tung, trong miệng rên la những từ ngữ không rõ.

Có điểm bất đắc dĩ lấy khăn lau đi những giọt mồ hôi đang chảy xuống không ngừng như mưa kia, Tĩnh đã ngồi bên chăm sóc Lộ Thương đến ba canh giờ.

Vốn nghĩ với thể lực Lộ Thương hẳn rất nhanh hồi phục mới phải, chính là đem hắn đưa đến tẩm cung của chính mình đã một thời gian rồi, Lộ Thương vẫn đang hôn mê không có dấu hiệu tỉnh.

Đã muốn gọi thái y xem qua, nhưng thật sự thân thể Lộ Thương không có gì trở ngại, lí do bất tỉnh chính là tâm lý kháng cự, đáp án này làm cho Tĩnh thập phần khó chịu.

Tuy rằng y biết rõ, mình rất thích tiểu vương tặc chẳng có điểm nào tốt này, Tĩnh lại rất tin tưởng tự chủ của bản thân, không phóng túng trong yêu đương say đắm với Lộ Thương...từ lúc còn là tiểu hài tử chơi trận giả với những đứa trẻ hoàng thất khác, y cũng đã rèn luyện được công phu tự khống chế.

Lịch sử chẳng phải có vô số quân chủ chỉ vì không tiết chế mà tin một người bên mình dẫn đến bại vong quốc sử...cho dù cũng chẳng muốn được truyền tụng là cái gì minh quân, nhưng Tĩnh tuyệt đối không cho phép bản thân mình sa vào chuyện nam sủng tình ái mà làm ra những việc như hôn quân trong lịch sử.

Lo liệu nguyên tắc như vậy, Tĩnh không cấp quyền lực thật cho Lộ Thương, nếu cảm thấy hắn sai, sẽ trách phạt hắn...mà lúc này lí do trách phạt chính là hắn trước mặt thủ hạ của y thái độ kiêu ngạo, không cho quân vương mặt mũi nào, thật tổn hại kiêu ngạo chỉ tâm vốn sừng sững của Tĩnh.

Bất quá lúc “trừng phạt” hắn, Tĩnh đã nghĩ sau này thế nào trấn an Lộ Thương rồi...Lộ Thương tuy tính tình xấu, nhưng trên thực tế không bao giờ để bụng thù hận. Lợi dụng điểm này, Tĩnh một bên ở cạnh tình nhân, một bên duy trì thể diện sự với cái gọi là thể diện hoàng thất Đại Đồng.

Bất quá, lần này xem chừng có điểm phiền toái!

Ngược đãi Lộ Thương không phải lần đầu tiên nhưng hắn chưa bao giờ nói qua “sẽ không tha thứ cho ngươi”. Hơn nữa bây giờ hắn cũng chưa tỉnh, khiến cho Tĩnh bỗng thấy hoang mang đến nghi ngờ mị lực tuyệt đối của y trong lòng Lộ Thương.

Nghĩ như vậy, Tĩnh bỗng thấy khóe mắt Lộ Thương hơi giật giật, kế tiếp, đôi mắt thật to kia bỗng nhiên mở lớn ra...

Tĩnh vội nhòe mắt “ Em tỉnh rồi...”

Y không biết rằng, biểu tình của y thực có chút nhiệt tình.

Chính là Lộ Thương không hề có chút cảm kích, vừa mê man ngồi dậy, nháy mắt hắn đã nhanh nhạy nhận ra tình huống...ngồi dậy, hắn không đem ánh mắt hướng về Tĩnh, mà nhìn xung quanh giường.

“ Bọn Tào Tín đâu?”

“ Ta đã cho người tiễn họ về Hàng Châu”. Tĩnh khó có thể không thành thật, có lẽ y đã nhận ra trên mặt Lộ Thương có chút biểu tình căm ghét.

Lộ Thương nắm quần áo trên giường mặc vào, cũng không thèm ngoái Tĩnh một cái, đi ra hướng cửa.

“ Em định đi đâu?” Tĩnh mau phát giận, nhằn nạy của y thực lên đến cực điểm rồi, hướng cửa mà đứng, ngửi khí của y đông cứng hời hợt.

“ Ta phải về Hàng Châu.” Lộ Thương vẫn hướng ngoài cửa mà đi, nhưng đầu đã đụng phải ngực Tĩnh.

Tĩnh vội dùng hai tay ôm hân, nói :“ Em không được phép đi! Ngốc tử, ngoan ngoãn ở trong này cho ta!” Tay y mơn trớn nhẹ nhàng khiêu khích trên lưng Lộ Thương...đây là động tác mà hân thích nhất, mỗi lần Tĩnh làm như vậy, hân nhất định không chịu được sung sướng mà rên rỉ.

Nhưng Lộ Thương vẫn là một mặt chán ghét, từ trong lòng y trượt đi ra.

“ Đừng chạm ta! Ôm lấy cái vương miện của người cho tốt đi!”

Tĩnh cho tới bây giờ chưa từng thấy ánh mắt Lộ Thương căm tức đến như thế, nhất thời sợ ngây người, cánh tay y dần dần trượt xuống.

Hai người giống như hai kẻ xa lạ nhìn nhau rất lâu, Tĩnh rốt cục thở dài: “ Tiểu Thương, đừng hồ nháo được không? Ta biết khi đó là ta ra tay mạnh quá, em tức giận ta không trách. Nhưng thật sự là em làm cho ta mất mặt quá, làm cho ta bẽ mặt không để đâu cho hết, kính nhờ em không cần như thế được không!” Bạn đang ?

Lộ Thương nếu không phải vì đầu nướn bị cắn nát hết da, miệng đau đến gần chết, nhất định sớm chửi ầm lên. Chính là hiện tại hân chỉ có thể thốt ra lời nói ngắn gọn :“ Cút ngay!”

Ánh mắt hân rất lạnh lẽo, Tĩnh bỗng nhiên hoài niệm lại ánh mắt trước nay của Lộ Thương, khi đó mặc kệ hân có tức giận với y bao nhiêu, nhưng mỗi khi nhìn y, đôi mắt hân không bao giờ tắt lửa, đôi mắt luôn có một ngọn lửa để y chắc chắn rằng hân yêu y biết bao.

Chính là giờ phút này....đôi mắt Lộ Thương trong sáng một mảnh giống như ngọn lửa nhỏ kia đã tắt.

“ Không nên!” Tĩnh một chút kích động đứng lên, chính là y vẫn rụt rè nhất quyết không chịu giải thích.

Y tiến đến đem Lộ Thương đặt lại trên giường, dấu tay hân trên hai bên hông mẫn cảm của Lộ Thương.

“ Người muốn làm gì thì làm đi! Chỉ đừng mơ tưởng ta tha thứ cho người” Lộ Thương nằm thẳng tắp, lạnh như băng, nhất thời Tĩnh không thể có hứng trí.

“ Em rút cuộc muốn thế nào?” Tĩnh đến cuối cùng cũng bạo phát, đứng dậy từ trên người Lộ Thương...tuy rằng Lộ Thương muốn cực lực khống chế chính mình, nhưng động tác vuốt ve vừa rồi của y hiển nhiên động vào miệng vết thương khiến hân cố nén tiếng kêu, nhưng ánh mắt vẫn nhói lên đau đớn.

“ Không cần thế nào cả! Thả ta trở về, chúng ta chia tay!” Hai chữ kia, giống như dao đâm vào tim cả hai người, mặc dù là Tĩnh, cả người y cũng run lên.

“ Thối tha! Ai cho phép!?” Tĩnh cư nhiên không còn để ý gì đến giáo dưỡng, đem những lời thô tục rống to ra, hiển nhiên cực kỳ tức giận.

“ Là người chính mình nói cho ta biết đấy! Dùng hành động của người nói cho ta biết!Ta có thể không quan tâm người đối với ta thế nào, chính là ta tuyệt đối không tha thứ người đối với anh em của ta như vậy! Nguyên lai người lúc nào cũng quanh co với ta, ta lại còn tự nhủ chính mình vì đó là thân phận đặc biệt của người... Là ta chính mình say mê, người như người thế nào coi ta là vợ người!Càng đừng nói sẽ thích ta... Trong mắt người, ta trước sau gì vẫn cứ là một trò chơi tiêu khiển! Chẳng qua là so với cung phi trước giờ có chút mới mẻ mà thôi...”

Nói nhiều quá, miệng vết thương bên trong lại nứt ra, máu tươi dọc khoe miệng rơi xuống thành giọt, Lộ Thương hung hăng lau đi vết máu, nhắm mắt lại trầm mặc.

“ Đó là...kia chính là...” Tĩnh cũng không biết phải giải thích thế nào cho tốt, trong thiên hạ còn có chuyện y phải giải thích sao...y chưa bao giờ trước bất kỳ ai giải thích điều gì, tất cả những lời cần biện bạch, y đều không nói ra được.

“ Phải rồi, nam nhân xinh đẹp trong triều không phải còn rất nhiều sao? Trương Tử Đông kia cũng không tồi!” Lộ Thương nhìn y không nói lời nào trong lòng lại càng phần nộ, bắt đầu miệng không lựa chọn từ ngữ mà công kích y: “ Vẫn chỉ là các người chưa có ngủ với nhau thôi đúng không? Lại còn, hần là ca ca Trương phi, hần hận ta như vậy, hận ta làm không tốt, căn bản là đồ kị ta thôi! Hừ, hần làm gì phải vậy...ta cùng lắm cũng chỉ là một nam sủng nho nhỏ của Hoàng đế, chỉ cần một tháng thôi sẽ chán ghét ta...Hừ...ta cũng chỉ giống như mấy thứ đồ vật, cùng lắm thì cũng lại như Nhã Đào hay A Vương, A Bích giống nhau...”

Hần không có thời gian đem lời nói cho hết, bị Tĩnh hung hăng cho một bạt tai đến đỏ bừng mặt: “ Người câm mồm cho ta”.

Yên lặng nghe Lộ Thương vũ nhục tình cảm của mình đối với hần, Lộ Thương lại nghĩ rằng mình nói đúng tâm của y nên y then quá hóa giận...hai má cơ hồ đau đến cháy, hần cứng cổ một lúc lâu vẫn không thể hoàn hồn mà quay mặt lại.

Tĩnh có chút hối hận, nhưng lòng tự trọng quá lớn của y không cho phép y nói ra ba chữ :“ Ta xin lỗi”.

Nhìn thấy lửa giận trong mắt Lộ Thương hùng hực, hô hấp của hần dồn dập, nhịn không được ức chế mà phát tiết ra ngoài, dần dần thành một ngọn lửa lớn...hần đứng thẳng lên, đá ghế bên người, tay nắm một bình hoa hướng phía Tĩnh mà ném “xxxx mẹ ngươi! Ngươi đi chết đi!”Chết không nhắm mắt được càng tốt, Tĩnh thất thần nhất thời không kịp tránh bình hoa ném tới, một vết thương lớn ngay trên đầu.

36. Chương 36: Phiên Ngoại 1

Nhìn thấy máu tươi dọc theo cái trán trắng tuyết, chảy thành dòng xuống gương mặt Tĩnh biểu lộ những xúc cảm đáng sợ, Lộ Thương sợ tới mức không đứng dậy được, ngã ngồi xuống mép giường.

“ Bệ hạ...”

“ Bệ hạ...”

Đám thị vệ nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng đó...lại nhìn thấy Tĩnh ngây ngốc mặt đầy máu đứng yên một chỗ, nhất thời sợ kinh người.

Tĩnh giống như pho tượng địa ngục đã không còn hồn phách, chỉ phát tay: “ Người đâu, bắt Lộ Thương đi.”

Bọn thị vệ một lần nữa đi lên, đem Lộ Thương vẫn còn đang ngây ngốc trối lại.

“ Xin hỏi bệ hạ, xử trí Lộ Hầu gia thế nào?”

Tình hình trước mắt nhìn ra ngay, cũng đủ đem vị Lộ Hầu gia này đem phán tử mười lần, thiên đao vạn quả ngũ mã phanh thây.

Tĩnh tựa hồ nhất thời không biết làm sao một lúc sau mới trầm giọng nói: “Giám vào đại lí tự , xử lí sau”

Bọn thị vệ sững sốt một hồi, rồi mới lĩnh mệnh bước đi, chỉ còn lại Tĩnh một mình ngồi trong tấm cung, trên trán máu vẫn rơi...

...

“ Lộ Hầu gia...”

Đại lí tự giam...nơi đó là chỗ giam cầm các hoàng thân quốc thích phạm tội, trong căn phòng sâu thẳm , tăm tối và ẩm ướt này, không biết bao nhiêu vị hoàng thân quốc thích cô độc oan khuất mà rơi nước mắt chờ chết?

Nhè nhẹ tựa vào vách tường bạc màu, Lộ Thương có điểm ngơ ngác nhìn những ánh đèn lập lờ ngoài cửa, dường như không còn nghe thấy tiếng gọi ầm ĩ ngoài cửa sổ.

“ Lộ Hầu gia” Lưu Trọng Đường có điểm bất đắc dĩ cười cười, chính mình mở cửa nhà giam đi vào.

Đảm nhiệm chức vụ Đại lí tự khanh, gã chỉ có thể tận lực trong phạm vi quyền hạn của mình mà chiếu cố Lộ Thương.

Lần này Lộ Thương gặp phải đại họa sấm đánh ngang tai, gã cũng có nghe nói, thật là “bạn với vua như bạn với hổ”, gã vì thế mà nhìn vận mệnh Lộ Thương đầy lo lắng.

Trong triều, chuyện Tĩnh chậm xử lý Lộ Thương hành thích vua, các quần thần có điểm nghị luận sôi nổi, Tĩnh lại giống như không còn để ý đến chuyện này mà cứ như thường ra vào cung, cứ như thường bàn luận chuyện chính trị...thậm chí, còn bắt đầu lâm hạnh đám cung phi mới vào chưa từng được để ý.

“Lộ Hầu gia, trong cung có người đến thăm người...” Lưu Trọng Đường dẫn theo một người phía sau, chính là đội trưởng đội cấm vệ lâu không thấy mặt Đinh Bằng đại tổng quản.

“A, Đinh đại nhân...” Lộ Thương hiển nhiên sợ hãi lắp bắp, đứng thẳng người dậy.

Đinh Bằng trên mặt không rõ biểu tình, ngồi xuống giường đá, gần Lộ Thương, quay đầu nhìn Lưu Trọng Đường :“Lưu đại nhân...”

“A, ta có chút việc riêng phải đi” Lưu Trọng Đường như tỉnh ngộ nói, hơi hơi di chuyển thân liền rời đi.

“Bệ hạ sai ta đến xem người” Đinh Bằng đóng lại cánh cửa đang mở.

Lộ Thương khẽ há mồm...tuy nhiên đoán được, nếu không phải là lệnh của Tĩnh thì ai dám đến thăm mình, nghe Đinh Bằng nói vậy, quả thực có chút cảm khái.

“Hắn...vẫn tốt chứ?” Lộ Thương cúi đầu, nhẹ hỏi.

“Bệ hạ rất tốt, Lưu Ly Giang phi lại vừa vì bệ hạ mà sinh hạ một vị vương tử”

Tuy biết Giang phi có mang trước khi chính mình nhập kinh, nhưng nghe đến tin đó, Lộ Thương vẫn không hiểu sao lại hơi hơi mím môi.

Y nhất định lại bắt đầu đi sủng hạnh cung phi...loại chuyện này, hắn không muốn nghĩ đến một lần nào nữa.

“Bệ hạ nói, ta hỏi người, có muốn trở về Hàng Châu hay không?”

Ngay sau lời của Đinh Bằng, thông tin đó vào tai Lộ Thương như một cú nổ lớn.

“Cái gì?” Lộ Thương kinh dị thốt lên.

“Bệ hạ có chỉ, phái ta dẫn đường cho Lộ Hầu gia, trở về Hàng Châu hội tụ các vị huynh đệ” Đinh Bằng đứng lên, ôm quyền hành lễ.

Đó chẳng phải là tâm nguyện của mình hay sao...chính là vào lúc này, cái tâm nguyện được thành toàn đó lại làm cho mình một chút vui vẻ cũng không có, chẳng phải cái tâm nguyện đó, là chính mình lựa chọn hay sao? Có gì không tốt ư?

Trở về không được rồi...mắt thấy mưa tạnh mây quang, thế nhưng chính mình, lại không còn cách nào quay trở về bên con người cao quý kia nữa.

Một khi đã như vậy, trở lại nơi ban đầu ta đã xuất phát, chẳng phải là sự lựa chọn tốt nhất hay sao?

Yên lặng một hồi lâu, Lộ Thương nhẹ giọng hỏi Đinh Bằng “Thế còn ở đây...”

Đinh Bằng lắc đầu :“Lộ Hầu gia yên tâm, bệ hạ đã an bài một tử tù có diện mạo gần giống ngài...”

Thực đúng là cách làm việc từ trước đến giờ của y...Lộ Thương nhin không được cười khổ.

Tĩnh vẫn như vậy, coi trọng tự tôn, coi trọng địa vị của mình, nhưng lại không chịu buông tha nam nhân y yêu thương...được y yêu đến như thế, đối với mình, tốt cùng là hạnh phúc hay bất hạnh đây?

Không cho hắn cả thời gian để suy nghĩ, Lộ Thương không nghĩ ra được vấn đề này, vội vàng chỉnh sửa lại quần áo trên người, đi theo Đinh Bằng ra khỏi nhà lao đã giam cầm hắn gần một tháng nay.

....

Vẫn kiên trì đi sau lưng hắn, Đinh Bằng nói cho hắn biết chỗ ở của các huynh đệ mới tại Hàng Thành.

Theo lối gã chỉ, Lộ Thương rốt cuộc cũng tìm được chỗ ở của các huynh đệ tại Hàng Châu phủ...một trạch viện bình thường, giống như của phú hộ, xem ra Tĩnh không hề bạc đãi các huynh đệ.

Dấu không được cảm tình xúc động khi gặp lại cố nhân, Lộ Thương vừa thấy cửa đã vội vàng chạy vào, không chú ý tới trên cửa có treo một đèn lồng bạc, chính là dấu hiệu nhà có tang.

Đợi cho đến khi Lộ Thương chạy vào đến chính đường, mới phát giác có cái gì đó không đúng...trong căn phòng mơ hồ có thanh âm tiếng khóc, khóc thật thê thảm, đó là một người vô cùng thân thiết mới qua đời ư?

Run rẩy từ đầu đến chân, Lộ Thương không biết nên làm thế nào, đi theo thanh âm kia...thấy bọn Tào Tín và đám huynh đệ đang mặc áo tang, quỳ gối trước một bức tranh chân dung, khóc thật thương tâm.

Trời!

Lộ Thương hai mắt mơ hồ, ngay cả bức tranh vẽ ai cũng không nhìn rõ, liền phi một đánh sau gáy, tóm lấy Tào Tín :“ Tín đệ, rút cuộc là ai? Là ai chết?”

Tào Tín hai mắt đỏ bừng nhìn thấy hắn, bỗng nhiên như thấy quỷ, mắt mở trừng trừng, kêu to một tiếng rồi ngất xỉu.

Lộ Thương không nghĩ được, lại bị các huynh đệ xung quanh vây lấy, lại không hiểu sao họ kéo quần áo mình xuống, sờ sờ lỗ tai, sờ sờ mũi, một lúc sau mới run rẩy hỏi :“Trời, đại ca, huynh không phải đã bị hôn quân kia giết rồi sao? Ta và mọi người còn đang họp bàn thượng kinh kì giết hắn báo thù cho huynh”

Lộ Thương lúc này mới nhìn rõ, người trong bức họa, tay cầm kiếm đứng giữa trời đích thực là mình, nhất thời ngây ngốc :“Cái gì? Đứa nào dám nói ta chết?”

“ Đồng Hoàng Hậu Lộ Thương, ý đồ giết vua, xử trảm” Cát Thanh bối rối lấy từ trong tay ra thánh dụ của Hoàng thượng.

Lộ Thương lúc này mới biết đã có kẻ chết thay, vội đem chân tướng nói cho toàn bộ mọi người biết, lúc này mọi người mới tin hắn không phải hồn về dương gian, lập tức vui vẻ kéo xuống biển báo tang, vây quanh Lộ Thương hỏi đông hỏi tây.

“ Đại ca, huynh còn có thể hồi cung không?”

Thật vất vả mới tỉnh lại, Tào Tín nghe được tin Tĩnh thả Lộ Thương về Hàng Châu, không nhịn được hỏi một câu,

“ Làm sao được nữa?” Lộ Thương mỉm cười nói

“ Ta bây giờ thân là người đã chết, hắn cũng có thể yên tâm ngồi trên cái ghế Hoàng đế chí tôn của hắn, tất cả mọi người đều thanh thản, lại còn muốn quay đầu lại làm gì? Ngẫm lại cũng thật tức cười, ta vô danh vô phận đi theo hắn, xem người khác cưới vợ sinh con, xem người khác ân ái giai lão, đến lúc kết thúc nhìn lại mình vẫn cứ là cái tên vô gia cư, vô nghề nghiệp, như thế có còn là nam nhân hay không?”

“ Đúng vậy, đúng vậy. Đại ca vốn là thiên ưng, thì cần phải tự do”

“ Bỏ cái đồ thói Hoàng đế kia đi, ở bên hắn làm gì.”

“ Đại ca trở về thật tốt, mọi người tìm núi nào để an cư, quản hắn cái gì mà Tĩnh Tông Hoàng đế, cái gì mà Đồng Hoàng Hậu gia! Đại ca chỉ cần ở một chỗ với chúng ta là tốt rồi!”

Nhất thời trong đại sảnh, tuôn ra một tràng thanh âm vui vẻ hoan hỉ, mọi người kẻ tung người hứng, hoan nghênh Lộ Thương trở về.

Bạn đang ?

Cổ vùi mình vào bên trong không khí hữu tình ấm áp đó, bỗng nhớ lại chính mình với Tĩnh cũng có tình cảm, vì lợi ích của tất cả mọi người, vì cả hai, đã nhân nhượng bản thân ở bên y, Lộ Thương không khỏi có chút chua xót trong lòng, vô hạn xót xa, cơ hồ muốn rơi lệ.

Tào Tín phát hiện Lộ Thương tâm tình có điểm dao động, vội nhắc tay ngăn cản mọi người không bàn bạc nữa: “ Tốt lắm tốt lắm! Đại ca ngàn dặm xa xôi từ kinh thành về đây , khẳng định đã mệt mỏi rồi. Mọi người khóc cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi, nghỉ ngơi. Buổi tối... Cùng nhau vào thành ăn tối, tìm chút vui vẻ,vui vẻ”

Mọi người nhất thời “ oa” lên một tiếng, mấy ngày trước ủ rũ buồn bã thành hư không.

...

Bất tri bất giác, đã qua một tháng, tiết trời cuối thu chuyển sang đông, Lộ Thương rời kinh thành, cũng đã được một tháng rồi.

Một tháng này, Lộ Thương đem tâm tình cùng huynh đệ ngoạn nhạc, một lòng thầm nghĩ đem thời gian bên Tĩnh mà vãng về bọn họ đền bù. Hàng Thành vốn là chốn xa hoa trụy lạc, mỗi ngày rượu ngon món ngon, ca múa thái bình hết cả thời gian, Lộ Thương giống như tìm lại được tự tôn nam nhi trước đây, khôi phục lại hào khí sơn trại vương khi xưa, đem tất cả tình cảm yếu ớt dành cho Tĩnh vùi thật sâu xuống đáy lòng, tựa hồ muốn quên đi.

Dưới sự cổ xúy của các huynh đệ, Lộ Thương cũng cùng mấy mỹ nhân nổi danh Hàng Thành gặp mặt, nhưng trong lòng hắn, không hề có tâm tư lập gia thất, ngược lại mấy vị mỹ nhân quen biết, uống rượu một chỗ thấy thập phần vui vẻ, các nàng trời sinh tính tình hào sảng, lại sùng kính Lộ Thương vốn là người trong giang hồ, nhìn thấy hắn luôn thập phần nhiệt tình, cái tự tôn nam nhân của Lộ Thương cũng dần dần đứng lên.

So với mùa đông phía Nam của Hàng Thành, mùa đông kinh thành lạnh giá hơn rất nhiều, mà một khi đông đến, tuyết rơi không ngừng làm cho không khí càng thêm lạnh giá, tất cả mọi người trong cung cấm như co rúm vào.

Nhưng so với thời tiết lạnh giá bên ngoài, lạnh hơn tất cả, chính là tâm tình của hoàng đế mà các thị vệ đang hầu hạ vô cùng lo lắng.

“ Bệ hạ hôm nay thế nào?” Ở trên hành lang, một thị vệ hỏi trộm tiểu thái giám.

Về mặt lạnh ngắt, tiểu thái giám lắc lắc đầu, đề thấp âm thanh nói: “ Hôm qua, cá biệt có thị tẩm Lệ quý phi, nhưng khi về gặp trận tuyết lớn quá, tính tình bệ hạ lại không tốt, sáng nay đồ ăn sáng không có dùng...”

Câu nói của tiểu thái giám là các thị vệ trắng bệch mặt...một tháng qua, tính tình khủng bố của Tĩnh bộc phát, vì một lỗi rất nhỏ mà đem ba tiểu thái giám xử phạt nặng.

37. Chương 37: Phiên Ngoại 1

Hiện tại, người từng hầu hạ Hoàng đế đang đi vào, vừa nghe Tĩnh tính tình đặc biệt kém, đã bắt đầu lo lắng không biết hôm nay có thể hay không là ngày cuối cùng được nhìn thấy mặt trời của tiểu thái giám đây.

Bệ hạ vì sao tâm tình lại đặc biệt xấu như thế, có tin đồn xôn xao cho rằng chính là bởi vì vị Lộ Hầu gia mới bị xử trảm kia. Nhưng chỉ trong nửa đêm Tĩnh đã truyền lệnh phân phó thân tín đến giải tán tất cả đám người trong Lộ Hầu phủ, không cho phép bất kỳ ai đến xem, cái sự việc này thật tối mật.

“ Sớm biết như thế, làm gì lúc trước...” Nhìn thấy Hoàng đế tính tình càng lúc càng giận dữ lại tiêu tụy, cảm y vệ đại tổng quản Đinh Bằng chỉ có thể thở dài.

Hai thủ hạ thân tín nhất, cũng chỉ vì Hoàng đế tính tình nổi giông bão mà bị hại, đánh cho đến bây giờ còn nằm trên giường không đứng dậy được, nếu loại tình huống này còn tiếp tục nữa, chỉ sợ trong cung sớm không còn ai có thể hầu hạ cuộc sống bình thường của hoàng đế nữa rồi.

“ Còn không mau cút”

Đinh Bằng vừa mới bước vào cửa đại điện, liền nhìn thấy một tiểu thái giám chân này chân kia dính cả vào nhau chạy ra khỏi đại điện, tiếp theo đến là một đoàn tiếng động mạnh, giống như tất cả một đồng rác rưởi kim loại ngã nhào trên mặt đất.

Lắc lắc đầu, Đinh Bằng nếu không tự tin rằng Hoàng đế không phải là giận chó mắng mèo mà trút lên người thân cận, thì nhất định xoay người bỏ chạy mất dạng lâu rồi.

Có một niềm tin mãnh liệt vào hoàng đế, Đinh Bằng đi vào đại điện.

Tĩnh ngay cả ngoại bào cũng không mặc, ngồi sau đồng công văn, tóc dài tựa hồ mới chải chưa xong, một vài sợi còn vương trên trán, trên bàn vẫn còn gương cùng lược, hẳn là tiểu thái giám mới bị dọa chạy vừa rồi là tới hầu hạ y rửa mặt chải đầu.

Nếu Tĩnh không phải Hoàng đế, lấy gương mặt đẹp đẽ như tiên của y, chắc chắn có vô số nhà giàu tranh nhau nuôi dưỡng làm nam sủng đi...Tĩnh vốn không thích quần thần nhìn thấy rõ diện mạo y, Đinh Bằng là một trong số ít có thể nhìn thấy y chân diện thần tử.

Dung mạo như vậy, một nam nhân hiền hách như vậy, cư nhiên lại mê luyến một nam nhân khác: Lộ Thương dung mạo kém xa Tĩnh, càng đừng nói đến võ công, địa vị, tài trí, kiến thức rộng rãi như Đinh Bằng đến tột cùng không hiểu vì đâu Hoàng đế lại mê luyến một nam nhân như Lộ Thương, đến nỗi từ khi mất đi hẳn thì bệ hạ cũng mất đi cả tự chủ lẫn ngạo khí.

Bất quá, hết thấy đã xảy ra rồi, thái độ làm quân thần, cũng chỉ có thể đối với Hoàng đế mà làm một chuyện—

“Bệ Hạ...” Đinh Bằng đi vào trước người Tĩnh.

Nghe được tiếng bước chân, Tĩnh vẻ mặt tức giận hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Đinh Bằng thì vẻ mặt có chút giãn ra.

“Có chuyện gì sao?” Tĩnh sắc mặt thập phần không tốt, đó là do trường kỳ thiếu ngủ cùng ăn uống không đều đặn tạo thành.

“Thần cùng với bảy mươi hai cung phi, hai ngàn cung nữ cùng thái giám, và tất cả các cấm y vệ dưới tay thần chờ được hầu hạ bệ hạ. Xin bệ hạ ra lệnh”

Đinh Bằng quỳ xuống, ánh mắt hơi tối lại.

Như hẳn dự liệu, Tĩnh quả nhiên bị hẳn là cho hồ đồ, ngẩng đầu, có chút không hiểu hỏi: “Thỉnh cái gì mệnh?”

“Thỉnh bệ hạ chỉ hướng Giang Nam đạo một hàng”

Nghe được hai chữ Giang Nam, quả nhiên vẻ mặt Tĩnh biến sắc.

“Giang Nam có gì hay, trẫm vì cái gì muốn đi dạo?” Có vẻ đã phát hiện ra ẩn ý của Đinh Bằng, Tĩnh cố ý giả bộ hoàn toàn không phát hiện gì.

“Khởi bẩm bệ hạ, từ lần bệ hạ hạ cố Giang Nam có đến đã ba năm. Đối với sự vụ ở Giang Nam xao nhãng là bất lợi cho phía nam ngàn dặm giang sơn Đại Đồng...”

Lấy ra một lý do để Hoàng đế đường hoàng đi làm việc tư mà người muốn, là nhiệm vụ hàng đầu của kẻ thần tử đáng khen ngợi...ngay cả Đinh Bằng cũng phải tự khen ngợi chủ ý của mình.

“Đương nhiên...đây hẳn là suy nghĩ của rất nhiều thị thần ngoài kia...” Đinh Bằng lại thêm một câu nữa.

Tĩnh đứng dậy, gương mặt không đổi sắc nhưng khóe miệng có một nét cười nhẹ

“Đinh ái khanh lo lắng quốc sự thật khiến trẫm hồ thẹn! Trẫm quả nhiên đã xao nhãng Giang Nam lâu ngày, trước mắt quả thực nên đi. Được. Ba ngày sau trẫm sẽ đến Giang Nam một lần”.

“Đinh ái khanh, vậy phiền người đem việc này truyền lệnh đi xuống, lệnh cho Phủ Hàng Châu chuẩn bị tiếp giá.”

“Rõ!” Đinh Bằng cúi đầu: “Thần tuân chỉ”

Hắn ngẩng đầu lên, khóe miệng còn cười rõ ràng, nhìn thấy ánh mắt Tĩnh, hai người đều là vẻ mặt ý cười, hẳn rốt cuộc buồn cười hơn, đơn giản cười ha hả ra tiếng.

Tĩnh ngay từ đầu bị hẳn cười có chút xấu hổ, đến sau nghĩ không nhịn được, cùng hẳn cười ha hả vui vẻ...

Nghe được trong cung truyền đến tiếng cười một tháng nay chưa thấy, ngoài cửa, tiểu thái giám không khỏi tròn mắt nhìn nhau: đây là làm sao? Đinh đại nhân thật có bản lĩnh nha, làm cho Hoàng đế tâm tình xấu như vậy có thể cười được thành như vậy?

...

Ba ngày sau

Tuyết ngừng rơi, trời quang, Tĩnh cùng đội ngũ nam tuần lớn nhất từ trước tới nay, từ Đồng An xuất phát.

Quang nghi thức có năm trăm người, đội ngũ kéo dài chừng một dặm, một đường thẳng đến quan lại quỳ nghênh ... kỳ quái chính là, tuy nói nam tuần, Tĩnh lại thẳng hướng nam mà không tuần, trải qua quận lớn không hề dừng chân nghỉ ngơi, cũng không thể nghiệm khảo sát dân tình, mà lại giống như chạy thẳng một mạch vội vàng đến Hàng Châu.

Đang lúc hoàng hôn, đám huynh đệ Lộ Thương đang cùng nhau chơi cờ thưởng nhạc, bỗng thấy Cát Thanh chạy như lửa đốt xông vào nội viện.

“Đại ca...đại ca...không ổn rồi” Hấn thở đến lợi hại, nói chuyện đứt quãng.

“Thanh đệ đừng vội,có chuyện gì, chậm rãi nói?” Lộ Thương ôn hòa cười.

Trở lại Hàng Thành đến nay, cuộc sống tự tại, hấn có béo lên một chút, nhưng tính tình cũng nhu hòa hẳn lên.

“Hoàng đế...hoàng đế...” Càng nói càng thở, Cát Thanh nghẹn nửa ngày cũng không nói rõ được.

Hai chữ rơi vào tai hấn một đường khiến bàn tay đang cầm quân cờ đứng khựng lại, con cờ rơi xuống bàn cờ phát ra thanh âm thật lớn, hấn cũng không hề biết.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy? Cậu Hoàng đế lại làm sao vậy?” Nghe thấy tên Tĩnh, Tào Tín một bộ ngắc đầu... rõ ràng gã không quên chuyện ở Hoa Tiên quán bị Tĩnh chinh cho một trận.

“Hoàng đế..Hoàng đế hấn đến Hàng Châu rồi.”

“Cái gì?”

Nhất thời trong hậu viện la toáng lên...dù sao, bọn họ cũng đã quen với cuộc sống điềm tĩnh khoái hoạt thường ngày, Tĩnh đến, giống như đem tất cả phá tan tành.

“Mọi người đừng hốt hoảng. Cát Thanh, ta hỏi ngươi, ngươi có biết hay không, Tĩnh...Hoàng đế hấn đến làm gì?”

Người thứ nhất tỉnh táo lại, chính là Lộ Thương.

Cát Thanh gãi gãi đầu :“Hình như nói cái gì nam tuần...”

Lộ Thương hơi nhắm mắt, cũng không biết che dấu cái gì. Ngắc đầu lên,sắc mặt hấn đã trở lại bình thường:

“Hoàng đế nam tuần, đó là xử lý chính sự cần thiết, chúng ta kích động cái gì...Mọi người quan tâm vào chuyện thường ngày vẫn làm, để ý đến cái chuyện rồi việc này làm gì”

“Vậy buổi tối hôm nay Cao trang chủ có võ lâm yến tiệc có đi hay không?”

Tào Tín căn bản không tin Lộ Thương có thể bình tĩnh đến như vậy, theo dõi hấn nửa ngày vẫn không nhìn ra sơ hở gì.

Cao trang chủ, vốn là võ đạo nổi danh Hàng Châu, trước kia có quen biết Lộ Thương, lần này đại hội võ lâm gã rửa tay gác kiếm rút khỏi giang hồ, là nhân vật nổi danh võ lâm thiên hạ.

“Đương nhiên muốn đi, Cao trang chủ còn nói phải giới thiệu tiểu mi nhân cho ta” Lộ Thương nói xong, khóe mắt đích thực có nét cười ngả ngớn, làm cho bọn Cát Thanh bật cười.

Lộ Thương khác hấn mọi khi lại càng làm Tào Tín thêm lo lắng...đại ca đối với nữ nhân không ham thích, lại nghe Tĩnh đến Hàng Châu bỗng nhiên nổi hứng với mỹ nhân, chỉ có thể chứng minh Tĩnh đối với đại ca quả thực có ảnh hưởng lớn.

Lo lắng vẫn lo lắng, nhưng Tào Tín không dám nói ra tâm tư của mình sợ ảnh hưởng đến mọi người xung quanh,

Ban đêm Hàng Thành náo nhiệt, náo nhiệt so với kinh thành mà so sánh chỉ có hơn không có kém.

Cùng với ba huynh đệ đi đến ngã tư nói chuyện ồn ào cả một quãng đường, nhìn thấy hai bên hoa đăng treo sáng rực, nhìn thấy một đôi nam nữ ăn mặc kiêu cách đi qua trước mặt, Lộ Thương cao hứng ngẩng đầu lên.

Vô lâm yến tiệc của Cao trang chu được tổ chức ở tửu lâu lớn nhất Hàng Châu...Thiên Hương lầu.

Đi đến cửa tửu lâu, chợt nghe bên trong có thanh âm huyền ảo truyền ra, hiển nhiên là đại bộ phận khách nhân đã tới...Cao trang chủ đem toàn bộ Thiên Hương lầu bao tất, quả thực không hổ là kẻ giàu có nhất Hàng Thành. Bạn đang ?

Nhìn thấy bọn Lộ Thương tới, Cao trang chủ chạy ra đón tiếp

“Lộ đại hiệp, khách quý, khách quý ! Sao ngài lại đến muộn như vậy, thỉnh lên lầu trên!”

Trên lầu trên chính là khách quý, được chủ nhân hoan nghênh, đều vô cùng cao hứng mà đi lên lầu.

Nhưng không nhìn thấy dưới lầu, một cảnh.

Cao trang chủ thấy Lộ Thương đi lên lầu, liền đưa tới gã sai vặt, cúi đầu nói:“Ngươi mau đến Hàng Châu nha phủ, gặp tri phủ đại nhân, nói rằng khách quý đã tới”

Gã sai vặt nhanh như chớp chạy đi, Cao trang chủ thấy bóng dáng hần chỉ có thể cười khổ... thật là dân cùng quan đầu không lại, lễ rửa tay chậu vàng của mình, sao lại biến thành lễ bắt vợ của người khác thế này...(=))z)

Thật sự là tuổi già khó giữ được khí tiết, mà khí tiết cũng khó giữ được mạng!

Cùng với chúng huynh đệ lên lầu, Lộ Thương tìm một cái ghế song song ngồi đối diện nhau, đều là những gương mặt quen thuộc chốn vô lâm, gật đầu vì lễ một chút, lát sau liền thấy người bê trà lên.

“Đại ca, thật sự không lo lắng sao?”

Tào Tín hiển nhiên vẫn lo lắng, đề thấp âm thanh hỏi Lộ Thương.

“Sẽ không có chuyện gì đâu” Lộ Thương nhún mày :”Là hần thả ta trở về, chẳng lẽ lại đến không cho ta về nữa? Cho dù hần có làm thế ta cũng nhất quyết không đồng ý.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng Lộ Thương hiểu rõ: Tình kiều ngạo đến như thế, làm sao có thể rút lại mệnh lệnh đã ban ra, chỉ sợ rằng, hai người cả đời này cũng không bao giờ còn cơ hội gặp lại.

Nghĩ đến giờ đây, hần cùng người mình yêu thương bao nhiêu sâu đậm có thể ở trong cùng một thành, hít thở cùng một bầu không khí, cho dù hần thanh tâm quả dục không còn ham muốn nữa, nhưng bù lại trong lòng hần hiểu rõ hơn ai hết.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ... tối nay trăng sáng viên mãn tròn đầy, lạnh lùng mà thanh tao đem chiếu sáng những con đường Hàng Châu...trăng sáng soi người đoàn tụ cũng rọi đường hai kẻ ly nhân, soi hai con người kiếp này khó gặp lại nhau một lần nữa...

38. Chương 38: Phiên Ngoại 1

Giữa bầu không khí náo nhiệt vui vẻ như vậy, Lộ Thương lại thấy lòng mình dần dần lạnh giá, trên mặt ý cười cũng dần tắt đi.

“Khách quý đến...”

Dưới lầu vang lên thanh âm đón tiếp, tiếp theo trên cầu thang có tiếng, tất cả mọi người đều hướng mắt nhìn xem rút cuộc là đại tiên nhân nào hạ giá.

Người quả thực không ít, tầm mười người, đi trước dẫn hàng cho một bạch nhân đi lên lầu.

“A...”

Bị Tào Tín cuồng kéo tay áo, Lộ Thương không khỏi hờn giận, đánh gãy suy nghĩ này giờ của hần mà quay ra...

Quay đầu đến, ánh mắt hần rơi vào bạch nhân y kia.

Chỉ trong nháy mắt, lại như ngàn năm đã qua.

Bạch nhân y gương mặt, lông mày đều nhẹ nhàng thanh thoát như nước suối mùa thu, da trắng như ngọc, lạnh như vậy lại chỉ mặc một manh áo mỏng...không biết làm từ chất liệu gì, chỉ thấy tà áo phiêu động trong gió, làm y nhìn như tiên nhân giáng trần.

Y tựa hồ không biết tất cả mọi người đều đang nhìn chăm chăm mình, chỉ có ánh mắt nghiêm túc, nhìn thẳng vào mắt Lộ Thương, chính là si ngốc giật mình đứng lặng ở bên ghế.

Cầm y nhân bên người bỗng quỳ rạp xuống hô lớn

“ Bệ hạ cung thỉnh Lộ Hầu gia quay về kinh.”

Tĩnh vương hay tay.

“ Thương, trở về được không? Trẫm rất nhớ em”

Thanh âm của y ôn nhu đến độ Lộ Thương chưa từng nghe qua, lại như thôi miên hần trong mộng ảo xinh đẹp này.

Mọi người đều giật mình nhìn Lộ Thương...tất cả đều đã biết Lộ Hầu gia vì hành thích vua mà bị xử tử.

Ai ngờ vị Đồng Hoàng Hậu này vẫn còn trong nhân thế, hơn nữa lại chính là thiên ưng Lộ Thương mà không ít người quen biết.

Mà một chuyện còn khó tin nhưng có thật hơn, là Tĩnh Tông Hoàng đế...người đẹp đến giật mình vừa xưng trẫm ở đây,gọi người yêu trở về, đến nỗi tất cả mọi người đều không phản ứng được, thì ra là một đôi tình nhân đồng tính.

Lộ Thương sớm không nghĩ được gì nữa, tựa hồ quên luôn cả nói chuyện thế nào.

Tào Tín lại chọc chọc vào tay hần, ý bảo hần nhìn ngoài cửa xem.

Nguyên bản ngã tư trống trơn không một bóng người, bây giờ không biết từ lúc nào mà thị vệ trong cung đã quỳ rạp người ở đó, xem cách ăn mặc, đều là ăn mặc thường dân đang đồng loạt cúi người hô to

“ Cung nghênh Lộ hầu gia hồi cung.”

Âm lượng xé cả một khoảng trời, vang vọng cả thành Hàng Châu.

Lộ Thương nhất thời trên mặt giật giật đến co rút...tất thấy mọi người từ cao đến thấp đều biết chuyện của mình và Tĩnh rồi, chính mình chỉ sợ tại quê hương không sống yên ổn được,tất yếu lại bám thắt lưng hoàng đế làm một cái nam sủng danh hào đầy sỉ nhục đi qua quãng đời còn lại.

“ Tiểu Thương, lại đây đi! Ta tới đón em về! Trở về đi!”

Tĩnh hai tay vươn dài,chờ Lộ Thương đi đến, vẻ mặt y ôn nhu cười, xinh đẹp không thể tả nổi.

“ Thật sự là nể mặt ta quá...”

Lộ Thương bỗng nhiên nở nụ cười.

Ngay sau đó, làm một động tác mà không ai ngờ tới.

Hần đưa tay lên đỉnh đầu, giải khai mái tóc dài ... nhất thời mái tóc đến thắt lưng đổ xuống như thác đổ...rơi xuống đầy người hần...Đại Đồng nam tử lớn lên thường để tóc dài, nam nhân có tóc dài như vậy cũng không có gì ngạc nhiên.

Mọi người vẫn đang sững sờ không hiểu rõ, hần lại đột nhiên rút dao bên hông, động tác nhanh như sét đánh không kịp bưng tai, cắt mái tóc dài, nắm chặt vào trong tay,

Nhất thời tất cả lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người trộm đem ánh mắt liếc về phía Tĩnh, đoán không ra sự tình sẽ phát triển thế nào.

Chỉ thấy Tĩnh sắc mặt trở nên trắng bệch, nét dịu dàng ôn nhu trong mắt biến mất, chỉ thấy một vẻ lạnh thấu xương gắt gao nhìn Lộ Thương, trừng mắt trước vẻ mặt bình tĩnh của Lộ Thương.

Lộ Thương cất bước về phía trước, cách Tĩnh khoảng chừng mười bước chân thì dừng lại.

Nhẹ buông tay, sợi tóc thật dài đen nhánh phất phơ trong gió rơi xuống, bay đến chân Tĩnh.

“ Cho người! Từ nay chúng ta không ai nợ ai.”

Cái miệng hần cứ nhiên lộ ra nét cười, chậm rãi lui về sau, đứng chắn trước các huynh đệ.

Bọn Tào Tín thật đã muốn ngậy người, cứng họng nhìn một màn, không biết phải nói cái gì.

“ Trở về đi! Bệ Hạ!”

Lộ Thương lại mở miệng.

“ Người cũng thấy đấy, ta đã cắt tóc thề... cả đời này không bao giờ quay về Đồng An nữa. Bất quá xin người yên tâm, tuyệt đối cũng sẽ không bao giờ có người khác! Cho nên...”

“ Xin người buông tha cho ta đi.”

Nói ra những lời này, hần giống như hoàn thành tâm nguyện, từ sâu trong tâm khảm thở dài một hơi.

Tĩnh cắn cắn môi, cơ mặt run rẩy không thể khống chế được.

Y chăm chăm nhìn những sợi tóc đen trên mặt đất như có thần, nhìn đến mức giống như đem mặt đất đào thành một cái động mới cam tâm.

“ Buông tha đại ca của nhà ta đi...”

Phía sau, Cát Thanh muốn đứng ra, bị Lộ Thương một phen cản lại.

“ Nhanh chóng quên ta đi... Thiên hạ rộng lớn, nam nhân giống như ta rất nhiều... Chẳng lẽ bệ hạ không để ý đến bộ dáng và địa vị của mình hay sao? Cần gì phải cưỡng bức một người tâm đã chết như ta?”

Lộ Thương cắt tóc, nhưng lại giống như tiền đi tất cả vướng bận trong lòng, cả người cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, cách nói chuyện với Tĩnh cũng trở nên phi thường ôn hòa.

“ Không cần! Ta không cần!”

Tĩnh trừng mắt nhìn Lộ Thương, ngay sau đó hét lên điên cuồng, làm cho tất cả mọi người giật mình.

“ Nói cho ta biết, làm thế nào mới khiến em hồi tâm chuyển ý? Cái gì cũng có thể, nói cho ta biết.”

Y bước từng bước về phía Lộ Thương, từng bước một, dần dần càng ngày càng gần Lộ Thương.

Lộ Thương cố nén xúc động lui về sau, lại nhịn không được mà dần dần lùi đến cửa sổ.

Chưa từng nhìn thấy biểu tình như vậy trên mặt y, nhưng hần cũng rõ sự mềm lòng sẽ một lần nữa đẩy hần xuống vực sâu không lối thoát,giây dựa trong cái địa ngục yêu thương ấy không được, trọn đời không thể siêu sinh.

Không ai có thể cứu mình ngoài chính mình...

Chỉ có dựa vào quyết tâm của mình mà thôi.

Tâm một lần nữa đứng lên, hần cường ngạnh ngẩng đầu nhìn lên

“ Thật xin lỗi, cả đời này ta tuyệt đối không quay về!”

Tĩnh nhất thời giống như nghe thấy án tử hình, không ai dám nhìn thẳng gương mặt đó, sợ bị cổ oán khí đó làm cho tan nát thần hồn.

Ngay sau đó, đến phiên Tĩnh làm một chuyện tuyệt đối ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Y vọt tới trước mặt Lộ Thương, mọi người vẫn nghĩ y hẳn là quá độ phần nộ có thể rút kiếm giết chết người thắng thường cự tuyệt y, nhưng y lại :“ Bùm” một tiếng, quỳ xuống trên mặt đất, nhìn chăm chăm Lộ Thương đang khiếp sợ mà lên tiếng.

“ Trở về đi! Ta xin em...”

Tất cả mọi người bị dọa cho ngây ngô, Lộ Thương cũng ngây người

~~ Cảm giác Tĩnh tiến đến ôm lấy hai chân mình, hẳn quên cả né tránh, giống như hóa đá đứng yên đó.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“ Cút, tất cả cút hết ra ngoài cho ta.”

Tĩnh bỗng nhiên rít lên, tất cả mọi người như nghe thấy Diêm Vương phán lệnh, bừng tỉnh đại mộng, vội vàng chạy thoát thân ra ngoài, trên mặt vẫn còn biểu tình không tin được, thẳng đến lúc chạy được đến hai dặm ra ngoài rồi mới nhìn ra biểu tình của mình quý dị đến cỡ nào.

“ Trở về...trở về... xin em trở về...”

Tĩnh giống như đứt đoạn hết suy nghĩ, liều mạng ôm lấy Lộ Thương hô lên.

Cho đến lúc cảm nhận được đùi có chút ướt át, Lộ Thương mới tỉnh ra, nước mắt ư?

Tĩnh...

Khóc...

Trong nháy mắt, Lộ Thương nghĩ mình đang nằm mơ, tiếp theo lại nghĩ hẳn là mình bị giết, trước khi chết sinh ra ảo giác...hắn không khỏi nghi ngờ, cho tay lên miệng, cắn một miếng thật mạnh...

Sự thật vẫn cứ trần trụi là sự thật.

Tĩnh vẫn gắt gao ôm chặt lấy chân Lộ Thương không chịu buông, thậm chí bắt đầu như đứa trẻ nhỏ, thanh âm nức nở: “ Ô...trở về, Thương...trở về...”

Hai người chúng ta ở đây, nhất định là có một người điên.

Ngó ngoài trời màn đêm mênh mông mờ mịt nghĩ...thế giới này hồng mắt...

Tĩnh cứ nhiên lại ôm mình mà rơi nước mắt...cái người trước kia đem mình ngược mê đủ kiểu có phải Tĩnh không? Cái con người kiêu ngạo không ai bì nổi mà đúng là y có đủ điều kiện để kiêu ngạo không ai bì nổi kia, Tĩnh? Cái con người luôn một thân áo trắng đứng cười tà, Tĩnh?

Không được...

Ta không được....

Ngay sau đó hắn giống như một cây non ngã gục xuống, ngã xuống nam nhân đang giống như đứa nhỏ bù lu bù loa khóc trong ngực hắn kia...

Nguyên lai ta không có cách nào né tránh được bàn tay y...đáng thương là chính mình thế nào lại nghĩ có cách quay đầu, thế đến như thế rồi vẫn không có cách nào thoát khỏi y...chính mình thật sự là khờ dại đến đáng thương.

Suy nghĩ cuối cùng trong óc nhanh chóng chìm vào bóng đêm, kéo theo cả quyết tâm của Lộ Thương, làm cho hắn mềm nhũn rúc vào ngực Tĩnh, hôn mê bất tỉnh.

Tĩnh ôm Lộ Thương hiền ngang bước ra khỏi Thiên Hương lâu, bước lên xe ngựa xa hoa trắng lệt, cao giọng nói:

“ Chạy suốt đêm cho trầm, ngay lập tức quay về Đồng An”

Lại nhìn thấy đám Tào Tín một bên ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Tĩnh hơi nhích một bên lông mi :“ Còn thất thần gì nữa? Còn không mau lên ngựa, cùng nhau quay về Đồng An.”

Đoàn xe chậm rãi hướng về Đồng An suốt đêm đi, mọi người vẫn không thể tin nổi chuyện gì trước mắt, hiển nhiên là không hiểu được chủ tử của bọn họ rút cuộc dùng chiêu gì để cướp tình nhân về, không biết chiêu thức ác độc đến đâu làm người ta bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Chậm rãi mở hai mắt, soi thẳng vào mắt hắn là hai mắt xinh đẹp như ánh trăng trong sáng dịu dàng...Lộ Thương bỗng như nhìn thấy lúc này Tĩnh thật khác...

Ánh trăng từ từ rơi xuống, kéo rơi tấm màn mỏng của y, kéo xuống cả kiêu ngạo và tự tôn của y, đem tất cả tình cảm của mình phơi bày dưới ánh trăng dịu hiền...

Lộ Thương biết:

Từ nay về sau

Hai người thật sự ở chung một chỗ.

39. Chương 39: Phiên Ngoại 2

Năm nay, thành Đồng An cáo biệt mùa xuân sớm, bước vào tháng năm mà thời tiết khắc nghiệt như tháng sáu, tháng bảy vậy. Chịu không được thời tiết nóng bức, quan lớn quý nhân đều cùng gia đình đến thủ đô phương Bắc nghỉ hè, mà năm nay phải đến giữa tháng sáu mới có thể tiến hành bắc tuần theo nội quan thỉnh tấu lên.

Bắc tuần mùa hạ hàng năm là một việc trọng đại của Đại Đồng quốc. Tuy nói, Tĩnh Tông Hoàng đế chấp chính tới nay đã bao năm, quan hệ với Mông Cổ phương bắc cũng yên ổn, nhưng có một chuyến đi nghỉ hè rời xa hoàng cung quy củ phức tạp quả thực là cơ hội hiếm có, bắc tuần, chung quy lại vẫn chỉ là một cuộc cuồng hoan mỗi năm một lần của đám cung nhân.

Từ nhỏ sinh trưởng ở Hàng Thành là phía nam ẩm áp nắng lắm mưa nhiều, trên thực tế Lộ Thương không thích nghỉ được với mùa hè nắng nóng ở Đồng An, đến nỗi mỗi đêm khi Tĩnh phê duyệt tấu chương, hắn nằm một mình cực kỳ nhàm chán trở mình dậy, lại đi ra thư phòng, lôi tấu thỉnh của nội vụ quan sở về việc bắc tuần đọc rõ to, ý muốn Tĩnh phát hiện, cực kỳ ám chỉ một cách rõ ràng là Tĩnh phê chuẩn nhanh đi.

Vốn dĩ đã bị cái đồng hồ sổ con con ghi toàn chuyện vớ vẩn kia ném tới đòi phê chuẩn chất thành núi trên bàn, sở tấu toàn chuyện không có gì quá nghiêm trọng, Tĩnh cười khổ nhìn Lộ Thương to gan lớn mật, ý đồ quá rõ ràng. Bất quá, nhớ lại mỗi đêm, người nào đó dưới thân mình mồ hôi chảy ròng ròng, hôn nhau đến nóng người, y cuối cùng cầm bút son, dưới cuốn sổ kia ghi một chữ thật to, thật chính xác “ phê chuẩn” rồi ném vào lỗ công văn khẩn cấp kia.

Nghĩ đến Tĩnh vốn dĩ là người trọng quốc sự lại chú trọng đến quốc pháp gia quy, không đoán được Tĩnh lại sửa chữa thời gian bắc tuần, nhóm cung nhân biết được tin này mừng rỡ vô cùng, suốt đêm trong phủ bắt đầu chỉ huy hạ nhân chuẩn bị các loại đồ đặc dụng cụ bắc tuần, thể cho nên ngày hôm sau, sau khi lâm triều, Tĩnh phát hiện đám hậu cung đang chuẩn bị như mừng năm mới, xa hoa khoáng lạc đang trang trí xe ngựa và các loại đồ lật vặt.

“ Khởi tấu bệ hạ, bệ hạ phân phó việc bắc tuần, công việc hỏa tốc đã chuẩn bị xong, ngày mai có thể thuận lợi đi tuần.”

Mang theo dương quang đắc ý, biểu tình tâm đắc vì đã bắt tấu đúng ý hoàng thượng, nội vụ phủ tham sự Dương Trác... người đã đưa ra thỉnh cầu bắc tuần vui vẻ đứng lên.

Mặt không biến sắc, Tĩnh lạnh lùng liếc Dương Trác một cái, cho đến khi gương mặt tươi cười của gã biến thành thịt đông lạnh, mới xoay người nói với hạ nhân phía sau, lạnh nhạt phân phó: “ Đi tới Đồng Hoàng Hầu phủ”.

Đồng Hoàng Hầu phủ nằm ở nội sườn ngoại Hoàng thành, nửa canh giờ đi bộ là tới. Đang lúc xe đi vào cửa lớn hầu phủ, Tĩnh không ngoài dự liệu, phát hiện đám hạ nhân trong phủ đang chuẩn bị đồ dùng, chuẩn bị xe ngựa đi bắc tuần, một nét cười ôn nhu hiện lên trên khóe miệng.

Đồng Đức, tuy độ xa hoa không bằng Đồng An, nhưng nơi này thành bốn có núi non, ôn hòa như mùa xuân. Đồng Đức còn có ôn tuyền, mỗi lần bắc tuần các cung nhân đều đến ôn tuyền Nam Giao nổi danh phong cảnh hữu tình mà tắm suối nước nóng....

Trong đầu nghĩ đến Lộ Thương thân thể ấm áp ở trong ôn tuyền cùng mình va chạm, Hoàng đế bệ hạ cao quý bỗng lộ ra biểu tình háo sắc đến khó coi.

Phân phó đám thị vệ đứng ngoài Thính Các, Tĩnh vội vàng nhưng không hề làm mất đi dáng tao nhã, hướng vào phòng ngủ phía sau hậu hoa viên của Lộ Thương, nhưng lại thất vọng khi thấy chỉ có người hầu Tiểu Tang đang sắp sửa quần áo cho Lộ Thương.

“Hầu gia đâu?” Tuy rằng ngữ khí vẫn cao nhã tôn quý, vẫn là cách nói của Hoàng đế, nhưng thực tế lúc này Tĩnh đang nghiêng răng nghiêng lợi ẩn nhẫn dục hỏa thiêu đốt phùng phùng trong người.

Tiểu Tang bé nhỏ hiển nhiên là bị biểu tình đằng đằng sát khí của Tĩnh dọa sợ, sững sốt hơn nửa ngày mới khom người thỉnh an: “Hầu gia đang ở thư phòng tiếp đãi người đưa tin từ Hàng Châu tới ạ.”

Tĩnh nhú chân mày. Khi đó y đã cố ý an bài, các huynh đệ trước kia cùng Lộ Thương vào rừng làm sơn tặc được phân phó đảm nhiệm chức quan ở phía nam. Tuy rằng Lộ Thương cùng y vì chuyện này mà cãi vã khắc khẩu, nhưng cuối cùng vẫn bản khoản chuyện huynh đệ có nguyện vọng ở phía nam mà bắt đầu tiếp nhận việc này.

Bốn, năm năm nay, Lộ Thương mặc dù chưa từng cùng nhóm Tào Tín đó chặt đứt quan hệ thư từ, nhưng chung quy Giang Nam so với kinh thành xa xôi, thư từ cứ ba tháng một lần, gặp mặt mỗi năm một lần. Tháng ba năm nay Tào Tín nhân có chuyến lên kinh nhậm chức mà ghé thăm Lộ Thương, ít lâu sau, Giang Nam lại có người đưa thư tới, làm cho Tĩnh thật nhịn không được lo lắng không biết có chuyện gì ở Giang Nam hay sao.

Chính là cân nhắc một chút, đã đi đến cửa thư phòng, Tĩnh cũng không gõ cửa, tự đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, hai người đang đưa lưng về cửa đột nhiên hoảng sợ, đồng thời hướng quay lại, y nhìn ra hai người không phải người quen, cũng không phải người đưa thư của Tào Tín.

Có thể là đã quen với việc Tĩnh vào mà không hề báo trước, Lộ Thương chính là có chút hơi giật mình, sau đó trấn tĩnh lại. Đã năm năm rồi, hẳn lại về làm Đồng Hoàng Hầu gia năm năm rồi, năm tháng cũng đã lưu lại trên gương mặt anh tuấn kia chút dấu vết phong sương, nhưng khỏe mạnh y lại chỉ có nét thành thực cùng vài phần mỉa mai.

“Bệ hạ.” Ngữ khí bình tĩnh nhưng cũng có phần tôn kính, Tĩnh vừa nghe được, hai người tới chơi vốn không phải là bạn cũ của Lộ Thương.

Tại triều thượng, hoặc những chỗ đông người, Lộ Thương luôn gọi Tĩnh bằng ngữ khí không thân không sợ, cho dù biết rằng quan hệ của mình với Tĩnh thật ra ai cũng biết, nhưng mọi người đều coi như không nghe thấy gì.

Đối mặt với Lộ Thương càng ngày càng hiểu chuyện, Tĩnh tuy rằng vẫn nhớ năm đó khóc đến hồ nháo âm ỉ mới lời được tiểu sơn tặc Lộ Thương về, cũng biết, y không thể làm cho pháp quốc cung đình đi xuống chỉ vì một người y yêu.

Trong lòng áy náy khiến cho Tĩnh càng sùng nịch Lộ Thương. Y nghiêm khắc xử phạt mấy đại thần can đảm dám mạo muội giáp mặt Lộ Thương, sau đó, các quan lại đại thần cũng hiểu được không nên quần đến cái tư mật ở cửa nhà hoàng đế. Trước mặt Lộ Thương, làm bộ như không thấy quan hệ của hắn với hoàng đế, hai bên không có xung đột gì lớn, bình an vô sự sống cho đến nay.

Hướng Lộ Thương gật gật đầu, Tĩnh ngồi xuống một bên ghế. Mà hai người kia, sau khi tỉnh mộng, trợn mắt há mồm vội vàng quỳ xuống không ngừng thỉnh an: “Tham kiến bệ hạ.”

Lộ Thương vội giới thiệu: “Hai vị này là thương nhân từ Hàng Thành tới, nhị đệ gửi thư từ Hàng Châu đến đây cho ta.” Bên người hắn còn một phong thư chưa mở, hiển nhiên trước đó hai bên nói chuyện phiếm nên chưa mở thư rồi.

Tĩnh nhẹ gật đầu ý bảo hai người đứng dậy, trong lòng âm thầm sốt ruột, đến bao giờ các người mới chịu nhỏ nhẹ để ta cùng Tiểu Thương cộng phó mây mưa đây?

Đại khái là cũng nhìn ra sắc mặt Hoàng đế bệ hạ có điểm không vừa ý, hai người thương nhân sợ tới mức chỉ có thể hướng Lộ Thương vội vàng nói lời từ biệt, cuối cùng khi cửa đóng lại, trong nháy mắt, sắc mặt Tĩnh dịu xuống hẳn.

“ Tiểu Thương...” Vội vàng đứng dậy đi sau lưng, Tĩnh ngọt ngào kêu Lộ Thương, ám chỉ chính mình muốn, cũng không ngờ tới hẳn có phản ứng hay không, hung hăng hôn lên môi hẳn.

“ Không cần! Ta còn muốn xem...” còn có chữ “thư” chưa kịp nói xong, quần áo mùa hè mỏng manh trên người Lộ Hầu gia đã bị xả ra tung tóe, Tĩnh làm cho người ta không thể phản kháng, cường thế đem Lộ Thương áp đảo trên ghế dài ở thư phòng, một tay bắt đầu giải khai đai lưng chính mình.

Hiển nhiên có điểm hơi bất ngờ vì Hoàng đế phong phạm cao quý nhã khí đầy người vừa nháy mắt đã biến thân thành sắc quỷ đói khát thế này, Lộ Thương kinh ngạc nhìn Tĩnh đem hai đùi mình đặt lên vai y, tiếp theo giây lát đã cảm nhận được thứ tính khí nóng bỏng đặt tại hạ khẩu bắt đầu đi vào.

“ Không cần...” Tuy rằng nhiều năm qua, hẳn đã đối với loại tư thế này cảm thấy bình thường, nhưng mà Lộ Thương lại cảm giác tâm lý không thể thừa nhận chuyện nam nhân tiến vào trong nháy mắt, cho dù thân thể đã có thói quen đau đớn này, tâm lý lại nhất quyết không chịu phục, nhịn không được mà nhẹ giọng kháng cự.

Biết rằng có kêu rên phản kháng đến mấy cũng chỉ gia tăng khoái cảm chinh phục của Tĩnh mà thôi, Lộ Thương ngừng hô hấp, cắn răng chờ đợi thống khổ kéo đến.

“ Đừng làm bộ dáng cá nằm trên thớt như vậy, đã là lão phu lão thê với nhau rồi sợ cái gì nha...” Tĩnh cũng không cấp mặt mũi Lộ Thương mà tấn sát phong cảnh: “ Vài năm nay làm đến bao lần có đếm được đâu, em như thế nào vẫn cứ là một bộ dáng sợ làm thế?”

“ Phi, quý mới cùng người lão phu lão...” còn có chữ “thê” ngượng ngùng không nói ra miệng, Lộ Thương hung hăng dùng hai tay cào vào trên lưng Tĩnh.

“ Ai yêu!”

Người bị cào không phát ra tiếng kêu đau, người kêu lại là người cào, Lộ Thương vừa đánh người xong...hạ thể ngay lập tức bị sáp nhập không chút lưu tình như bị phá vỡ, nhấn nạy đến đâu hẳn cũng chịu không nổi đau đớn mà kêu ra tiếng.

Tĩnh như không để ý đến hẳn đang kêu đau, nhanh chóng động luật thất lưng, ra sức trườn cằm. Tiếng thở dốc của hai người chậm rãi đan vào nhau, khoái hoạt dâng cao trong nháy mắt, Lộ Thương thần thái thất thần, vô ý nắm được tờ giấy viết thư trắng tinh trên bàn, dùng sức nắm thật chặt, nắm thật chặt... thẳng cho đến khi bàn tay hết lực mà mềm ra.

Lộ Thương toàn thân hư nhược, thừa nhận sức nặng của Tĩnh, đang nghe tiếng y thở dốc rồi đột nhiên trong nháy mắt vút cao lên, gắt gao nhắm hai mắt lại.

Cơ hồ trong nháy mắt, chỗ sâu kín nhất trong cơ thể, có một trận nhiệt hỏa khó có thể hấp thu được, hẳn kêu lên một tiếng đau đớn, ôm chặt lấy nam nhân trên người mình.

Một tia sáng dương quang chiếu qua cửa thư phòng, song song chiếu rọi vào hai người, làm cho mồ hôi trên người vì phản xạ ánh nắng mà trở nên lung linh. Lộ Thương thân thể bị ép chặt, chậm rãi mở mắt.

“ Biết không, mỹ nữ lần trước của Tây Vực đưa tới có thai...” Đại khái là muốn tìm chút chủ đề nói chuyện, bàn tay lười biếng âu yếm thân thể ẩm ướt của Lộ Thương, hoàng đế đại anh minh lại chọn đúng cái chủ đề rách nát nhất trên đời mà tán gẫu.

Lộ Thương không nói gì.

Hắn không biết vì sao Tĩnh lại nói tới chuyện này. Tuy rằng đối với mình, sủng ái năm năm qua chưa bao giờ phai nhạt, Tĩnh vẫn cứ không phải là một tình nhân thủy chung gì...năm năm qua, hậu cung vẫn tiếp

tục có người có thai, tuy rằng có cung phi đã có một vài đứa nhỏ, cũng có người tưởng tượng đến cái ghế hoàng hậu Đại Đồng còn trống kia, Tĩnh đã sớm là cha của năm đứa nhỏ.

“ Nói chuyện a! Nói là em không thích ta động vào nữ nhân khác a, nói là em không thích nhìn thấy hài tử của ta do nữ nhân khác sinh ra !” Tĩnh mang theo biểu tình trẻ con, hung hăng đưa dưới thân Lộ Thương, tựa hồ vì hắn không đồ kị nên mới cáu giận.

Lộ Thương tròn mồm tròn mắt, chung quy lại vẫn không biết nên nói cái gì. Hắn sớm đã nhận thức được rằng, chấp nhận ở bên Tĩnh, thì phải thừa nhận y là người của quốc gia, mặc dù vẫn âm thầm kỳ vọng Tĩnh là một tình nhân chung thủy, nhưng loại kỳ vọng này, ba năm trước khi nhị vương tử ra đời đã hoàn toàn tan biến.

Lộ Thương cũng đã gần ba mươi, hắn bỗng nghĩ tới tình cảnh sau này khi mình già rồi, suy yếu đi. Vô luận thế nào, hắn cũng không tưởng tượng ra Tĩnh sẽ sủng ái một lão nhân, bộ dáng già yếu râu tóc trắng phau, mà sách sử lại không ghi lại cái gì cho hắn tham khảo cả. Chỉ có ghi lại chuyện nam sủng không phải chết ở tuổi thanh xuân thì người sủng ái nam sủng lại chết lúc thanh xuân, hoặc là chưa già cả đã thất sủng mà rời đi, căn bản là không có chuyện quá ba mươi vẫn còn được ân sủng, không có tiền lệ.

Trời mới biết, năm năm, mười năm, hai mươi năm nữa, chính mình cũng Tĩnh sẽ biến thành cái bộ dạng gì nữa. Có lẽ, ngày này của hai mươi năm sau, mình lại biến thành cái hồi ức đáng sợ mà Tĩnh liệu mạng muốn quên đi.

Nếu quả thực chuyện tình này không thể vĩnh hằng, Lộ Thương không nghĩ được nên đưa ra cái lý do nào với Tĩnh để rời đi. Hắn nguyện ý nhân nhượng vì đại cục, nguyện ý đem tất cả thời gian gần nhau, kéo dài thêm một lát thậm chí là một chớp mắt cũng nguyện lòng.

“ Nói chuyện đi!” Tĩnh tựa hồ không thích Lộ Thương nén giận hờn im lặng như vậy, dường như sắp phát hỏa thúc giục...

Nói thật, lấy bản tính Lộ Thương, không biết phải khó khăn bao nhiêu mới có thể khắc trụ lửa giận mỗi khi cùng Tĩnh bàn luận về cái chủ đề đầy oán khí này, nhiều khi tức giận muốn vỗ mông mà đi, nhưng lại sợ cùng Tĩnh hai người đều tan nát, nhưng mà...

Hắn hít sâu vào một hơi, Lộ Thương rút cuộc mở miệng: “Chúc mừng ngươi.” Âm điệu bình tĩnh đến vậy, hoàn toàn nghe không ra lúc này trong lòng hắn, sóng gió đang đấu tranh dữ dội.

Tĩnh thần sắc nháy mắt trở nên lạnh lùng, y không nói gì, đứng dậy sửa soạn lại quần áo.

Lộ Thương chậm rãi kéo quần áo che khuất hạ thể trần trụi, quay đầu đi cắn chặt môi. Hắn hoài nghi không biết mình nên thế nào tiếp tục đối mặt với Tĩnh, hắn sợ rằng loại cục diện này tiếp tục đi xuống, hai người sớm sẽ chia lìa đôi ngả.

Muốn che dấu chính mình khổ sở thê lương, hắn vô ý thức mở bàn tay, trong lòng bàn tay giấy viết thư đã bị vo viên nhàu nát, vội vàng đảo mắt qua nhìn thấy một hình ảnh.

“A” Lộ Thương nhận không được tiếng kinh hô làm Tĩnh đang bước đến cửa phòng chợt dừng lại.

“ Làm sao vậy?” Tĩnh không có quay đầu, một tay chạm cửa, lạnh lùng hỏi. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

40. Chương 40: Phiên Ngoại 2

Lộ Thương trong tiếng nói có điểm không rõ ràng: “ Tam đệ...Tào Tín bệnh nặng, gọi ta tức tốc quay về Hàng Thành thăm bệnh...”

“ Ngày mai xuất phát bắc tuần.” Tĩnh trầm ngâm một lát, nhớ tới mục đích chính là đến dò hỏi Lộ Thương.

“ Chính là...”

Lộ Thương lại cầm giấy viết thư nắm chặt lại, làm sao hắn lại không biết, Tĩnh hi vọng hắn có thể theo y đi bắc tuần, làm sao lại không biết rằng tình cảm của họ đang xuất hiện những vết rách nguy hiểm, nhưng tình nghĩa huynh đệ nhiều năm như vậy không thể nói bỏ là bỏ. Dù sao không cùng Tĩnh bắc tuần, về sau

cũng không thể không nhìn thấy y, còn Tào Tín bệnh nặng , chỉ sợ nếu không về kịp thì không bao giờ tái ngộ nữa.

Tĩnh hừ lạnh một tiếng :“Cùng ta bắc tuần hay một mình nam hạ, tùy em quyết định! Ngày mai giờ lành xuất phát đã định , nếu lời nói của ta không cần nổi em thì ta cũng không đợi.”

Không có chờ Lộ Thương trả lời, Tĩnh phất tay áo bước đi, rời khỏi căn phòng vừa lúc trước hai người triển miên ở chung một chỗ.

Tĩnh Tông Hoàng để đem niên hiệu sửa thành năm Vi An thứ năm, Đại Đồng Hoàng Triều bắc tuần hàng năm vào mười lăm tháng năm cử hành. Tiếng nhạc ti lễ , giờ lành đã đến, đội ngũ bắc tuần châm rai xuất phát, trong đoàn xe ngựa, ở giữa là xe rồng của hoàng đế, kéo theo một bầy xe loan cung phi đi kèm. Tuy nhiên, trong đoàn xe ngựa lại thiếu mất xe của Đồng Hoàng Hậu phủ, mà Hoàng đế bệ hạ mặt nghiêm như tượng, đi bắc tuần mà biểu tình không khác nào đi lễ tang.

Bắc tuần vừa đi vài ngày, hai kỵ sĩ phong trần mệt mỏi dừng tuần mã đứng ở cửa đô đốc phủ Hàng Châu...đây chính là người quyết định không đi bắc tuần với Tĩnh để về nam hạ thăm bạn tốt...Lộ Thương cùng với người hầu Tiểu Tang.

Dọc theo đường đi, Lộ Thương tâm tình quả thực buồn đến không thể buồn hơn. Tuy rằng bệnh của Tào Tín làm cho hắn lo lắng không thôi, nhưng không cùng Tĩnh đi phương bắc, lại ngược về phương Nam một mình, làm cho hắn có dự cảm không ổn chút nào.

Bỏ qua một bên suy nghĩ chỉ có thể xoayquanh Tĩnh, Lộ Thương quyết định đem tinh thần đặt hoàn toàn lên bệnh tình của Tào Tín, chuẩn bị tâm lý suốt cả một ngày, đến khi gặp đám huynh đệ Tào Tín, toàn bộ tâm tình của hắn bỗng chốc biến thành tro tàn.

“Các người...”

Đi vào hậu viện Đốc phủ, điều đầu tiên hắn nhìn thấy, là các huynh đệ từ xưa đến giờ, đang ngồi thành một đoàn hi hi ha ha cười, giữa thanh thiên bạch nhật, ngồi ở bàn trung tâm là Tào Tín bị miêu tả là bệnh nặng gần chết!

Tào Tín sắc mặt hồng nhuận, thần tình đầy tiêu ý, nghĩ bằng ngón chân cũng ra là tên đó chẳng có tý tẹo dấu hiệu nào của bệnh nặng vừa tỉnh cả.

“ Đại ca!”

Lộ Thương vừa muốn tiến lên chất vấn, Tào Tín cũng đã ngẩng đầu thấy hắn, gã vui đến nhú chặt hai lông mày, thấy hắn vội vàng đẩy bàn cờ đang chơi dở ra, một phen nhào đến ôm chặt lấy Lộ Thương.

Huynh đệ ngồi bên cạnh cũng trở nên vui vẻ sôi nổi, mỗi người vẽ mặt tràn đầy kinh hỉ.

“ Tam đệ, Tín đệ không phải là bệnh nặng liệt giường sao, như thế nào lại...”

Lộ Thương dù thế nào cũng không thể tức giận trong không khí vui vẻ này, chỉ thấp giọng chất vấn.

Tào Tín lộ ra biểu cảm như thể đương nhiên:“ Đệ nếu không nói thế, liệu đại ca có trở về nhìn mặt huynh đệ này không? Chẳng phải sớm vì Tĩnh Tông Hoàng để mà ném chúng ta đi từ lâu rồi sao?”

“ Phải rồi, phải rồi.”

“ Đại ca thật sự đã rất lâu không về Hàng Châu! Vẫn ở lại Đồng An, Hậu phủ lại nghiêm mật cẩn trọng, chúng ta muốn nhìn cũng nhìn không tới. ”

Các huynh đệ ở bên cạnh sôi nổi phụ họa, tựa hồ nói đùa nhưng lại làm tổn thương đến Lộ Thương khá nhiều.

Bị mọi người nói thế, Lộ Thương tự nhiên biết sai, hơn nữa cũng nhận thấy nhiều năm qua không gặp lại, các huynh đệ thật cao hứng, hắn cũng không muốn làm mọi người mất hứng, thuận theo ý tứ của mọi người mà ngồi xuống bàn bên cạnh, cùng mọi người nói lại bao chuyện xưa.

Các huynh đệ dần dần trở nên náo nhiệt, liền thấy một phụ nhân ôm một đứa trẻ nhỏ khoan thai bước đến, bị Tào Tín một tay giữ chặt lại.

“ Hồng Nhân, mau đến chào đại ca! Đây là Lộ Thương đại ca mà từ trước đến nay ta vẫn nói với nàng.”

“ Đại ca, đây là vợ đệ.”

Tào Tín ba tháng trước cưới bà chủ của Tân Tửu Phường làm phu nhân, nhưng lại không báo cho hần biết. Hồng Nhân bế đứa nhỏ trên tay, hần là đã hai, ba tháng rồi, hai người có lẽ thành thân không lâu thì sinh ra hài tử này. Khó trách hần lúc đó cứ nghĩ Tào Tín không mời hần uống rượu mừng mà Tào Tín lại luôn tìm cách thoái thác, nói cái gì mà nữ gia bản hàn không muốn bày vẽ nghi thức tiệc rượu, một hồi lại nói cái gì mà nam nhi giang hồ không trọng lễ nghi rườm rà, nói nửa ngày cũng là Tào Tín muốn nhanh chóng rước vợ về cửa thôi.

Tào Tín này thật là!

Không nhận được nét cười trên môi, Lộ Thương tiện tay sờ mặt đứa trẻ con trên tay phụ nhân.

Đứa nhỏ da dẻ phấn nộn, ngũ quan chưa rõ ràng, hần là mới sinh không bao lâu. Ngửi được mùi hương của người lạ, đứa nhỏ bần tay bé bỏng hơi sờ sờ vật lạ, cảm giác va chạm với làn da phấn nộn của trẻ con khiến tay chân Lộ Thương bỗng luống cuống hần lên.

Nghĩ nghĩ một lát, hần cởi một vòng tay vàng khảm ngọc trên tay, lồng vào chân đứa bé, cười nói :“ Lần đầu gặp mặt, đại ca không có gì để tặng, chỉ có cái này mong đệ đừng cười.”

“ Đại ca sao lại nói vậy, huynh là người bên cạnh Hoàng đế, trên người huynh mỗi thứ đều giá trị bằng cả một thành Hàng Châu! Tiểu nhi thật tạ ơn huynh!”

Tào Tín luôn tâm ngay khẩu thật. Nhưng thật sự gã nói không sai. Vòng vàng này rất quý giá, đó là món quà sau một lần hoan ái mà Tĩnh đưa cho Lộ Thương. Giữa vòng khảm một viên bảo thạch được truyền tụng là vô song, nó chính là vật tùy thân của Lịch Đại Hoàng Hậu. Tặng lại cho Lộ Thương khiến hần cảm thấy mình thật được yêu chiều, cũng lại không hề do dự mà tặng lại cho một người khác.

“ Đứa nhỏ này thật đáng yêu.” Lộ Thương biết sắc mặt hần đã bị Tào Tín để ý, mới vội cảnh tỉnh, chuyển đề tài vào đứa nhỏ.

“ Đại ca cũng sinh lấy mấy đứa, làm bạn với Tiểu Triết nhà ta.” Hồng Nhân nói một câu không có ý tứ gì, nhưng lại làm cho không khí nhanh chóng đông cứng lại.

Tiểu Tang là người đầu tiên thay đổi sắc mặt. Gã lặng lẽ nhìn Lộ Thương, hần đang xấu hổ, nghĩ đến thật không biết phải phản ứng thế nào cho phải.

Nhìn Lộ Thương lặng im không nói gì, Tào Tín đem đứa nhỏ cho thê tử, ngũ khí nghiêm trang nói :“ Đại ca, đệ không muốn nói huynh. Nhưng thật sự huynh cũng nên nghĩ cho mình một chút. Tuổi ngày một lớn rồi, huynh chẳng lẽ muốn cả đời không danh không phận đi theo người ta như vậy? Người ta tam cung lục viện, nữ nhân đầy sảnh đường, sau này huynh già đi, sắc tàn lực kiệt một thân một mình, đến lúc đó huynh không vợ không con, chẳng lẽ muốn cuối đời phải làm một lão nhân cô độc chết không ai quan tâm?”

Tào Tín nói ra những lời đó không khác nào dùng búa tạ đập thẳng vào lòng Lộ Thương, khiến hần bỗng trở nên đau lòng...loại suy nghĩ này, hần đã nghĩ đến rất nhiều, rất nhiều lần...nhưng mỗi lần ý niệm buông tay mới chỉ nhen nhóm lên trong đầu, lại chỉ cần ở trong vòng tay Tĩnh ấm áp vững chãi, tất cả lại hóa thành mây khói, làm cho hần vui mình trong tư sắc vui vẻ mà không muốn đối mặt với tương lai u sầu.

“ Vậy nên, đại ca à, Tào Tín đệ giả bệnh mời huynh về Hàng Thành, cũng là vì việc này, các huynh đệ đều lo nghĩ cho huynh, đại ca!”

Bên cạnh, các huynh đệ cũng sôi nổi nói vào.

Lộ Thương cười khổ đứng lên :“ Loại chuyện này...không phải các người gấp đến thế rồi chứ?”

“ Ai nói chúng ta không gấp! Cuối cùng chúng ta cũng nghĩ ra một cách giúp đại ca” Tào Tín ở một bên vui vẻ chạy đến gần hần, nắm lấy tay Lộ Thương :“ Đại ca, xem xem các huynh đệ vì huynh mà chuẩn bị cái tốt cho huynh đây.”

“ Cái gì tốt ?”

“Huynh đừng hỏi, cứ đi theo ta là được” Trên gương mặt ngăm đen của Tào Tín lộ ra mấy nét cười có phần quỷ dị bí mật.

Lộ Thương bán tín bán nghi nhưng vẫn theo Tào Tín ngồi lên xe ngựa phía sau hậu viện, theo cửa nha phủ xuất phát, dọc theo mấy ngã tư, chuyển đường, cuối cùng dừng trước cửa một ngôi nhà tường trắng, bên trong có sân rộng.

“Đại ca, vào đi.” Chỉ thấy Tào Tín lấy chìa khóa mở cửa, lại quay lại đón Lộ Thương, cái biểu cảm kia càng viết rõ ba chữ “có âm mưu” trên mặt.

“Mĩ Vân, mau vào đỡ tiểu thư ra.” Tào Tín vừa vào khách đường vội vàng hô lên.

“Đây là làm sao a...” Lộ Thương nghi hoặc nói.

Một lát sau, tiểu nha hoàn áo xanh đỡ một mỹ nhân chậm rãi đi ra. Mỹ nhân kia khuôn dung tươi sáng, đôi mắt đỏ động lòng người, nhan sắc dịu dàng hiền lành, thảnh thơi cúi đầu nhìn Lộ Thương, bắt gặp ánh mắt hắn, liền cúi đầu hé miệng cười nhẹ.

“Đại ca, đến đây ta giới thiệu. Đây là mỹ nữ nổi danh bậc nhất Hàng Châu, nhân gia biến sự bị bán đến kỹ viện, ta xem nàng một thân cao quý bị tiện nhân hãm hại mà giúp đỡ trở về, sau mới suy tính ra chuyện của đại ca.” Tào Tín nói chuyện nhất thời quá thẳng thắn, mặt cô gái kia bỗng chốc đỏ bừng.

“Sao lại là vì ta... ta và cô nương này làm sao có thể a.”

Lộ Thương không để ý mặt mũi Tào Tín, vừa tức giận vừa buồn cười, chỉ thiếu nước lớn tiếng mà trách cứ gã.

“Ai nói là không được? Chỉ có các huynh đệ ở đây biết, còn ngoài ra không ai biết trong đây là nữ nhân của huynh. Nếu may mắn sau này nàng sinh đứa nhỏ ra mẹ tròn con vuông, chúng ta sẽ thay huynh chăm sóc mẹ con nàng tận tình, ta không tin Hoàng đế lại biết được bí mật này...”

“Vấn đề không phải là hắn có biết hay không...” Xem bộ dạng Tào Tín, rõ ràng là muốn hắn cùng nữ nhân này mấy đêm ân ái vợ chồng, sinh con nối dõi.

“Còn cái chuyện gì nữa đâu. Đại ca, huynh cũng đừng có mà nói rằng, huynh nguyện vì Hoàng đế mỹ nhân kia mà thủ trình đi.”

“Này...” Lộ Thương nhất thời nghẹn giọng. Tuy không thật sự nghĩ tới có thủ thân vì Tĩnh hay không, nhưng sự thật, lần đầu tiên của hắn là cùng Tĩnh trên giường, ngoài ra hắn chưa từng tìm một bạn tình nào khác.

Nhưng khác với hắn, Tĩnh vẫn liên tục tuyển mỹ nữ, nhận mỹ nữ cống phẩm của lân bang, tuyển thêm tú nữ vào cung, vẫn một đêm phong lưu khoái hoạt, hơn nữa còn không ngừng có thêm hoàng tử chào đời, chứng tỏ y vẫn không hề chuyển sang một mình Lộ Thương.

“Đại ca.” nhìn gương mặt Lộ Thương có chút âm u, Tào Tín một phen đẩy tay Lộ Thương, lớn tiếng nói “Đại ca, huynh còn do dự cái gì? Là nam nhân thì thừa dịp hôm nay cùng La cô nương khoái hoạt. Cứ ở Hàng Châu nửa tháng, một tháng, thì sợ gì sang năm không có tiểu tử bé trên tay.”

Lộ Thương lại mặt mày tím tái, bị Tào Tín nói cho đến xấu hổ. Liều mạng phản bác vì không muốn chúng huynh đệ nhạo báng, nhưng mà nếu làm như thế thì khác nào vạch áo cho người xem lưng, thật sự việc này nếu bị Tĩnh biết thì chắc chắn là không xong, thật đường nào cũng tắc.

Xấu hổ một lát, Lộ Thương để ý là gương mặt La Dung Dung cũng đỏ hồng, không dám ngẩng đầu lên liếc trộm hắn. Tầm mắt hai người vừa tiếp xúc, La Dung Dung lại e lệ cúi đầu, thật là uyển chuyển phong tình.

“Mĩ Vân. Nhanh đi thay giường chiếu cho tiểu thư.”

Xem Lộ Thương không có ý tiếp tục cự tuyệt, Tào Tín nhanh nhẹn hưởng ứng, thấy tiểu nha đầu cầm đầu cầm cổ chạy vào phòng trong, gã lại đem tay La Dung Dung đặt vào tay Lộ Thương, hướng cửa phòng đẩy đẩy vào.

Đi vào trong phòng, Mi Vân đã thay nệm giường thỏa đáng...một màn đỏ rực lại có một khăn lụa trắng như tuyết để kiểm nghiệm xử nữ đêm đầu tiên, gương mặt Lộ Thương nhất thời lại đỏ bừng lên.

“Đại ca, huynh cứ chậm rãi hưởng thụ, ta cáo lui trước.” Xem mặt Lộ Thương đỏ bừng, Tào Tín hiển nhiên thức thời mà rút lui. Liếc Mỹ Vân một cái, hai người đều nhanh chóng lui ra khỏi căn phòng tràn ngập không khí xuân sắc này, còn cẩn thận đóng cửa phòng.

Trong căn phòng mờ tối, không khí nháy mắt sôi lên. Xuân ý tràn đầy trong phòng, La Dung Dung gương mặt đỏ ửng, thẹn thùng ngồi ở mép giường, cúi đầu không nói, bộ dạng của một tân nương mới về nhà chồng.

Lộ Thương tay chân luống cuống. Không nghĩ tới Tình, hắn cũng hiểu được đêm nay là một đêm hấp dẫn trí mạng...dù sao tuổi ngày một nhiều, hắn không thể lại làm bộ đối với gia đình trọn vẹn đoàn viên của người khác mà đứng đưng không ghen tỵ.

Vô luận thế nào, hoàng cung mỗi lần có ngày lễ lớn, hắn cũng chỉ được đứng trong hàng ngũ quần thần bên dưới. Cho dù vị trí Hoàng hậu bên cạnh Tình vẫn trống trơn, nhưng số lượng tần phi tú nữ sau lưng ngày một nhiều.

Mỗi lần nhìn thấy đám mỹ nữ như hoa như ngọc vây quanh Tình, mỗi lần nhìn thấy một cung nữ cẩn thận ôm trong tay một hoàng tử, một công chúa nhỏ, nói rằng hắn không thấy cô tịch là gạt người.

Mà trước mắt chính là cơ hội để thay đổi loại tình huống này. Chỉ cần cùng La Dung Dung vài đêm, sang năm sẽ có một đứa nhỏ mang trong mình huyết thống của hắn...chuyện này đối với Lộ Thương vốn dĩ thân cô thế cô, quả thực là một tương lai ấm áp.

Trong lòng hắn lại nổi lên tranh đấu tư tưởng. Trong đầu lại hiện ra hình ảnh Tình mỉm cười nhẹ như có như không ấy, bộ dáng như mỹ nhân thiên hạ, trong lòng bỗng thấy nhu thuận, nhưng lùi về sau một chút, lại thấy bộ dạng Tình lạnh lùng thông báo cho hắn biết mỹ nhân Tây Vực mới về hậu cung đã mang long thai, khiến trái tim hắn lại một lần như ngừng đập.

41. Chương 41: Phiên Ngoại 2

“Lộ đại ca, muộn rồi! Nghỉ tạm đi!” La Dung Dung có lẽ thấy được Lộ Thương có điểm kì quái, liền ôn nhu nói.

Lộ Thương cắn răng một cái, rút cuộc vẫn cất bước đi đến trước...

“Đại ca! Huynh dậy chưa? Đã là giữa trưa rồi! Các huynh đệ còn chờ uống rượu mừng của huynh đó.”

Buổi trưa, Tào Tín xuất hiện ở tiểu viện. Hô vài tiếng không có ai đáp lời, gã liền do dự mà đẩy cửa phòng đi vào, lại phát hiện Lộ Thương một mình ngồi ngầy ngốc trên giường, chính là vẻ mặt đắm chiêu đến phát ngốc ra.

“Hả? Mỹ Vân cùng La tiểu thư đâu? Đây là có chuyện gì...” Mắt gã nhanh chóng nhìn vào tấm vải lụa trắng bóc để ở giường, tấm vải trắng tuyết, như chưa từng nhiễm một sắc màu nào khác, đẹp đến tiên diễm.

“Thì ra là phụ nữ đã có chồng... dám làm bộ thanh quan nhân gạt người!” Phản ứng đầu tiên của Tào Tín, là tưởng bị La Dung Dung lừa, cầm vải lụa trắng chạy đi tìm người.

“Không phải thế đâu!” Lộ Thương một phen kéo Tào Tín lại: “Ta tối hôm qua có nói chuyện với nàng một lát, rồi cho nàng ít bạc cùng với Mỹ Vân về quê tìm người thân thích. Cái gì mà thanh quan nhân? Người đừng ồn áo phá hủy thanh danh cô nương người ta.”

Tào Tín nhất thời ngây dại, tấm vải trong tay đánh rơi xuống đất.

“Đại ca!” Gã lớn tiếng rống lên.

Phủ nha, vẫn là hành lang gấp khúc bày biện bàn ghế đá trắng, vẫn là Lộ Thương ngồi với các huynh đệ ngày xưa. Không khí hiện giờ lại rất khác trước đây, tất cả mọi người đều sàu khổ in trên mi mắt, chỉ có Lộ Thương vẻ mặt thản nhiên.

“Đại ca!” Vẫn là Tào Tín nói trước: “Không phải đệ trách huynh! Nhưng chẳng lẽ huynh bị tên Hoàng đế kia hạ được hay sao? Hắn một mình tam cung lục viện đang ở Đồng Đức phong lưu khoái hoạt, huynh cần gì phải trình tiết liệt nữ vì hắn mà thủ trinh?”

Lộ Thương bị nói cúi đầu, thật lâu sau mới nói: “Tam đệ, xin lỗi vì làm đệ khổ tâm! Ta thực không thể nào làm được. Các người cười ta cũng được...Ta...ta vẫn thầm nghĩ muốn kéo dài thời gian ở bên Tĩnh càng lâu càng tốt... Nếu hắn...nếu chúng ta mỗi người một ngã, đứa nhỏ hay mỹ nhân, ta đều có thể chấp nhận được. Ta sẽ tình nguyện quay về cùng các huynh đệ ở Hàng Châu.”

Hắn nói ý tứ tránh đi, nhưng có thể hiểu được...Tào Tín biết, Lộ Thương thực sự không còn nghĩ gì cho bản thân hắn nữa, tình yêu của hắn đối với Tĩnh Tông hoàng đế, đã bức hắn không còn đường lui.

Lộ Thương cắn môi, rồi lại thấp giọng nói tiếp: “Nếu quả thực sau này sợ ta chết cô đơn, phiền con cháu các người chôn các người bên cạnh ta! Ngày sau các người hậu đại cúng mộ, chỉ cần tiện tay nhổ cỏ trên mồ ta là được.”

“Đại ca!” Tào Tín rốt cuộc không nghe được nữa, nước mắt đột nhiên rơi xuống như mưa, khóc rống nói: “Đại ca! Đại ca, huynh tại sao lại thành ra như vậy? Tại sao huynh lại nghĩ mình không hay ho gì như vậy?”

Gã dùng lực ôm chặt lấy Lộ Thương, gào khóc thật to: “Tại sao huynh lại gặp cái tên chết tiệt Hiên Viên Tĩnh kia, tại sao lại là huynh...Sớm biết rằng thế này, có làm thật ta ta cũng không bao giờ cho huynh gặp mỹ nữ trên núi đó...”

“Ô ô ô...” Nói đến đây, Tào Tín đến cả nói cũng không nói ra được, chỉ ô ô khóc lớn.

Bỗng một phen xôn xao, gia phó chạy vội vàng đến ngoài cửa, gương mặt khiếp sợ, chưa kịp nói gì thì vị khách không mời đã xông vào đến nơi.

Xiêm y trắng như tuyết, vạt áo cùng cổ tay áo ngự thêu hoa văn tinh xảo...Tĩnh Tông Hoàng đế vẫn khí phách như cũ, vẫn cao quý tuyệt mỹ đến ngạt thở như xưa, ánh mắt sắc lạnh trên gương mặt đầy tức giận, làm cho chúng huynh đệ đang khóc nháo bên cạnh Lộ Thương bỗng lặng ngắt như tờ...

“Tĩnh...” Lộ Thương bị khí thế của Tĩnh dọa cho đến ngây ngốc, nhất thời không thanh tỉnh mà đứng đần ra. Hắn cứ đứng im, vẻ mặt không tin vào những gì đang nhìn thấy, đã bị Tĩnh một phen ôm chặt vào trong ngực.

Hương thơm mùi huân y thản nhiên man mác trên người Tĩnh, hương vị quen thuộc đến suýt nữa làm Lộ Thương rơi nước mắt. Tuy rằng sớm biết rằng nam nhân này khắc tinh của cả đời hắn, nhưng nếu không trải qua chuyện với La Dung Dung, Lộ Thương cũng không biết được chính hắn đối với y có bao nhiêu quyến luyến, bao nhiêu sâu đậm không muốn rời xa.

“Người...lúc này không phải đang ở Đồng Đức sao...” Rõ ràng là không nên cảm động làm gì, rõ ràng là đừng có giống như nữ nhân mà vì chút ôn nhu của nam nhân khác đã cảm động muốn khóc, nhưng là Lộ Thương không khác chế được vui sướng trong lòng, hắn chỉ cảm thấy không gian xung quanh mình vì Tĩnh mà sáng bừng lên.

Dù sao, Tĩnh đã tới, là y đã bỏ xuống triều chính cùng hậu cung bên người, hoàng tử hay nữ tử gì cũng bỏ rồi. Lộ Thương thật sự không nói hết bao nhiêu vui sướng trong lòng, chỉ có thể dịu dàng dựa sát vào lồng ngực đang ôm trụ hắn thật chặt, thậm chí Tĩnh thừa cơ hôn sâu hắn, hắn cũng không đẩy ra.

Tào Tín thu nước mắt, cùng mọi người ngây ngốc nhìn hai người đang hôn nhau say đắm.

Tuy rằng ở thanh lâu cũng có kẻ trước mặt mọi người mà làm chuyện nam nữ, nhưng ở Lộ Thương sơn, tất cả các huynh đệ chưa bao giờ gặp qua đồng tính luyến nhân thân thiết trước mặt mọi người, mà Tĩnh hôn Lộ Thương ngay trước mặt, để lại cho người ta không ít cảm giác dâm loạn.

Tĩnh tuyệt mỹ, cùng với Lộ Thương tuấn lãng, hài hòa giống như trời đất, giống như họ là một cặp đôi trời sinh.

Hôn sâu đến như một vụn năm qua đi, Tĩnh rốt cục buông Lộ Thương ra.

Mà Lộ Thương, sắc mặt sớm đỏ như thiêu đốt, nhưng đối với nhiệt tình của chính mình lại không thể diễn tả hết thành lời, hần vẫn như cũ, vùi đầu vào ngực Tình, lại thỉnh thoảng bị Tình một phen kéo lên lưng ngựa.

“ Cho ta mượn Lộ Thương một lát.” Hoàng đế đẹp đến khuynh quốc khuynh thành hướng mọi người cười một cái, Tình không quay đầu kiểm tra lực sát thương của nụ cười y để lại, mang theo người yêu xa cách bao ngày, rời khỏi phủ đô đốc.

Vốn tưởng Tình đem hần đưa đến biệt quán của Hoàng gia gần Hàng Thành, kết quả Tình lại rẽ vào một khách điểm gần ngay Đô đốc phủ mà bước vào.

“ Lâu lắm không gặp em, ta chờ không được!”

Tình nhân rõ ràng đã khấn trương lắm rồi, thứ cứng rắn ép sát vào bụng, ngay cả lời thẹn thùng chưa kịp nói ra, hần đã bị Tình kéo vào một phòng hảo hạng.

“ Trời! Ta muốn xxx em đến điên rồi!” Có lẽ là tương tự khổ sở lắm, Tình nói ra những lời hạ lưu không chút che dấu, một tay đã nhanh chóng cởi sạch sẽ quần áo của y và Lộ Thương. Da thịt trần trụi hiện ra trong nháy mắt, hai người đều nhin không được mà có chút run rẩy. Lập tức kịch liệt quấn chặt lấy nhau, hướng giường trong ngã xuống.

Cơ hồ chưa từng trơn như thế, Tình thuận lợi tiến nhập vào cơ thể Lộ Thương.

Cảm giác bị ma xát mang theo chút đau đớn và khoái cảm đan xen, nháy mắt đánh thẳng vào não trái Lộ Thương, làm cho hần không hề có suy tính gì, chỉ mở rộng hơn nữa giới hạn cơ thể, nghênh đón cảm giác kích thích xa cách từ lâu mà Tình đem lại.

“ ...Ấn...A...”

Bởi vì vẫn đang là ban ngày, Lộ Thương cất lực che giấu tiếng rên rỉ, nhưng đến khi Tình mạnh mẽ lắc lư vòng eo, thì hần không nhịn được mà tràn ra tiếng rên :“ Người...xin ..chậm...một chút...A....” Cơ thể miễn cưỡng bị tính khí ngạnh thẳng liên tục kích thích, đến người rụt rè nhất cũng không nhịn được mà thành run rẩy

Hai chân bị Tình lấy tay đè chặt mở rộng hai bên sườn, Lộ Thương đã không còn dư sức mà biết rằng tư thế này có bao nhiêu dâm dăng.

Cảm nhận tình tường được tính khí của nam nhân đang ở nơi nhỏ hẹp nhất trong cơ thể mà ra vào kịch liệt, Lộ Thương chỉ có thể ôm chặt lấy Tình, làm cho y vùi sâu hơn nữa vào nơi mất hồn đó.

Không hề gây khó xử đối với tình nhân dưới thân, Tình mạnh mẽ ra vào vài cái, lúc sau ở bên trong Lộ Thương phóng thích ra dục vọng nóng bỏng của mình. Nhưng cơ hồ không có dừng lại, thứ chôn sâu trong cơ thể Lộ Thương chốc lát lại đứng thẳng lên. Cho dù đã bị sáp đến mất đi cảm giác, Lộ Thương vẫn cảm nhận được, Tình hôm nay mạnh mẽ và ra sức hơn thường...sâu thẳm bên trong cơ thể hần liên tục run rẩy, hần có thể cảm nhận rõ ràng chính mình và Tình có biết bao xúc cảm dâm loạn cuồng nhiệt.

Không biết làm bao nhiêu lần, Lộ Thương chỉ biết là hai người ở trên giường loạn thành một đồng hỗn độn không nói ra hơi...hạ thân chết lặng đến không còn cảm giác gì nữa, hần biết được rằng hạ thể phía sau bị sáp nhập đến tạm thời không khép lại được, mà thứ dịch lỏng Tình bắn vào trong cơ thể hần đang từ từ chảy ra ở nơi không khép lại được đó.

Cái loại cảm giác vừa xấu hổ lại vừa thân mật này, Lộ Thương chỉ có thể lặng im nằm nghe thanh âm tiếng hít thở của cả hai người, trong không khí bỗng chốc tràn ngập không khí lo lắng nhưng thật hài hòa.

Thật lâu sau, Tình vươn tay nhẹ lau trán Lộ Thương mồ hôi còn ẩm ướt, con ngươi sâu thẳm nhìn thẳng vào hần, hần dường như không còn cách chống lại dụ hoặc đó.

“ Em hối hận sao?” Thanh âm của y rất nhẹ, tựa hồ chưa bao giờ trước mặt người khác, y có thể nói ra những lời nói mỏng lung đến thế.

“ Hối hận cái gì?” Vẫn còn ngượng ngùng, Lộ Thương không muốn cùng Tình nói chuyện, hần vớ lấy chăn bên cạnh che người lại, nhưng bị Tình đè lại.

“Đừng giấu....để cho ta nhìn thấy em.” Hôm nay Tĩnh tựa hồ đã bộc lộ ngàn vạn loại nhu tình, ngón tay nhẹ nhàng như đang sờ một thứ báu vật trên đời, lướt nhẹ qua người Lộ Thương. Mà Lộ Thương chỉ cảm nhận được mỗi nơi bị ngón tay y lướt qua, cả người hân nóng như bốc hỏa, nháy mắt đã thấy chảy ra thành nước.

Tuy rằng hai người đến nay đã bên nhau không biết bao nhiêu lần, nhiều năm như vậy rồi, thân thể Lộ Thương vẫn như lần đầu tiên Tĩnh ôm trong tay, vẫn trức trắc mà thật nhanh có phản ứng, ngón tay Tĩnh quyền luyến mãi không rời, cho đến khi Lộ Thương không nhịn được rên rỉ ra một tiếng.

“Hối hận ở bên ta, hối hận trở thành người của ta, hối hận vì đã không có một thứ bình thường nhất của một con người là gia đình thế thất đủ đầy?” Tĩnh ôn nhu vuốt ve mái tóc dài của Lộ Thương,

Bỗng nhiên nhẹ nhàng mà hỏi :“ Vì sao em không cùng với La Dung Dung?” ?

“Người!” Lộ Thương nháy mắt run lên một chút, thân thể trở nên cứng nhắc, đẩy Tĩnh ra :“ Người đã biết tất cả sao?”

Tĩnh lại cười, nụ cười tươi mỹ miều sáng lạn :“ Đứa ngốc, đừng quên ta là Hoàng đế a! Rất nhiều chuyện ta biết nhưng ta muốn em nói ta nghe, ta muốn em nói cho ta tất cả mọi chuyện cơ. Bọn họ nghĩ rằng có thể lừa gạt ta sao?”

Lộ Thương cơ hồ nháy mắt đã hiểu ra tất cả ... đúng vậy, thân phận Tĩnh là Hoàng đế, thì Hàng Châu Đô đốc phủ có chuyện gì sao lại không đến tai y được. Chính vậy nên nhất cử nhất động của hắn ở chỗ Tào Tín, hắn là Tĩnh nắm rõ như lòng bàn tay, khó trách hôm nay y lại ôn nhu như vậy.

“Vậy người sớm biết Tào Tín sinh bệnh là giả?” Hắn bỗng hiểu ra vấn đề, nhịn không được hỏi ra.

Tĩnh lại nở nụ cười :“ Em choáng váng sao? Chuyện này đối với ta mà nói, cũng là dịp tốt để ta hiểu rõ em có phải là nguyên ý vì ta thủ thân hay không”

Lộ Thương ngẩn người, tuy biết rằng tính cách Tĩnh thâm trầm, không ai biết y nghĩ gì, làm gì, nhưng vẫn không chịu được cảm giác buồn bực trong lòng.

“Nếu ta cùng với La Dung Dung thì sao? Người muốn thế nào?”

“Vốn ta nghĩ nếu nàng có thai sẽ lưu con không lưu mẹ, nếu không có thì giết không tha...” Tĩnh bình thản nói, nhưng Lộ Thương lại vì ngữ khí lãnh khốc của y mà rùng mình :“ Nhưng ta rất nhanh sửa lại chủ ý, mặc kệ nàng ta có thai hay không, chỉ cần em thực sự cùng nàng ta...” Tĩnh chậm rãi giơ bàn tay phải, làm động tác “giết”. Ánh mắt y kiên định như thể đó là sự thật, Lộ Thương cũng hoàn toàn có cơ sở tin rằng y chắc chắn tìm mọi cách dồn tình địch vào chỗ chết.

“Nhưng nếu nàng ta thực sự có thai? Hai tử đó là con của ta” Tuy rằng sớm biết rằng mình thật sự không thể lưu lại con nói dối, nhưng Lộ Thương vẫn muốn biết đáp án của Tĩnh.

“Hai tử của em...” Phản ứng của Tĩnh vô cùng chậm, để ngón tay chậm rãi đan vào ngón tay Lộ Thương, con người cũng tối dần: “ Nếu thực sự có loại chuyện này, con của em, phải do ta sinh ra cho em.”

Lộ Thương nhất thời ngây dại nhìn Tĩnh...đọc ra trong ánh mắt y có tín hiệu nguy hiểm, trực giác nhanh nhạy nhưng thân thể ngây ngốc nhất thời cứng nhắc.

Cảm giác ngón tay Tĩnh chạm đến nơi tối mẫn cảm trên cơ thể, Lộ Thương nhịn không được cảm giác mà co rúm lại, nhưng lại ngờ ngác nhìn hành động của Tĩnh có chút bất thường, hắn chỉ có thể thở dốc lẳng lặng nằm im...đôi mắt Tĩnh dần mở ra vẻ đẹp mỹ nhân chưa bao giờ đẹp đến như thế, tóc dài rơi rối tung trên làn da trắng như bạch ngọc của y, y ngẩng đầu dậy, cứ vậy xoay người, ngồi khóa trên người Lộ Thương.

“Người...”

42. Chương 42: Phiên Ngoại 2

Lộ Thương hô hấp như ngừng lại, cảm giác nửa người bên dưới thỉnh thoảng bị thấm ướt đến khó chịu, hô hấp hắn bỗng trở nên dồn dập, mái tóc dài của Tĩnh phủ trên nửa người dưới , cơ hồ hắn bị lạc vào một mê

cung cực lạc.

Tĩnh không cố gắng bao lâu bèn ngẩng đầu lên, Lộ Thương rõ ràng là đã cứng đến giờ thẳng lên trời, không chịu được khoái cảm lần đầu tiên như thế này, chỉ thấy trong lồng ngực có một cảm giác nôn nóng khó tả, hần không ngừng vận vẹo thân thể, muốn trong tay Tĩnh giải phóng dục vọng, nhưng lại bị nắm gắt gao nên không đạt được ý nguyện.

Mắt thấy Tĩnh nở một nụ cười kiều diễm như hoa phù dung, y vươn đầu lưỡi đỏ sẫm khiêu khích liếm lên đỉnh tính khí nhon của Lộ Thương.

Y lập tức chuyển người, ngồi vào giữa hai chân Lộ Thương, nhưng lại bắt đầu gian nan vận phần ý đồ đem dục vọng của Lộ Thương nhét vào trong cơ thể...

Giống như bị ngàn vạn tia chớp đánh trúng, Lộ Thương nhất thời ngây người...sống với Tĩnh bao năm, cho tới bây giờ chỉ có hần bị sáp nhập. Tuy rằng ngày từ đầu hần cũng có nuôi ý định phản công, nhưng lại bị Tĩnh ép cho thảm hại thập phần, làm cho hần có mơ cũng không dám mơ đến phản công nữa.

Không nghĩ đến rằng, Tĩnh lúc này lại hiến thân cho hần, nam nhân địa vị tối cao kia, lòng tự trọng cũng tối cao kia, lại chủ động đẩy hông lên xuống, lồng ngực Lộ Thương thoáng chốc lấp đầy cảm giác hạnh phúc đến khó tả, nhìn Tĩnh ở trên người mình khổ sở nhăn mày lắc lư vòng eo đầy mị hoặc, hần rút cuộc nhanh chóng không còn ức chế đem toàn bộ nhiệt dịch bắn thẳng vào trong cơ thể Tĩnh.

“ Ân” Tĩnh hừ nhẹ một tiếng, gục xuống trong ngực Lộ Thương. Thật khó gặp cảnh y không còn thần sắc, cũng không đùa nghịch hai khóa thù du trước ngực tình nhân.

“ Vì cái gì phải như vậy?” Lộ Thương nhẹ nhàng vỗ về hai bên sườn non của Tĩnh, thật lâu sau, nhẹ giọng hỏi

Tĩnh không trả lời, chỉ nhẹ nhàng cọ xát trên người hần, như là một sủng vật đang hưởng thụ cưng chiều của chủ nhân.

“ Em không phải chán ghét ta lên giường với nữ nhân khác sao? Em không phải là không thèm nhìn đến hài tử của ta sao?” Phảng phất có ý chuyển hướng Lộ Thương, Tĩnh mở miệng nói đến chuyện mà Lộ Thương vẫn để ý y tại sao không chung tình.

Lộ Thương thoáng trầm mặc, một lát, rốt cục chậm rãi gật đầu.

“ Vậy em vì sao không nói gì ta?” Tĩnh nghiêng đầu, vẻ mặt không hiểu vì sao.

Lộ Thương bỗng đỏ bừng mặt, ngập ngừng nửa ngày mới nói “ Ta sợ người sẽ tức giận...ta sợ người sẽ chê ta hay ghen tỵ mà muốn ta cút đi. Bên cạnh người lại có nhiều mỹ nam mỹ nữ như vậy...ta...”

“ Sợ thất sủng sao?” Lộ Thương lòng vòng nói nhiều câu, lại bị Tĩnh một câu buông ra tất cả ý tứ, làm cho hần nhất thời ngượng ngùng mà hạ mi mắt.

Tĩnh bật cười một tiếng :“ Em không hiểu gì cả! Ta tốn bao tâm địa, đám nữ nhân kia chỉ sủng ái có một lần, em lại nhìn không ra ý tứ của ta, ta thật phục em luôn.”

“ Chính là...” Lộ Thương có chút do dự nhưng vẫn lên án: “ Vì sao người có thể có nữ nhân khác còn ta thì không? Thật không công bằng đi”

Tĩnh nghiêng đầu nhìn Lộ Thương :“ Xin em đấy! Nếu ta thật sự một nữ nhân cũng không lâm hạnh, một đứa con sinh cũng không được, nếu làm không tốt hần đã có kẻ muốn thay trời hành đạo mà ám sát em lâu rồi! Đứa gốc này!”

Lộ Thương nghe lời y nói mà ngây dại. Quả thật, khi Tĩnh nói hần không thể phản bác lại một chút nào, cho dù hiện tại hần ở trong triều cũng không có cảm giác bị khinh rẻ, nhưng nếu Tĩnh chỉ lo sủng ái một mình hần mà không sinh con nối dõi, thì thật thiên hạ này đại loạn.

Nhưng nói như thế, Lộ Thương cũng không thật sự tin rằng Tĩnh sẽ vì mình mà làm chuyện này, có thể nói sự chung thủy của Tĩnh và tình yêu y dành cho hần, không thể nào lý giải nổi.

Tuy rằng còn nhiều chuyện muốn hỏi y, như là vì cái gì bỏ bắc tuần mà xuống phía nam tìm hấn, như là liệu y có nguyện ý hay không cùng hấn sống bình thản nắm tay nhau đến cuối đời...

Nhưng Lộ Thương biết, tình nhân của hấn, Tĩnh, không thể có cuộc sống chung tầm thường như vậy được. Một khi đã như vậy, hấn lại quyết định lựa chọn ở lại bên y, mặc đoạn tình này cứ như thế tiến lên.

“ Em vui sao?” Thanh âm của Tĩnh vừa ôn nhu vừa sủng nịch, có được giờ phút vui vẻ này, Lộ Thương thực cảm thấy cho dù không thể bên nhau vĩnh viễn... có những giây phút thế này, đối với hấn đã là hạnh phúc tột bậc.

“ Ta nói, chúng ta đừng đi bắc tuần nữa.... cứ như thế một đường đi xuống phía nam ngắm cảnh đi...”

“ Kia...còn triều thần...” Lộ Thương có thể tưởng tượng ra gương mặt khó coi của đám cự thần khi biết tin này.

“ Dù sao cũng đã có Đồng Tâm rồi! Ta cũng đã để lại thư cho hấn...”

“ Chính là...”

Tiếng nói do dự của Lộ Thương cuối cùng lại bị Tĩnh nuốt mất.

Hấn im lặng, chỉ có đôi môi khẽ nở nụ cười...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-hoa-du-long>